

Dữ Hơn Rắn Độc

Tác giả: Hoàng Hải Thủy
Thể loại: Tiểu Thuyết
Created by: <http://isach.info>
Date: 08-September-2016

Dữ Hơn Rắn Độ

Tác giả: Hoàng Hải Thủy

Thể loại: Tiểu Thuyết

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1 -

ụ án mạng có nhiều người đàn bà tới làm chứng. Đàn bà trẻ, già, đẹp, xấu, mập bự, gầy ốm... Đủ loại, đủ hạng. Trong số những người đàn bà đẹp, thanh lịch đến làm chứng Tôn Thất Ái Xuân là người đẹp nhất. Đôi chân của nàng là bộ phận đẹp nhất trong thân thể gợi cảm của nàng. Ái Xuân thường bận y phục phụ nữ Tây phương - nôm na là mặc đầm - và đôi chân, bộ giò của nàng khi nàng mặc váy đầm làm cho bọn đàn ông phải thất sắc. Phụ nữ Việt mà bận đồ đầm sang, đẹp đến như Ái Xuân là nhất nhì Sài Gòn đẹp lắm Sài Gòn ơi...

Nhìn ngắm Ái Xuân trong bộ đồ đầm người ta thường yên trí nàng là người từng sống nhiều năm ở Pháp - khi nói đến Pháp, người ta nói đến Paris, tất nhiên - nhiều người chẳng biết gì về đời tư của Ái Xuân cho rằng nàng là người sống từ nhỏ trên đất Pháp. Nhưng thực ra Ái Xuân mới chỉ được sống có sáu tháng ở Pháp. Đó là thời gian nàng đi theo cô em gái tỉ phú của nàng. Chuyển đi tháp tùng có nhiều buồn hơn vui. Song giá trị con người của Ái Xuân không phải là những bộ y phục đẹp nàng khoác lên thân thể tuyệt diệu của nàng,

Chỉ cần nhìn thoáng qua Ái Xuân người ta - ngay cả những người năng khiếu nhận xét yếu nhất, cũng biết nàng không phải là người đàn bà tầm thường. Nàng có dáng vẻ, thái độ của một thiếu phụ thật giàu tiền, sang trọng, lịch sự, học thức. Nàng là bông hoa tô điểm cho cuộc đời, là người thiếu phụ đa tình, quyến rũ và chỉ cần nhìn đôi mắt long lanh như nước hồ thu của nàng người ta cũng biết nàng là người đàn bà đã qua nhiều cuộc tình trong đời.

Ái Xuân biết nàng đẹp, biết nàng được đàn ông thèm muốn, khao khát, ao ước, mơ màng được gần, được yêu nàng. Nhưng nàng không vì cái biết đó mà kiêu căng, hợm hĩnh, và do hợm hĩnh mà trở thành đáng ghét như đa số những cô gái trẻ tuổi chưa có kinh nghiệm sống. Phụ nữ đẹp mà kiêu căng, nét mặt lúc nào cũng khinh khỉnh như muốn nói vào mặt mọi người : "..Không đáng được lọt vào mắt xanh của tui. Còn lâu mới được tui để ý..Đi chỗ khác chơi.." là một điều dại dột, một sai lầm đáng tiếc. Ái Xuân không phạm vào sai lầm đó.

Với nhà chức trách, tức là với các nhân viên Ty Cảnh sát điều tra về vụ án mạng, Ái Xuân khai nàng tên là Tôn thất Ái Xuân, nàng đến Đà Lạt không phải là để nghỉ mát. Đà Lạt là thành phố nàng thường sống. Mỗi năm nàng sống sáu tháng ở Sài Gòn, sáu tháng ở Đà Lạt. Tuy vậy lần này nàng về Đà Lạt vì một việc đặc biệt : đó là việc đợi Tòa Án làm nốt những thủ tục cuối cùng cho nàng ly dị với bác sĩ Vincent Trần văn Đầu, chồng nàng.

Bác sĩ Vincent Trần văn Đầu thường được các ông bạn, thân cũng như sơ, gọi là Vành Xăng Đầu hay Đầu Vành Xăng - Vingt Cents Đầu, Đầu Vingt Cents - tức Đầu Hai Cắc, Đầu Hai Mười Xu - Tên gọi đùa rồn rưng gây đau đớn, bực bội cho đương sự và cho những người thân của đương sự, tuy là tên gọi đùa nhưng lại có khá nhiều sự thực. Giá trị con người của Đốc-tơ Đầu không đến nỗi chỉ là hai mươi xu, tức hai cắc; nó đắt hơn thế nhưng không đắt hơn bao nhiêu. Vincent Đầu cũng bực bội vì cái tên Đầu Vành Xăng nhưng đương sự cũng không bắt mẫn bằng Ái Liên, người vợ đẹp, sang của Y.

Tôn Thất Ái Xuân khai về vụ án mạng : nàng về Đà Lạt đợi tòa tuyên án ly dị, trong thời gian chờ đợi nàng gần như ở ẩn để tránh phải gặp mặt ông chồng. Vincent Đầu là đàn

ông nhưng lại có tính nết của đàn bà, con gái. Đầu yếu đuối về tình cảm, không quyết đoán, thiếu tự ái và tự trọng, nhất là trong việc đối xử với người vợ trẻ, đẹp, sang, học thức, đa tình. Vincent Đầu không bao giờ cho là mình bị vợ chán ghét. Cho đến giờ này khi tòa sắp cho hai người ly dị, Đầu vẫn tin Ái Xuân chỉ vì giận Y ham chơi hơn làm việc, Y có số đào hoa được nhiều đàn bà yêu mê và vì Y chăm chỉ, sốt sắng đáp ứng những cuộc tình ngoại gia đạo ấy nên vợ Y mới nạp đơn xin ly dị. Vincent Đầu vẫn khơi khơi tin rằng việc Ái Xuân đòi ly dị chỉ là hành động cảnh cáo, nếu được gần nàng Y sẽ thuyết phục được nàng bỏ ý định ly dị. Vợ chồng sống ly thân đã ba năm nhưng Vincent Đầu vẫn tự coi Y là người có vợ. Mỗi lần có dịp Đầu vẫn nói nhiều, thật nhiều, để thuyết phục Ái Xuân trở lại mái ấm gia đình. tức là trở lại sống đời vợ chồng với Y. Đọc những sách báo ngoại quốc giảng về tâm lý phụ nữ Đầu thấy người Phú Lang Sa dạy nhau rằng đàn bà nhiều khi xúc động, tha thứ, quên đi tội lỗi hoặc quên hờn giận khi họ thấy đàn ông khóc, và đàn ông khi nào cần khóc cứ khóc; nước mắt nhiều khi làm được nhiều việc lời nói không làm được. Nên mỗi lần, đây là những lần Đầu gặp vợ, Đầu khóc nức nở, khóc nỉ non, khóc nghẹn ngào, khóc sụt sùi, khóc thút thít, khóc hu hu, khóc như mưa như gió; nước mắt Đầu tuôn ra thật nhiều; trong đó có cả nước mũi.

Khác với lời đoan quyết của những tay tổ sư tâm lý Phú Lang Sa, Ái Xuân không xúc động mảy may trước số nước mắt, nước mũi hơi nhiều của người đàn ông mà càng ngày nàng càng thấy không xứng đáng làm chồng nàng. Đúng ra phải nói là người đàn ông nàng không yêu, không thương. Phải chứng kiến và chịu đựng những màn khóc thảm của Vincent Đầu nàng chỉ thấy bức bối, thấy lỗ bịch và thấy hối hận vì đã để cho Đầu gặp nàng. Để tránh

gặp Đầu lần này về Đà Lạt chờ án lý dì nàng không ngụ Ở khách sạn lớn - nếu nàng ngụ Ở khách sạn, Vincent Đầu cũng về ngụ Ở khách sạn ấy, và nửa đêm, gà gáy..lúc nào Y cũng có thể mò đến gõ cửa phòng nàng, lúc nào Y cũng có thể quấy rầy nàng bằng điện thoại. Làm sao nàng chịu nổi. Vì vậy lần này nàng đến ở nhà bà Tá.

Bà Tá không phải là bà vợ góa của một ông Thiếu tá, Trung tá hay Đại tá nào - một ông sĩ quan cấp Tá đã hy sinh vì nước hoặc đã giã từ vũ khí và binh nghiệp để về nơi yên nghỉ ngàn đời - bà Tá trước đây hai mươi mấy mùa lá đổ làm vợ một ông tên là Tá nên bà được người đời gọi là bà Tá. Vì người đời có thói quen gọi ngắn gọn cho được việc : Ông Tướng, bà Tướng, ông Tá, bà Tá, ông Tỉnh, bà Tỉnh, ông Quận, bà Quận, bà Tá được người đời cho là ông chồng bà thời sinh tiền là Thiếu tá, Trung tá chi đó trong quân đội. Bà Tá không cải chính sự sai lầm này. Nhiều lần Tình, cô con gái duy nhất của bà Tá, nghe bà mẹ nói đến ông bố bằng giọng nói và vẻ mặt trang trọng : " Ông Tá nhà tôi mà còn sống thì năm nay..không có cổ cánh gì, không công lao trận mạc gì..ít nhất ổng cũng là Đại tá.." Nhiều lần khác Tình nghe mẹ nàng đoán quyết là nếu còn sống năm nay ông Tá phải là Trung tướng và chắc chắn là đời sống của bà không đến nỗi phải khổ sở như thế này. Hơn ai hết Tình biết ông thân sinh của nàng tên cúng cơm là Tá, không ở trong quân ngũ ngày nào. Còn về nghề nghiệp của ông thì nàng không biết chắc. Dường như ông Tá làm khá nhiều nghề : thợ may Tây, buôn hàng chuyển Hà nội- Sài Gòn, thư ký đồn điền cao su, có người còn nói có thời ông làm thợ hớt tóc.

Trong thời gian mấy năm gần đây, kể từ ngày bà Tá nghiện rượu nặng - bà uông rượu lâu rồi nhưng bà chỉ nghiện nặng khoảng mấy năm gần đây - trên cõi đời này chỉ còn một mình Tình biết ông thân của nàng tên là Tá.

Đây là trường hợp "lộng giả thành chân" rất thường thấy xảy ra với những người nghiện rượu và thần kinh bất ổn, bà Tá thoát đầu nói ông chồng bà là Thiếu tá để đùa chơi, và để rồi sau đó bà yên trí ông chồng bà là sĩ quan thật.

Trở lại với Tôn Thất Ái Xuân và lý do nàng đến ở nhà bà Tá. Nhà này không phải là khách sạn theo đúng nghĩa khách sạn nhưng vẫn tiếp khách trọ như khách sạn. Nói đúng ra nhà này là một tiểu khách sạn hành nghề theo lối thủ công nghiệp, gia đình, khách toàn là người quen hoặc do khách cũ giới thiệu khách mới. Đúng hơn đó là một nhà trọ, lương thiện, chỉ tiếp được ít người vì không có nhiều phòng. Và đặc biệt là không nhận khách muộn giờ, không nhận những cặp nam nữ đến muộn phòng một đêm, nói là để ngủ nhưng thực sự là để làm với nhau những việc cần dùng đến cái giường, cần nằm nhưng không phải để ngủ.

Nhà bà Tá là một vi-la có lầu, có vườn hoa, cây cảnh, có lối sỏi đi trong vườn khá rộng. Ba căn phòng trên lầu được chuyển hóa thành ba phòng trọ có tạm đủ tiện nghi, tức là phòng nào cũng có đèn điện, nước máy, cầu tiêu, nhà tắm riêng. Đặc biệt Đà Lạt quanh năm mát mẻ nên không cần có quạt máy hay máy lạnh. Khách trọ không cần phải cầm khăn mặt, bàn chải đánh răng có thuốc đánh răng bơm sẵn, hộp sà-bông, đứng chờ nhau trước cửa phòng toa-lét chung và chửi thề nhau mỗi buổi sáng.

Cô Lê thị Xuân Tình, cô con gái của bà quả phụ Lê văn Tá, nữ danh Đào thị Hường, cũng là một người chứng quan trọng trong cuộc điều tra vụ án mạng này.

Câu chuyện khởi đầu vào một buổi chiều ngày Thứ Năm trong tuần - Ái Xuân nhớ rõ chiều đó là chiều ngày thứ năm vì hai ngày sau là sáng ngày Thứ Bảy, và sáng ngày

Thứ Bảy là ngày nàng cùng luật sư ra tòa để nghe tuyên án - và buổi tối ngày Thứ Năm đó là ngày Ái Xuân rời nhà bà Tá để về ngụ Ở khách sạn.

Lý do Ái Xuân rời nhà bà Tá, tức là nàng không còn phải tránh mặt Vincent Trần văn Đầu, chồng nàng, người chồng khóc mếu, bệu nhếch của nàng, sẽ được nói đến trong những hồi sau.

Ái Xuân rời nhà bà Tá lúc 5 giờ chiều, nàng đến mượn phòng trong khách sạn Palace. Lúc 11 giờ đêm ấy nàng trở lại nhà bà Tá.

11 giờ đêm Ái Xuân trở lại nhà bà Tá để làm gì ?

Nàng trở lại đó để lấy cái sắc tay, cái sắc đẹp như quyển sách, nàng bỏ quên trong ngăn kéo bàn ngủ trong căn phòng nàng ngụ trên lầu nhà bà Tá.

o o o

Chiều ngày Thứ Năm ấy Ái Xuân ra khỏi nhà bà Tá lúc 5 giờ. Vào lúc 4 giờ hai cái va-ly và hộp đựng đồ trang điểm - hộp đồ trang điểm vuông vức của phụ nữ Tây phương trông giống như cái hòm đựng đồ nghề của những anh thợ cạo rong ở những tỉnh nhỏ Bắc kỳ ngày xưa. Ngày xưa đây là những năm trước 1945 - đã sẵn sàng chờ theo nữ chủ nhân của chúng ra khỏi nhà. Ái Xuân, sau khi xếp đồ vào va-ly, nằm nghỉ vài phút trên giường.

Đó là lúc bà Tá trở dậy sau giấc ngủ trưa đầy mộng mị làm đầu óc bà nặng như đá. Trưa nào bà cũng uống rượu và trưa nào bà cũng ngủ. Uống say, bà ta cần ngủ và ngủ dậy bà cần uống cho say. Những ngày sống của người đàn bà nhiều tật xấu này cứ trôi đều như thế: rượu rồi ngủ, ngủ rồi rượu. Bà ta ăn ít và gần như không cần ăn cũng sống.

Bà Tá cần rượu nhất, nhì đến bạn. Bạn để được nói chuyện tục, để chửi thề không khác gì bọn đàn ông lỗ mãng. Bạn của bà là một người đàn bà cũng đặc dị không kém. Bà Tá vẫn gọi bà này là " Người đẹp ", đôi khi là " Người đẹp nhất cõi đời này.."

" Người đẹp " bạn thân của bà Tá là một bà Me Tây. Mạc Ta là tên nàng. Bà Tá năm mươi, Mạc Ta mới khoảng ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi. Bước vào chốn giang hồ từ những năm mười sáu, mười bảy tuổi nên tuy chưa nhiều tuổi Mạc Ta là người biết khá nhiều về tình dục và đàn ông. Mạc Ta mới thật là bà Tá ; ông chồng Tây của nàng nguyên là một vị Cô-lô-nền trong quân đội Viễn Chinh Pháp Hải ngoại, tên tắt của lực lượng này là IF.O.M = Infanterie Francaise d Outre Mer. Ông Cô-lô-nền đã rời Đông Dương để trở về mẫu quốc năm 1954. Bà Me Tây Mạc Ta Hoa lưu luyến quê hương, tổ quốc, nhất định không đi theo ông chồng. Có lẽ vì buồn nhớ đất Đông Dương, vì phải xa người vợ Việt, tức là xa Mạc Ta, vì thiếu thuốc phiện, về Pháp được hơn một năm ông Cô-lô-nền lẫn cổ ra chết. Trong di chúc của người quân nhân già Phú Lang Sa giàu tình cảm và đèo bòng vợ nọ, con kia có khoản cho Mạc Ta thừa hưởng một số tài sản. Tuy phần gia sản này chẳng có gì lớn lắm song việc chia chác cũng gây phiền nhiễu cho những người con của ông Cô-lô-nền - Ông góa vợ từ trước khi sang Đông Dương - Đám con ông nhờ luật sư dàn xếp với Mạc Ta Mạc Ta bằng lòng ngay khi luật sư đại diện thân chủ đề nghị nàng được quyền thừa hưởng hai căn nhà của ông Cô lô nền, một nhà ở Sài Gòn, một nhà ở Đà Lạt vàø đưa ngay cho nàng một khoản tiền mặt.

Bà Tá thường nói:

- Mấy cha Ba Tàu nói :.." Phiện nhị, tửu tam, trà độc ẩm.." Đúng không chề vào đâu được. Hút thuốc phiện phải có hai người, và chỉ hai người thôi, ba người là thừa một. Uống rượu phải có ba người mới vui. Còn anh uống trà, trà Tàu, trà Ta, trà Tây, cà phê gì cũng vậy, là cu li nhất, uống một mình cũng được. Nhưng uống rượu phải có ba người. Mạc Ta ơi..Moa với toa uống rượu với nhau đây là ba người. toa có biết tại sao chỉ có đặng ấy mí tớ thôi mà tớ lại nói là ba người không ? Hề..Hề..Vì một mình toa bằng hai người khác. Một mình Sê Ri bằng hai thằng đàn ông. Hơn ấy. Một mình Sê Ri bằng năm thằng đàn ông. Nhưng mìnnh cứ cho là bằng hai đi. Sê Ri đấu hót bằng hai thằng đực. Ngồi với Sê Ri tuy chỉ có một mà vẫn là hai người...

Đến lúc này chúng ta đã có thừa lịch sự để gọi nữ nhân vật quả phụ Lê văn Tá, nữ danh Đào thị Hường, bằng cái tên hợp nhất với đương sự là Mụ. Mụ Tá và Mạc Ta khi nói chuyện với nhau dùng rất nhiều tiếng lóng của dân du đãng, dân bụi đời. Hai người ăn nói ngổ ngáo, thô tục không khác gì bọn bợm nhậu đàn ông.

Và trong lúc Mụ Tá vừa ngủ trưa trở dậy, ngồi uống cà phê, hút thuốc lá, ngáp, chờ Sê Ri Mạc Ta sang nhà, thì Tình - người thiếu nữ được mẹ đặt cho cái tên gọi cảm là Xuân Tình nhưng cuộc đời cho đến lúc này lại nhấn thín chẳng có qua một xu teng tình ái nào cả, đang có chuyện khổ tâm: nhà trọ chỉ có mỗi một bà khách mà bà này lại bất mãn bỏ đi ở nơi khác. Tình mới thực là chủ nhân nhà trọ không tên này. Nàng lo buồn vì nàng phải làm sao kiếm ra đủ tiền cho hai mẹ con nàng sống - nặng nhất là khoản tiền rượu của bà mẹ nàng - mà nhà thì càng ngày càng ít khách đến ở. Cứ tình trạng này kéo dài thì đến tiền ăn của hai mẹ con nàng cũng không lo nổi, đừng nói đến những khoản tiền chi cho Cognac với Martell.

Mạc Ta sống trong căn nhà cũng làm theo kiểu vi-la ngay đằng sau nhà của Mụ Tá. Cái gọi là vi-la của Mạc Ta, theo đúng kiểu vi-la cô-lô-nhân, có bốn phòng : phòng khách, phòng ăn, hai phòng ngủ. Đi qua sân tới nhà bếp. Vì ít khi nấu ăn, nhà bếp của Mạc Ta gần như bỏ hoang, chuột tự do làm ổ. Mạc Ta sửa? một căn phòng nhỏ ngay trên nhà làm gian bếp. Án mạng xảy ra trong căn phòng nhỏ được dùng làm bếp đó.

Mạc Ta sống một mình với một cặp chó Nhật. Hai con chó thật hỗn và mất dạy. Một chị người làm hai ngày mới tới dọn dẹp, quét nhà, nấu ăn, giặt rũ một lần. Mạc Ta trả công người làm khá cao nhưng không chị người làm nào hầu được nàng lâu. Nguyên nhân là Mạc Ta sống quá bê bối và những người đàn bà nghèo nhưng lương thiện đến làm cho Maĩc Ta đều không muốn bị mang tiếng. Mạc Ta sống một mình nhưng nhà nàng lại có nhiều đàn ông ra vào.

Mạc Ta đa dâm chứ không phải đa tình. Gần bốn mươi tuổi và từ năm mười lăm tuổi đến giờ nàng đã gần không biết bao nhiêu người đàn ông, sự đòi hỏi dục tình của thân xác nàng vẫn không suy giảm. Mụ Tá chỉ cần rượu và chỉ có rượu thôi, Mạc Ta cần rượu và cần cả đàn ông khỏe mạnh.

x

Tầng dưới của vi-la cũng có bốn phòng như trên lầu. Mụ Tá chiếm một phòng, Tình một phòng. Phòng ngoài là phòng khách và phòng ăn. Bàn ăn để đó nhưng hai mẹ con ít khi ngồi ăn chung với nhau.

Tình đi đi, lại lại ở dưới chân cầu thang. Nàng muốn đi lên lầu thuyết phục bà khách trọ lịch sự Ở lại nhưng nàng ngần ngại vì chuyện phải hạ mình năn nỉ. Hai nữa nàng thấy bà khách tuy sang nhưng vẫn có cái vẻ gì đó làm

cho nàng không có cảm tình. Tuy không biết gì về đời tư của Tôn thất Ái Xuân, Tình cảm thấy cái đời tư ấy chẳng có gì là cao đẹp. Nhưng khách trọ là khách trọ, Tình chỉ không ưa những bà khách đem đàn ông về nhà, những ông khách gần nửa đêm mới đến hoặc quá nửa đêm mới về. Tình thấy bà khách tên là Ái Xuân sống kín đáo và lặng lẽ. Từ ngày tới đây Tình không thấy bà ta có khách đàn ông. Tình, với tư cách chủ nhà trọ, không có quyền lãnh đạm với bà khách tốt như bà khách Ái Xuân.

Sau một hồi do dự Tình lên lầu, nhưng tới trước cửa phòng Ái Xuân nàng lại ngần ngại không muốn gõ cửa.

Đúng lúc ấy cửa phòng mở, bà khách sang hiện ra.

Ái Xuân là người đàn bà đẹp.

Người đàn bà đẹp không chỉ đẹp trong một lúc nhất định nào đó, người đàn bà đẹp là lúc nào cũng đẹp, càng nhìn càng thấy đẹp. Ái Xuân thuộc loại đàn bà siêu đẹp đó. Nhìn nàng lúc nào người ta cũng thấy nàng đẹp nhất. Thời gian đối với Ái Xuân chỉ có hiện tại. Người ta không thể nhìn nàng mà đoán biết được nàng bao nhiêu tuổi. Người tinh tế lắm cũng chỉ có thể đoán nàng trạc ba mươi.

Ái Xuân không cố ý dấu tuổi tác của nàng. Nhưng từ lâu rồi nàng đã thấy trên cõi đời này chỉ có những em nữ sinh, tức những em thiếu nữ, những bà già không còn hy vọng gì ở tình yêu, và những chị đàn bà ngu ngốc, đàn độn là hay nói thật, hay để đàn ông biết số tuổi thật của mình.

Nàng có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt màu nâu hạt giẻ, mũi nàng hơi cao như mũi đầm lai mà nàng lại không phải là đầm lai. Da nàng trắng, má và môi nàng hồng mà không cần đến mỹ phẩm. Khuôn mặt nàng, toàn thân nàng có cái vẻ sang thiên phú, cái vẻ đẹp trời cho này

không một mệnh phụ phu nhân hay bà vợ một nhà tỉ phú nào có thể nhờ tay người giúp, nhờ học tập, nhờ bắt chước mà có.

Nhưng vẻ đẹp nhất của Ái Xuân, cái quý nhất của nàng là cái vẻ bằng bạc như có hào quang tỏa sáng, như da thịt nàng có rắc một làn phấn mịn làm bằng chất bạch kim. Đó là chưa kể nàng còn đẹp thêm, còn quyến rũ nhiều hơn nhờ những bộ y phục thật sang, thật hợp với nàng, những bộ y phục mà chỉ có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời của nàng mới có thể giúp cho nàng có.

Ngay lúc này, khi Xuân Tình gập nàng ở cửa phòng, Ái Xuân bận chiếc kimono lụa hồng. Nàng bận kimono đẹp hơn cả đào xi-nê Nhật Bản chính cống.

- Cô Tình. Tôi đang cần gập cộ. Mời cô vào...

Nghe Xuân Tình nói lí nhí về chuyện đi, ở, Ái Xuân nói:

- Lỗi tại cộ Cô còn nói chi nữa...

Vừa nói ra câu đó Ái Xuân cảm thấy hối ngay.

Nàng đã từng chỉ huy bọn gia nhân, đầy tớ trong nhà, nàng đã từng đối phó với những ông giám đốc ngân hàng, những ông quản đốc công xưởng, những ông chủ sở cũng như với những anh bồi khách sạn lưu manh, những anh quản lý nhà hàng - thường được gọi bằng cái tên Mét Đ ôten - và kinh nghiệm cho nàng biết người đàn bà thông minh không nên bao giờ nói ra những lời trách cứ người khác. Nàng không hề đọc sách Minh Tâm Bảo Giám nên nàng không biết rằng các ông quân Tử Tàu ngày xưa có lời dạy người đời là chỉ nên biết những cái tốt của người và quên đi những cái xấu, cái lỗi của người; lời dạy ấy, truyền qua cả mấy ngàn năm đến nay vẫn còn được ghi trong sách vở - Ái Xuân tự nhiên biết nàng nên làm như thế.

Xuân Tình hai mươi bốn tuổi - con gái thời nay hai mươi bốn tuổi bắt đầu bị coi là lỡ thời, ế chồng - Nàng có mái tóc dày, mượt như nhung, tấm thân tượng thần Vệ nữ. Nàng đẹp nhưng Tình không biết là mình đẹp, nàng che dấu tấm thân tượng đá nữ thần trong những bộ y phục bà già - không những chỉ bà già suông mà còn là bà già giết giặc - nàng không biết trang điểm. Bộ ngực nở, đúng ra đôi vú căng, săn, của Xuân Tình chan chứa tình xuân - có thể ví với ngực hai cô đào Sophia Loren, Gina Lollobrigida thời hai cô đào điện ảnh này đang cực thịnh phong độ - nhưng những chiếc áo dài nàng bận đều không có eo, tức là không có " co " - áo dài của nàng từ trên xuống dưới, từ trước tới sau, cứ đuồn đuột và cứ thẳng tuồn tuột. Trong nhà Tình bận những chiếc áo cánh, áo bà ba, áo sơ mi, áo len quá rộng. Bộ ngực của nàng không bao giờ có dịp biểu diễn sự nổi bật của nó.

Tình đứng bên cạnh bàn, nàng di động ngón tay có cái móng tay trắng, rất sạch, trên tấm khăn trải bàn trắng tinh.

Ái Xuân không nghe rõ tiếng nói cấm cản và lí nhí của Tình :

- Má tôi... tôi nữa..rất buồn khi thấy bà đi...

Ái Xuân mỉm cười với hình nàng trong tấm kính, nàng cầm chiếc bàn chải lên chải nhẹ mái tóc.

Như chưa hết hy vọng giữ được bà khách ở lại, Tình nói tiếp:

- Thưa... nếu bà có điều gì không được vừa ý..

Câu nói đùa quăng của Tình cho Ái Xuân biết Tình muốn nói : " Nếu có điều gì không được vừa ý xin bà cho biết. Chúng tôi sửa đổi..Bà sẽ hài lòng nếu bà ở lại.." Nàng cắt đứt niềm hy vọng mong manh của Tình bằng câu:

- Có gì không vừa ý đâu cô.

Nói là không có gì nhưng ngay sau đó Ái Xuân nói một câu dài về nguyên nhân làm nàng không thể ở lại nhà Xuân Tình :

- Cô Tình à..Khi tới đây tôi có nói với cô đây không phải là lần thứ nhất tôi đến Đà Lạt; tôi có nhiều chỗ ở rất tốt trong thành phố này. Tôi cũng nói là tôi tới ở đây vì một lý do riêng, trừ em gái tôi, tôi không muốn ai biết tôi ở đây. Nhưng hôm qua có người gọi điện thoại đến hỏi có tôi ở đây không - chẳng cần phải dấu cô, tôi chắc cô đã biết người hỏi là ai rồi - bà mẹ cô trả lời có tôi ở đây, dù tôi đã dặn là đừng nói.

Ái Xuân đứng dậy, nàng mỉm cười và giọng nàng dịu dàng hơn:

- Tôi cũng rất buồn vì không có dịp ở lại đây lâu hơn...

Và nàng đổi giọng:

- Cô cho tôi thanh toán tiền.

Ái Xuân quay mặt nhìn vào tấm kiến, Xuân Tình không còn biết nói gì ngoài câu:

- Thưa bà vâng.

- Tôi đi ngay chiều nay.

- Vâng.

Lúc này là 4 giờ 30 chiều. Giờ Đà Lạt sương mù.

x

Ái Xuân bỏ quên chiếc sắc tay bằng kim khí đẹp như quyển sách của nàng trong ngăn kéo bàn ngủ.

Khi đi xuống thang lầu Ái Xuân nghe tiếng giầy cao gót lách cách bên dưới. Không cần nhìn mặt nàng biết người

đàn bà đi đôi giày cao gót này là ai.

Ngay hôm mới tới Ái Xuân đã gặp người đàn bà này. Và vừa thấy mặt chị ta nàng đã ghét cay, ghét đắng. Mạc Ta Hoa, như đã nói, là người đàn bà dâm đẳng ra mặt. Mạc Ta Hoa còn thuộc loại đàn bà không chịu già.

Năm năm trước, khi trên giải đất thường được gọi vắn huê là " giải đất hình chữ S " - một tên khác là Indochine, tức Đông Dương, một tên khác nữa là Indochine Francaise, tức Đông Pháp - còn có sự hiện diện khá đông của những ông sĩ quan quân đội Phú Lang Sa, những ông Cặp-pi-ten, Com-măng- đăng, Cô-lô-nền đội mũ képi, mang lon vạch trắng, vạch vàng trên cầu vai áo; trong số có nhiều ông thích hút thuốc phiện, đánh bạc ở những sòng Kim Chung, Đại Thế Giới và lấy vợ người bản xứ, Mạc Ta Hoa là một bà mẹ Tây.

Bảy tám năm trước Mạc Ta Hoa còn là Me Tây, nhưng thực ra nàng đã là Me Tây từ lâu lắm. Ông chồng người Pháp đầu tiên của nàng là một ông Átđzuy- đăng - tiếng Việt là Thượng sĩ, tên nôm là Quản - nàng lấy ông Quản Tây năm nàng mười bảy tuổi. Nàng biết đàn ông, tức nàng mất trinh, năm nàng mười lăm. Nếu nàng có mặt ở Hà nội ba mươi sáu phố phường khi ông Vũ Trọng Phụng còn sống chắc hình ảnh nàng đã được ông nhà văn làm cho bất tử trong tác phẩm Kỹ Nghệ Lấy Tây.

Khi chuyện này xảy ra Mạc Ta Hoa trạc từ ba mươi năm đến bốn mươi tuổi. Nàng có dáng người hơi cao, loại đàn bà mình dầy và trường túc. Mạc Ta vẫn tự giới thiệu và tự khoe người mình dầy, trường túc như nàng là người làm tình không biết mệt; riêng nàng, nàng chưa bao giờ gặp đối thủ làm nàng phải đuối hàng. Đặc biệt nàng hay nói câu : " Lẳng lơ cũng chẳng có mồn... "

Mạc Ta đi vào phòng bà Tá. Cặp chó Nhật lon xon đi quanh chân nàng. Cặp chó này xứng đáng là cặp chó hỗn nhất thế giới. Tên tuổi, hình ảnh chúng lẽ ra phải được có trong Sách Kỷ Lục Guinness.

Một con cầu trong hai con cầu hỗn này chạy quần quanh chân Ái Xuân. Như mừng rỡ nó chồm lên cắn yêu vào gấu váy đầm của nàng. Kết quả là mũi giày trắng của người thiếu phụ bị vấy bẩn vì vết chân con chó vừa chạy qua vườn cây ướt nước mưa đêm qua Xuân Tình chạy tới đuổi chó:

- Thưa bà..có sao không ạ ?

- Bẩn chút, cô Tình à. Nhưng không sao...

Tuy nói vậy nhưng trong lòng Ái Xuân rửa thắm cho con chó hỗn bị xe ô tô cán cho lòi phèo.

- Bà có còn bỏ quên gì không ạ ?

- Cám ơn cô Chắc không có gì. Chào cô nhé..

Ái Xuân vào xe. Lúc đó là năm giờ chiều, nàng chưa biết là nàng có bỏ quên một vật trong nhà này.

Bà khách quý, đã quý lại còn là bà khách duy nhất trong lúc này, đi mất, Xuân Tình buồn rầu quay vào nhà. Nàng nghe tiếng cười the thé của Mạc Ta hợp ca, đồng ca, hòa ca với giọng cười khê nũng, khê nặc của mẹ nàng từ nhà trong vang ra.

Sự hòa tấu của hai giọng cười ghê rợn đó làm cho Xuân Tình phải nhăn mặt như nàng Tây Thi, thôn Trữ La, nhăn mặt khi đau bụng.

Thư Viện Việt Nam

PO Box 463024

Ecsondido, CA 92046

Message #9973

Unicode

Forums Angel

Total Posts: 1408

RE: Chương 1 - Dữ Hồn Rắn Độc - Hoàng Hải Thủy

Friday December 28, 2001 9:44 PM

" THIS TOPIC IS LOCKED "

Khi ở bên nhau bà Tá và Mạc Ta gọi cho người ta nhớ đến hai anh hề Laurel và Hardy của điện ảnh Hollywood. Hai anh Mập, Ốm. Bà Tá là anh Mập Hardy, Mạc Ta là anh Ốm Laurel.

Càng có tuổi, càng nằm nhiều và uống rượu nhiều bà Tá lại càng mập phì. Mặt vuông, mũi hếch, miệng rộng, môi dày, mắt ốc, lông mày rậm, nước da tái tái, mai mái, giọng nói ồ ề, uôm uôm như giọng đàn ông. Đó là những nét đặc biệt trên diện mạo của bà Tá.

Những lúc say rượu, mặt cúi xuống, đôi bờ vai dô vạt nhô lên, đầu đu đưa qua lại, cổ họng thốt ra những tiếng khặc khừ, bà Tá như con trâu lên cơn điên:

- Mạc Ta.Em... Cưng... Lại đây ví qua... lại đây mà...

Nếu có người lạ đi qua vườn, nghe được câu trên chắc hẳn phải yên trí là trong phòng đang có gã đàn ông thô tục và ả đàn bà dâm dăng.

- Đem lại đây cho quạ.Đị.Coi nào..Le lên..Qua biểu hồng nghe qua uỳnh à..

Mạc Ta Hoa ngồi vắt vẻo trên tay vịn của chiếc ghế bành kê bên cửa sổ, tay cầm chai rượu của bà Tá. Bà này kêu gọi nàng đem chai rượu trở lại.

- Qua biểu hồng nghe qua đề xuống qua ỳnh a...
- Làm chi dữ dzậy?- Mạc Ta dẫu môi kiểu ngậy thơ cụ - Có rượu một mình ôm lấy uống hết à. Cho người ta uống mí chứ..

-..Ừa..Cho chứ. Đem lại đây... Qua ví em cùng uống...

Vừa mập vừa lùn bà Tá có đôi chân yếu sịu, đi đứng khó khăn. Bà ta vốn lười đi, lười cả ngồi, trừ khi bị bắt buộc phải ngồi để uống rượu, để ăn, hay để đánh bài. Việc đứng lên đi vài bước đến chỗ Mạc Ta là việc làm bà Tá không hề nghĩ tới, bà đành ngồi đó dùng miệng lưỡi chiêu hồi Mạc Ta.

- Đổ hết me nó đi cho dzồi..

Mạc Ta làm bộ đổ rượu trong chai ra vườn.

Bà Tá đập tay xuống bàn.

Rầm..! Mấy cái ly trên bàn thi nhau nhẩy đầm và toan rú nhau lẫn xuống sàn.

Mạc Ta vội đưa trả chai rượu. Nàng đặt lại mấy cái ly, giọng trách yêu:

- Làm gì dữ dzậy ?? Cậu thô tục quá. Nhiều lúc mình cứ ngỡ cậu là đàn ông.

Cả hai người đèn trên dưới bốn mươi tuổi, họ vẫn xưng hô với nhau cậu, cậu, tớ, tớ, mình, mình... loạn xì.

- Qua mà là đàn ông hả ?? Qua mà là đàn ông thì cứng chết ví qua lâu dzồi...

Đôi bạn đi vào cuộc đấu hót chót nhả đầy những hiểu ngầm:

- Cậu là đàn ông thì cậu làm gì mình ??

- Làm gì hả ? Muốn biết làm gì lại đây qua làm cho biết liền một khi.

Xuân Tình định vào phòng nhưng nghe tiếng hai người nhả nhớt với nhau nàng dừng lại ở cửa phòng:

- Má... Má lại say rồi hả ?

Tình thẳng thốt hỏi, bà Tá trả lời tỉnh queo:

- Say thì chưa say... Tui mới sương sương..thui.

- Mới giờ này mà má đã..

- Đã làm sao ? Bộ cô muốn giờ này tui tập sì-po hay ra hồ câu cá ??

- Má làm ồn ào quá đi.

Mạc Ta nhí nhảnh :

- Xin lỗi nghe cưng...

- Dì Mạc Ta... Hai con chó của Dì phá quá. Tôi đã nhiều lần xin..Dì sang chơi Dì đừng cho hai con chó của Dì sang theo..

- Bạc- đồng... Bạc- đồng Sê rị.Ếch-kiu-zợ.Moa có muốn cho chúng nó đi theo đâu, nhưng chúng nó cứ đi theo, moa làm sao được. Mình có tự do của mình, chó nó cũng có tự do của nó chứ..

Nhún vai như đầm, Mạc Ta nói với bà Tá:

- Như là bọn đàn ông chúng mê mình, chúng theo mình, chúng hầu hạ mình..Chúng nó tự nguyện.. Mình đâu có quyền không cho chúng nó hầu hạ. Phải hôn, Sê-ri ?

Bà Tá khoát tay làm một cử chỉ bất cần đời:

- Ồi chào..Nói ví nó làm chi, Mạc Tạ Chúng mình dành thì giờ hưởng thụ những lạc thú ở đời. Khoái hơn..

Và, như một gã lính Lêđương chính hiệu, như anh Tây say, mụ tung bàn tay có những ngón tay chuối mẩn múp míp ra nắm lấy cổ tay Mạc Ta, kéo Mạc Ta ngã vào lòng mụ:

- Sê-ri... Chúng ta bạ..Chúng ta được sinh ra đời để bạ, để hưởng thu... Vi-vờ la boát-sông... Vi-vờ la-mua...

Mạc Ta lặp lại : " Vi-vờ la boát-sông..Vi-vờ la-mua." rồi rót rượu vào ly cho mụ Tá.

Xuân Tình nhăn mặt. Tuy đã quen thuộc với cảnh hai người đàn bà này níu kéo, ôm ấp, hôn hít, vuốt ve nhau, nàng vẫn thấy ghê rợn mỗi lần phải chứng kiến. Nàng nói sau khi cố nén tiếng thở dài:

- Không có tôi..không biết bây giờ má ra sao..

Mụ Tá trề môi:

- Nàm thao cũng chẳng nàm thao. Lếu có sế lão cũng chẳng nàm chị. Nàm chi cũng chẳng nàm chị.Lếu có kí rì cũng chẳng nàm thao... Cô đừng có kể công nuôi dưỡng tôi..Cha mẹ nuôi con bằng trời, bằng biển. Con nuôi cha mẹ, con kể từng ngày..Rõ chán..

- Tôi phải lo cho má đủ thứ. Không có tôi giờ này Má ở trong viện dưỡng lão..

Rất hùng hồn mụ Tá ngắt lời Tình:

- Ở trong viện dưỡng lão, viện mồ côi, hay xách bị đi cốc ở Chợ Cũ, hay là nhắm mắt nhảy từ trên cầu Bình Lợi xuống sông cũng là xong một kiếp. Nhẹ nhàng..Kệ mẹ tôi. Ai khiến cô lo cho tôi..

Mạc Ta xen vào:

- Nhờ công lao nuôi dưỡng của chị bà mẹ chị được hưởng những gì sung sướng hơn người nào ? Kể dùm...

Tình nghiêm mặt:

- Xin lỗi Dì... Nếu tôi nhớ không lầm thì đã hơn một lần tôi yêu cầu Dì đừng chen vào chuyện mẹ con tôi..

Mạc Ta nghiêng người đưa cặp vú vào tận mặt mẹ Tá:

- Sê-ri ơi..Con gái mình ăn nói văn huê bỏ mẹ... Đã..nhớ không lầm..nại còn..hơn một năn... Phọt-mi- đáp...

Mẹ Tá vỗ bộp bộp lên mông Mạc Ta, mẹ học lên như hóa đại:

- Cô-táp..Lúc-ki...

Nhấn nại một cách siêu việt, Tình vẫn dịu giọng :

- Tôi lo nhưng má không chịu để tôi lo, má cứ phá tôi..

Mẹ Tá ngửng mặt lên, sừng sộ :

-..Tôi phá ký gì cổ? Hi..?..Hi?? Phá ký gì ? Cô làm ký gì mà tui phá ??

- Cả tháng nay nhà ta vắng khách..Có mỗi một bà..Bà ấy muốn ở yên..Tôi đã dẫn đi dặn lại má là má không được nói với bất cứ ai là có bà ấy ở đây..Ông chồng bà ấy hỏi má nói ngay là có...

Mẹ Tá khoát tay làm một cử chỉ biểu lộ sự khinh thị:

- Ồ..Cô ả đó trốn chồng đến ở nhà mình..Quý hóa gì. Muốn đi, cho đi luôn. Nó trốn chồng nó mình có trốn chồng nó đâu mà mình phải nói dối. Đứa nào đến ở nhà này phải là đứa đàn ông. Trốn tránh là gian, trốn tránh là hèn..Mèo mả gà đồng..Trốn chúa, lộn chồng... Không khá được...

Mạc Ta phụ họa:

-Vòa-là... Vòa-là.. Sê-ri phát ngôn nghe rất được. Bồng... Bồng... Gút..Gút..Tốt... Tốt...

Mụ Tá thở dài:

- Mí ly... thằng cha tô-lô-phôn đến hỏi có cái giọng nói dễ thương quá đi... Êm như nhung, dịu như lụa Hà Đông bên hông Hà Nội..Giọng nói của lúy gợi cho moa nhớ người đàn ông yêu moa ngày xưa khi moa đang thời xuân sắc..Người rất bảnh... rất... rất..hào hoa.Nếu biết rằng tôi đã có chồng..Chời ơi..Người ấy có buồn không..

Đang ngâm Thơ TTKH kiểu Tao Đàn, Mụ đột ngột đổi "tông", tàn nhẫn nói với cô con gái:

- Thằng cha có giọng nói dễ thương ấy hổng có phải là ông bố cù lằn của cô đâu. Đừng tưởng bở!

Tình lặng người. Làn môi nàng run run chứng tỏ nàng bị xúc động nặng, nàng bị xúc phạm, nàng tủi thân nhưng nàng không nói được nên lời. Nàng thấy rõ hai người đàn bà này, một người là bà mẹ ruột của nàng, đã sa đọa cả thể xác và tâm hồn. Không thể nói chuyện phải trái với họ. Lần nào nói chuyện phải trái hay cãi lý với họ nàng cũng thua Họ xử dụng một thứ võ công quái dị hóa giải hết những lý lẽ đứng đắn của nàng.

Nhìn cô con giận đến xanh mặt mụ Tá thương hại :

- Tình con...

Mụ dịu giọng :

- Năm nay con đã hăm ba, hăm bốn rồi..Con cần..cần..Con có biết con cần gì không? Con cần có thằng đàn ông thương yêu con, thằng đàn ông khỏe mạnh, thằng đàn ông biết cách làm cho đàn bà thung thưởng..

Mạc Ta vỗ vỗ lên bờ vai nữ đô vật của mụ Tá:

- Sê-ri chẳng nên nặng lời với con bé quá. Nó còn trẻ, nó đâu có sống như mình, làm sao nó hiểu đời được như mình..

Mụ Tá đột nhiên nức lên:

- Vì nó không biết nên mình phải bảo cho nó biết..Nhưng nó ngu ngốc, nó cứng đầu, nó không chịu nghe theo lời khuyên của mình...

Rồi mụ thốn thức, bộ ngực có hai bầu vú bự như hai cái giỏ đựng bình nước trà của mụ nhấp nhồm lên xuống:

- Moa rất buồn..Moa buồn lắm..Sao con gái moa nó không giống moa chút sít nào? Moa chỉ có mình nó là con mà nó lại không giống moa. Không biết nó giống ai. Nếu moa là đàn ông.., là bố nó, moa đã nghi nó không phải con moa. Nhưng chính moa đẻ nó ra, nó không phải là con moa thì nó còn là con ai nữa..Nhưng tại sao con moa đẻ ra mà nó lại không giống moa? Tại sao ? Tại sao ? Sê ri ???

Mạc Ta vỗ về:

- Đừng nói dzậy chứ! Sao nó lại không giống toa? Nó có nhiều cái giống toa lắm đấy chứ. Nó giống toa nhất ở điểm nó đẹp. Nó cũng đẹp như toa vậy. Nhìn nó bi giờ moa biết ngày xưa toa bằng tuổi nó toa cũng đẹp như nó...

Câu bốc thơm không có qua một tí sít cái gọi là cơ sở thực tế nào cả của Mạc Ta có hiệu lực làm cho mụ Tá đổi sầu làm vui ngay lập tức:

- Nó đẹp, phải hông toa? Trông nó tình lắm, đĩ lắm đấy chứ? Con gái moa mà toạ.Con nhà tông chẳng giống lông cũng giống cánh..

Mụ gật gù tự đắc:

- Mẹ nào, con nấy..Thật không sai..Chỉ tiếc nó chưa biết tình yêu là gì...

"Tình yêu" được người đàn bà dị tướng này nói là "đàn ông". Mạc Ta tiếp lời:

- Toa nói đúng. Nó chưa biết đàn ông, nhưng chưa biết không phải là sẽ không bao giờ biết.

Mạc Ta lên giọng phi-lôđzốp:

- Quân tử Phú-lang-sa đã nói về bọn đàn ông : " Không tên nào tránh khỏi cái chết cũng như không tên nào thoát khỏi đàn bà.." Bọn đàn bà mình cũng vậy: chẳng có con nào thoát khỏi đàn ông. Sê-ri à... Sê-ri đừng có buồn. Rồi con mình nó sẽ biết đàn ông. Khi đó nó sẽ thông cảm chúng mình. Nó sẽ thấy chúng mình sống là đúng.

Mụ Tá nhìn cô con gái bằng cặp mắt nghi ngờ:

- Đàn ông thì thiếu gì. Tại nó không chịu biết. Moa nghi hay là... nó có cái gì...

Hai bàn tay mụ đưa lên vẽ vòng trong không khí để diễn tả hình dáng thân thể người đàn bà:

- Nó có cái gì... trong người nó không giống như bọn mình ? Tại sao moa mí toa thích... mà nó lại không thích ?? Nó gần hai mươi năm rồi. Khỏe mạnh chứ có đau yếu, bệnh tật gì đâu. Sao nó dửng dưng dưng với tình yêu? Moa ví toa hả..Mười sáu tuổi mình đã quá xá quà xa dzồi...

Mạc Ta búng hai ngón tay vào nhau làm phát ra những tiếng tách, tách, đínhchính :

- Toa se-szăng, moa kengđzăng... Moa kengđzăng sơn-lơ-măng..

Quên sự có mặt của Xuân Tình, người con gái chưa biết gì về Tình Yêu - Tình Yêu viết hoa - và đàn ông - đàn ông viết chữ thường - hai người đàn bà có cuộc đời nặng những dục tình đi vào cuộc tự nhận ai là người biết đàn ông trước.

Cho đến lúc Mạc Ta sửa soạn ra về. Mụ Tá nín lại:

- Về làm gì sớm thế ? Mới có sáu giờ. Đã đến giờ đi ngủ đâu ?

- Nói vậy là toa hơi quê đấy, Sê-ri a... - Mạc Ta đứng trước gương, đưa cây son lên môi - Tại sao lại cứ phải chờ đến khuya mới ngủ ? Mình là người văn minh, mình thích ăn lúc nào là mình ăn, mình muốn ngủ lúc nào là mình ngủ. Việc gì cứ phải theo đúng giờ giấc.

Mụ Tá cười hì hì:

- Pạc- đông..Moa muốn nói là lên giường nằm...

- Ạ.Nếu là lên giường thì lại càng không có giờu giấc gì cả..Muốn lúc nào là a-lê-hấp..lên giường tú- đờ-suýt...

Đôi mắt đục ngầu vì rượu của mụ Tá sáng lên:

- Với người tình chứ ?

Mạc Ta nhún vai như đằm chính cống:

- Tự nhiên... Còn phải hỏi..Toa biết đấy..Moa rất kỵ lên giường một mình.

Mụ Tá bỗng cất tiếng gọi:

- Ê... Toa... Mạc Ta...

Mạc Ta ngừng tay, quay lại;

- Qua, Sê-ri?

- Cậu vẫn không chịu kể cho tớ nghe.

- Kể chuyện gì mí được chứ ?

- Chuyện thằng tình nhân mới nhất của cậu.

- À... Chuyện đó hả ? Dễ thôi. Để hôm nào rảnh, có hứng, mình kể cho nghe. Cũng khá ly kỳ. Đặc biệt thằng này nó có cái mùi, mùi da thịt đàn ông, hay lắm, lạ lắm, Sê-ri ạ. Mùi da thịt không phải thơm, cũng không phải hôi. Kỳ lắm. Rất ếch-xít-tê... Ếch-xít-tê tiếng Việt nam là gì nhỉ ?

Mụ Tá lên giọng đàn chị:

- Ếch-xít-tê là kít thít..

- Vòa-là..Xe xà... Cái mùi kít thít lạ lắm cơ...

Mạc Ta xách ví, cầm cây dù. Hai con chó biết chủ sắp ra khỏi nhà, xô nhau chạy ra vườn, sủa loạn.

- Chàng được lắm. Moa dám nói bịt mắt toa lại, cho toa ngồi gần lúy, chỉ cần toa ngửi cái mùi người của lúy thôi, toa biết là lúy ngay. Như bịt mắt toa mà cho toa ngửi rượu toa biết là rượu gì dzậy. Song... Lúy có cái tật là dza-lu quá. Dza-lu là..là..ghen ? Ủa... Ghen quá. Lúy ghen quá đi. Đàn ông yêu mình mà ghen thì cũng tốt nhưng ghen quá, ghen bậy bạ thì không nên. Ghen mà bắt mình phải dành độc quyền cho một mình lúy thì lại càng không nên. Moa phải trừng phạt lúy về cái tội ghen nhảm đó. Tối nay..Moa cho lúy một bài học..Moa đi với Tô-ni tối nay...

Mụ Tá trề môi:

- Moa không ưa thằng Tô-ni. Nó không được đều lắm mà nó cứ làm như nó là thằng đều nhất cõi đời này...

- Đừng nói dzậy, Sê-ri! Làm sao toa biết là nó không đều ?

Trong phòng chỉ còn hai mẹ con. Trời Đà Lạt mùa nào cũng tối sớm. Chỉ có ngọn đèn trên bàn ngủ bên giường Mụ Tá được bật, ánh sáng vàng vọt của bóng đèn làm cho gian phòng thêm ảm đạm. Không khí ngột ngạt, nặng nề. Tình đứng bặm môi bên cửa sổ nhìn ra vườn, Mụ Tá ngồi gù lưng, hai bờ vai nhô lên, trước chai rượu. Hai mẹ con vẫn giận hờn nhau.

Tình cũng tính đi ra khỏi căn phòng nặng mùi rượu, mùi khói thuốc lá, mùi phấn son, nàng cay đắng:

- Không biết tôi còn phải chịu đựng má đến bao giờ ? Đến ngày tôi chết ?

Mệt nhọc và vất vả Mụ Tá ngừng đầu lên :

- Cô tưởng sống với cô tôi sung sướng lắm ư? Cô là đứa con gái bất thường. Cô không biết thế nào là sống. Cô không biết đời sống có những gì vui thú, những gì đáng hưởng. Cô sống không biết tình yêu. Cô không hiểu tôi...

Xuân Tình ngán đến hơn mang tai. Bà mẹ rượu chè be bét của nàng lại giở những luận điệu cũ xì ra để nói. Và mỗi lần thấy bà mẹ nói những lời vô nghĩa như vậy Tình lại im lặng đi ra chỗ khác.

Lúc đó là 5 giờ 30. Trời đã hết sáng và trời sắp tối.

CHƯƠNG 2 -

ào lúc 10 giờ đêm Mạc Ta Hoa về nhà với Tô Ni Cương.

Tô Ni Cương tự xưng là acteur de cinéma, tức diễn viên điện ảnh, tức kép xi-nê, một nghề mới tinh trong xã hội Quốc gia Việt Nam Cộng Hòa. Những người quen biết Tô Ni Cương nói gã hành nghề activateur de cinéma. Trong đời thường Tô Ni đóng vai nghệ sĩ con nhà giàu, hào hoa, ăn chơi, được đàn bà đẹp, đa tình, có tiền, con gái nhà lành, nữ sinh ngây thơ vv.. yêu mê, tranh dành. Tô Ni có đóng phim thật nhưng nghề đào kép xi-nê ở quốc gia Việt Nam Cộng Hòa trong thời gian này chưa phải là nghề có thể nuôi sống được người hành nghề. Chỉ hai ba năm Tô Ni Cương mới có dịp xuất hiện trong một cuốn phim ngắn, nhưng gã vẫn nói khơ khơ là gã bận đóng phim quanh năm. Chỉ có điều là những bộ phim gã nói gã đóng vai chính đều không thấy chiếu trên những màn ảnh các rạp xi-nê Sài Gòn. Tô Ni nói những phim gã đóng vai chính đó là phim của HongKong, Nhật, Đại Hàn, Phi-líp-pin và chỉ được trình chiếu ở những nước đó, màn ảnh Việt nam nghèo thấy mờ không đáng được các hãng phim ấy đưa phim vào chiếu. Cứ theo lời Tô Ni thì gã không phải là diễn viên điện ảnh quốc gia mà là quốc tế. Và gã vừa là Toshiro Mifune vừa là Alain Delon của Xi-nê-ma Á Châu; gã đẹp trai và đóng phim cừ hơn những diễn viên số một của Hong Kong, Nhật bốn. Tô Ni vẫn tự quảng cáo như vậy nhưng nhiều người lại cho gã là một thằng đĩ đực chuyên nghề làm nhân tình những mụ đàn bà đã có tuổi dâm dăng và có tiền.

Vào đến phòng ngủ - cả nhà Mạc Ta chỉ có căn phòng ngủ là sang, lịch sự, đẹp, tương đối sạch và không bừa bộn, đồ đạc, giường tủ đặt tiềnĩ - Mạc Ta nằm ềnh lên giường với nguyên quần áo, nữ trang, phấn son, giày cao gót. Nàng nằm thẳng cẳng vì mệt, vì ăn quá no, vì uống quá say, nàng thều thào:

- Buồn quá chừng ơi..Buồn ơi là buồn...

Nỗi buồn đêm nay của Mạc Ta là buồn ngủ, không phải là buồn phiền.

" Cục cưng " đêm nay của Mạc Ta - Tô Ni Cương - cũng mệt lử và say không kém gì nàng. Đêm nay gã cũng ăn nhiều, uống nhiều, bụng gã căng tròn trong cái quần sanspli bó sát làm gã khó chịu. Gã nửa nằm, nửa ngồi dạng háng trong cái ghế bành kê trước giường ngủ của Mạc Ta Cởi dây lưng quần rồi ngửa đầu lên thành ghế, mồm há hốc, gã ngủ trước cả Mạc Ta.

Tuy sống cuộc đời trác táng chỉ ăn, chỉ ngủ, chỉ mần tình hùhục nhưng nhờ thừa còn ở tuổi thiếu niên chề sách vở, kỵ trường học, ghét giáo sư, không có việc gì làm Tô Ni chăm chỉ tới những phòng thể dục thẩm mỹ luyện tập bắp thịt nên bây giờ, tuy trác táng, thân thể Tô Ni vẫn còn những nét nở nang, cân đối. Bụng gã, vì ăn uống quá nhiều, đã to bự nhưng ngực, vai, tay gã cũng to Ngực gã nở và đặc biệt có nhiều lông như ngực những anh Mít con được bố mẹ cho sang Tây từ lúc tuổi còn non, được ăn bơ sữa, được ngủ hơi đầm, khi trưởng thành thường có râu quai nón và lông ngực.. Tô Ni còn có mái tóc bông nghệ sĩ, khuôn mặt có cái cằm hơi bạnh, kiểu cằm của Trọng Khang, nhân vật người hùng trong tiểu thuyết Trường Đời của Lê văn Trương.

Tô Ni tự cho là gã có duyên, gã tin rằng con người gã tỏa ra một sức " ma-nhê-tích " hấp dẫn đàn bà cực mạnh

nên gã cười duyên luôn luôn. Nhìn vẻ to con và khuôn mặt vuông của gã người ta có thể nghĩ gã là một thanh niên can đảm. Thực ra gã nhát và hèn hơn ai hết. Gã chỉ giỏi đánh võ mồm. Gã thường khoe gã có ka-ra-tê, tay có thể chặt võ - chặt chứ không phải đâm - năm bảy viên ngói chồng lên nhau. Nhưng khi bị người chửi, dọa đánh gã chỉ chạy hoặc chịu trận.

Nằm trên giường chờ mãi không thấy Tô Ni làm động tĩnh gì, Mạc Ta nói, giọng khàn khàn:

- Về đi, cưng..Về cho Mạc Ta ngủ...

Nàng chờ đợi năm bảy câu phản đối : " Về là thế nào? Tại sao lại về? Làm sao về được.." nhưng căn phòng vẫn im lìm.

- Tô N...i...i...i...

Không có tiếng trả lời, lại hình như có tiếng ngáy rè rè ọ ọ. Giận quá Mạc Ta gượng ngóc dậy, nàng gọi lớn hơn:

- T..ô... N...i...i...i...

Tô Ni mở mắt, miệng vẫn há hốc. Gã bàng hoàng nhìn quanh như không hiểu tại sao người đàn bà nằm đó lại có cái giọng khản cấp đến như thế:

- Ký gì ??

- Về đi.

- Về à ?? Về thì về...

Gã há mồm ngáp mà không cần đưa tay lên che miệng theo kiểu Tây. Mạc Ta giật giọng:

- Tô Nị..!

- Ký gì ?

- Toa vừa nói gì ?

- Nói gì ? Ai nói gì đâu ?

Tô Ni ngẩn ngơ nhìn Mạc Ta rồi ngơ ngác nhìn quanh phòng, như gã tưởng là có người thứ ba nào đó ở trong phòng và người đó vừa nói một câu gì đó làm Mạc Ta tưởng là gã nói.

- Nè cưng..Cho cưng đi đớp, đi bựa thả dzàn hồng phải là để cưng cớm no, rượu say cưng phây phây về nhà ngáo đầu nhạ Toa phải hiểu là toa còn có bốn phận công dân phải làm..Nghe chưa ??

Nàng chêm một câu tiếng Tây:

- Phe pa lơ ma lạnh a vếch moa, hen!

Tô Ni tuy tên là Tô Ni nhưng mù tịt mọi thứ tiếng ngoại quốc. Nhưng giọng nói bực dọc của Mạc Ta cũng đủ cho gã biết tại sao nàng bất mãn và gã phải làm gì.

Mạc Ta lại nằm ngửa xuống giường. Tô Ni cố gắng đi đến bên giường. Nhìn xuống người đàn bà nằm một đống ở đó, gã nói:

- Mạc Ta... Em là người đàn bà đa tình, gọi cảm nhất đời anh...

Giọng Mạc Ta dịu hơn:

- Tất nhiên là dzậy dzồi...

Nàng hất hất hai chân lên. Hiểu ý Tô Ni cởi đôi giày cao gót cho nàng. Rồi những nút áo đầm được kéo ra kêu lên những tiếng phụt phụt.

Mạc Ta đặt tay vào ngực Tô Ni:

- Chữa lửa..

Không hiểu người đàn bà nói gì, Tô Ni hỏi lại :

- Hử.. Chữa lửa là ký gì ?

Mạc Ta gắt lên:

- Ngu như... Ngu thì ngu cũng vừa phải thôi. Để cho người khác ngu với chứ..Chửa lửa mà cũng không biết...

Chửi xong nàng dịu giọng:

- Khát quá. Chịu khó đi lấy cho Mạc Ta ly nước trong tủ lạnh... Lấy cả chai ra đây..

Nói xong Mạc Ta ngheo đầu, ngủ thiếp đi, ngáy pho pho.

Tô Ni biết tiếng "Chửa lửa", nhưng lúc ấy đang say gã quên mất. Được cái đàn bà nói gì gã thì nói, gã không mấy khi tự ái dồn dập, lại càng ít khi gã giận hờn, gã lò mò đi xuống bếp. Bếp đây là căn phòng nhỏ bên cạnh phòng tắm. Vì say rượu, nhà lại tối mò như đêm ba mươi. Tô Ni vừa đi vừa ngủ nên bị cộc trán vào tường.

Tối mò nhưng trên đường đi Tô Ni cũng trông thấy món nữ trang để trên cái bàn nhỏ bên cửa. Đó là cái " broche " để cài lên ngực áo. Nữ trang này hình con bướm, hai mắt bướm gắn hai viên ngọc đỏ, cánh bướm có gắn nhiều hạt kim cương. Không cần nhìn kỹ Tô Ni cũng biết đó là những hạt kim cương giả. Nữ trang trông đẹp mắt nhưng thuộc loại rẻ tiền. Tuy vậy gã lượm liền và mang theo gã vào bếp.

Tô Ni từng nhiều lần lấy trộm nữ trang của đàn bà đem đi bán đắt, bán rẻ hoặc tặng cho những cô gái trẻ. Gã cũng đã vài lần bỏ túi vài món nữ trang của Mạc Ta, nhưng những gì Mạc Ta có thể để mất đều là những món rẻ tiền. Kinh nghiệm cho Tô Ni biết con bướm này chẳng đáng bao nhiêu tiền nhưng vì quen tay gã lấy chơi vậy thôi.

Tô Ni không hài lòng hay lạc quan về cuộc giao du của gã với Mạc Ta Gã thấy Mạc Ta có quá nhiều kinh nghiệm về cách xử dụng và đãi ngộ bọn đàn ông như gã - nói tóm lại và nói thẳng ra - Mạc Ta là tay chơi đàn bà khó chơi.

Nàng rất chi ly về tiền, nàng lại đa dâm, đòi hỏi nhiều, khó làm thỏa mãn. Lý do duy nhất làm cho Tô Ni còn chịu khó đi lại với chị Me Tây này là ngay lúc này tình hình tài chính của gã không khả quan mấy. Gã đang ở trong cái gọi là " Sê-ri Noa ", cả năm nay gã không bắt được em nào khá giả về tiền.

Mò mẫm đi trong bóng tối, tay cầm con bướm gấn hột xoàn giả, Tô Ni nghĩ đến chuyện lát nữa đây - Đêm còn dài, gã có đủ thì giờ - gã sẽ làm cho Mạc Ta ngủ thật say, gã sẽ lục tìm chỗ cất dấu tiền và nữ trang thật của nàng, vồ hết và phú lĩnh. Gã đã có sẵn một con đường cho phép gã an toàn đi từ Đà Lạt về Sài Gòn mà không bị quí anh cảnh sát chặn lại ở dọc đường. Nơi dễ sống nhất vẫn là Sài Gòn. Trên trái đất này không thành phố nào người Việt nam có thể sống sung sướng bằng Sài Gòn. Gã cần có tiền để ở yên nghỉ ngơi ít lâu, sửa sang lại con người. Ai hỏi gã sẽ bốc láo là gã vừa qua HongKong đóng phim với Lâm Đại, Lý Thanh, Trịnh Phẫu Phối vv. Con người gã hồi này suy tàn quá. Hơn ai hết Tô Ni biết người ngợm gã đang xuống dốc không phanh. Có sửa sang lại gã mới mong vớ được món bở. Gã đã quá chán Đà Lạt - dù Đà Lạt có hoa anh đào, có hồ Xuân Hương, dù Đà Lạt được gọi thơ mộng là Thung Lũng Tình Yêu - Đà Lạt với những mù đàn bà dâm mà kẹo như Mạc Ta.

Tô Ni đi tới chỗ đặt cái tủ lạnh, chân gã vấp phải vật gì đó. Ngã chúi mũi vào tường, gã thốt lên:

- Đ... m...

Và ánh đèn bỗng lóe lên.

Tô Ni không thấy gì lạ trong việc đèn điện tự nhiên bật sáng. Khi gã lồm cồm bò lên và đứng dậy được gã thấy trong gian phòng nhỏ có một người lạ.

Gian phòng nhỏ xíu này lúc ấy có hai người đàn ông. Người thứ nhất là Tô Nị Người đàn ông thứ hai là người vừa bật đèn. Gã này cũng trạc tuổi Tô Nị, có thể trẻ hơn Tô Nị một hai tuổi. Vừa nhìn thấy kẻ lạ Tô Nị nhắm ngay mắt lại. Gã thấy kẻ lạ đẹp trai như một thiên thần.

- Thằng này là thằng nào? Sao mình chưa gặp nó bao giờ? Nó ở đây mình phải biết chứ? Đà Lạt này có mấy tên đẹp trai như mình, như nó ?? Những ý nghĩ lóe lên trong bộ óc gần như mất hết khả năng suy luận vì rượu của Tô Nị.

Gã thanh niên lạ bận áo Montagut màu bordeaux, tức màu rượu chát. Đôi bờ vai rộng của gã làm căng làn áo, hai cánh tay cuộn cuộn nổi những thớ thịt, đường gân tràn đầy sức sống. Gã chìa bàn tay ra và gần như dịu dàng nói với Tô Nị:

- Cái đó của moa. Đưa trả lại moa, bồ...

Tô Nị hiểu gã thanh niên lạ đòi mình đưa nộp con bướm đang cầm ở tay Tô Nị bất mãn vì đây là nữ trang của Mạc Ta, tên nọ có quyền gì mà đòi? Nhưng cùng một lúc gã lại thấy món nữ trang này chẳng giá trị gì, có giao nộp cũng chẳng sao. Gã đã định đưa nộp cho xong nhưng định mệnh an bài, gã nhìn thấy bàn tay thanh niên lạ có vẻ như run run. Run tức là sợ ! Tô Nị lý luận và đổi giọng:

- Đừng có lộn xộn...

Tô Nị bắt chước giọng côn đồ anh chị để nói lên câu đó.

Rồi Tô Nị đưa con bướm từ bàn tay phải qua bàn tay trái, cho bàn tay phải vào túi quần, móc ra con dao.

Con dao này thuộc loại dao Stiletto lưỡi thép nhọn hoắt trông như lá liễu. Dao có nút bấm ở cán, bấm một cái là " tách " lưỡi dao bật ra. Ánh thép xanh ngời thật đẹp. Tô Nị mua con dao này từ một thủy thủ người Hà Lan say rượu

trong một bar rượu ở Khánh Hội. Gã chưa từng đấu dao với ai và cũng chưa bao giờ dùng con dao này để dọa ai nhưng gã vẫn mang nó trong người để phòng thân, để cho có thêm can đảm. Những lúc buồn gã vẫn lấy dao ra, bấm chơi tanh tách, xia vài nhát vào không khí.

Tô Ni bật dao ra, gã chỉ dơ dao ra mà không nói gì cả. Gã tin rằng lưỡi dao sẽ nói đủ cho gã và kẻ kia sẽ cum cúp lủi ra khỏi nhà. Khi thấy kẻ kia vẫn không động đậy, Tô Ni thấy cần phải lên tiếng:

- Đi đi mầy... Đi chỗ khác chơi...

Rồi Tô Ni lại nhắm mắt chờ kẻ kia bỏ đi.

Khi Tô Ni mở mắt ra, kẻ kia vẫn đứng nguyên đó.

Lần này mắt đã quen với ánh sáng, Tô Ni nhìn kẻ lạ rõ hơn. Kẻ lạ có cặp chân dài, bụng thon, ngực và vai nở đẹp, người thật cân đối. Đặc biệt là kẻ lạ có khuôn mặt đẹp, thông minh, quyến rũ như mặt thiên thần.

Tô Ni nhắc lại:

- Đi chỗ khác chơi, đi...

Lần này giọng nói của Tô Ni mất âm thanh anh chị, run run như năn nỉ.

Và không cần hỏi Tô Ni cũng biết rằng gã thanh niên đẹp trai này là người tình mới của Mạc Ta Hoa. Mạc Ta vừa tuyển mộ được tên trẻ tuổi, bảnh bao này. Hèn chi... Từ tháng trời nay Tô Ni thấy Mạc Ta coi thường gã ra mặt.

Tô Ni cảm thấy đêm nay gã gặp chuyện sui xẻo, món nữ trang rẻ tiền, kể cả người đàn bà tên là Mạc Ta Hoa, chẳng đáng gì để gã phải tranh chấp. Nhưng đã rút dao ra rồi lại tự động cụp dao vào thì chuế quá, hai nữa, cũng chưa có gì chứng tỏ rằng tình địch của gã can đảm hơn gã. Tô Ni bèn đánh võ mồm:

- Này chú..Bọn mình là dân giang hồ... Mình nên xử với nhau theo luật giang hồ. Mụ chủ nhà chẳng quý báu gì nhưng đêm nay mụ đã mời tôi. Chú nên biết điều để mụ cho tôi đêm nay. Đêm mai tôi nhường mụ cho chú. Ô Kê ???

Đến lượt gã thanh niên lạ nói:

- Tỉnh lại mà nghe tao... Tao là Minh, biệt hiệu Minh Đảo. Tao là võ sĩ. Từ ngày tao biết đánh nhau đến giờ chưa thằng nào hạ nổi tao. Tao chưa thua trận nào, trên đài cũng như giữa chợ. Tao muốn cái gì là tao phải được cái đó. Tao đã chọn nhà này là nhà tao tức là nhà này là nhà tao. Mà dám vào nhà tao không có phép của tao là mày hỗn. Tao không thể để yên cho mày ra khỏi nhà tao...

Giọng Minh Đảo nghe lạnh tanh như sắt thép.

Minh Đảo ăn nói quá ngang ngược. Tô Ni định nói cho Minh Đảo biết gã ăn nói quá ngang ngược, đồng thời muốn đưa lưỡi dao nhọn vào bụng Minh Đảo. Nhưng những cái gọi là " rề-ơ-ølếch " của Tô Ni đều quá chậm.

Minh Đảo có thể nói ngang nhưng chuyện gã tự nhận là võ sĩ dường như không phải là nhận láo. Cú đấm " địa-rếch " bay tới trúng ngay vào cằm Tô Ni - lúc đó Tô Ni đang há cằm - làm cho hai, ba cái răng gãy tại chỗ. Lập tức Tô Ni rơi vào trạng thái hôn mê, quanh gã chỉ còn đêm đen, đầu gã đập mạnh vào tường.

Cú đấm quá mạnh và bạo tợn ấy không làm cho Tô Ni nằm xuống ngay. Đầu Tô Ni đập vào tường và gã lại nhào ra như đòi hỏi được đấm tiếp. Minh Đảo tung ra cú " địa-rếch " thứ hai. Cú đấm lại trúng cằm Tô Ni.

Lần này hai đầu gối Tô Ni khụy xuống. Gã quì gối, con bướm cùng con dao trong hai bàn tay gã văng ra từ lúc nào gã không biết, hai tay gã vòng ra ôm lấy hai chân

Minh Đảo. Năm đấm của Minh Đảo dơ lên, nhằm thái dương Tô Ni hạ xuống. Minh Đảo không cố ý đấm vào thái dương Tô Ni nhưng năm đấm của gã như có đời sống và ý muốn riêng, nhằm vào thái dương Ti Niø giáng xuống.

Cú đấm đi ngọt vào mang tai Tô Ni nhưng Tô Ni không cảm thấy gì cả. Gã không cảm thấy vì một lý do giản dị và dễ hiểu là gã đã chết. Gã từ từ tụt xuống, gục mặt lên đôi giày Italie của Minh Đảo. Khi Minh đảo rút chân ra, đầu Tô Ni ngheo sang một bên. Gã đã bị gãy cần cổ.

Phải mất một lúc khá lâu Minh Đảo mới nghĩ đến chuyện có thể kẻ bị gã đánh đã bất tỉnh hoặc đã chết. Làm sao chết dễ thế được ? Không chết nó sẽ tỉnh lại. Nghĩ vậy gã cúi xuống lượm con dao và con bướm, rồi gã tắt đèn.

Căn phòng nhỏ trở lại tối om.

Im lặng và giá lạnh tràn đầy không gian. Bên ngoài chỉ có tiếng gió sào sạc trong vòm cây lá.

Nằm trong giường Mạc Ta Hoa không nghe thấy qua một tiếng động gì khác lạ, nàng hoàn toàn không hay biết gì về trận đánh lộn - Không, không phải là đánh lộn, đây là vụ người này đánh chết người kia - Nàng đang say. Đột nhiên nàng rùng mình rồi bàng hoàng ngồi dậy.

Nguyên nhân làm cho Mạc Ta choàng dậy có thể không phải vì linh hồn Tô Ni Cương vừa thoát ra khỏi xác phàm đến hôn vĩnh biệt nàng mà có thể chỉ là vì nàng khát nước và nàng buồn đái. Nàng khát khô cả miệng. Vừa ngồi lên, nàng nhớ lại chuyện đêm nay nàng cùng Tô Ni về nhà và nàng vừa mới sai gã đi lấy nước uống.

Nàng bất mãn vì Tô Ni đi quá lâu: " Thằng này hỏng. Chẳng được cái việc mẹ gì. Chỉ có đi lấy chai nước mà cũng đi tám mươi trống canh không thấy trở lại.." Và cơn giận của nàng nổi lên. Lúc đó nhà nàng không em ma-ri

sến nào hết nhưng vì đang ngủ choàng dậy, lại say rượu, Mạc Ta tưởng là nhà nàng có em sến và gã Tô Ni khốn nạn đang chàng ràng với em sến trong khi nàng nằm đó chờ gã. Mạc Ta nghi ngờ không phải là không có duyên cớ. Cách đây chưa lâu nàng đem về nhà một gã tình nhân và nửa đêm nàng cũng sai gã đi lấy nước uống trong phidzi- đe như đêm nay nàng sai Tô Nị Đêm đó nhà nàng có nuôi em sến mười tám, mười chín tuổi, to xác mà ngu như ngỗng. Thấy gã tình nhân mãi không trở lại giường, sinh nghi Mạc Ta mò ra và bắt được quả tang gã đang hì hục làm cái việc mà lẽ ra gã phải làm với nàng trên thân xác lửa lò nung núc những thịt của ả sến. Đêm đó Mạc Ta dùng đủ mọi thứ nàng vớ được để đập, để ném lên đầu gã tình nhân. Mười lăm phút sau. mặc cho bà chủ và ông khách gấu ó nhau em sến lại nằm ngủ ngáy pho pho như không có chuyện gì xảy ra cả. Mạc Ta thì tức điên lên còn gã tình nhân của nàng thì ú ớ chạy tội bằng câu nói càng làm cho nàng điên tiết hơn : "..Anh tưởng nó là em..Tại anh say quá..Thảo hèn..anh thấy mùi hôi hôi khác với mùi em... "

Mạc Ta dơ tay vén lên những lọn tóc giả xòa xuống trán - nàng chưa bỏ mái tóc giả ra khỏi đầu, chưa cho hàm răng giả vào ly nước - rồi loạng choạng ra khỏi phòng, đi tìm Tô Ni.

Đến cửa căn phòng nhỏ bên trong có đặt cái tủ lạnh nàng ngạc nhiên khi thấy phòng tối đen. Tô Ni đi đâu cả ? Hay gã chán đời lững thững ra về thật rồi ? " Nó mà bỏ về đêm nay mình ngủ làm sao được ? Thiệt bực cái cửa mình.." - Mạc Ta bực dọc nghĩ và ghé đầu vào khung cửa nàng gọi:

- Tô Ni ?

Không tiếng trả lời, Mạc Ta gọi lớn tiếng hơn:

- Bật đèn lên chứ, Tô Ni ! Con khỉ... Làm cái gì trong đó ?
Đừng có nhát ma người ta...

Mạc Ta như hỏi vào sa mạc. Bóng tối im lìm không trả lời nàng.

Tên sát nhân đứng ngay sau cánh cửa. Mạc Ta với gã chỉ cách nhau có cánh cửa gỗ.

- Nè... Không rồn đâu đấy nhá..Còn ở đây thì ra ngay đi.Còn về rồi thì... thì.. về luôn đi...

Tên giết người đứng bất động trong bóng tối, gã thở nhẹ, mấy ngón tay mân mê lưỡi dao stilleto gã vừa đoạt được của tên tình địch bị thịt, tên gã chỉ mới đâm cho ba đâm đã ngã ra chết. Tuy vừa làm chết người gã không thấy sợ hãi chút nào. Gã thấy việc giết người còn dễ hơn việc cầm dao cắt tiết con gà, con vịt. Gã tự hào về sự bình tĩnh của gã. Gã tin chắc gã sẽ thoát vụ này, sẽ không ai biết gã là kẻ giết người. Gã có cách riêng để thoát.

Hai con chó hỗn của Mạc Ta mọi đêm vẫn nằm bên cửa, đêm nay nàng không thấy chúng đâu cả. Nàng chắc Tô Ni mở cửa ra vườn và cặp chó chạy ra con đường sau nhà vờn nhau với lũ chó hoang. Nàng hướng ra vườn, rửa:

- Tô Ni... Ra ngoài đó mưa thì đi luôn đi ghen...

Mạc Ta vào phòng, không bật đèn nàng mò đến tủ lạnh. Gã đàn ông nấp sau cánh cửa thốt ra một tiếng thở nhẹ.

Nhẹ nhưng Mạc Ta cũng nhận thấy có cái gì lạ lạ đang ở sát ngay bên nàng. Nàng hỉ mũi lên hít hít. Trong không khí phảng phất một cái mùi kỳ lạ, như mùi da thịt người đàn ông vừa làm những động tác mạnh. Mạc Ta rất quen thuộc cái mùi đàn ông đặc biệt đó. Nó là cái mùi đàn ông nàng vừa giới thiệu với bà Tá chiều nay. Nàng quay lại, cười, thích thú:

- Minh ?? Minh đến đó hả Minh ?

Nàng đi trở lại cửa phòng, nơi phát tiết ra cái mùi đàn ông đặc biệt ấy. Nàng biết người có cái mùi ấy đang đứng sau cánh cửa:

- Minh... Đúng là Minh rồi... ! Minh nhớ Mạc Tạ.Minh đến với Mạc Tạ ư ?

x

Mười giờ ba mươi tối, Ái Xuân nằm buồn trong căn phòng khách sạn sang, lịch sự nhất Đà Lạt. Nàng buồn và chán nản. Đúng như nàng tiên đoán, nàng vừa về khách sạn này là chồng nàng biết ngay Vincent Đầu đã mò tới đây tìm nàng, đã khóc sục sịt, thút thít, khóc nức nở, khóc nghẹn ngào y như một thứ " Kim Cương Đục " chuyên môn khóc trong những vở kịch gọi là Kịch Nói. Lần này Ái Xuân quyết liệt và thẳng thừng tuyên bố cắt đứt chuyện vợ chồng với Vincent và lần này có vẻ như Vincent nhìn nhận chuyện đó. Y khóc chỉ vì thói quen. Ái Xuân thấy tiếc mấy ngày nàng sống tù túng ở nhà trọ tư nhân không có tiện nghi bằng khách sạn này. Nếu nàng biết nàng có thể thanh toán Vincent Đầu dễ dàng như thế này nàng đã chẳng phải mất công trốn tránh.

Nằm buồn, đêm còn quá sớm, chưa ngủ được Ái Xuân nghĩ đến việc nàng nên ngồi dậy viết thư cho Mai Lan. cô em gái cùng mẹ khác cha của nàng, cô em gái chưa chồng giàu tỷ phú của nàng. Ái Xuân không sống bằng tiền của Vincent Đầu mà sống bằng tiền của Mai Lan. Bác sĩ Vincent Đầu không ưa hành cái nghề cứu nhân độ thế là nghề thầy thuốc. Vincent muốn làm chính khách, làm chính khách nhưng phải là chính khách hạng nhất quốc gia, chính khách đầu tàu chứ không chỉ là loại chính khách soàng theo đóm ăn tàn. Vincent Đầu muốn tham gia chính quyền nhưng nếu tham chính, Vincent Đầu phải

làm Thủ tướng chính phủ chứ không làm Bộ trưởng Bộ Y tế, bết nhất cũng phải cái chức Đại sứ ở London, Paris. Đầu vẫn tin chắc mình có cái " étoffe " - cái cốt cách - để làm một vị Thủ tướng hào hoa, phong nhã và có tài kinh bang, tế thế. Rất tiếc cho đến hôm nay chỉ có một mình đương sự, tức là chỉ có Vincent Đầu, nghĩ và tin như thế.

Ái Xuân nhớ là Mai Lan cũng sắp về Đà Lạt. Việc nàng viết thư cho Mai Lan không còn cần thiết nữa. Rồi nàng nghĩ đến chuyện viết thư cho Vũ Huy, người đàn ông nàng định sẽ lấy làm chồng sau khi nàng ly dị với Vincent Đầu và ngay khi Vũ Huy ngỏ lời xin cưới nàng. Nhưng từ ngày nào tới giờ chỉ có Vũ Huy viết thư, gọi điện thoại cho nàng, nàng chưa từng viết cho Huy một chữ nào. Nàng thấy nàng cần phải giữ giá, nàng không nên viết thư cho Vũ Huy.

Biết rằng chưa ngủ được mà cứ nằm lăn lộn trên giường sẽ có hại cho nhan sắc Ái Xuân nghĩ đến chuyện đi trở lại nhà trọ. Về đến khách sạn này nàng biết nàng để quên cái sắc tay trong ngăn kéo bàn ngủ ở nhà trọ. Cái sắc thật đẹp, đắt tiền, nó hợp với cái robe de bal mà nàng thích nhất. Để mất nó thật tiếc. Ngày mai nàng trở lại tìm nó có thể là quá muộn. Chi bằng trở lại ngay đêm nay.

Giờ này còn có xe taxi đậu chờ khách ở cửa khách sạn. Ra khỏi khách sạn Ái Xuân vào ngay taxi, nàng chỉ cần đi chuyển này rồi trở về ngủ là vừa.

Khi Ái Xuân tới đó cả hai căn nhà - nhà bà Tá và nhà Mạc Ta Hoa - đều chìm trong bóng tối.

Ái Xuân đi vòng ra cửa sau. Từ bãi cỏ tối đen một vật gì trắng trắng nhảy tới chồm lên chân Ái Xuân. Nàng dừng chân và nhìn mặt thấy đó là một trong hai con chó hỗn hơn gấu nàng đã gặp khi đi ra khỏi nhà này. Nàng phóng chân đá nó nhưng nó tưởng nàng đùa với nó, nó nhảy cẫng

rồi cứ chồm lên người nàng như nó chờ đợi được nàng vuốt ve,

Ái Xuân nghĩ rằng con chó này phải là con chó đực, vì nó cũng thích được đàn bà ôm ấp, vuốt ve, nựng nịu như đàn ông. Nàng cúi xuống nắm cổ đề con chó, kéo nó theo nàng, tổng nó vào nhà nó để nó hết chạy quần làm bẩn đôi giày cao gót của nàng.

Con chó để Ái Xuân kéo cổ về nhà. Ái Xuân ngạc nhiên khi thấy nhà tối om và cửa vào nhà mở rộng. " Ngủ mà quên đóng cửa ? " Nàng nghĩ thầm. Có thể lắm. Chuyện gì cũng có thể xảy ra với người đàn bà quái dị này. Nàng đá cho con chó một cái khá mạnh nhưng nó không chạy vào nhà mà lại lỏn ra vườn. Đành thua nó thôi, nàng bước vào để kéo cánh cửa đóng lại.

Có vật gì nằm ngay đó làm cánh cửa bị vướng. Ái Xuân bật chột đèn bên cửa. Ánh đèn vừa sáng lên, nàng thốt ra một tiếng hứ kinh ngạc.

Trong vài giây sửng sờ nàng tưởng người đàn bà chủ nhà này đi uống rượu say về, trúng gió, lảo đảo, ngã ngửa ra nằm đấy. Rồi ngay sau đó nàng thấy người đàn bà nằm đó đã chết. Máu Ta bị cửa cổ bằng dao, máu đã đông lại trên những lọn tóc giả.

CHƯƠNG 3 -

ạc Ta em ơi..Em ra đi giữa tuổi thanh xuân..Hôm nay ngày em đi trời rất đẹp..Qua nghĩ em chẳng có điều chi tiếc hận..Phải hông Em..? Mạc Ta ơi..

Cải lương mùi tận mạng, Mụ Tá cất giọng khàn khàn vệt đực trầm bổng nỉ non cứ như là Mạc Ta của mụ còn sống và còn nghe được lời mụ.

Mặt trời chịu khó xuất hiện trên thành phố Đà Lạt mù sương. Mạc Ta Hoa đã được đặt vào áo quan và sắp lên xe bông ra nghĩa trang - Tô Ni Cương, diễn viên điện ảnh quốc tế - ắc-tơ đờ xi-nê-ma anh-tẹc-na-si- O-nan - Aleng Đờlông A-na-mít, Tốt-shi-rô Mi-fu-nê của Giao Chỉ, chết vô thân nhân, vô thừa nhận nên thân xác lạnh được nằm trong nhà xác bệnh viện thị xã và sẽ được đưa ra an táng ở Đất Thánh Ta, tức nghĩa địa thí. Sáng nay cũng là buổi sáng thứ nhất kể từ đêm Mạc Ta Hoa bị cắt cổ, Mụ Tá nói nhiều. Nỗi đau vì người bạn gái bị cắt tiết làm cho tửu lượng của mụ tăng lên, mụ uống rượu li bì và lằm lằm, lì lì suốt ngày.

Đám tang Mạc Ta Hoa chỉ có mặt Mụ Tá, Xuân Tình và mấy chú đạo tì - có người gọi mấy chú này là đô tì, tức công nhân mai táng, lại tức phu đào huyệt - Tuy vậy Mạc Ta ra đi vĩnh viễn cũng còn có Mụ Tá đưa tiễn, khóc, và Xuân Tình rỏ vài giọt lệ cảm thương. Đám tang nam diễn viên điện ảnh xuất sắc nhất Đông Nam Á Châu Tô Ni Cương - Sao-ít A-zi-a Mô-vi Sì-ta- mới thật là thảm hại. Khi còn sống nhiều lần Tô Ni tưởng tượng và nói phét : " Tao mà chết thì Kiều Chinh, Thẩm Thúy Hằng phải đi đưa đám tao, Thanh Nga khóc hết nước mắt, cả trăm em nữ sinh tranh nhau nhào xuống huyệt.." Tin diễn viên điện

ảnh Tô ni Cương chết được đăng trên báo, ở mục tin Từ Thành đến Tỉnh, tức Tin Xe Cán Chó, những người được nhắc tên trên đây chắc cũng có người đọc báo, biết tin nhưng dường như tất cả đều bận việc nên chẳng có ai đến đưa tiễn. Kép Tô Ni Cương cô đơn nằm trong áo quan thối ra nghĩa địa thối một mình.

Kể từ lúc nửa đêm Mạc Ta Hoa nằm xuống, hôm na và dễ hiểu là kể từ lúc bà khách tình cờ tìm thấy xác Mạc Ta Hoa nằm trên vũng máu, tức là từ lúc Mạc Ta Hoa bị giết, Xuân Tình bỗng trở nên bận rộn. Mụ Tá rất muốn được thiên hạ hỏi đến - Mụ tự nhận Mụ là người biết nhiều nhất về đời tư của nạn nhân. Về chuyện này Mụ nhận đúng - nhưng những thầy cảnh sát điều tra lại cứ nhè Xuân Tình mà hỏi lia lịa. Không ai chịu hỏi gì Mụ Tá. Xuân Tình phải nhận diện người thiếu phụ bị giết đúng là Mạc Ta Hoa chứ không phải ai khác. Nàng phải khai đi, khai lại đến bốn năm lần những gì nàng biết về đời tư của Mạc Ta Hoa. Mụ Tá nhảy chồm chồm vào cuộc điều tra này nhưng những gì Mụ kể về đời tư nạn nhân rắc rối và luộm thuộm quá làm cho các thầy cảnh sát ngán ngẩm.

Xuân Tình chẳng biết gì về những gã tình nhân của Mạc Ta Hoa. Mụ Tá thì không cần ai hỏi, quả quyết một cách chắc hơn bắp rang, hơn cua gạch, rằng Mạc Ta Hoa bị giết vì ghen tuông. Mụ đoán quyết tên sát nhân là một gã tình nhân của Mạc Ta Hoa. Mụ còn nói rõ gã tình nhân mới nhất của Mạc Ta Hoa là tên đã giết Mạc Tạ Nhưng khi ông Trưởng Ty Cảnh sát hỏi Mụ về tên tình nhân đó, Mụ lại không biết gì nhiều về gã. Mụ chỉ biết gã là tình nhân mới nhất của Mạc Ta, gã rất ghen và ở người gã có một thứ mùi đặc biệt.

- Bà có nhìn thấy tên đó lần nào không? Nó trạc bao nhiêu tuổi?

Mụ Tá nhìn ông Trưởng Ty bằng đôi mắt đàn bà say đục ngầu và đắm lệ:

- Nó có một cái mùi... một cái mùi người... thần sầu...

Và Mụ khóc hú lên.

Tên sát nhân vơ vét hết tiền chẩn, tiền lẻ trong sắc tay và trong tủ của nạn nhân. Nữ trang thật và nữ trang giả của nạn nhân cũng được chiếu cố mang đi. Do đó người ta kết luận ăn trộm là nguyên nhân vụ án mạng làm hai người chết gây sôi nổi dư luận thành phố Đà Lạt Xứ Anh Đào Giao Chỉ. Giả thuyết chính thức do nhân viên điều tra đưa ra về vụ án mạng đôi này như sau: đêm, tên trộm cạy cửa vào nhà. Bất ngờ bà chủ và ông khách về bắt gặp. Tên trộm giết cả hai người.

Không ai khai điều gì khác hơn những lời khai của hai mẹ con bà lảng giềng. Lời khai của bà khách tình cờ phát giác ra vụ án mạng không giúp được gì trong việc tìm ra hung thủ. Nhà chức trách cho biết : " Cuộc điều tra đang tiến hành... " Lời này có thể hiểu là : " Cuộc điều tra được xếp xó.. "

Và Mụ Tá tự lãnh nhiệm vụ làm đám tang cho nạn nhân. Mụ khai tử cho Mạc Ta với tư cách là " chị em dâu ". Đàn ông Giao chỉ có hai cái tên " anh em đồng hao, anh em cột chèo", đàn bà Giao chỉ chỉ có mỗi cái tên " chị em dâu ". Mụ khai loạn cào cào với nhà chức trách : " Cô ấy ví tôi là chị em dâu. Lấy hai anh em... Hai ông ấy là cu-zanh..Vu sa-vê ? Bồng..Mông ma-ri... Ông nhà tôi là Quan Năm Chờ..Ông cô ấy cũng Quan Năm Chờ... Li- Ơ-tơ-năng Cô-lô-nền... Ác-mê phăng-xẹ.Hai ông phe lơ mò... chết cả rồi. Còn sống thì chị em tôi đâu đến nỗi... " Thoạt đầu Mụ đòi làm đám tang thật lớn, thật linh đình, đủ lệ bộ ; quan tài - Nam kỳ là hòm - gỗ trầm hương kiên cố, thương hảo hạng, xe tang bốn ngựa... Mụ không đòi cả

bốn con ngựa đều là ngựa trắng nhưng Mụ đòi xe tang, không phải xe tang Tàu minh tinh, nhà táng sơn son, thếp vàng, mà là xe tang Tây; xe tang Tây phải là màu trắng. Mụ bệu bạo kể Thơ ông Nguyễn Bính : " Có một chiếc xe màu trắng đụt... Hai con ngựa trắng xếp hàng đôi..Lôi đi một cái quan tài trắng..Và những dzòng hoa trắng lạnh lùng... " Mụ đòi phải có đội kèn budzích, tức Kèn Tây, đi mở đường, phường bát âm Tàu tò te đi sau xe tang. Mụ hung hãn tuyên bố : " Bất kể chi phí..Phải thật linh đình..Dân Đà Lạt phải bỏ nhà, bỏ sở, bỏ tiệm, bỏ trường học..đi dự đám tang Mạc Ta Hoa yêu dấu của ta... " Mụ dự định mời cả Hòa thượng Sư Cụ với Đức Cha Giám mục đến làm lễ cho linh hồn người đẹp Mạc Ta Hoa chắc chắn sẽ được tiếp nhận ở nơi gọi là bên kia thế giới, hoặc thế giới bên kia. Nhưng rồi Mụ phải bỏ ý định làm đám tang thật linh đình khi Mụ đụng đầu với thực tế. Tức là đụng đầu với vấn đề Tiền. Số tiền Mạc Ta để lại không được bao nhiêu, số nữ trang không bị lấy đi đa số là đồ giả. Mụ Tá đành giảm cơn hung bạo say men tổ chức tang lễ linh đình.

Nhưng Mụ vẫn cả quyết Mạc Ta có nhiều tiền. Nhiều đây không phải chỉ nhiều suông mà là nhiều thật nhiều. Nhưng số tiền lớn ấy đã bị tên sát nhân khốn kiếp cuỗm đi cùng với số nữ trang kim cương chính cống. Và Mụ long trọng thề nguyện trước quan tài Mạc Ta Hoa:

- Qua thề qua sẽ trả thù cho em... Mạc Ta yêu ơi... Mông sê-ri... Qua sẽ bắt thằng giết em phải đền tội trước Thương đế, trước tòa án, trước loài người..., trước tú lơ mông. Qua sẽ bắt nó phải quì gối trước mồ em..Kể từ nay đời qua chỉ có một lý do để sống. Qua sống để trả thù cho cưng..Yên trí đi, Sê-rì.Nó hồng thể nào thoát tay qua được. Nó làm em chít, qua sẽ bắt nó phải chít...

o o o

Đám đạo tì ăn cắp vặt như ranh và đặc biệt có thủ đoạn nhân danh nhà đám đến tiệm chụp phô gần nhà đám lấy từng tút thuốc lá, từng két la-ve, nước ngọt Bireley đem đi thủ tiêu, để mặc nhà đám cãi nhau với chủ tiệm chụp phô, lằng xằng chạy quanh quan tài, đi ra, đi vô ra cái điều bận rộn. Mấy chú từng thấy nhiều chủ nhà đám quái dị nhưng chưa một chủ nhà đám nào làm mấy chú xúc động như bà chủ nhà đám này, tức Mụ Tá. Hôm nay Mụ Tá bận y phục đen từ đầu đến chân. Mụ định mặc đầm nhưng Xuân Tình phản đối, dọa không đi đưa đám, Mụ phải mặc ta: áo dài nhung đen, bên trong Mụ bận "gaine". Cái bụng đầy mỡ như bụng Ba Tàu chủ quầy thịt heo quay bị dồn nén trong cái "gaine" làm Mụ nghẹt thở, miệng Mụ cứ há ra như mồm cá lóc lên cạn. Đôi bàn chân thợ cấy của Mụ bị bỏ tù trong đôi giày cao gót nhỏ sít làm Mụ đi không vững.

Mạc Ta nằm trong áo quan. Nàng được trang điểm phấn son hàng hoàng. Anh thủ lĩnh đạo tì sửa soạn đình búa để đóng ván thiên. Mụ Tá lão đảo bước tới nhìn mặt người bạn gái lần cuối, Mụ ghen ngào:

- Mạc Ta em..Em đẹp quá..Em đẹp hơn cả lúc em còn sống...

Thủ lĩnh đạo tì thấy cần đưa đẩy đôi câu:

- Thưa bà... anh em chúng tôi đem hết nghệ thuật để phục vụ...

Và anh nịnh Mụ Tá:

- Thưa bà... Người đẹp như bà... Nếu có ngày nào bốn sở được hân hạnh phục vụ, chuyên viên bốn sở sẽ làm bà... đẹp hơn, tươi hơn, trẻ hơn cô hôm nay nhiều...

- Khéo đấy..Thằng cha nào nghĩ ra cái trò này hay đấy..

Anh Trưởng Đội Đạo Tì thắc mắc chưa hiểu bà chủ nhà đám khen thẳng cha nào nghĩ ra cái trò gì. Mụ Tá chỉ tay vào cổ người chết nằm trong áo quan. Cổ Mạc Ta được che đi bằng một vòng nỉ trắng trông như những vòng băng- đô các thiếu nữ vẫn mang trên mái tóc. Cái băng- đô có bốn phen che vết dao cắt trên cần cổ Mạc Ta.

Mụ Tá khều khều ngón trỏ:

- Tháo ra được không?

Trưởng Đạo Tì hoảng sợ:

- Tháo được chứ. Nhưng tháo ra làm chi.

Mụ Tá phẩy tay:

- Hời dzậy thôi mà...

Trưởng Đạo Tì thấy sốt ruột, tay anh cầm lăm lăm cây búa:

- Bà cho phép anh em đập ván thiên.

- Làm cái gì vội dzữ dzậy ?

Trưởng Đạo Tì đi một đường " pạc sơ cờ " kiểu mê tín:

- Người đã nằm trong áo..không đập lại ngay để lâu sợ không tốt..

Mụ Tá gừ lên:

- Không tốt cái gì ? Không tốt cái...

Chợt nhớ là chỗ chị em thân tình nhưng vắng tực trước mặt người chết cũng có điều không phải, Mụ hạ giọng:

- Tây nó để nằm cả ngày, cả đêm đấy. Có sao đâu! Vớ vẩn..

Rồi Mụ ra lệnh:

- Mấy người đi ra. Ra hết ngoài kia. Bao giờ tôi kêu dzô hấy dzô.

Không ai nói nửa lời, tất cả lúu rúu đi ra. Thủ lãnh Đạo Tì tỏ vẻ phản đối tiêu cực bằng hành động cầm cây búa đóng đóng mấy nhát vào không khí.

Mụ Tá ngồi trên cái ghế bên áo quan, lưng gù lên trông như con cóc khổng lồ. Hai mắt Mụ nhắm lại, miệng Mụ há ra. Vài phút trôi qua, Mụ mở mắt. Thủ lãnh Đạo Tì đứng bên cửa phòng thò đầu nhìn vào vội thụt đầu lại. Bất chấp, Mụ Tá móc trong cái sắc da giả - si-mi-li quya - lớn như cái cặp sách học trò, ra một ve rượu. Mụ mở nắp ve:

- Uống mừng ngày em về quê. Ma Se...

Mụ tợp một ngụm, mắt Mụ rưng rưng lệ:

- Sê-ri ra đi, trời đất cũng phải làm đẹp để đưa tiễn Sê-ri...

Một tay cầm ve rượu, một tay vịn vào áo quan, Mụ đứng lên, rồi Mụ ghé xuống nói với người nằm trong áo quan:

- Mạc Ta sê-rị. Sê-ri đừng dẫu moa chuyện gì. Nhé..Thằng nào giết Sê-ri ? Về báo mộng cho moa biết. Moa bắt nó đền tội..Trả thù cho Sê-rị Moa giết nó... Sê-ri sống khôn, chết thiêng..Về báo mộng cho moa. Về lúc một giờ đêm..Từ một giờ đêm đến ba giờ sáng. Moa chờ Sê-rị.

Mụ âu yếm nhìn Mạc Tạ Quen tay Mụ đưa ve rượu vào miệng người chết:

- Làm tí cưng..Cho đời lên hương..Lên xe tiễn em đi... Chưa bao giờ buồn sẽ...

...

- Ê... Bà làm cái gì thế?

Mụ Tá giật mình, rút tay cầm ve rượu về. Rượu trong ve sóng ra, vài giọt rơi xuống bộ mặt bự phẫn của xác chết. Chỗ phẫn ở đó lập tức loang lổ.

Người vừa hỏi là một thanh niên trạc ba mươi tuổi, trang phục hàng hoàng : sơ-mi dài tay trắng, cổ tay áo gài khuy măng-xét, quần tơ-rô-pi-can sẫm, giày đen, tóc bông, khuôn mặt hơi dài, đặc biệt có hàng ria con kiến kiểu Cơ-lắc Gáp. Gã đi tới, nhoẻn miệng cười cầu tài:

- Xin tự giới thiệu..Tôi... Trần vũ Nam, ký giả, đặc phái viên nhật báo Sài Gòn mới..Tôi có nhiệm vụ điều tra vụ án mạng bà Mạc Ta Hoa...

Ngồi phịch xuống ghế, Mụ Tá cho ve rượu trở vào cái sắc.

- Thưa bà... Bà là..??

- Tôi là bà Tá..

Mụ Tá chỉ tay vào áo quan:

- Bạn thân và bạn duy nhất, bạn sống chết của Mạc Ta.

Ký giả Trần vũ Nam có vẻ tránh không muốn nhìn mặt người chết:

- À... Vậy là bà ở chung nhà với... ??

- Không. Tôi ở nhà bên cạnh. Chúng tôi gần nhau suốt ngày. Không ở một nhà mà cũng như ở một nhà.

Đôi mắt ký giả lộ rõ ánh tò mò:

- Chắc bà biết ai giết cô Mạc Ta?

Mụ Tá trề môi:

- Biết chứ. Tôi không biết thì còn ai biết nữa!

- Ai giết ?

- Một thằng tình nhân của Mạc Ta.

- Sao bà không báo cho cảnh sát để họ tóm cổ thằng đó?
- Có. Nhưng không biết là thằng nào. Mạc Ta có nhiều nhân tình lắm. Hai, ba thằng cùng một lúc. Chưa biết thằng nào. Nhưng tôi sẽ tìm ra...

Hàng rìa con kiến của ký giả Trần vũ Nam rung rung:

- Tôi cộng tác với bà trong vụ này, được chẳng?

Mụ Tá kiêu hãnh lắc đầu:

- Không. Cám ơn. Chuyện này không liên can gì đến Dzu. Chuyện riêng của chị em tôi..Tôi sẽ trả thù... Trả thù..

Gã nhà báo ghé mặt gần mặt Mụ Tá để nghe cho rõ hơn, hơi rượu và mùi mồ hôi, mùi tóc nhiều ngày không gội quện với mùi phấn son, mùi nước hoa làm gã vội vã lùi lại. Vì gã nhăn mặt nên Mụ Tá thấy mặt gã giống như mặt Tôn Ngộ Không trong phim Tàu HongKong Tam Tạng Thỉnh Kinh.- Chắc bà biết nhiều chuyện về vụ án mạng này lắm ?

Bắt chước Mạc Ta, Mụ Tá nhún vai như đăm:

- Tự nhiên. Tôi không biết còn ai biết nữa..Không biết làm sao trả thù được ?

Ký giả gạ gẫm:

- Có chi tiết nào hay bà nên cho nhà báo biết. Tôi có thể giúp được bà trong việc vạch mặt tên sát nhân.

Mụ Tá làm mặt quan trọng:

- Có thể. Nhưng tôi đòi hỏi điều kiện : Dzu phải cho tôi xem những bài Dzu viết trước khi đăng báo.

Trần vũ Nam lẹ miệng hứa ngay:

- Tất nhiên...

Rồi gã lại cười cầu tài, hàng ria con kiến dưới hai lỗ mũi gã rung rung như biết cử động:

- Bà yên trí lớn. Tôi là ký giả nhật báo Sài Gòn mới, nhật báo có số bán cao nhất lịch sử báo chí Việt Nam, số độc giả cũng cao nhất lịch sử. Tôi lại là ký giả biết tự trọng, có lương tâm nhà nghề. Mỗi chữ tôi viết ra đều có sự lựa chọn, cân nhắc, đắn đo kỹ lưỡng...

Mụ Tá nói tỉnh queo:

- Sì... Nhà báo nói láo ăn tiền. Không tin bọn nhà báo các Dzu được.

- Ờ. Bà. Đừng có vợ đũa cả nắm. Đừng có chửi cả lò bọn nhà báo chúng tôi chứ. Nhà báo cũng có năm bảy hạng...

Nhìn hàng ria mép rung rinh của gã Mụ Tá nghĩ rằng nếu những sợi ria đó biết cử động, bò lên, bò xuống, bò ra, bò vô hay chạy lảng quăng đúng như những con kiến chắc Mụ cũng không lấy gì làm ngạc nhiên lắm.

Bỗng dưng gã nhà báo đổi giọng đe dọa:

- Tôi khuyên bà đừng có dây vào bọn sát nhân. Thằng nào giết bà này được thì nó cũng giết được bà. Bà sức mảy mà đòi báo thù với báo oán? Ờ yên đi bà ơi. Tôi sợ nó đến cắt cổ bà trước khi bà tìm ra nó. Nó cắt cổ bà cũng ngọt như nó cắt cổ bà này. Bà có sợ bị cắt cổ không?

Trước đôi mắt tròn tròn của Mụ Tá, gã đưa bàn tay lên kéo ngang trước cằm cổ, làm cử chỉ cầm dao cứa:

- Cắt như thế này này.. Chết đứt đứt. Bà già rồi, không còn cần đàn ông nữa thì đi. đánh bài, đánh bạc, đi nhà thờ, đi chùa, lên đồng. Thiếu gì trò vui mà lại bày đặt đi tìm thằng giết người. Tôi thành thật khuyên bà bỏ ý định ấy

đi. Bằng không có đêm nó sẽ vào tận giường bà nó cắt cổ bà.

Chưa nói dứt lời gã đã quay mình, bước nhanh ra ngoài. Mụ Tá định gọi gã lại nhưng gã đi như chạy. Mụ Tá quên ngay gã. Mụ quay lại nhìn Mạc Ta Hoa và mụ lại buồn, lại khóc sụt sịt.

Tuy biết Mạc Ta Hoa đã chết từ lâu nhưng đến phút này Mụ Tá mới cảm thấy tất cả sự sâu xa đến mông mênh của cái chết. Mạc Ta chết thật rồi. Chết đến nỗi không còn ai có thể chết hơn được nữa. Mụ Tá đi một đường triết lý vẩn vương : Bất cứ ai sống cũng phải chết, đa tình hay không đa tình. Dzậy thì... khi sống mình đức hạnh, khắc khổ để làm ký gì? Đức hạnh mà có thoát khỏi chết được đâu ?

Mụ Tá lại lấy ve rượu ra đưa lên miệng tụ. Lúc này mụ tu công khai. Mấy anh đạo tì chờ sốt ruột, tự động vào đóng nắp áo quan, sửa soạn khiêng quan tài đi - lịch sự là động quan, di linh cữu - Mụ không nói gì.

o o o

Gã thanh niên có bộ ria con kiến kiểu Cơ-lắc Gép Bơn đến bên quan tài của Mạc Ta Hoa, tự xưng là ký giả đặc phái viên nhật báo Sàigòn mới với Mụ Tá là một gã ký giả giả.

Nói gã là ký giả giả không đúng lắm. Ký giả rởm thì đúng hơn. Gã là ký giả thật, có thời gã làm báo thật nhưng bản tính lưu manh, thích có tiền mà không chịu làm việc, gã lợi dụng tờ báo và danh nghĩa ký giả đi làm tiền thiên hạ - dọa bởi móc đời tư, dọa tố cáo tội nọ, tội kia, chi tiền thì bỏ qua - gã bị người ta gài bẫy cho đi tù. Ký giả nhà báo đi làm tiền bị cảnh sát dăng bẫy bắt quả tang dễ hơn bất cứ ai trên cõi đời này. Người bị nhà báo đe dọa chỉ việc đi báo cảnh sát, tiền được ghi sổ trước, cuộc gặp mặt để đưa tiền thường diễn ra ở nhà hàng ăn, như Thanh Thế,

Kim Hoa, Thiên Nam vv. Ký giả nhà ta hí hửng đến, ăn nhậu thả dàn, cầm tiền đi ra là bị cảnh chìm chờ sẵn còng tay liền một khi Đặc biệt những ông Tòa : Biện lý, Dự thẩm, Chánh án rất có ác cảm với những anh nhà báo đi làm tiền. Thường dân phạm tội dọa dẫm làm tiền lần đầu tù sáu tháng, ký giả nhà báo dù phạm tội lần đầu thường là tù hai niên.

Trần vũ Nam, tên thật là Trần văn Năm, đã hai lần ra vô Nhà Tù Lớn Chí Hòa. Gã lên Đàlat sống bằng một nghề khác nhưng vẫn tự nhận là ký giả.

Lúc đó là buổi chiều, trong căn phòng trên tầng lầu một tòa nhà gần chợ Đàlat, Nam ngồi nhìn người bạn của gã nằm dài trên đi-văng. Người bạn này của Nam là Minh Đảo, gã thanh niên lực sĩ khỏe và đẹp đã đánh chết Tô ni Cương và cắt cổ Mạc Ta Hoa.

Điều thuốc lá nhấp nhồm trên môi Nam khi gã nói:

- Mà mày chưa bao giờ gặp con mụ già khản đó sao? Mụ Ở nhà bên cạnh. Tên là..Tá. Hình như chồng mụ trước kia là Thiếu tá, Trung tá gì đó.

Minh Đảo đang suy nghĩ nên chỉ lơ đãng trả lời:

- Chưa bao giờ.
- Mà mày không biết Mạc Ta chơi thân với mẹ Tá?
- Không.
- Mà mày dính với Mạc Ta bao lâu rồi?
- Mới đây.
- Mới đây là từ bao giờ? Là bao nhiêu ngày ?
- Một tháng, hai tháng. Nhớ kỹ làm gì !
- Mà mày chắc chắn là mẹ Tá chưa nhìn rõ mặt mày lần nào chứ?

Minh Đảo gắt lên:

- Hỏi chi kỳ vậy ? Làm sao tao biết có những mục đàn bà nào nhìn mặt tao?

Và Minh Đảo chuyển mình ngồi dậy. Dáng điệu thật nhanh và mạnh, đúng là võ sĩ chính cống, thân mình uyển chuyển, nhịp nhàng như con báo trong rừng già. Nghĩ rằng chuyện mình nói có thể làm cho bạn sợ hãi, Nam vội trấn an:

- Tao kể chuyện con mẹ đó cho mày biết vậy thôi. Tao chắc nó chỉ nói lèm bèm, mẹ này có vẻ nát rượu..

- Mày nói ai ?

- Tao nói con mẹ tên là Tá, bạn của Mạc Tạ Tao gặp mục trong đám tang. Mục tự nhận mục là bạn của Mạc Ta và nói mục sẽ tìm ra thủ phạm giết bạn mục để trả thù.

Nam đưa lên môi Minh Đảo điều thuốc lá. Cử chỉ đầy thân ái. Mạc Ta có Mục Tá là bạn chí thân thì Minh Đảo có Nam Ria Con Kiến. Nam có thể và sẵn sàng đối xử lưu manh, bất lương, tráo trở, lá mặt, lá trái với bất cứ ai, gã có thể lường gạt không chút xót thương cả người đàn bà đã mang nặng, đẻ đau ra gã, nhưng gã rất chân thành với Minh Đảo, gã thương Minh Đảo hơn người anh tốt thương đứa em mồ côi.

Chính Minh Đảo lại hỏi Nam câu hỏi mà đáng lẽ ra Nam phải hỏi Minh Đảo:

- Nam..Tại sao tao lại làm cái việc ấy? Tại sao tao lại giết nó?

Nam ôn tồn:

- Tại tính mày như thế. Lúc mày giận điên lên là mày làm liều. Hồi mình ở Bàn Cờ, mày với tao chỉ cãi nhau thôi, mày muốn giết cả tao nữa. Nhớ không ?

Minh ngẩn ngơ:

- Có đáng gì đâu mà phải giết nó? Tao thật không hiểu...
- Mà không có trách nhiệm gì khi mà nổi giận. Lúc đó mà là thẳng khác rồi.

Nam đặt bàn tay ưu ái lên bờ vai lực sĩ đẹp của Minh Đảo:

- Yên trí đi. Sẽ không có gì xảy ra đâu. Để tao lo con mẹ già lắm chuyện đó. Nếu thấy nó nguy hiểm, cho nó đi theo mục bạn của nó luôn.

Minh Đảo thờ thẩn lắc đầu:

- Tao sợ tao lại giết người khi cơn giận của tao nổi lên...

Minh Đảo đã bị tù một lần. Tù lớn, tù đại hình đảng hoàng, không phải là tù trộm cắp, làm tiền, lường gạt vặt vãnh như loại tù của Nam Rì Con Kiến. Minh tù năm năm ở Côn Đảo. Những năm ấy Minh mới lớn nên chuyện tù đầy không có gì cực khổ lắm. Ở đảo Minh gặp một ông Tàu giang hồ có nghề võ và được ông thương yêu như con. Ông Thầy Tàu có đứa con trai bằng tuổi Minh. Năm 1948 Trung Cộng từ Hoa Bắc tràn xuống Hoa Nam, quân đội Trung Hoa Quốc gia của Tưởng Giới Thạch chạy không kịp cuốn cờ, ông Thầy Tàu Quốc Dân Đảng lạc mất vợ con trong cuộc bỏ của chạy lấy người. Khi biết mình không còn bao giờ được gặp lại vợ con ông Thầy Tàu càng thương đứa con trai ông bỏ lại Trung Hoa Đỏ. Ông thương Minh như con và truyền thụ võ nghệ cho Minh.

Trước ngày đi tù ở đảo Minh đã biết vài ngón đòn giang hồ pha trộn giữa Bốc Ảnh lê và Judo Gã được ông Tàu Bồ Nuôi truyền thụ võ công Thiếu Lâm chính cống nên khi mãn hạn tù trở về - Ông Thầy Tàu chết ở đảo - Minh có biệt hiệu là Minh Đảo và trở thành võ sĩ có danh trong giới du đấu Sài Gòn-Chợ Lớn.

Minh Đảo đi tù về đã được năm năm. Trong thời gian này gã từng tham dự nhiều vụ phạm pháp như đánh cướp có vũ khí, áp tải hàng lậu, bảo vệ sòng bài, tổng tiền, thanh toán bọn du đảng thù địch vv..nhưng gã vẫn may mắn thoát lưới cảnh sát và băng đảng thù địch mặc dầu nhiều tên đồng đảng của gã bị bắt, bị chết, bị thương tật khốn khổ, khốn nạn đến tàn đời. Minh Đảo, từ ngày đi tù Côn Đảo về, như có một vị Thần Hộ Mạng đầy quyền năng giúp cho gã thoát được nhiều cơn nguy khốn.

- Tao chán sống giang hồ bụi đời - Minh đột ngột nói - Tao muốn có mái ấm gia đình, có người vợ hiền, có đứa con thơ...

Nam không muốn có vợ nên tất nhiên gã không tán thành chuyện người bạn gã thương mến nhất đời có vợ. Gã không muốn nghe bạn nói chuyện gia đình yên ấm, vợ con, gã không tin Minh Đảo có thể sống yên vui được lâu dài với người đàn bà nào, dù người đàn bà đó có đẹp và đa tình đến mấy. Nhưng tuy không muốn nghe Nam cũng sốt sắng bắt chuyện, gã đang cần nghe bạn bày tỏ nỗi lòng:

- Mà định lấy ai?

- Lấy bất cứ ai muốn có tao làm chồng. Tất nhiên là chỉ cần đừng quá xấu, và có tiền...

- Có tiền là có bao nhiêu tiền ?

Minh nhún vai:

- Làm sao biết là bao nhiêu. Có tiền là được rồi.

- Mẹ kiếp..Đàn bà đời này đã đẹp lại có tiền, lại yêu mình, chịu làm vợ mình..Tao sợ ít có.

CHƯƠNG 4 -

Ở Sài Gòn, Minh Đảo có cô em làm nữ thư ký đả cơ khí tự, tức nữ thư ký đánh máy, trong một ngân hàng của Ba Tàu Chợ Lớn.

Tuy đã mất trinh từ lâu và dường như đời nàng chẳng có thời gian nào nàng có trinh cả, cô em ruột của Minh Đảo tên là Trinh. Tên cúng cơm, tên ghi trong thẻ kiểm tra của nàng chỉ là Thị Trinh, nàng thêm tiếng Mộng vào cho thành Mộng Trinh, nghe như tên nữ ca sĩ.

Mộng Trinh cư ngụ trong cái phòng bin- đing nhỏ như cái hộp quẹt, dài ba thước, ngang 2 thước 50, có một ô nhỏ trong có bồn rửa mặt và bàn cầu tiêu nhưng tắm thì phải ra dẫy nhà tắm chung cuối hành lang. Phòng của Mộng Trinh ở tầng thứ tư của bin đing, tầng cao nhất, cửa sổ tầng lầu này mở ra trắng thanh, gió mát, ít bụi, đỡ tiếng ồn của xe cộ dưới đường nhưng không có thang máy, phòng càng ở trên tầng cao càng rẻ tiền mướn. Mỗi lần lên xuống nàng phải xử dụng cặp giò mà nàng tự cho là đẹp, khêu gợi ngang cặp giò của cô đào xi-nê Hôlyút Angie Dickinson để đi trên 75 bậc thang lầu. Những cuộc leo thang, xuống thang này làm cho nàng khó chịu, mệt và than thở: " Hư mẹ nó chân cẳng của người ta Mẹ bố thẳng chủ nhà tư bốn lể. Tiền phòng thuê bằng thích, lời tổ mẹ mà kẹo rít, không chịu đặt thang máy cho người ta đi." Nàng có thể đổi xuống những căn phòng tầng dưới nhưng giá tiền những phòng tầng dưới đắt hơn, lương nữ thư ký đánh máy của nàng không cho phép nàng chi tiền nhà quá nặng. Hai nữa vào thời gian này người thiếu nữ chưa chồng mà sống một mình một phòng trong bin- đing tiện nghi giữa thành phố Sài Gòn đẹp lắm, Sài Gòn ơi là văn minh quá rồi.

Ngân Hàng Đông Nam Á có Mộng Trinh là nhân viên là một ngân hàng Ba Tàu, Tổng Giám Đốc Ngân Hàng là một anh Ba Tàu Hồng Kông bên hông Chợ Lớn. Bắt chước giờ làm việc của những ngân hàng Hồng Kông thứ thiệt Ngân Hàng Đông Nam Á làm việc từ 9 giờ sáng, nghỉ một giờ ăn trưa, rồi làm một lèo đến 5 giờ chiều.

Vào lúc 6 giờ chiều một ngày Thứ Bảy, khi anh con trai mặt đầy mụn trứng cá của bà quản gia bin- đình phần khởi leo 75 bậc thang lầu đem bức thư của Minh Đảo lên phòng Mộng Trinh, chú thấy Mộng Trinh mở cửa phòng tiếp chú trong bộ y phục đặc biệt làm cho công lao leo thang lầu của chú được đền bù xứng đáng: nửa dưới nàng bận cái slip đỏ nhỏ súa, nửa trên là cái áo pull bằng voan mỏng như tơ nhện nhện.

Anh con trai biết rằng bất cứ lúc nào ở trong phòng Mộng Trinh cũng bận đồ hở hang nên anh rất chăm chỉ tự nguyện đem thư lên phòng cho nàng. Thư của những phòng khác anh mặc kệ, anh để bà mẹ anh đi đưa hoặc khi thấy người có thư đi qua anh gọi lại, đưa thư.

Đang tuổi dậy thì anh mắt tròn, mắt dẹt nhìn như mất hồn cặp vú ngồn ngộn của Mộng Trinh trong làn voan mỏng. Đưa thư rồi mặt anh cứ nghệt ra, chân anh rời đi không nổi. Mộng Trinh biết anh đang bị bắn loạn vì mình - cái tên đúng của sự bắn loạn trai tơ dậy thì này là bắn xúc sích - nếu là lúc khác nàng đã gọi anh vào phòng, đóng cửa lại, hỏi chuyện vớ vẩn trêu anh một hồi cho anh cuống quít chân tay nhưng tối nay nàng không đùa rỡ với anh được, trong phòng nàng đang có người tình của nàng.

Trung sĩ Văn Tiến, xước hiệu giang hồ là Tiến Bê, chuyên viên cờ bạc bịp, Trung sĩ An Ninh Quân Đội, biệt phái làm việc ở Lữ Đoàn Bảo vệ Tổng Thống Phủ, nắm dài với điều

thuốc lá trên môi trên cái đi-văng trong phòng. Cảm giác khoái lạc của cuộc mây mưa hấp dẫn vừa qua còn đầy trong da thịt gã, gã nằm chờ tối thêm một chút nữa gã và Mộng Trinh đi ăn phở gà Hiền Vương thay cơm tối, đi xem xi-nê và đến 12 giờ đêm về yêu nhau nữa.

Tiến Bê lơ đãng hỏi:

- Thư à? Thư ai thế?
- Thư của Minh.

Trung sĩ Văn Tiến bị giới giang hồ phang cho cái tên Tiến Bê không oan, gã chuyên chơi bịp sì phé, nhưng có tài chơi bịp gã vẫn đói dài, đói dẹt, bốn mùa xuân, hạ, thu, đông gã rách hơn cái mền Sakymen, nghĩa là gã rách thường xuyên và thường trực, nhưng gã vẫn ăn và nói như con nhà giàu. Bà mẹ gã cho vay tiền trả góp ở Chợ Bàn Cờ, bà góa chồng từ trẻ, ở vậy nuôi con, bà chỉ có Tiến là con một nên bà cưng chiều gã như con cầu tự. Bà đã cưới vợ cho Tiến nhưng Tiến chê vợ, gã chỉ về nhà và hỏi đến vợ khi gã cần tiền. Chuyện phi lý là chị vợ của Tiến Bê lại rất hiền, có sức chịu đựng cao độ, lại rất đảm, buôn bán ra tiền. Chị kính trọng mẹ chồng và mỗi lần bị anh chồng ăn chơi đủ bốn mục tứ đồ tưởng gây sự, đòi tiền chị chỉ biết khóc và ma róc-móc ra nộp tiền cho chồng đi ăn chơi.

Đọc thư Mộng Trinh la lên:

- Quá trời tạ.Minh lấy vợ... Mà lại lấy vợ giàu nữa..

Tiến Bê hỏi bằng cái giọng khinh mạn:

- Minh là thằng nào? Nhân tình cũ hả?
- Minh là anh của em. Anh ruột. Em đã nói với anh về Minh nhiều lần rồi mà. Minh mới lấy vợ, vợ Minh trẻ, đẹp mà lại nhao bấu lăm lăm. Minh gọi em ra Đà Nẵng sống với Minh.

- Ký gì?

Tiến Bê ngồi lên. Người gã tầm thước, rắn chắc, gân guốc. Người như gã có thể tạm cho là bô trai nếu gã không có cặp mắt gian xảo, lăm lét cả những khi không cần phải lăm lét. Gã tự cho gã là người tàn nhẫn với đàn bà, gã quan niệm đã là đàn ông thì bắt buộc phải tàn nhẫn với đàn bà và thằng đàn ông nào không tàn nhẫn với đàn bà đều là đàn ông hèn.

Tiến Bê truyền cho Mộng Trinh một số tiếng lóng, như tiếng "nhao bấu" Mộng Trinh vừa nói; nhao bấu là nhiều tiền, đồng nghĩa với "đông địa".

- Em định bỏ nghề, bỏ Sài Gòn để đi sống nhờ thằng đó à?

Mộng Trinh sịu mặt:

- Thằng đó là thằng nào? Hào huê phong thấp gì mà ăn nói thô tục..! Nghe hồng có dzô Anh ruột người tạ.

Rồi cũng bất kể phản ứng của người đàn ông vừa ôm ấp nàng, vừa làm nàng rên lên vì khoái lạc, Mộng Trinh phom phom nói đến chuyện bỏ Sài Gòn ra đi:

- Sài Gòn thì có cái gì mà cứ nhất định phải sống ở Sài Gòn? Bộ những người sống ở Huế, Nha Trang, Kontum..người ta khổ, người ta chết hết cả sao? Mí lý cái nghề thư ký đánh máy thì có gì mà ham. Ngày ngồi tám tiếng... Bọn này tính dzồi..Mười ngày ngồi tám mươi tiếng. Một trăm ngày ngồi tám trăm tiếng..Một năm hai ngàn năm trăm tiếng..Ngồi như dzậy mười năm là hai trăm năm mươi ngàn tiếng. Còn gì là người nữa. Nữ thư ký em nào cũng đít đen sì như trôn chảo, hoặc là to như cái thúng, hoặc là teo lại như hai cái bát ăn cơm. Không khá được. Mình sẽ đi xa Sài Gòn ít lâu..

- Đi làm cái gì? Đang yên lành đừng đừng bỏ đi. Sống với nó không được bỏ về để gì tìm được việc làm tốt như việc

em đang làm.

Mộng Trinh nhún vai:

- Anh em người tạ.

- Bộ cứ anh em là phải sống với nhau sao? Nó thương em thì nó gửi tiền cho em. Cần gì phải gọi em đến sống với nó cho rắc rối..

Nét thán phục lộ rõ trên mặt Mộng Trinh, nàng nói đến anh nàng như nói đến một vĩ nhân, một thần tượng:

- Minh là người khác lạ, Minh tuyệt lắm..

Tiến Bê trề môi:

- Tuyệt cái con...

Mộng Trinh sừng cổ lên:

- Ậ. Nói ai cũng được, không được đụng đến anh người ta ạ.

Tuy làm Trung Sĩ An Ninh và có biệt tài đánh sỉ bịp Văn Tiến lại có mộng làm văn sĩ. Gã từng có hai ba bài thơ và vài truyện ngắn được đăng báo - thuộc loại thơ, truyện của độc giả, được nhà báo đăng cho là vinh hạnh rồi, không có tiền nhuận bút, nhuận mực chi cả - nhưng gã vẫn tin chắc như đinh thếp mười phân đóng cột gỗ lim gã là một thiên tài văn chương. Lúc này gã chưa viết vì gã còn đang sống, sống để lấy chất liệu và lấy chất liệu để viết. Khi gã đã viết tên tuổi gã sẽ nổi như cồn, tác phẩm của những anh văn sĩ nổi tiếng đương thời sẽ bị độc giả chê bỏ. Thấy Mộng Trinh nặng lời với gã, gã làm mặt hờn rồi:

- Em bỏ Sài Gòn thì anh cũng bỏ Sài Gòn anh đi.

- Đi đâu?

Tiến Bê buông nhẹ:

- Hồngkông..Ma-ni-lạ.Bằng cốc..
- Đi Hồngkông làm gì?
- Đi để đi, chẳng để làm gì cả. Đi để sống, đi để viết.

Mộng Trinh cười mũi:

- Ở trong quân đội, sức mấy mà đi được Hồngkông.
- Để rồi xem.

Tuy không tin tưởng gì lắm ở thiên tài văn sĩ của người tình Mộng Trinh cũng thấy nàng cần phải bàn cãi đôi lời:

- Viết tiểu thuyết? Sao anh không ngồi mẹ nó vào bàn, cầm lấy cái bút, viết bố nó đi có được không? Nói hoài mà có thấy viết cái chó gì đâu. Viết truyện thì khó gì. Ai viết chẳng được. Việc gì cứ phải đi và sống mới viết được. Mấy thằng cha văn sĩ trong bin- đinh này có đi đâu đâu? Ở nhà quanh năm, mà mấy chả cũng viết được đấy...

Tiến Bê khinh mạn:

- Viết lắm cảm như mấy thằng đó thì anh viết lúc nào chẳng được. nhưng anh không muốn viết những tác phẩm tầm thường, ba xu như chúng nó. Tác phẩm của anh phải là tác phẩm lớn, quốc tế, giá trị nhân bản toàn cầu..Anh viết cho anh, viết cho nhân loại, không viết để kiếm tiền, không viết cho bọn độc giả bà ba đọc giải trí.

Đốt điếu Lucky, gã hít vào một hơi dài, ém khói rồi thở ra hai lỗ mũi:

- Ồ..Có nói em cũng cóc hiểu..Em cóc hiểu là em cóc hiểu..

Gã nhìn rồi sờ lên bắp đùi phơn phớt lông măng của người tình:

- Anh nói trước cho em biết em không bỏ Sài Gòn được đâu. Đã sống ở Sài Gòn rồi người ta không còn sống ở bất

cứ nơi nào được nữa. Tất nhiên bị bắt buộc, chẳng đáng
đừng, không thể sống ở Sài Gòn được thì phải chịu thôi. Xa
Sài Gòn em sẽ thấy nhớ Sài Gòn. Nhớ ra rít chứ không phải
nhớ vừa. Với người Việt Nam nơi sống sung sướng nhất là
Sài Gòn.

Mộng Trinh dẫu môi:

- Dễ thôi. Xa Sài Gòn nhớ Sài Gòn thì lại về với Sài Gòn. Có
gì đâu mà làm quan trọng.

Mộng Trinh trở lại vui vẻ, dễ tính. Tiến Bê kéo nàng xuống
giường:

- Hư... Hư... Nữa ư? Không đi ăn gì sao?

Tiến Bê cúi xuống:

- Ăn chứ. Ăn ở nhà rồi đi ăn ngoài...

o o o

Tối hôm đầu tiên Mộng Trinh đến Biệt Thự Mai Lan cả gia
đình tụ họp quanh bàn ăn - gia đình gồm Minh Đảo, Mai
Lan, Ái Xuân và Mộng Trinh. Ba người đàn bà, chỉ có một
mình Minh Đảo là đàn ông. Chàng hiên ngang như con gà
trống đẹp mã giữa bầy gà mái tơ đa tình. Minh lên tiếng
nói về định mệnh:

- Theo tôi định mệnh không phải là cái ở ngoài con người.
Tôi muốn nói định mệnh của một người là do chính người
đó tạo nên. Nếu người đó có khả năng, nếu người đó
khỏe mạnh hơn, thông minh hơn nhiều người, người đó có
thể được hưởng tất cả những gì hấn muốn. Hấn tự tạo ra
định mệnh của hấn. Nếu hấn thật mạnh, thật khôn, hấn
có thể chiếm được tất cả. Không sức mạnh nào ngăn nổi
hấn.

Ái Xuân nghiêm trọng nhưng vẫn hòa nhã:

- Tôi không nghĩ như Minh.

Nàng gọi Minh bằng tên, không gọi Minh bằng tiếng chú.

Mai Lan ngồi nghe nhưng vẫn tĩnh, Mộng Trinh ngồi ngây ra nghe mà không hiểu thiên hạ nói chi cả. Cả hai cùng như say sưa và sung sướng uống từng lời của thần tượng, thán phục vô điều kiện như hai nữ tín đồ được nghe lời thuyết giáo của vị giáo chủ họ tôn thờ. Chỉ có Ái Xuân có ý kiến trong cuộc nói chuyện. Nàng chấm dứt màn độc thoại của Minh:

- Trong đời - Ái Xuân bình thản nói. Nàng tin nàng nói đúng - chỉ có may mắn hay không may mắn là đáng kể. Và cũng chỉ có may mắn hay không may mắn là quan trọng nhất. Người thành công, đa số là những người có tài, nhưng ta thấy có những kẻ ngu dốt mà vẫn thành công, người thành công là những người gặp may mắn. Thiếu gì người có tài, thông minh, kiên nhẫn, cố gắng suốt đời, mà vẫn thất bại. Họ thất bại vì họ không gặp may mắn.

Minh không tỏ ra bức dọc khi Ái Xuân không đồng ý với chàng. Ngược lại, chàng hào hứng khi thấy mình bị Ái Xuân chống đối. Chàng mỉm cười thích thú và để cho Ái Xuân nói.

- Đời người ta bị may rủi, hên sui chi phối nặng - Ái Xuân nói tiếp - May rủi và những sự việc ngẫu nhiên xảy ra. Một trường hợp ngẫu nhiên rất nhỏ cũng đủ làm thay đổi cả một dòng đời. Một người đàn ông có tài trí xuất chúng, người có thể làm chủ thế giới nhưng chỉ cần một sự việc không may nào đó xảy ra người đó cũng có thể bị thất bại ê chề, nhục nhã.

Ái Xuân đánh đòn tối hậu, đây là độc thủ tàn nhẫn nhất của nàng trong cuộc nói chuyện gia đình sau bữa ăn tối nay:

- Như một cặp vợ chồng trẻ tuổi đang yêu nhau tha thiết. Với họ tình yêu là tối thượng. Và tình yêu với họ là hạnh phúc được sống bên nhau. Nhưng chỉ cần một tai nạn, sự có mặt của một người mất đi...

Người phản đối về đề tài cuộc nói chuyện tối nay là Mai Lan. Đang nói chuyện vui họ đi vào chuyện siêu hình và bắt đầu nói đến chia rẽ, đến cái chết. Mai Lan đứng sau ghế Minh, vòng tay cúi xuống ôm lấy chồng. Ái Xuân xúc động thấy em gái nàng lúc đó có cái vẻ lo âu không phải của người thường mà là của thiên thần:

- Không, em không tin.. - Mai Lan nói bằng giọng nói của những vị thánh tử đạo tuyên xưng đức tin trước khi chịu chết vì đức tin - Hạnh phúc của vợ chồng em là của riêng chúng em. Chúng em yêu nhau, không có gì chia rẽ chúng em được...

XXX

Trong khi ở thị xã Đà Nẵng có bốn người nói chuyện định mệnh, chuyện ngẫu nhiên, chuyện may rủi thì cùng lúc ấy ở thị xã Đà Lạt có một người đàn bà đang học hặc với cô con gái.

Tuy chẳng có gì đáng để học hặc cả Mụ Tá vẫn cứ hăm hăm gây sự:

- Tôi không muốn sống ở cái xó Đà Lạt cà chớn này nữa. Không ai có quyền bắt tôi phải sống ở cái xứ khổ ho, cò gáy này..

Tuy rất không muốn nói gì cả Xuân Tình cũng phải nói:

- Có ai bắt Má phải sống ở đây đâu. Đang ở Sài Gòn Má dùng dùng đòi lên Đà Lạt. Má nói Sài Gòn nóng nực, Má cần khí hậu mát mẻ của Đà Lạt. Lên đây chưa được nửa năm Má kêu Má không chịu nổi cái lạnh không ra lạnh, nóng

không ra nóng. Má gọi khí hậu này là..nửa chừng xuân. Ở đâu Má cũng chán...

Nàng định nói :"... Má thì sống ở Thiên đàng Má cũng chán.." Nàng ngừng kịp. Nàng mà nói ra câu ấy thì Mụ Tá sẽ có dịp sừng cồ lên để gây sự với nàng. Chẳng hạn Mụ sẽ nói Mụ lên Niết bàn chứ Mụ không lên Thiên đàng, nói Mụ lên Thiên đàng là xúc phạm đến tôn giáo của Mụ. Nếu nàng nói Mụ lên Niết Bàn, Mụ sẽ cãi là Mụ lên Thiên Đàng chứ Mụ không lên Niết Bàn.

- Tôi dư biết cô ôm mộng thanh toán tôi, cô muốn tôi đi cho khuất mắt cô Rõ ràng. Tôi nói tôi đi, cô đâu có thềm giữ tôi lại..

- Má ở đâu cũng thế thôi. Má không muốn ở đây con giữ Má lại làm gì?

Mụ sụt sịt:

- Tôi có phước quá. Được có mỗi một mụn con. Rút ruột đẻ ra. Hy sinh cho con hết. Nào tôi có làm việc gì độc ác cho cam. Tôi đi lễ chùa, đi lễ nhà thờ. Phật có tôi, Chúa cũng có tôi..

Đang rên rỉ sáu câu tả oán bỗng Mụ Tá đổi giọng:

- Tôi muốn đi khỏi đây để xa những kỷ niệm đau lòng..

Tình queo Mụ nói đến cái chết của Mạc Ta Hoa, Mụ cho đó là nguyên nhân làm Mụ phải đi xa Đà Lạt. Xuân Tình cười thầm. Nàng muốn nói : " Má thề Má sẽ tìm ra kẻ giết Dì Mạc Ta kia mà? Chưa tìm ra tên sát nhân sao Má lại bỏ đi ?" Nàng không nói ra ý nghĩ đó vì sợ bà mẹ nàng sẽ vin vào đó để gây sự. Trong lòng nàng cũng muốn bà mẹ lảm chuyện của nàng đi khỏi Đà Lạt, muốn bà quên đi vụ án mạng thảm khốc, muốn bà quên đi lời thề tìm ra hung thủ đã cắt cổ bà Mạc Ta Hoa.

Mụ Tá muốn rỏ vài giọt nước mắt khi nói đến Sê Ri Mạc Ta Hoa của Mụ. Nhưng cũng như trái tim của Mụ, đôi mắt Mụ khô queo. Mụ lại hực hặc:

- Sài Gòn, Nha trang, Huế..Đi đâu cũng được, miễn là đi khỏi cái xứ Đà Lạt phải gió này. Kontum, Pleiku, Năm Căn, Cà mầu.., nơi khỉ ho, cò gáy nào đi được tôi cũng đi...

Xuân Tình muốn cho bà mẹ nàng đi càng xa càng tốt, xa như sang tận bên Tàu, bên Tây Tạng chẳng hạn, nhưng ngoài mặt nàng vẫn lửng lơ con cá vàng, làm như nàng không quan tâm một ly ông cụ nào đến chuyện bà mẹ nàng đi hay ở.

Mùu. Tá muốn kéo Xuân Tình vào cuộc tìm nơi đến để Mụ có dịp cãi nhau với nàng:

- Cô bảo tôi nên về Sài Gòn hay ra Huế ?

- Sài Gòn hay Huế cũng vậy..

- Cũng vậy là thế nào? Khác nhau nhiều chứ. Sài Gòn là Sài Gòn, Huế là Huế..

Mụ Tá đã định trước: nếu Xuân Tình nói Mụ nên về Sài Gòn, Mụ sẽ ra Huế, hoặc ngược lại. Nhưng Xuân Tình trả lời lửng lơ nên Mụ không gây sự được.

- Mẹ kiếp..! Nên đi đâu, về đâu ?? Chờ mưa bin giới eng đi dzì đâu ? Sao còn lóng ngóng nơi giang đầu ? Bây giờ eng ở đâu? Bến Hải hay Cà mầu ?? Phải nhờ cái trò lảm cẩm này quyết định dùm mí được.

Mụ đang ngồi phì phì trong cái ghế bành da lớn như cái ghế thợ cạo, trước mặt Mụ là chai uýtky Gion-ni Đi Bộ đã vơi quá nửa và cái ly mười lăm ngày không rửa vì lúc nào trong ly cũng có rượu. Mụ mở sắc tay lấy ra đồng bạc cắc:

- Ông Ngô đình Diệm là Sài Gòn... Bụi trúc là Huế...

Thời Mạc Ta còn sống Mụ và Mạc Ta thường chơi cái trò tung tiền sắp ngựa để quyết định hơn thua Mụ quên rằng nếu Mụ thực sự thương nhớ Mạc Ta thì trò tung tiền tối nay phải làm cho Mụ khóc tru lên, Mụ phom phom tung đồng bạc cắc lên cho nó rơi xuống mặt bàn.

Đồng cắc nhẩy tưng tưng bên cạnh chai rượu rồi bon ra mép bàn. Mụ Tá vội tung bàn tay có những ngón tay chuối mẩn bị kìm kẹp trong mấy cái nhẫn ra chặn đồng tiền lại. Nhưng quá chậm, đồng cắc nhẩy bờ-lôngđzông xuống sàn phòng.

Mụ Tá muốn tìm lại đồng bạc cắc nhưng vì bụng quá bự, đít nặng hơn đầu nên Mụ không thể cúi xuống được, Mụ bò lổm ngổm trên sàn. Cảnh bà mẹ chống hông trông thô bỉ quá làm cho Xuân Tình phải quay mặt nhìn đi chỗ khác.

Tìm mãi không thấy, mấy tiếng chửi thề ròn tan vang lên, rồi tiếng thở phì phò. Không thể làm ngơ lâu hơn, Xuân Tình nói:

- Thì Má lấy đồng cắc khác. Lúc khác tìm...

- Không được. Đồng cắc này của tôi có làm phép. Linh lắm. Chuyên dùng vào việc này. Không có nó không được...

Xuân Tình đành cúi xuống tìm dùm cho mẹ. Đồng bạc cắc như giận hờn vì bị Mụ Tá quăng quật quá nhiều lần nên chui tít vào tận gầm giường. Nhưng sau cùng Tình cũng tóm được nó. Mụ Tá hỏi:

- Mặt nào ?

Tình đưa đồng cắc lên coi:

- Mặt ông Ngô đình Diệm.

Tình nói thật nhưng đa nghi hơn cả Tào Tháo, Mụ Tá cho là nàng nói dối, Mụ hăm hăm:

- Đíu chơi... Đưa đây làm lại...

Nặng nề và vất vả Mụ trở lại ghế ngồi. Cuộc chống mông vừa qua làm cho Mụ mệt bỏ hơi tai và hả hết hơi rượu, Mụ phải tợp một ngụm lấy lại sức trước khi làm cuộc tung đồng bạc cắc lần thứ hai.

Cầm đồng bạc cắc trong tay Mụ lăm bằm:

- Bỏ Huế đi. Huế chán thấy mẹ. Không đi Huế thì đi đâu? Đà Nẵng ?? Hay là mình đến Đà Nẵng? Phải đấy. Đà Nẵng được lắm. Sao mình lại không đến Đà Nẵng nhẩy ?

Dơ đồng cắc lên Mụ trịnh trọng:

- Ngô đình Diệm Sài Gòn... Bụi trúc Đà Nẵng.. Úm ba la... Oong..Đưa..Toa...

Lần này Mụ tung cẩn thận nên đồng cắc rơi xuống nằm ngoan trên mặt bàn. Cúi xuống nhìn Mụ Tá la lên:

- Bụi trúc... Đà Nẵng..Mình sẽ đi Đà Nẵng...

Mụ Tá hoàn toàn không biết gì về Minh Đảo, tất nhiên Mụ không biết kẻ giết Mạc Ta yêu quý của Mụ đã lấy được vợ giàu và đang cùng cô vợ giàu trẻ đẹp sống hạnh phúc ở thị xã Đà Nẵng. Một sự ngẫu nhiên đã dun dủi cho Mụ cũng xách va-ly tới Đà Nẵng.

Sự ngẫu nhiên này sẽ có ảnh hưởng như thế nào đến cuộc đời của những người xa lạ với Mụ Tá như Minh Đảo, Mai Lan. Mộng Trinh và Ái Xuân ?? Ái Xuân có ở trọ nhà Mụ mấy ngày nhưng Mụ không một lần nhìn thấy mặt nàng. Chuyện đó hồi sau phân giải. Ta chỉ biết trong lúc ở Đà Nẵng Minh Đảo đang ngồi trước mặt Ái Xuân, Mai Lan đứng sau ghế chàng, vòng tay ôm chàng thì ở Đà Lạt một người đàn bà họ không quen biết tung đồng bạc cắc lên

và sự tình cờ ngẫu nhiên làm cho người đàn bà ấy rời Đà Lạt để đến Đà Nẵng.

CHƯƠNG 5 -

hi trường Liên Khang là nơi ít khi có nhân vật dị hợm xuất hiện. Sáng nay phi trường có một biệt lệ: một nhân vật không giống ai đứng sừng sững ở phòng khách phi trường. Quái nhân ấy là Mụ Tá.

Mụ đứng sừng sững trong nhà đợi trước khi lên phi cơ. Trong bộ áo dài hàng đen Mụ thường mặc trong những cuộc du hành Mụ Tá đứng đó, trên bộ ngực đồ sộ nằm ngay đơ chuỗi hạt ngọc thạch hạt nào hạt nấy bự bằng ngón chân cái, chống cây dù nửa dù đàn ông, nửa dù đàn bà, trông Mụ dễ sợ như một nữ ma đầu của một ma giáo nào đó trong những bộ phim kiếm hiệp Tài Oán. Hành khách đi cùng chuyển tàu bay với Mụ đứng rạt ra xa Mụ.

Lâu lắm rồi Mụ Tá mới lại đi khỏi nhà. Kể cả ra khỏi phòng Mụ cũng không ra, nói gì đến chuyện Mụ chịu đến phi trường để đi máy bay. Mụ quanh năm sống trong bầu không khí kín mít sặc mùi dầu Nhị thiên đường, mùi rượu, mùi son phấn, nước hoa, mùi mồ hôi, mùi quần áo, mùi mền lâu không giặt, không phơi nắng, Mụ khó chịu vì làn không khí thoáng của phi trường. Nhưng trước khi lên đường Mụ đã uống một chén rượu ra gì nên lúc này Mụ chỉ thấy hơi lạnh lạnh. Hai nữa là Mụ có sẵn chai rượu trong sắc tay, lúc nào cần là Mụ tu liền một hơi. Mụ đưa bàn tay có những ngón tay chuỗi mẩn lên sửa lại cái phula trên cổ và Mụ giựt mình khi nghe giọng nói vừa lạ, vừa quen vang lên bên tai:

- Mađam Côlônê... Bôngdzua Mađam..Bà đi đâu đây? Chờ... Hôm nay trông bà đẹp quá... Như là Thẩm Thúy Hằng...

Mụ Tá nhìn người ví Mụ với cô đào xi-nê Giao chỉ Thẩm Thúy Hằng. Người nói câu ví von xỏ lá đó là gã thanh niên có hàng ria mép Mụ gập ngày Mụ đưa tiễn Mạc Ta Hoa lên xe bông. Mụ nhớ gã tự xưng là ký giả nhà báo.

Nam, ký giả kiêm lưu manh, từng nằm Lầu Bát Giác Chí Hòa hai niên vì tội dọa viết bài đăng báo để tổng tiền, chuyên làm những áp-phe phạm pháp, hôm nay bận bộ com-lê vét-tông màu ta-ba - tabac - tức màu thuốc lá nâu, thắt ca-vát màu đỏ sậm - tiếng Phú lang sa là màu boọc- đô hay màu li đờ veng, tức màu rượu chát bordeaux - Bồ đào mỹ tửu - hay màu cặn rượu - lie de vin - đi đôi giày da lộn thường gọi đại là peau de daim, tay xách cái cặp Samsonite, trông hách như một luật sư trẻ trung, ăn chơi lịch sự, hào hoa phong nhã, trí thức chính cống Bà Lang Trọc.

Nam đi tới đứng bên Mụ Tá. Gã tươi cười hỏi chuyện trong khi gã nghĩ : " Mụ này đi đâu đây? Không lẽ Mụ đi Đà Nẵng ??? Nếu Mụ đi Đà Nẵng tức là Mụ biết Minh đang ở Đà Nẵng..Có lẽ nào? Sao Mụ biết??"

- Bà Côlonn còn nhớ tôi không?

Mụ Tá gật gù:

- Sua là moa nhớ. Chưa bao giờ moa quên người đàn ông nào; chỉ cần người ấy nói với moa hai câu.

- Bà vẫn mạnh ? Vẫn yêu đời ?

- Com túđzua... Như thường..

- Còn bà bạn thân mến của bà? Bà gì? Bà Mạc gờ rít...

- Mạc Ta... Mạc Ta Hoa...

- Xin lỗi. Bà Mạc Ta thì... ?

- Vẫn chết như thường. Nàng nằm bình yên ở nghĩa trang..Moa trồng trước mộ nàng cây hồng bông trắng,

cây hồng bông đỏ. Hồng trắng tượng trưng cho sự trinh trắng, hồng đỏ biểu hiệu cho tình yêu nồng thắm của nàng...

Nam Ria Con Kiến bắt đầu hỏi vào chuyện:

- Bà đi đâu đây?

Mụ Tá đưa cây dù lên, chỉ mũi dù về phía rặng núi xanh mờ sương có giải mây trắng vương vương:

- Đi đến nơi cuối bãi, đầu ghềnh, chân trời, góc biển..

Nam Ria Con Kiến nén khó chịu để lấy vẻ hồ hởi gợi chuyện:

- Cuối bãi, đầu ghềnh, chân trời, góc biển... nếu nói trên sân khấu cải lương là ở hậu trường sân khấu hay ở buồng thay đồ diễn tuồng. Còn ở đây thì chân trời, góc biển là ở đâu cà?

Chuyến phi cơ Hàng Không Việt Nam này bay từ Liên Khàng ra Đà Nẵng rồi ra phi trường Phú Bài, Huế. Nam biết Bà Cô lô nền quái dị này chỉ có thể xuống Đà Nẵng hay Phú Bài, Huế, nhưng vì sốt ruột gã vẫn cứ phải hỏi cho ra. Nếu Mụ Tá nói Mụ đến Đà Nẵng gã sẽ hỏi Mụ đến Đà Nẵng có việc gì.

Mụ Tá múa cây dù một vòng. Rồi Mụ chỉ mũi dù về phía Mụ cho là phía Đà Nẵng, nhưng thực ra mũi dù của Mụ chỉ về phía Ban mê thuật. Rồi Mụ nói ngay boong:

- Moa đi Đà Nẵng.

Nam giựt mình. Mất bình tĩnh gã ngây ngô hỏi:

- Bà đi Đà Nẵng làm ký gì?

Mụ Tá đưa mắt nhìn Nam Ria Con Kiến từ đầu xuống đến bụng. Cái nhìn này có thể gọi là lườm. Cái lườm của Mụ nói rõ: " Dzô dzang! Người ta đi Đà Nẵng làm gì kệ cha người tạ Ăn nhậu gì đến mình mà hỏi..? Vớ vẩn."

Mụ Tá không trả lời, Nam lại hỏi:

- Đàng nẵg có gì vui Cảnh đâu có đẹp bằng Đàlạt. Khi hậu sùu sùu ểểể. Mưa đâu có kém gì mưa ở Huế..

Mụ Tá, lại chống cây dù xuống nền nhà, nhún vai như dậm:

- Buồn dzui ở trong lòng mình.. Đắg mông cợ. Xe đắg mông cợ...

Nam Ria hỏi nữa:

- Bà địnհ ở Đàng nẵg bao lâu?

Mụ Tá trả lời lửng lơ:

- Chưa biết. Còn tùy.

Lửng lơ rồi Mụ lắg lơ:

- Moa như con chuồn chuồn. Khi dzui thì đậu, khi buồn thì bay...

...

Trước buổi sáng trời trong Mụ Tá nói câu " Đời tôi như con chuồn chuồn. Khi vui thì đậu, khi buồn thì bay" ở phi trường Liên Khang, vào lúc 10 giờ một buổi tối tiễn biệt và ly biệt, tử biệt, một đi không trở lại, bà Trần lệ Xuân nói trong phòng khách phi trường Tân Sơn Nhất;

- Tôi như con chuồn chuồn..Khi vui thì đậu, khi buồn thì bay.

Bà Trần lệ Xuân, tức bà Cố Vấn Ngô đình Nhu, Bà dân biểu Quốc Hội Khóa Hai Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa, bà Hội trưởng Hội Phụ Nữ Liên Đái Việt Nam, đêm ấy lên phi cơ rời Sài Gòn đi sang Âu châu, Mỹ châu. Bà gọi chuyến đi của bà là " đi giải độc dư luận các nước Âu-Mỹ " - các nước này đang bị nhiễm độc vì những âm mưu nhằm lật đổ chính phủ của Tổng thống Ngô đình Diệm. Khi thông

tín viên ngoại quốc hỏi bà dự định sẽ ở Âu châu bao lâu, bà Nhu trả lời:

- Tôi như con chuồn chuồn. Khi vui thì đậu, khi buồn thì bay.

...

Nghe Mụ Tá tự ví Mụ như con chuồn chuồn, Nam Ria nhăn mặt. Hàng ria mép của gã rung rung. Gã nghĩ: " Mẹ kiếp. Mụ này mà là chuồn chuồn thì phải là chuồn chuồn ngô, chuồn chuồn chúa. Cho nó cắn rồn là tiêu tán thoòng cái rồn mình luôn." Gã cảm thấy ghét cay, ghét đắng người đàn thô bỉ này. Đàn bà gì mà mặt lúc tròn như cái mâm, lúc vuông như cái bánh chưng có đủ bốn góc. Nay Minh, người bạn gã yêu thương, đang sống hạnh phúc ở Đà Nẵng, người đàn bà này đến Đà Nẵng để phá cái hạnh phúc đó của bạn gã. Gã thù Mụ đến cái độ nếu gã có thể xiết cổ Mụ ngay tại đây, gã làm ngay không chút do dự. Và gã cố gắng tự kiềm chế để khởi phóng chân đá một cú thật mạnh vào bộ mông bè bè như cái thúng của Mụ, gã nén thù hận để hỏi:

- Đến Đà Nẵng bà ở đâu? Nhà người quen hay là..?

Mụ Tá bắt đầu thấy lạ lạ vì những câu hỏi hơi kỹ của gã ký giả:

- Chưa biết sẽ ở đâu. Giang hồ mà..Bụi đời..Ở đâu mà chẳng được..

Mụ càng trả lời lửng lơ, gã càng nghĩ là Mụ cố ý dấu. Gã hỏi tới:

- Cuộc điều tra của bà đi đến đâu rồi?

- Tiến triển đều.

- Bà có thể cho nhà báo biết một vài chi tiết được chẳng?

- Chưa được.

Nam Ria chơi trò khích tướng. Gã trề môi:

- Chưa được tức là bà chẳng tìm được cái khi gì cả. Chưa được là... dzeê-rộ Oong boong phi nan !

Mụ Tá tỉnh queo:

- Chắc dzậy!

Em nữ tiếp viên hàng không mời quý khách ra phi cơ, Nam Ria tự nguyện xách dùm cái sắc du hành của Mụ Tá, để Mụ rảnh rang vung vẩy cây dù đi giữa đám hành khách ai cũng nhỏ bé, gọn gàng so với Mụ. Nhưng khi lên phi cơ Nam không có can đảm ngồi cạnh Mụ. Gã lỉnh xuống đuôi phi cơ để ngồi thật xa Mụ. Suốt chuyến bay gã thầm nghĩ đến chuyện lát nữa đây gã phải làm sao để cho Mụ Tá không nhìn thấy Minh ra phi trường đón gã. Gã nghĩ : " Được lắm. Mụ đến Đà Nẵng hại bạn ta, ta đến Đà Nẵng cứu bạn ta Để xem ta thắng hay Mụ thắng?"

Người hành khách không may của Hàng Không Việt Nam phải ngồi cạnh Mụ Tá trên chuyến bay từ Đà Lạt về Đà Nẵng hôm ấy là một chú Ba Tàu Chợ Lớn tuổi đời choai choai. Suốt chuyến bay chú Tàu con khổ sở vì cái mùi khăn khăn, khai khai, hôi hôi, hăng hăng, chua chua từ bà khách hìng dung quái dị ngồi bên xông sang tấn công. Vì chưa biết uống rượu nên khi thấy bà khách lấy trong sắc ra cái chai đựng thứ nước nâu nâu, mở nút đưa lên miện tộp một ngụm, chú tưởng bà ta uống thuốc.

Trời lặng, gió êm, chiếc xe đồ bay mang dấu hiệu con rồng cong đuôi, dù hôm nay có chở một bà khách sỗ sề, sộc sệch như Mụ Tá, hạ cánh ngọt đừ và êm ru trên phi đạo mới nở rộng, nổi dài của phi trường Đà Nẵng.

Mụ Tá xuống phi cơ sau mọi người nhưng Mụ ra khỏi phi cảng trước hơn tất cả. Không chờ xe chở khách của Hàng Không Việt Nam, Mụ đi về thành phố bằng xe lộ Xe

location : Lô-ca-sông. Mụ xách cây dù phong phong đi ra, bắt chấp nhân viên cảnh sát kiểm soát. Trong thời gian ngắn đứng chờ anh em lao công chuyển hành lý của khách từ phi cơ vào phi cảng Mụ văng ra mấy câu chửi thề ròn tan - mấy câu thân tặng hãng máy bay và nhân viên phi hành đoàn - làm mấy em nữ tiếp viên mới vào nghề bị mắc cỡ, lú lú không dám có phản ứng gì.

Mụ Tá không để ý gì đến những người đi đón thân nhân. Mụ quên luôn anh chàng phóng viên nhà báo có bộ ria mép trông thật đều. Trong số những người đi đón thân nhân hôm ấy có một thiếu phụ chừng hai mươi bốn, hai mươi năm tuổi, bận bộ robe đầm màu sẫm ngọc thật sang. Nàng trẻ đẹp, sang và có vẻ học thức. Nàng mang ít nữ trang nhưng nhìn nàng, người ta biết nàng là người có nhiều nữ trang và mấy món nữ trang trên người nàng đều đắt giá. Nàng mang nhẫn cưới và trên ngực áo có gắn bông hoa nhỏ bằng bạch kim, nụ hoa là mấy viên kim cương.

Người thiếu nữ cùng đi với người thiếu phụ sang đẹp ấy lại không sang, không trọng mảy. Cô ả này chưa đầy hai mươi tuổi, mặt lộ rõ vẻ lẳng lơ không cần che dấu. ả cũng bận đầm; bộ robe sặc màu nâu gạch non bó sát người ả. ả mang nhiều nữ trang trên người. Dường như có bao nhiêu nữ trang ả đem ra đeo hết. Trên ngực áo ả có một con bướm lớn bằng con bướm thật, hai mắt bướm là hai viên ngọc đỏ, hai cánh bướm gắn nhiều hạt đá xanh trông như ngọc thạch, một hàng kim cương nhân tạo viền quanh con bướm.

Mụ Tá chỉ nhìn thoáng qua hai người phụ nữ ấy, Mụ không thấy người đàn ông đẹp trai, thân hình nẩy nở cân đối như lực sĩ đẹp cùng đi với họ. Mụ không biết ba người này đến đón gã phóng viên nhà báo có hàng ria mép Mụ cho là đều đều. Và tất nhiên Mụ không biết chàng thanh niên

đẹp trai kiểu lực sĩ đẹp ấy là người đã cắt cổ Mạc Ta Hoa Sê Ri của Mu, Mụ không biết chàng là người Mụ đã thề trước linh cữu Mạc Ta Hoa là Mụ sẽ tìm ra và sẽ bắt phải đền tội.

Hai cái va-ly da, được mua từ thời ông Bảo Đại mới từ mẫu quốc về nước, nhét đầy quần áo đến căng nút như bụng đàn bà chứa đến tháng đẻ, được mang tới trước mặt bà khách hung hãn. Mụ Tá chỉ mũi dù ra lệnh cho ông lao công E Vietnam già:

- Mang ra xe lô.

Mụ mượn riêng chiếc xe lô để về thành phố. Khi chiếc xe đã chạy ra khỏi phi trường cả cây số ông tài xế trung niên, hớt tóc cua, có hai cái răng vàng, giựt mình khi xe đang chạy ngon trớn bỗng bà khách la lên:

- Tộp... Tộp...

Ông tài lập tức làm theo đúng sách vở, tức theo đúng lý thuyết Chá Xế: nhả chân ga, rà chân thắng, tay đưa cần số về " poanh mo ", cho xe vào lề đường:

- Chi dzậy bà?

- Rờ tuạ.Trở lại phi trường... Lẹ lên..

Mụ Tá chồm lên băng trên, bàn tay có những ngón tay chuối mẩn của Mụ đập bốp bốp lên đầu, lên vai ông tài:

- Mau..Lẹ lên..Quay lại phi trường..Lẹ lên..

Chiếc xe lô trở lại cửa nhà ga máy bay Mụ Tá ì ạch chạy vào nhà ga Phòng đợi của phi trường vắng ngắt. Hành khách đi hết. Chỉ có mấy ông lao công bận đồ xanh đứng xơ rổ chờ xe về thị xã.

Mấy ông này trở mắt nhìn người đàn bà trang phục toàn đồ đen, cầm lăm lăm cây dù như một thứ vũ khí, huỳnh huých đi qua phòng đợi, mắt nhìn láo liên. Mụ Tá sục vào

phòng cảnh sát, phòng quan thuế, vào cả cầu tiêu đàn ông. Mụ trở lại tìm người thiếu nữ bận chiếc áo đầm màu hồng Mụ nhìn thấy hồi nãy. Người thiếu nữ này ra đón thân nhân có đeo trên ngực áo món nữ trang hình con bướm giống như nữ trang hình con bướm của Mạc Ta Hoa. Mụ Tá từng nhìn thấy cái broche con bướm đó trên ngực áo Mạc Ta nhiều lần. Hồi nãy Mụ nhìn thoáng thấy người thiếu nữ mang cái broche cũng hình con bướm. Không biết đó có phải là cái broche của Mạc Ta hay không? Mụ phải gặp người thiếu nữ đó để hỏi cho rõ. Nếu nó đúng là cái broche của Mạc Ta...

Ông tài xế vào theo bà khách:

- Bà bỏ quên cái chi đó bà?

Mụ Tá mệt lử cò bợ. Ngồi phịch xuống cái ghế gỗ Mụ thở không ra hơi.

- Bà bỏ quên va-lý - Ông tài hỏi dồn - Hay là..Đúng rồi...

Để thán phục sự thông minh của mình ông tài rằng vàng búng hai ngón tay vàng khè nhựa khói thuốc lá Bastos Xanh đánh tét một cái:

- Bà để lạc con chó? Máy bay trả bà con chó rồi bà quên, chó nó bị nhốt trong cũi bỏ vào hầm đồ trên máy bay nó sợ, thả ra là nó chạy. Đúng bà mất con chó không? Mụ Tá lắc đầu, Mụ muốn nói nhưng hầy còn hụt hơi, Mụ chỉ phều phào được hai tiếng :

- Mạc Ta...

Ông tài trợn mắt:

- Mạc Ta ? Con chó của bà tên là Mạc Ta Bà đừng lo Không sao đâu. Nó chạy lạc đâu đây thôi. Để tôi báo cho mấy ổng cảnh sát. Nó lảng vảng quanh đây mấy ổng sẽ bắt nó cho bà. Bà yên tâm đi. Lông nó màu gì?

Mụ Tá khóc. Nước mắt làm đôi má bánh đúc bự phẩn của Mụ loang lổ. Bác tài nhanh nhẩu đi trình báo quý ông cảnh sát về một con chó tên là Mạc Ta bị thất lạc trong phi trường. Khi bác trở lại bà khách vẫn khóc nghẹn ngào, bác phải dắt tay bà đưa ra xe.

Trong chiếc xe lô chạy về thành phố Mụ Tá vừa khóc vừa sụt sịt nói với Mạc Ta Hoa như Sê Ri của Mụ đang ngồi bên Mụ:

- Mạc Ta em ơi... Qua thề qua phải tìm cho ra thằng khốn nạn nó giết em để trả thù cho em..Nhưng qua vô ý quá đi. Con nhỏ đó nó đeo con bướm của em ngay trước mắt qua. Vậy mà qua đui qua hồng thấy. Qua có thấy mà qua không nhớ..Đúng là qua đui. Em hiền lành em cho qua gập con đó..Qua đui nên qua không biết. Em sống khôn, chết thiêng..em cho qua gập lại con đó...

Ông tài Hai Răng Vàng nghe tiếng được, tiếng mất, ông không hiểu gì cả. Bỗng bà khách hỏi:

- Nè..Hồi nãy bác có thấy hai cô bạn đầm đến phi trường đón người không?

- Ồi..Cái gì chứ mấy cô bạn đầm thì ở đây thiếu gì? Cả lũ.

- Mà người ta hỏi vừa rồi bác có thấy hai cô bạn đồ đầm vào phi trường hông?

Mụ Tá gắt, ông tài nói như xin lỗi:

- Tôi đâu có để ý nhìn ai. Bộ bà nghi hai người đó bắt con chó của bà sao?

Mụ Tá lại lằm lì không nói, ông tài nói mấy câu an ủi:

- Nếu là người ở đây thì cũng dễ tìm, dễ gập thôi. Mất công chút chút..

Mụ Tá nghĩ thầm : " Thằng cha tài xế này tuy ngu si nhưng nói cũng có lý. Nó đến phi trường đón người tức là

nó cư ngụ trong thành phố này. Mình cứ ở đây cho đến lúc mình tìm ra nó. Tìm ra nó là mình tìm ra thằng giết Mạc Tạ Chỉ cần hỏi nó ai cho nó con bướm đó?"

o o o

Minh Đào, Mai Lan, Mộng Trinh đến phi trường đón Nam Ria Con Kiến.

Minh Đào bận bộ comlê màu sẫm hợp với chiếc robe màu sẫm ngọc của Mai Lan. Chàng lái chiếc xe Chevrolet sơn đen mới tinh, bóng loáng, con ruồi đậu lên ngã vỡ mặt. Trong xe Nam ngồi băng trên với Minh, Mai Lan và Mộng Trinh ngồi băng dưới. Như những người bạn rất thân gặp lại nhau sau khoảng thời gian xa cách không lâu Minh Và Nam chỉ trao đổi với nhau những câu rất thường. Nam đã gặp Mai Lan ở Đà Lạt, Mộng Trinh là người gã gặp lần đầu.

Về đến nhà Mộng Trinh có nhiệm vụ đưa Nam đi một vòng trong nhà và vào căn phòng dành riêng cho Nam. Khi chỉ có hai người ở trong phòng Nam chạm nhẹ tay lên nữ trang con bướm trên ngực Mộng Trinh:

- Đẹp quá. Nữ trang này thật hợp với Trinh.
- Minh cho em đấy - Mộng Trinh không còn trình trả lời.

Ngón tay thành thạo của Nam Ria vờn nhẹ trên cánh bướm. Gã nghĩ : " Xong rồi. Em này dễ thôi.." Rồi gã hỏi Mộng Trinh về đời sống và tính tình của Minh từ ngày Minh về đây sống với cô vợ giàu.

Mộng Trinh suýt xoa:

- Số dzách. Vợ ảnh giàu lắm. Giàu không biết là bao nhiêu. Minh sống rất hạnh phúc. Anh nghỉ ngơi rồi qua chơi bên phòng em. Phòng em chỉ rộng bằng phòng này thôi, em có đủ thứ em thích. Nội dàn máy si-tê-rê- Ô Minh cho em anh cũng phải lé mắt. Máy của em là máy Tíc ghen, Akai M Nai, M Ten không đi đến đâu..

- Vậy thì nhất rồi. Anh sẽ sang nghe nhờ nhạc em những lúc anh buồn. Ở đây có hai anh em mình chắc cũng đỡ buồn những lúc không có Minh.

- Họ dễ thương lắm anh à. Em không thấy có gì để em phải khó chịu cả. Em cũng khá tính lắm chứ. Họ có thái độ gì là em biết ngay.

- Em nói họ là những ai?

- Là Mai Lan. Và Ái Xuân, chị của Lan..

Nam Ria có nghe Minh nói về bà chị vợ tên là Ái Xuân nhưng gã chưa gặp nàng lần nào. Mộng Trinh nói tiếp:

- Ái Xuân lịch sự lắm. Song em thấy hình như chị ấy không có cảm tình với Minh.

- Đó là chuyện tự nhiên. Khi cuộc đời Mai Lan chưa có Minh, cô chị là người thân nhất của Mai Lan. Khi Mai Lan có Minh tình hình đổi khác. Cô chị chưa biết chuyện ấy thôi. Mai Lan sẽ thân với Minh hơn với cô chị của nàng. Theo anh biết thì nhà này, xe hơi, tiền bạc đều là của Mai Lan mà ?

- Dạ. Anh nói đúng. Hai người là chị em cùng mẹ, khác cha Ông thân của chị Mai Lan là tỷ phú, ông thân của chị Ái Xuân thuộc dòng tôn thất, ông mất rồi bà mẹ chị Ái Liên tái giá với ông bố của chị Mai Lan. Ông bà mất lâu rồi, để gia sản lại chị Mai Lan.

Nam cười nhẹ:

- Ta nên nói rằng Minh không ưa người chị vợ ăn bám vợ mình mới phải.

- Em thì em thấy hình như Ái Xuân cũng yêu Minh.

- Minh thì ai mà không yêu. Đến đàn ông cũng phải yêu Minh nữa là đàn bà.

- May cho em là em là em của Minh. Không thì..

Nam Ria vuốt nhẹ lên mái tóc Mộng Trinh, rồi vuốt xuống má nàng. Mộng Trinh để yên, bàn tay Nam Ria lướt trên vai rồi lướt trên ngực nàng:

- Em cũng hấp dẫn đâu có kém gì Minh.

o o o

Gã bồi phòng có nhiệm vụ xách hành lý của Mụ Tá lên phòng khách sạn là một anh con trai mới lớn mặt đầy mụn trứng cá, để tóc kiểu hippy Giao chỉ, mặt mũi cùng toàn thân đầy vẻ gian xảo vặt. Khách sạn thuộc loại hạng trung nhưng căn phòng Mụ Tá vào ở sạch sẽ, khang trang tạm được.

Lên đến phòng, việc làm đầu tiên của Mụ Tá là tuột giày, cởi áo ngoài, ngồi phịch xuống ghế, cởi nút quần cho đỡ tức bụng, rồi móc chai rượu ra tợp một ngụm lớn. Chắt rượu làm cho Mụ thêm tin tưởng. Mụ nhìn gã bồi phòng và thấy gã có vẻ lưu manh, láu cá, có thể dùng được việc. Mụ vẫy gã lại gần và nói với gã bằng giọng quan trọng:

- Chú mày..Ta có việc cần làm ở đây. Có thể ta sẽ ở đây lâu đấy. Có thể ta sẽ nhờ nhiều đến chú mày. Tên chi?

Hơi rượu từ miệng, mùi da thịt lâu ngày không tắm, không ra nắng gió quện với mùi nước bông từ thân hình đồ sộ của bà khách quái dị phà vào mũi gã bồi phòng. Đã quá quen với đủ loại đàn bà phi thường đến ngụ trong khách sạn này, gã vẫn tỉnh queo chịu đựng:

- Tên em là Rô Bẹ.

- Rô Bẻ Dzữ dzậy? Ông già là người phơ-lăng-xe?

Rô Be mặt mụn kiêu hãnh gật đầu.

- Dạ. Ông Átdzuyđăng Ác-mê phăng-xe.

Gã không nói là ông Quán Tây đã về nước, bỏ mẹ con gã lại.

- Rô Be. Gọi cả tên Rô Be thì tốn sức mà không thân, gọi là Rô thì kỳ mà Be cũng kỳ. Gọi theo a-me-ri-keng đi. Tao gọi chú mày là Bốp. Cho tiện nhen. Tao là bà Cô-lô-nền, chú mày cứ gọi tao là Bà Tá cho có tinh thần dân tộc quốc ra, quốc dzô Ông Cô lô nền chồng tao lên Thiên đàng lâu rồi. Nhắc đến ông tao chỉ thêm buồn. Bốp... Tao muốn tìm một cô gái ở đây !

Bất cứ người nào khi nghe mẹ Tá nói câu đó cũng sửng sốt, không hiểu, nhưng Rô Be mặt mụn không lạ lòng, bỡ ngỡ một ly ông cụ nào. Gã bình tĩnh hỏi lại:

- Bà Cô lô nền muốn tìm cô gái bao nhiêu tuổi, hình dáng thế nào?

- Cô gái mười tám, hai mươi, hai mươi hai. Lối đó. Không quá hai mươi năm. Tóc cắt kiểu Lô lô úp ra, Lô lô úp dzô, mặt mũi, mắt mồm, người ngợm, đi đứng coi bộ rất dĩ, bận đồ đầm. Đặc biệt là trên ngực áo có đeo cái nữ trang hình con bướm. Con bướm làm bằng pờ-la-tin, hai mắt bướm là hai hạt minh châu, hai cánh bướm gắn hai mươi hạt kim cương. Đẹp lắm. Đắt tiền chú mày không thể tưởng tượng được. Chú mày có nhìn thấy con bướm như thế ở đâu chưa?

- Bướm thật thì em thấy nhiều, nhưng con bướm có minh châu với kim cương như bà nói thì em chưa thấy.

Tộp hộp rượu nữa mẹ Tá gật gù:

- Làm sao chú mày thấy được. Nhưng rồi chú mày sẽ thấy. Giúp tao tìm ra con nhỏ đó nhen. Tao sẽ trả công xứng đáng

- Em giúp bà cách nào?

- Yên trí. Tao sẽ chỉ cách. Chuyện thứ hai: tao cần tìm một người đàn ông..

Rô Be Mặt Mụn tỏ vẻ thông cảm, gãi chớp chớp mắt mấy cái để cho bà khách lạ đời này biết gãi hiểu ý bà:

- Bà muốn tìm một me-sù như thế nào? Độ bao nhiêu tuổi? Có cần bồ trai hay chỉ cần..?

- Ba mươi tuổi. Bồ trai. Thật bồ trai. Ăn diện sang. Khỏe mạnh. Gãi đó có liên lạc mật thiết với con nhỏ mặt đĩ đĩ mang nữ trang con bướm bướm trước ngực.

- Me sù đó tên là gì?

- Tao chưa biết tên nó. Tao chỉ biết nó bồ trai và người đó có một cái mùi... cái mùi..

- Đàn ông mà có mùi thì thiếu gì người.

Mụ Tá lấy trong sắc tay ra tập giấy bạc năm trăm để lên bàn. Đôi mắt Rô Be Mặt mụn sáng lên, gãi suýt xoa:

- Có tiền như bà thì mần ký gì chẳng được, tìm ai mà chẳng ra.

Gãi long trọng tuyên bố.

- Rô Be sẽ giúp bà.

- Bồng!

Mụ Tá chi cho Rô Be Mặt Mụn một khoản tiền để gãi mua cho Mụ chai Cognac Courvoisier. Khi Rô Be ra khỏi phòng, Mụ rót rượu vào ly đàn ông, tợp một ly rồi đứng lên mở va-li lấy đồ ra thay. Một lát sau, thành thoi trong bộ đồ ngủ rộng thùng thình - bộ đồ Xuân Tình mới may cho Mụ - Mụ ra đứng ở cửa sổ, nhìn ngắm ngọn núi Ngũ Hành Sơn vàng óng trong nắng chiều. Mụ cảm thấy sự hoạt động của thành phố hiện đang có mặt tên sát nhân đã cắt cổ Mạc Ta Hoa của Mụ. Mụ tin chắc anh hồn và oan hồn

Mạc Ta Hoa sui khiến cho Mụ tới thành phố này, nhất định Mạc Ta sẽ phù hộ, sẽ dàn xếp, sẽ đưa đường, dẫn lối cho Mụ tìm ra tên sát nhân và bắt nó phải đền tội.

Mụ lầm rầm khấn vái linh hồn Mạc Ta:

- Mạc Ta em cứng..Em sống khôn, chết thiêng..Mà em thiêng thật đấy. Nếu em không sui khiến làm sao chiều nay qua lại bánh xe lãng tử phiêu dạt đến cái thành phố này? Đà Nẵng, Tuaran, Phephộ. có tình ngãi, có ân oán gì với qua đâu? Tại sao qua lại mò đến đây? Tại sao? Tại ai? Tại em đưa qua đến để qua trả thù cho em chứ còn tại sao, còn tại ai nữa..!

CHƯƠNG 6 -

nh..Kỳ quá hà..! Sao anh lại..

Mộng Trinh thàng thốt kêu lên nhưng Minh Đảo đã đóng ập cánh cửa vào mặt cô em gái. Mộng Trinh nghe tiếng khóa cửa bên trong, anh nàg không muốn cho nàg vào phòng. Nam Ria Con Kiến đi tới khi Mộng Trinh còn đang ngẩn ngơ trước cánh cửa phòng đóng kín. Nàg quay lại và bực tức đỏ cơn giận lên đầu Nam:

- Sao đàn ông các anh kỳ quá vậy??

Nam vội cầm cánh tay Mộng Trinh, kéo nàg đi xa cánh cửa phòng Minh. Gã lợi dụng dịp này để nắm cánh tay Mộng Trinh thật lâu:

- Chuyện gì thế? Bình tĩnh lại nào..

- Không hiểu được tâm trạng các anh. Minh mong anh tới đây, ngày nào cũng nhắc đến anh. Nam thế này, Nam thế no... Anh mới tới có mấy ngày Minh đã tỏ vẻ khó chịu rồi. Anh có thấy là ảnh khó chịu với anh, ảnh không muốn gặp anh không?

Nam cười nhẹ, hàng ria con kiến rung rinh trên vành môi:

- Làm gì có chuyện Minh lạnh nhạt với anh. Không bao giờ hai đứa anh lạnh nhạt với nhau cả. Minh bực bội vì một chuyện khác.

- Chuyện gì?

- Chuyện gì em không cần biết. Em chỉ cần biết chuyện ấy không liên can gì đến em, đến anh, đến Mai Lan hay đến bất cứ ai trong nhà này. Bọn đàn ông thường có những chuyện riêng của đàn ông..

Mộng Trinh lo âu:

- Có gì nguy hiểm không anh?

Nam lắc đầu:

- Không. Nói thật với em là có chuyện khó chịu nhưng bọn anh thanh toán được.

- Có gì nguy hiểm anh phải cho em biết.

- Anh hứa. Nhưng em phải làm như em không biết là Minh có chuyện bức bối. Em hỏi chỉ làm cho Minh bức thêm. Đừng cho Mai Lan biết chuyện em và anh vừa nói với nhau. Về phòng đi. Anh vào nói chuyện với Minh.

Nam gõ nhẹ lên cánh cửa:

-Minh..Cho tao vào.

Tiếng Minh lạnh lùng vang ra:

- Vào làm gì?

- Đuổi tao sao?

Minh mở cửa. Mái tóc chàng rối bù, bộ y phục nhàu nát như chàng vừa lăn lộn dưới sàn nhà. Để cho Nam đóng cửa, chàng quay vào ngồi trong cái ghế da bên cửa sổ, nhìn ra bến sông Hàn. Rồi chàng gục mặt vào hai bàn tay, vai nhô lên, như người tuyệt vọng.

Nam nhẹ bước đến gần bạn:

- Có gì đâu mà mày phải... như thế...

Không muốn làm tự ái của bạn bị tổn thương, Nam khôn khéo không nói đến "sợ".

Không ngừng đầu lên Minh nói qua những kẽ ngón tay:

- Không... sao được. Con mụ ác ôn đó nó theo tao đến đây. Nó biết tao ở đây..

- Mụ đó có biết gì về mày đâu. Nó đến đây là chuyện tình cờ, ngẫu nhiên.

- Tình cờ sao được! Rõ ràng nó đi theo tao.

Minh đứng lên. Đi tới trước tấm gương lớn, chàng đứng ưỡn ngực, nhìn bóng mình trong gương, thở dài:

- Mất tất cả những cái này vì con mụ già đó thì thật là quá nhảm. Ông Trời ổng cứ chơi ác như thế. Chờ khi mình thành công, mình sung sướng nhất là cho tai họa tới phá thối..

Nam trấn an bạn:

- Mày phải thấy là chẳng có gì đáng sợ cả. Bọn cảnh sát không nghi ngờ gì mày. Phải nói là cảnh sát hoàn toàn không biết gì về mày. Cảnh sát không biết, làm sao con mụ này - Mụ Tá, nó nói với tao ông chồng nó là Cô-lô-nền nên người ta quen gọi nó là bà Tá - làm sao Mụ Tá biết được. Nếu Mụ biết gì về mày, Mụ đã nói với bọn Cớm.

- Đồng ý. Nhưng Cớm tao lại không sợ. Tao ngán con mụ khủng long này. Nếu nó biết mình lại phải giết luôn cả nó ư? Giết người là chuyện chẳng đặng đừng. Tao hối hận vì đã nổi điên đêm ấy. Có đáng gì đâu mà mình phải giết người. Thực ra tao đâu có muốn giết. Tao lỡ tay đánh thẳng đó gãy cổ..

Nam chặc lưỡi:

- Nếu biết mày có phản ứng như thế này tao đã chẳng cho mày biết chuyện tao gặp con mẹ đó.

- Không những chỉ mình con mẹ đó mà thôi..

Đi trở lại cửa sổ, Minh nói tiếp:

- Tao còn sợ một người nữa.

- Ai ?

- Ái Xuân!

Nam nhúu đôi lông mày:

- Ái Xuân mà biết cái gì?

- Mày quên à? Ái Xuân tìm ra... Nàng là người phát hiện ra vụ án mạng. Đêm ấy tao vừa ra khỏi nhà thì nàng vào. May mà nàng không trông thấy tao. Nàng để ý dò xét tao từng ly, từng tí. Tao biết nàng nghi tao.

Khi gặp Mụ Tá ở phi trường và biết Mụ cũng đến Đà Nẵng, Nam cho là Mụ đến Đà Nẵng là vì Minh Đảo đã đến Đà Nẵng, Mụ đến Đà Nẵng là để theo dõi Minh Đảo. Giờ đây, khi thấy bạn xúc động, sợ hãi, gã lại cố gắng tỏ ra gã không tin việc Mụ Tá tới Đà Nẵng là vì Minh. Gã nhún vai:

- Mày đa nghi quá. Ai mà cũng nghi là dò xét mày. Ái Xuân chỉ vào nhà đó vì tình cờ..

Nam bước nhẹ tới, đặt bàn tay lên vai Minh. Gã thương bạn thật tình. Gã chưa từng yêu thương ai ngoài Minh, gã cũng chưa từng được ai yêu thương nên lúc ấy gã không biết là gã đang yêu thương bạn.

- Yên trí đi, Minh - Nam nói dịu dàng - Nếu con mụ nặc nô đó tỏ ra nguy hiểm, tao sẽ lo vụ nó. Tao sẽ cho nó đi chuyển tàu suốt về với lão Cô lô nեն. Tao sẽ hỏi dò Ái Xuân xem nàng có biết gì không. Điều cần là mày phải bình tĩnh, sống như thường, đừng có hoảng hốt.

Minh thần thờ:

- Để coi. Đã một lần rồi, nay tao không muốn đụng chạm đến bất cứ ai.

Nam nhận thấy rõ sự thay đổi ở Minh Đảo: nay có vợ trẻ đẹp, lịch sự, giàu tiền, sống sung sướng, Minh đã hết can đảm, đã trở thành mềm nhũn trước nghịch cảnh. Nay

Minh có quá nhiều thứ quý giá để mất. Trước kia, Minh luôn luôn xông tới, luôn nắm phần chủ động, sẵn sàng ăn thua đủ với địch thủ. Nhưng đây là Minh Đảo trước khi có vợ.

Có tiếng gõ cửa, rồi tiếng Mộng Trinh nói vào:

- Chị Lan tới đó.

Nam nhìn mái tóc rối bù của bạn:

- Sửa soạn lại người ngợm một chút. Đi dự tiệc với Mai Lan, phải không? Tươi lên đi.

Nam mở cửa, Mai Lan vào phòng. Nàng bận áo dài hở cổ - kiểu áo dài hở chút ngực do bà Hội Trưởng Hội Phụ Nữ Liên Đái Trần lệ Xuân "lăngxê một" - Áo nhung màu xanh nước biển. Nàng tươi như bông hoa mới nở:

- Xin lỗi anh Nam nhé - Nàng cười với Nam - Anh mới đến, chúng tôi lại có việc phải đi. Ở nhà có cô Trinh, cô Trinh sẽ thay chúng tôi tiếp anh.

Nam mỉm cười, gãi cổ trấn tĩnh để hàng ria con kiến trên mép gãi không rung rinh nhẩy múa. Gãi nghĩ thầm: " Cô Trinh mà tiếp... thì nhất rồi.."

o o o

Ái Xuân đến dự tiệc với Vũ Huy.

Nếu không có Mai Lan đến, Ái Xuân là người đàn bà đẹp nhất dạ tiệc này, nàng là Hoa Hậu. Nếu có Mai Lan tới, Ái Xuân cũng vẫn là người đàn bà đẹp nhất, sang nhất, nhưng trong dạ tiệc thanh lịch này sẽ có hai người đàn bà đẹp nhất.

Bà chủ buổi dạ tiệc thân hữu giới thiệu với Ái Xuân một nhân vật rất đặc biệt - " tối ư đặc biệt " - theo ngôn ngữ của bà. Đặc biệt và cừ khôi, phi thường, hấp dẫn. Nhân vật đó là một ông có thể gọi nôm na là thầy bói sáng -

một ông đạo tự phong - người có những danh hiệu đao to, búa lớn, long trọng như là chiêm tinh gia, huyền bí gia, huyền học gia, khoa học gia, thần kinh trị liệu gia. Hơn thế nữa, nhân vật này còn là một văn sĩ triết gia - hoặc triết gia văn sĩ - Ông ta tự nhận như vậy và điều đáng kể là có nhiều người tin ông ta là nhà chiêm tinh, nhà huyền bí học, nhà khoa học, nhà trị bệnh thần kinh, nhà văn, nhà triết thực sự. Tuy có nhiều danh hiệu như thế nhân vật này vẫn khiêm nhượng chỉ nhận mình là Giáo sư.

Giáo sư Kinh Thiên - nhân vật đặc dị được nữ chủ nhân giới thiệu với Ái Xuân là một người đàn ông trạc bốn mươi, năm mươi tuổi, người gầy ốm, đặc biệt ít nói - Giáo sư chỉ nói nhiều khi ông ngồi một mình với các nữ thân chủ trong phòng trị liệu - Ông chữa bệnh thần kinh bằng khoa học mới gọi là khoa phân tích tâm lý - thân chủ của ông đa số là các bà có chồng giàu, chồng tai to, mặt lớn, có chức tước, địa vị trong xã hội.

Giáo sư Kinh Thiên - như tuyệt đại đa số những ông giáo sư tự phong trên cõi đời này - đeo kính trắng gọng vàng, có bộ ria mép, cắt, xén, tỉa gọn gàng, lúc nào cũng ăn bận chải chuốt : com-hàng tropical, cavát. Trong Truyện Kiều có hai câu diễn tả thật đúng diện mạo con người Giáo sư Kinh Thiên : " Qúa niên trạc ngoại tứ tuần, mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao.."

Tuy mang nhiều danh hiệu nhưng thực sự Giáo sư Kinh Thiên sống bằng nghề coi bói và trị bệnh bằng mồm, nói rõ hơn là bằng lời nói. Tất nhiên những bệnh mà giáo sư trị liệu đều là những bệnh thần kinh hoặc bắt nguồn từ thần kinh. Bất cứ bệnh gì giáo sư cũng quả quyết là do thần kinh mà ra. Trong lúc nói chuyện với Ái Xuân, Kinh Thiên múa nhẹ hai bàn tay Nhiều bà như bị thôi miên vì đôi bàn tay múa rêu này:

- Thưa cô. tôi may mắn được làm cái nghề nhiều khám phá ly kỳ, một công việc hấp dẫn. May mắn nhất cho tôi là tôi được hành nghề ở đây, nơi tôi có nhiều thân chủ thượng lưu, quý phái...

Kinh Thiên đã điều tra - tức hỏi dò - về đời tư người đẹp Ái Xuân nên Y đường hoàng gọi nàng là cô, Ái Xuân đã ly dị Bác sĩ Vincent Đầu, nàng trở lại là cô và nàng hài lòng với danh xưng này. Ái Xuân mỉm cười:

- Thật không dám nhận là thượng lưu nhưng tôi thấy nói như vậy là Giáo sư chê bọn chúng tôi nhàn cư vi bất thiện, không có việc gì làm nên lấy việc đi chữa bệnh làm vui?

- Thưa cô. ở nước nào cũng vậy, chỉ có giới thượng lưu là mới có điều kiện lo đến đời sống tinh thần và tâm linh. Người ở những tầng lớp thấp lo cho cái ăn, cái mặc, cái ở của họ còn chưa xong, làm sao có điều kiện lo đến tâm hồn. Xã hội càng tiến bộ, càng văn minh đời sống càng phức tạp, con người lại càng cần đến những người giúp đỡ họ giải quyết những khó khăn về tâm linh. Những rắc rối về sinh lý cũng do tâm linh mà rạ.

- Xin lỗi ông...

Trông thấy một thiếu nữ xoay quanh Vũ Huy, Ái Xuân rời Kinh Thiên kính trắng để đến bảo vệ con mồi của nàng. Người thiếu nữ hai mươi tuổi, tuy có nhan sắc và tuổi trẻ, nhưng không có kinh nghiệm, làm sao có thể hóa giải được những thủ đoạn đuối khéo của người đàn bà giàu kinh nghiệm như Ái Xuân.

Ba mươi năm tuổi, luật sư, du học Pháp quốc, Vũ Huy vẫn còn độc thân. Chàng là người chồng lý tưởng của những cô gái đến tuổi lấy chồng. Với dáng người thanh thanh, khuôn mặt hơi dài, đôi mắt sáng, miệng cười có

duyên, Vũ Huy gợi cho người nhìn chàng - những người quen thuộc với đào kép xi-nê Mỹ - nhóu đến nam diễn viên Gregory Peck.

Dân cần bặt và giới giang hồ Hà nội có câu nói mỉa mai: "Cậu con nhà giàu, đẹp trai, học giỏi.., chỉ phải cái tội hay ăn cắp vặt.." Vũ Huy thuộc loại con nhà giàu, đẹp trai, học giỏi và không có tật ăn cắp vặt. Nhà chàng giàu sang từ ba đời - Ông nội chàng là một vị Thượng thư triều đình Huế, một huynh trưởng của Tổng thống Ngô đình Diệm, ông bố chàng là bác sĩ, bà mẹ chàng là ái nữ một đại điền chủ miền Nqm đồng ruộng thẳng cánh cò bay. Vũ Huy chẳng cần làm ăn gì cả cũng sống ung dung, hoặc chàng có thể sống suốt đời nhàn hạ Ở Paris, vui chơi với những cô đầm Pa-ri-ziên. Nhưng Vũ Huy lại không ăn chơi như nhiều anh con nhà giàu khác, những anh vô tài, bất tướng ăn chơi nhờ tiền của ông bố; những anh này phung phí và coi rẻ đồng tiền vì các anh không phải vất vả kiếm tiền, các anh không biết giá trị của đồng tiền.

Đa số những người quen biết khá thân với Vũ Huy đều cho rằng chàng yêu Ái Xuân, và nếu ngày nào chàng kết hôn, người làm vợ chàng sẽ là Ái Xuân. Từ ngày nào đến giờ Vũ Huy không lấy vợ chỉ vì chàng yêu Ái Xuân và vì Ái Xuân có chồng là bác sĩ Vincent Đẩu. Nay vợ chồng Ái Xuân -Vincent Đẩu đã ly dị, người ta lại càng tin là Vũ Huy sắp kết hôn với Ái Xuân. Người tin nhất chuyện này là Ái Xuân.

Trong dạ tiệc đúng kiểu "party" ở đây cặp Ái Xuân-Vũ Huy là cặp xứng đôi và sáng giá nhất.

- Vẫn chưa tới à?

Vũ Huy hỏi và Ái Xuân phải mất đến năm giây đồng hồ mới nhận ra chàng hỏi về Mai Lan. Mai Lan đến hơi muộn.

Đôi lông mày vòng cung của Ái Xuân hơi cau lại trên đôi mắt như mắt đằm:

- Đừng nói đến họ. Bộ mình không còn chuyện gì để nói với nhau sao?

- Ái Xuân khó chịu với tôi là không đúng - Vũ Huy nói với nét mặt hòa nhã, mắt chàng có ý cười vui. Chàng nói nhỏ đủ cho một mình Ái Xuân nghe. Người ngoài nhìn họ tưởng là họ đang thân ái nói với nhau chuyện gì nhẹ nhàng, thú vị - Tôi chú ý đến Mai Lan vì Mai Lan là em của Ái Xuân. Vì hạnh phúc, vì quyền lợi của Mai Lan, chúng ta phải để ý đến vợ chồng họ...

Ái Xuân mơ màng:

- Quyền lợi và hạnh phúc. Cái nào nặng hơn? Nếu phải chọn một, ta chọn cái nào?

Vũ Huy lịch sự có thừa. Chàng không bao giờ nói ngược lại ý của những người phụ nữ đẹp. Không trả lời câu hỏi chàng nói mơ hồ:

- Yêu thương Mai Lan, ta phải chú ý đến người chồng của nàng. Thú thật tôi thấy hơi ngại đấy. Không ai biết gì về đời tư anh tạ Như một người từ trên trời rơi xuống. Gặp nhau một chiều giữa đường và thế là yêu nhau, là thành vợ chồng...

Ái Xuân mỉm cười:

- Huy không tin ở tiếng sét ái tình à?

- Tin chứ. Nhưng tôi sợ những hậu quả không tốt của cái gọi là tiếng sét ái tình.

Chàng nghiêm trọng hỏi:

- Ái Xuân có muốn đọc hồ sơ lý lịch anh chàng Minh ấy không? Nếu Ái Xuân muốn, tôi sẽ nhờ người xem hồ sơ

của hắn ở Tổng Nha Cảnh sát. Tôi chắc hắn có hồ sơ ở đó.

Ái Xuân lắc đầu:

- Đừng. Mai Lan yêu hắn. Khi yêu, người ta chấp nhận tất cả. Người ta em nói đây là đàn bà. Ít nhất đàn bà cũng chấp nhận tất cả vì người mình yêu, để được yêu người mình yêu.

Đôi chút cay đắng nổi lên trong lòng Ái Xuân, nàng muốn nói thêm: "..trong khi đàn ông yêu thì không chịu chấp nhận người đàn bà mình yêu một cách vô điều kiện.." Nàng nghĩ đến chuyện Vũ Huy yêu nàng nhưng chần chừ chưa chịu hỏi cưới nàng làm vợ vì nàng là gái có chồng và nàng ly dị chồng. Ý nghĩ cay đắng ấy chỉ đến trong lòng nàng nhưng không được thể hiện thành lời nói trên môi nàng. Nàng không nói ra vì nàng biết đàn ông không thích bị trách cứ, đàn bà khôn ngoan lại càng không bao giờ nên thốt ra lời oán trách người đàn ông chưa phải là chồng mình, nhất là oán trách người đàn ông mà mình muốn sẽ cưới mình làm vợ.

Nàng nén tiếng thở dài, đôi mắt vẫn mơ màng:

- Nếu bây giờ Mai Lan biết chồng nó là tên có án tích tù đầy, tên côn đồ ăn cướp, giết người, nó vẫn cứ yêu. Có khi nó còn yêu hơn nữa vì nó nghĩ rằng người nó yêu đã sa ngã, đã là người không ra gì trước khi gặp nó, nay người đó trở thành người tốt vì được gặp nó, được yêu nó, được nó yêu. Nó sẽ làm đủ mọi cách để bảo vệ người đó.

Vũ Huy nói bằng giọng thán phục chân thành:

- Biết rõ tâm lý đàn bà đến như Ái Xuân là nhất rồi.

Ái Xuân bỗng nói:

- Hắn..Anh chàng Minh bí mật ấy.. có vẻ không ưa em.

- Tất nhiên. Ái Xuân có ưa hấn đâu. Ái Xuân có ác cảm với hấn, hấn phải biết chứ.

Ái Xuân nghĩ đến Minh, rồi nghĩ đến người bạn của Minh:

- Có người bạn của hấn mới tới. Hai người coi bộ thân thiết lắm. Dường như người bạn mang đến cho Minh một tin gì quan trọng. Minh có vẻ bối rối lắm.

Vũ Huy kêu lên:

- Mai Lan tới..

Ái Xuân nhìn thấy ánh mắt Vũ Huy sáng lên khi chàng nói câu đó. Tim nàng đau nhói nhưng nàng không có thì giờ để dò xét Vũ Huy kỹ hơn. Mọi người trong phòng đều chú ý đến vợ chồng Mai Lan. Phòng khách sang trọng cũng vẫn chỉ có từng ấy ngọn đèn nhưng ánh sáng có vẻ sáng hơn kể từ lúc Mai Lan bước vào phòng. Trước đây nửa phút cặp nam nữ đẹp đôi nhất là Ái Xuân-Vũ Huy, bây giờ cặp nam nữ đẹp đôi nhất là vợ chồng Mai Lan.

Nữ chủ nhân vui vẻ bước tới chào đón vợ chồng Mai Lan. Rồi Mai Lan và Minh đến nói chuyện với Ái Xuân và Vũ Huy. Ái Xuân cười vui với em nhưng nàng tránh không nhìn Minh.

Một lúc sau, trong lúc mọi người mãi nói chuyện, uống rượu khai vị trước bữa ăn, Ái Xuân lặng lẽ đi lên lầu.

Nàng đi vào phòng đọc sách để được ngồi một mình trong căn phòng rộng, vắng, ánh đèn mờ mờ, ngồi suy nghĩ giữa những tủ sách chứa đầy những bộ sách đóng bìa da đẹp và trang trọng; những bộ sách còn trinh nguyên chưa từng một lần được người mở đọc. Nàng ngồi trong chiếc ghế bành da bên cửa sổ, nhìn xuống khu vườn hoa có bồn nước, có mấy pho tượng đá. Và nàng nghĩ:

- Mình chán nản quá mất rồi. Chán đến không còn có thể chịu đựng lâu hơn được nữa. Ai cũng chỉ biết có vợ chồng nó. Tất cả mọi người đều không biết là cuộc đời này còn có mình. Không được. Không sao chấp nhận được. Sống như thế này thà chết còn hơn. Sống mà như cái bóng thì sống làm gì. Mình cần có sự thay đổi lớn trong cuộc sống.

Nàng kiểm điểm những gì nàng cần có, cần có gấp, để có thể tiếp tục sống:

- Mình cần gì? Trước nhất và cần gấp hơn tất cả mình cần được Vũ Huy cưới mình làm vợ. Mình cần chàng chính thức và công khai tuyên xưng tình yêu, nói chàng yêu mình và muốn cưới mình làm vợ. Chuyện này không thể nào hồi thúc mà thành được. Phải là do chàng. Huy yêu mình. Mình biết là Huy yêu mình, nhưng tình yêu ấy chưa đến độ chín mùi để kết quả. Huy còn ngần ngại vì một nguyên nhân nào đó. Cần cho Huy thời gian. Mình mà vội là có thể hỏng hết. Hay là mình đi xa Mai Lan một thời gian. Phải đấy. Tại sao lại không? Xa cách có thể làm cho Huy thấy nhớ mình, cần mình.."

Và nàng buồn rầu tự nhủ: "Mình sắp già rồi... Mình đã ba mươi tuổi.." Trên cái bàn nhỏ có khay rượu, nàng uống những ly rượu màu trắng, rồi nàng uống đến những ly rượu màu đỏ.

Nàng gần như nằm dài trong chiếc ghế bành da lớn và êm. Trong lúc lơ mơ nàng nghe có tiếng cửa mở, tiếng chân người đi vào phòng, không mở mắt nàng hỏi:

- Huy đấy à?

Nàng tưởng không thấy nàng Vũ Huy đi tìm nàng.

- Tôi.

Người vào phòng là Minh.

- Minh? Đi tìm ai đó toa?

Hai người xưng hô với nhau bằng những tiếng " toa, moa".

Những chất rượu đang xung đột hay âu yếm nhau, chê bỏ nhau, hòa hợp nhau trong cái dạ dày đàn bà thường được coi là nhỏ sít của Ái Xuân làm cho nàng lâng lâng. Đang buồn, chất rượu làm nàng thấy muốn nói nhiều, muốn cười đùa. Minh đi đến bên ghế, chàng trả lời, giọng trầm trầm, không buồn, không vui. Chàng không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Ái Xuân ngồi một mình trong căn phòng tối mờ này.

- Chẳng đi tìm ai cả.

Chàng nhìn quanh:

- Sách gì mà lăm thế. Không biết có ai đọc không?

Ái Xuân nhếch môi:

- Bày chơi cho sang. Ra cái điều. Có ma nào đọc.

Minh ngồi xuống cái ghế chỉ cách cái ghế bành da trong có Ái Xuân nằm có nửa thước. Hai người có thể nắm tay nhau, chàng có thể đưa tay sang là chạm vào ngực nàng, đùi nàng. Và chàng nghiêng mình nhìn vào lòng ghế để thấy rõ mặt nàng, như muốn biết chắc người đàn bà nằm đó là nàng chứ không phải là người đàn bà nào khác.

Cảm thấy người đàn ông ghé mặt xuống gần mình, Ái Xuân mở mắt nhìn lên. Trong cái tranh tối, tranh sáng của không gian và thời gian, nàng thấy đôi mắt người đàn ông sáng long lanh và đôi vành môi gợi dục của y.

- Phải đến tận đây, đến nhà người ta, tôi mới được gần riêng Ái Xuân - Minh nói - Từ ngày mình gặp nhau chưa lần nào tôi được gần Ái Xuân mà không có người khác.

Đây là lần thứ nhất họ gần nhau mà không có Mai Lan, đây cũng là lần thứ nhất chàng gọi nàng bằng tên nàng. Ái Xuân là người bày ra chuyện họ xưng hô với nhau bằng hai tiếng toa, moa. Chưa lần nào Minh gọi nàng là chị, cũng chưa bao giờ Ái Xuân gọi Minh là chú, hay dượng.

- Ái Xuân luôn luôn tránh gần tôi.

Không chối mà cũng không nhận, nàng chỉ cười nhẹ; tiếng cười có chất rượu làm trớn cổ họng nên có âm thanh vừa đục vừa trong, vừa mềm vừa ròn:

- Gặp riêng nhau là gì? Mình có chuyện gì cần phải nói riêng với nhau?

Không đợi cho Minh trả lời, nàng đột ngột hỏi:

- Mai Lan đâu?

- Ở dưới đó. Đang nói chuyện với luật sư.

Quên mất Vũ Huy, nàng thắc mắc:

- Luật sư nào?

- Vũ Huy Luật sư Vũ Huy đẹp trai, trí thức chứ còn ai nữa. Hai người có vẻ thân nhau lắm, ý hợp, tâm đầu. Mỗi lần gặp nhau là rút không ra. Có khi họ không nói gì với nhau cả mà vẫn như là họ đang nói với nhau những chuyện gì của riêng họ, người ngoài không nghe được.

Ái Xuân đứng lên. Nàng chỉ nói:

- Ngồi đây.

Đi ra đầu cầu thang nàng vẫy người hầu, bảo đem lên cho nàng khay rượu mới. Nàng đứng đợi, bưng khay rượu trở vào phòng, mời chàng:

- Uống đi.

Chàng lắc đầu:

- Cảm ơn. Tôi không uống rượu.

- Biết rồi. Nhưng lâu lâu cũng phải uống một hai ly chứ.

Nàng đưa ly rượu cho chàng. Minh đỡ ly rượu nhưng đặt xuống bàn:

- Xin lỗi. Nói không là không.

Ái Xuân dẫu vẻ khó chịu, nàng cười:

- Nam vô tửu như kỳ vô phong. Đàn ông mà không có rượu làm sao hào hùng được?

Minh nhếch mép khinh mạn:

- Bọn cần rượu gây kích động là bọn đàn ông hèn.

Ái Xuân lại ngồi xuống ghế. Giờ đây hai người mặt đối mặt. Chàng nhìn đắm đắm vào mặt nàng, nàng có cảm giác chàng nhìn chằm chằm vào đôi

môi nàng:

- Tôi nghĩ Ái Xuân chưa từng gặp người đàn ông nào thực sự là đàn ông. Những kẻ Ái Xuân gặp và tưởng là đàn ông chỉ là những thằng đàn ông giả.

Nàng cũng nhìn chằm chằm vào mặt chàng. Rồi mắt nàng nhìn xuống bờ vai vuông, bộ ngực nở dưới làn áo veste:

- Và toa, toa là một người đàn ông thực sự là đàn ông?

Nàng hỏi, giọng có pha đôi chút mỉa mai nhưng không quá đáng. Tự kiêu một cách tự nhiên, chàng gật đầu;

- Đúng thế.

Nàng lại nằm ngả lưng lên thành ghế, ngửa mặt, mắt nhìn lên trần nhà:

- Đàn ông thật với đàn ông giả khác gì nhau, hơn kém gì nhau?

- Khác nhiều và hơn kém nhau nhiều chứ.

Và chàng nói với nàng, thản nhiên, chậm rãi, rõ ràng, như người anh giảng chuyện đời cho cô em gái ngây thơ:

- Đàn ông thực sự là đàn ông không bao giờ lụy vì đàn bà. Đàn ông thực sự không coi đàn bà ra cái gì hết. Không chút quan trọng. Đàn bà đẹp hay xấu, hiền hay ác, khôn hay dại, không thể ảnh hưởng được tới đời sống hay tới những hành động của đàn ông thật. Tỷ dụ: những người đàn ông trong truyện Tam Quốc..

Tiếng cười trong và đục, mềm và ròn của Ái Xuân cất lên:

- Hay quá. Người đàn ông thật toa nói đó dường như là người hùng thì đúng hơn. Kể chuyện Đồng Trác, Lữ Bố, Điêu Thuyền để chứng minh thuyết nhân vật Tam Quốc toàn là người hùng đi. Cái đoạn Lữ Bố hí Điêu Thuyền ở Phụng nghi đình, hai người đang mùi mẫn thì lão Đồng Trác mò đến ấy...

Không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy một phụ nữ tây học, sang và tình tứ như Ái Xuân lại thuộc điển tích Tàu, biết rành về chuyện mối tình tay ba Điêu Thuyền, Lữ Bố, Đồng Trác, cũng không để ý đến lời nói riếu cợt của Ái Xuân, Minh Đảo vẫn nghiêm trang:

- Tam Quốc là chuyện những người đàn ông thật sự là đàn ông - những người đàn ông thật là đàn ông đều là những người hùng - Suốt truyện không có nhân vật đàn bà nào đáng kể. Trừ Điêu Thuyền. Nhưng Điêu Thuyền được nhắc tới chỉ vì được đàn ông dùng làm khí cụ tiêu diệt nhau. Người đàn bà thứ hai trong Tam Quốc được nói đến sau Điêu Thuyền là Tôn phu nhân, em gái Tôn Quyền. Bà Tôn phu nhân cũng bị Ông anh coi như một thứ mồi câu để câu Lưu Bị. Khi Lưu Bị đem quân đi viễn chinh, bà này bỏ về Đông Ngô, khi trở về Lưu Bị vẫn phớt

tỉnh như Ăng-lê, không thềm cho người đi mời về. Cả truyện không lời nào nói đến bà vợ Quan Công, vợ Trương Phi, vợ Triệu Tử Long, kể cả vợ Khổng Minh cũng không được nói đến.

Chàng ngừng lại để nàng nói:

- Nói đến hay không thì liên can gì đến chuyện đàn ông thật, đàn ông giả, đàn ông hùng, đàn ông hèn. Truyện Tam Quốc chỉ không nói đến đàn bà vì đó là chuyện chiến tranh, mà chiến tranh là chuyện của đàn ông.

- Chính vì thế tôi mới dùng truyện đó làm tỷ dụ. Tam Quốc là thời đàn ông thực sự là đàn ông. Có lẽ kiếp trước tôi sống ở thời đó.

- Còn bây giờ?

Chàng hỏi lại:

- Bây giờ sao?

- Bây giờ toa có chịu để cho đàn bà làm lụy cuộc đời toa hay không?

Chàng trả lời ngay:

- Tất nhiên là không!

Và chàng nói tiếp:

- Nếu hỏi tôi có thể làm cho Mai Lan buồn khổ hay bỏ nàng được không, tôi trả lời là không. Nhưng nếu hỏi tôi có vì Mai Lan mà thay đổi cuộc sống của tôi không, tôi trả lời là không. Tôi yêu Mai Lan là một chuyện, tôi sống cuộc đời của tôi theo ý tôi là một chuyện khác.

- Nói vậy sao được. Yêu nhau là phải hy sinh cho nhau. Không có hy sinh, tình yêu không thể sống.

Ái Xuân nghĩ đến Vũ Huy, đến việc nàng cho là nguyên nhân làm Vũ Huy yêu nàng mà ngần ngại khi phải quyết

định lấy nàng làm vợ: nàng đã là vợ Vincent Đầu. Cơn buồn dâng lên, nàng cầm ly rượu mới.

Minh không ngăn, chàng chỉ nói:

- Coi chừng, uống hơi nhiều rồi đấy.
- Không say đâu.

Minh nghĩ thầm:" Đàn bà đẹp hay xấu, khôn hay ngu.cũng vậy thôi. Nhấp tí cồn là cũng nói ba lảng nhăng như bọn đàn ông lèm bèm..Không say đâu. Để xem có sỉ không cho biết.."

Ái Xuân ngồi thẳng lên, nàng uống hết ly rượu rồi nhìn thẳng vào mặt Minh, nàng hỏi:

- Toa có tâm sự gì nặng lắm, phải không? Đừng chối. Toa đã làm những chuyện gì trước khi gặp Mai Lan?? Để đến bây giờ toa lo sợ hậu quả. Toa đâu có sống bình yên, rõ ràng là lúc nào toa cũng lo sợ. Toa âm mưu gì với gã bạn mới đến của toa? Anh chàng Nam đều đều mép có hàng ria đó. Vô công, rồi nghề chữ ký giả nhà báo gì. Hai người đã làm gì, toa và bạn toa, ở Đà Lạt ???

Có luồng điện chạy qua trái tim Minh Đảo. Chàng nghĩ thầm:" Nàng biết. Chắc nàng biết..Nàng sắp nói đến Mạc Ta Hoạ.Nếu nàng biết ta phải giết nàng. Ta có thể giết người đàn bà này được không? Nếu không ta chịu bó tay để nàng làm ta chết rũ trong tù sao..? " Tuy trong lòng xốn sang nhưng ngoài mặt Minh Đảo vẫn bình tĩnh. Không vui, không khó chịu, chỉ tỏ ra thú vị một cách vừa phải, chàng hỏi như chàng và nàng đang nói đùa:

- Còn gì nữa không?
- Còn. Vũ Huy nghi có một người đàn bà trong đời toa. Không có gì ngạc nhiên nếu trước khi gặp Mai Lan đã có vài người đàn bà đi qua đời toa, nhưng người đàn bà này

giữ một vai trò quan trọng trong đời toa. Người đàn bà này có thể phá vỡ hạnh phúc của toa với Mai Lan.

- Còn Ái Xuân nghĩ gì về tôi?

- Nhiều. Nhưng chưa nói được.

Vài phút sau Ái Xuân đã ở bên Vũ Huy trong phòng ăn toàn những người lịch sự. Nàng không để lộ vẻ gì là nàng mới uống khá nhiều rượu. Trang nghiêm và huyền bí như chỉ những người đàn bà đẹp và đa tình mới có thể trang nghiêm và huyền bí đến như thế nàng nói nhỏ với Vũ Huy:

- Huy ơi..Nếu em thấy có chuyện gì khả nghi về Minh, thấy Mai Lan có thể bị đau khổ vì làm vợ Minh, em có quyền lục soát đời tư của hắn, em có quyền tìm biết về dĩ vãng của hắn chứ?

Vũ Huy trả lời ngay:

- Em có quyền. Em có bốn phận nữa.

- Em không muốn người ta nghĩ rằng em làm việc đó vì tiền của Mai Lan.

- Đừng có mặc cảm. Làm việc đó là em bảo vệ Mai Lan. Dù có chồng hay không, cái gì của Mai Lan vẫn là của Mai Lan chứ.

Từ giây phút đó Ái Xuân thấy vui và thoải mái. Trong đêm tiệc có đến ba anh đàn ông bám quanh nàng, tán tỉnh nàng, ca tụng nàng. Nàng tươi và tình với cả ba anh để cho Vũ Huy thấy nàng không có tình riêng với anh nào. Có một lúc nàng nhìn thấy Minh đang nói chuyện với Giáo sư Kinh Thiên.

Nàng nghĩ thầm:" Yên trí đi. Moa sẽ lục soát đời tư của toa. Moa sẽ là nữ thám tử... "

Thư Viện Việt Nam

PO Box 463024

Ecsondido, CA 92046

Message #9968

Unicode

Forums Angel

Total Posts: 1408

RE: Chương 6 - Dữ Hơn Rắn Độc - Hoàng Hải Thủy

Tuesday January 15, 2002 5:26 PM

" THIS TOPIC IS LOCKED "

XXX

Giáo sư Kinh Thiên là một nhà lưu manh cao cấp, lưu manh trí thức, có biệt tài bịp đời và rất sành tâm lý người đời. Y can rất nhiều tội, như tội bán bùa ngải cho các bà có chồng giàu, những bà mệnh phụ, ghen hay nghi chồng có vợ bé, những bà ghen vì chồng có vợ bao, vợ bé, những bà có chồng giàu nhưng thuộc loại ông chồng của bà TêTêCaHát, nên có tình nhân trẻ tuổi, đẹp trai; Kinh Thiên còn can tội làm tiền - tức sằng-ta - tiếng Pháp, tiếng Mỹ là Bơ-léch Meo - những bà giàu tiền trót đại hoặc rúng mỡ phạm tội ngoại tình. Ngoài danh hiệu Prồ-fét-sư Kinh Thiên còn xưng là Ông Đạo, một Ông Đạo tự phong. Cái tội mà người đời thường gán cho Kinh Thiên là tội lang băm. Y tự nhận là người chữa bệnh bằng khoa tâm lý, chữa bệnh không thuốc men, không châm chích, chữa bệnh bằng lời nói, tức là bằng miệng lưỡi và bằng sự linh thiêng của cái gọi là đạo giáo Ba Tư Ngàn Lẻ Một Đêm huyền bí.

Ngay khi gặp Minh Đảo lần thứ nhất Kinh Thiên đã linh cảm thấy người thanh niên vạm vỡ ấy là người rất yếu về tinh thần - Gã tưởng gã khỏe nhưng thực ra gã yếu đuối

như anh con trai mới lớn - Chỉ qua vài câu trao đổi Kinh Thiên đánh hơi thấy ngay ông khách vừa lấy được cô vợ giàu tiền nhất Đà-nẵng đang có tâm sự gì u uất, hay có sự sợ hãi nào đó, hẳn ta sẽ phải nhờ đến giáo sư Kinh Thiên. Khi Minh Đảo tới văn phòng của Giáo sư Kinh Thiên đúng giờ hẹn, Kinh Thiên biết là mình đã linh cảm đúng.

Bầu không khí bao trùm giang sơn của Giáo sư Kinh Thiên làm cho Minh bị xúc động và bị hấp dẫn. Việc đó không có gì lạ vì Kinh Thiên chủ ý như thế. Phòng Tâm Lý Trị Liệu Kinh Thiên nằm trong một bin- đing lớn nhất nhì Đà-nẵng. Kinh Thiên không ngại tốn về phần trình diễn. Y biết người ta cần có bề ngoài trang trọng mới có thể móc được tiền thiên hạ, thiên hạ chỉ chịu đưa tiền cho những người thành công ở đời, ít ai chịu đưa tiền để nhờ vả những anh khổ rách, áo ôm.

Phòng Trị Liệu Kinh Thiên gồm một dãy ba phòng lớn nhỏ liền nhau. Kinh Thiên tự tay trang hoàng giang sơn của y. Y muốn nơi y hành nghề và móc tiền thiên hạ có bầu không khí huyền bí nhưng hấp dẫn - huyền bí và hấp dẫn như Động Bồng Lai nơi có các em tiên nữ sẵn sàng dâng hiến chàng những trái đào tiên - không huyền bí nhưng đầy đe dọa bất trắc như nơi có các ông Nam Tào, Bắc Đẩu và những cuộc hỏi han, xét xử tội trạng - Ở đây ánh đèn mờ ảo và im lặng, dàn máy điều hòa không khí - nôm na là máy lạnh - chạy thật êm. Những tiếng nói ở đây thì thảo như những lời cầu nguyện, những lời xưng tội. Không khí có mùi thơm của hoa lan, hoa chanh và mát mẻ như không khí Đà Lạt.

Minh được một thiếu phụ tiếp. Thiếu phụ này là người có giọng nói gợi cảm đã trả lời chàng qua điện thoại. Phòng ngoài cùng được dùng làm phòng đợi nhưng người thiếu phụ không để Minh phải chờ nửa phút ở đấy, nàng đưa

chàng vào ngay phòng trong. Minh có cảm tưởng chàng là một ông khách đặc biệt.

Người thiếu phụ uyển chuyển lách mình qua khung cửa gỗ nâu vào phòng trong và trong vài giây đồng hồ Minh được nhìn ngắm cặp mông tròn, nảy, ẩn hiện cùng với màu hồng của chiếc slip dưới làn lụa mỏng của chiếc quần dài nàng mặc. Nàng mặc áo dài màu hoàng yến, quần lụa trắng, slip hồng, đi giày cao gót màu trắng ngà. Minh bỗng thấy chàng đi một đường suy nghĩ lan man: trong chiếc quần lụa trắng, mỏng phụ nữ Việt nam là người ăn bận khêu gợi nhất thế giới. Không một phụ nữ nước nào, dân tộc nào khi trang phục đàng hoàng để xuất hiện nơi công chúng lại để cho người ta nhìn thấy slip của mình như phụ nữ Việt nam.

Kinh Thiên để cho Minh chờ đợi đủ lâu để đương sự hiểu rằng giáo sư bận, đủ mau để đương sự nghĩ rằng mình được coi là khách quan trọng. Gặp nhau Kinh Thiên nói bằng giọng thân mật vừa phải:

- Ông Minh. Tôi chờ đợi ông đến. Tôi muốn được gặp ông như gặp người bạn.

Hai người bắt tay nhau.

Minh hỏi bằng giọng hững hờ:

- Giáo sư vẫn khỏe chứ?

Chàng có vẻ đề phòng Kinh Thiên, nhưng chàng không tự bảo vệ được lâu, chàng cũng không đánh lừa được Kinh Thiên lâu hơn ba phút. Với kinh nghiệm sẵn có cùng với những câu hỏi theo bài bản, những câu hỏi nghe qua thì rất thường nhưng thật ra rất sắc, Kinh Thiên lột bỏ cái vỏ ngoài của con người Minh rất mau. Y thấy rõ ngay con người thật của Minh: ít học, con nhà bần bách, hạ lưu, bố mẹ không đàng hoàng, có một quá khứ nhiều mờ ám,

từng làm những việc phạm pháp, một người chỉ nhờ cái mã đẹp trai và sức khỏe thể xác mà trở thành con người khác hẳn với con người thật của mình.

- Tôi biết vì sao ông tới gặp tôi... Ông đang có chuyện lo âu...

Một câu nói thật thường nhưng lại làm cho nhiều người nghe kinh ngạc, thán phục - người nghe đây đa số là đàn bà. Trên cõi đời này có hai loại người đi coi bói, đến nhờ những ông đạo đủ kiểu; và nộp tiền cho những ông đạo bịp, một loại là những người gặp chuyện rắc rối, gặp tai họa, đang sợ hãi, cần được trấn an, được giúp đỡ, được hy vọng thoát nạn, một loại là những người không có việc gì làm đi coi bói xem có chuyện gì lạ không.

Minh Đảo bị Kinh Thiên chế ngự mà không biết. Chàng vội cải chính:

- Ông nói sao chứ. Tôi có chuyện gì để phải lo sợ đâu.

Kinh Thiên nở nụ cười bí mật:

- Con người ta ai mà không có chuyện lo âu? Ai có thể nói mình là người sung sướng hoàn toàn? Chúng ta khổ vì chúng ta không hài lòng với hiện cảnh. Ông Minh..Ông là người sống rất mạnh, rất hùng. Đôi khi ông sống..dữ dội. Ông sống dữ dội không phải chỉ vì ông có sức mạnh hơn người mà thôi, cuộc đời ông có những ngẫu nhiên dàn xếp để ông có dịp dùng đến cái sức mạnh phi thường ấy. Ông từng làm những việc không xứng đáng với ông. Ông cũng là người đã biết thế nào là tội ác, thế nào là hối hận... Ông biết tù tội là gì.

Minh ngạc nhiên:

- Sao ông biết?

Chàng muốn hỏi:" Sao ông biết tôi đã bị tù? ". Kinh Thiên biết nhờ Sở Trinh Thám Tử Lion d Or - Sư Tử Vàng, văn

phòng đặt trong bin- đình Eden Sài Gòn - nhưng y chỉ cười bí mật:

- Tôi biết là vì tôi biết. Vậy thôi. Tôi biết là nhờ khoa tâm lý học cộng với khoa thần linh học. Nói ra thì rất dài, ông chẳng cần nghe làm chi. Chỉ cần ông thấy tôi nói đúng về con người ông, về tâm trạng ông và về những vấn đề của ông để ông tin rằng tôi có thể giúp được ông...

Tuy nhiên Sở Trinh Thám Tư Lion d Or cũng không cung cấp được gì nhiều về đời tư của ông khách. Kinh Thiên hoàn toàn không biết gì về những việc làm mới nhất của Minh, về cuộc hôn nhân của ông khách với cô vợ trẻ đẹp, giàu tiền.

Kinh Thiên chuyển câu chuyện sang đề tài vợ chồng Minh Đảo:

- Bà vợ Ông là một người đàn bà hiếm có. Bà ấy đẹp và hiền. Có thể là quá hiền theo nhận xét của tôi. Bà ấy chẳng biết gì về đời cả. Ai nói gì bà ấy cũng tin.

Minh sốt sắng:

- Tôi có bốn phận phải bảo vệ nàng.

- Tất nhiên. Bốn phận đồng thời là một quyền lợi. Ông là chồng bà ấy mà. Ông là người bà ấy trao thân, gửi phận. Sản nghiệp lớn như thế chắc là bà ấy phải lo giải quyết nhiều việc.

Khi nói câu ấy Kinh Thiên nghĩ: " Bà ấy là thân chủ của tôi thì tôi thích hơn.." Còn Minh Đảo thì lẽ ra chàng không nên nói gì về chuyện vợ chồng của chàng với người lạ nhưng chàng lại phăng phăng nói:

- Tôi sẽ làm thay cho vợ tôi nhiều việc. Tôi sẽ quản lý sản nghiệp của nàng.

Hai bàn tay có mấy cái nhấn Ai cập rớm của Kinh Thiên xoa nhẹ vào nhau:

- Hay lắm. Ông có nhiều nghị lực, nhiều khả năng. Ông quản lý tài sản cho bà ấy thì không còn ai tốt hơn.

- Nàng là vợ tôi. Tôi có thể lấy hết tài sản của nàng. Của tôi là của nàng, của nàng là của tôi..

Vành môi mỏng của Kinh Thiên bất động dù y thấy tức cười. Y nghĩ:"... Của nàng thôi. Anh có cái gì đâu mà nói là của anh.." Y trang trọng nói:

- Ông có lấy cũng chỉ là để làm cho bà ấy có hạnh phúc.

Kể từ ngày theo Mai Lan về Đà Nẵng, sống như con chim quý trong lồng son, chưa có người nào chiếm được lòng tin của Minh, làm cho chàng thoải mái khi gần, khi nói chuyện, như Kinh Thiên. Nam Ria Mép không kể, vì Nam là bạn của chàng.

Kinh Thiên biết nói và biết im lặng đúng lúc. Nhiều lần Kinh Thiên thành công nhờ biết nói và biết im lặng. Y ôn tồn nói để đưa Minh vào quỹ đạo của y:

- Tôi mong ông sẽ tới đây trò chuyện với tôi luôn. Chúng ta sẽ gặp nhau như bạn. Tôi nghĩ tôi có thể giúp được ông đi đến thành công trên đường đời dễ dàng hơn. Ông là người có nhiều khả năng. Chỉ vì những khả năng ấy còn tiềm ẩn và ông chưa biết xử dụng chúng...

Minh Đảo nồng nhiệt đáp lời mời mọc:

- Ông yên trí. Bắt buộc là tôi sẽ còn gặp ông nhiều như sau này.

Kinh Thiên hỏi đột ngột:

- Có bao giờ ông tham dự vào một vụ giết người không? Có ai bị chết vì ông không? Ông có bị ray rứt vì cái chết của ai không?

Tỉnh queo Minh trả lời:

- Chưa bao giờ.

Kinh Thiên nhìn thẳng vào mắt Minh Đảo:

- Bây giờ chúng ta mở cuộc làm quen với nhau. Làm quen là giai đoạn đầu tiên trong công cuộc trị liệu chúng tôi sẽ thực hiện cho ông sau này..

Y buông một câu lửng lơ con cá vàng:

- Nếu ông muốn. Nếu ông thấy cần chúng tôi giúp. Chúng ta chỉ làm quen với nhau thôi. Không có gì bắt buộc ông phải đến đây lần thứ hai nếu ông thấy tâm hồn ông không có gì thay đổi sau lần làm quen này.

Minh Đảo cũng nói lửng lơ:

- Được thôi. Thử coi ông làm những trò gì.

Kinh Thiên nhấn nút cái máy interphone Y kêu hãnh vì cái máy liên lạc tối tân này. Ngay cả những giám đốc cỡ bự cũng chẳng có mấy ông được dùng máy interphone. Từ phòng ngoài một tiếng chuông rè vẳng vào, rồi cánh cửa phòng mở ra. Người thiếu phụ có cái vẻ đa tình, khẽ gọi một cách kín đáo nhưng dữ dội tiếp đón Minh Đảo hồi nãy bước vào phòng.

Kinh Thiên thốt lên tiếng gọi y như tiếng kêu thương thảng thốt của anh kép độc đóng vai chiến sĩ Võ đông Sơn trên sân khấu cải lương: " Bạch thu Hà em ơi.." Chỉ khác là lão đạo bịp kiêm lang băm trí thức, kiêm phi-lôđốp - ê-cơ-ri-vanh không kêu năm tiếng: " Bạch thu Hà em ơi.." mà là kêu ba tiếng:

- Thu Sương em...

Em Thu Sương của lão đạo bịp giờ đây đã thay chiếc áo dài Lemur bằng chiếc robe đầm. Tắm thân gái một con trông mồn con mắt của em hoạt động thoải mái trong

chiếc robe đầm ấy. Em tuy gợi cảm và đa tình nhưng dường như em không mấy thông minh, tức em thuộc loại đàn bà cuộc đời không có vấn đề gì cả, em chỉ giỏi làm những trò mà vua Minh Mạng - hay vua Tự Đức? Minh Mạng hay Tự Đức cũng được. Vua nào cũng là vua - gọi là "Tứ khoái."

Thu Sương mỉm cười với Minh Đảo.

Minh Đảo thấy như người thiếu phụ chàng mới gặp có tình cảm nặng với chàng, như nàng có duyên nợ gì với chàng từ kiếp trước. Minh Đảo không ưa, nhưng cũng không ghét, những cái gọi là thơ phú trên cõi đời này. Nam Rì Con Kiến lại rất thích thơ, mê thơ, đọc thơ nên Minh cũng nghe, nhớ lõm bõm đôi câu. Lúc ấy nhìn lên thấy bộ ngực rồi vành môi, rồi đôi mắt của Thu Sương chàng nghe văng vẳng đâu đó câu thơ: "Lòng anh nhớ lòng em từ vạn thuở. Gặp hôm nay nhưng hẹn đã nghìn xưa.."

Kinh Thiên vừa trịnh trọng vừa thân mật giới thiệu:

- Thu Sương..Nữ trợ tá của tôi. Ông đây là ông Minh, một nhân vật đặc biệt có thể cần đến sự cứu giúp mẫu nhiệm của Đức Ngài Đại Linh Sư Kilimandzaro.

Đây là lần thứ nhất từ khi gặp Minh Đảo lão đạo bịp nói đến vị Tổ sư của Y: Đại Linh Sư Kilimandzaro.

Cùng với Thu Sương lão đạo bịp đến trước mặt Minh Đảo:

- Thu Sương sẽ thực hiện cuộc làm quen đầu tiên của ông với thánh linh của Đại Linh Sư huyền bí tuyệt vời...

Như mê, như tỉnh, Minh Đảo nghe tiếng Thu Sương thánh thót:

- Thưa ông Minh..Thu Sương rất hân hạnh được làm linh hồn trung gian giữa ông và Đức Ngài Đại Linh Sư huyền tôn vũ trụ. Xin mời ông theo em.

Minh đi theo Thu Sương vào căn phòng nhỏ hơn, tối hơn, ẩm cúng hơn, riêng tư hơn. Chỉ có cái đi-văng nâu gụ và cái ghế cũng màu nâu gụ. Trên tường có mấy bức họa Minh không nhìn rõ. Chàng chỉ cảm biết tấm thân đầy những hứa hẹn của Thu Sương, chàng chỉ đưa tay ra là ôm gọn nàng. Chàng không ghi nhận sự có mặt của lão đạo bịp Kinh Thiên.

Ba người đứng trước cái đi-văng bọc da nâu. Lão đạo bịp thì thầm bên tai Minh:

- Ông bạn... Một lần nữa tôi giới thiệu với ông bạn cô Thu Sương, một nữ tín đồ của Đức Đại Tổ Linh Sư Kilimandzaro thần pháp chí thánh, Thu Sương là Đại Ý Ty Ba Tư Thánh Hỏa Đông Phương Thần Giáo., người rất được Đức Đại Tổ Linh Sư yêu thương, tin cẩn. Đại Ý Ty sẽ có thể giúp ông bạn bay qua con đường vô lộ vượt ngàn kiếp đau thương chỉ trong một sát na, một nháy mắt, đến dưới chân Đức Đại Tổ Linh Sư để được Ngài ban ân sủng. Mời ông bạn nằm xuống đây.

Minh Đảo nằm xuống đi-văng.

- Hãy nằm tự nhiên, thoải mái, như ông bạn đang nằm ở nhà vậy. Hãy thả cho tâm trí bạn thanh thoi, tự do bay đi như gió, như mây. Thu Sương ở bên bạn. Với bạn, nàng là nữ thần của an ủi, dịu ngọt, tin yêu. Nữ thần sẽ đem lại cho bạn sự nâng đỡ, sự trù mẫn mà bạn hằng mơ ước được có. Bạn có tâm sự gì u uất, đau thương, lo âu, khắc khoải, sợ hãi, bạn mơ ước điều gì, bạn hãy nói ra. Qua sự trung chuyển của Đại Ý Ty Bê-za-mia-ra Huyền Linh Nữ Thu Sương, Đức Đại Tổ Linh Sư thần ngự trên đỉnh trời Kilimandzaro ngàn đời tuyết phủ sẽ nghe thấu nỗi đau của bạn và sẽ đoái thương bạn... Bạn hãy tin tưởng Đại Ý Ty Thu Sương. Hãy thổ lộ với nàng tất cả những gì chất chứa trong tim bạn, những chuyện bạn không thể nói với

ai và không có ai xứng đáng để bạn nói, những chuyện làm bạn phải lo âu, những chuyện đe dọa phá vỡ hạnh phúc của bạn. Kể cả những tội lỗi bạn đã phạm trong quá khứ. Dưới sự linh hướng của Đại Linh Pháp Thần Thông Ba Tư huyền bí Đại Ý Ty sẽ tìm ra những phương cách giải quyết tuyệt vời cho những vấn đề của bạn. Hãy tin nàg...

Kinh Thiên ra khỏi phòng lúc nào Minh Đảo không biết. Chàng cảm thấy Thu Sương ngồi xuống bên chàng, bàn tay nàng đặt trên trán chàng và tiếng nàng thầm thì riêng với chàng:

- Anh nằm thoải mái, để cho thân mình anh mềm ra. Đừng nghĩ gì hết. Giáo sư muốn anh buông bỏ hết lo nghĩ. Hãy coi những lo âu của anh như một vật nặng mà anh phải ôm theo anh trong nhiều ngày. Bây giờ anh quăng nó đi. Ném nó đi. Đó..Anh vừa quăng nó đi rồi đó. Bây giờ anh thấy nhẹ nhàng rồi...

Điều lạ kỳ là Minh Đảo cảm thấy nhẹ nhàng, thoải mái thật. Từ ngày Nam Ria đến mang theo tin mục đàn bà tên là Mục Tá, mục bạn của Mạc Ta Hoa, người chàng chưa gặp bao giờ nhưng nghe Mạc Ta nói đến luôn, cũng từ Đà Lạt đến Đà Nẵng, trái tim chàng nặng như cục đá. Bất cứ lúc nào, cả trong giấc ngủ, chàng cũng thấy nơm nớp sợ, bồn chồn lo âu, chàng tưởng tượng ra cảnh Mục Tá ác ôn dẫn cảnh sát đến bắt chàng. Nhưng ở đây, trong căn phòng kín, êm vắng này, bên cạnh người đàn bà này, chàng cảm thấy an ninh, yên tâm như chàng không có vấn đề gì để phải lo nghĩ.

Minh Đảo hé mắt. Trong bóng tối mờ ảo - căn phòng lúc này chỉ có một bóng đèn điện nhỏ trong góc tường, ánh đèn hắt lên trần nhà - chàng thấy Thu Sương ngồi ngay bên chàng. Và chàng thấy nàng gần chàng quá. Họ gần

nhau như chỉ còn có ôm ghì nhau, hôn nhau, cắn nhau, trong nhau mới có thể làm cho họ gần nhau hơn được. Chàng thấy Thu Sương thật quyến rũ. Người đàn bà nào cũng là đàn bà như nhau nhưng mỗi người đàn bà có một vẻ quyến rũ riêng. Chàng thấy lão đạo bịp quả nhiên là tay biết chọn đàn bà làm phụ tá. Chàng chỉ đưa tay ra là choàng được vòng hông, vòng lưng nàng.

- Chúng ta là bạn. Anh hãy coi Thu Sương là bạn của anh, người bạn anh có thể tin cậy. Anh không tin. Anh chưa tin. Đúng thôi. Hãy thử em đi. Anh chưa thể giải bày tâm sự với Thu Sương ngay dù anh rất muốn. Anh kể một chuyện gì đó thôi, chuyện gì cũng được. Thu Sương sẽ góp ý với anh. Chúng ta làm quen với nhau..Thu Sương tin là Thu Sương sẽ giúp được anh thật nhiều..

Tiếng nói của Thu Sương dịu dàng nhưng nàng nói như cái máy. Nếu Minh tỉnh trí và sành sỏi chuyện đời hơn chàng đã thấy Thu Sương nói những lời đó với quá nhiều người đàn ông. Nhưng chàng không thấy điều đó. Chàng đang xúc động. Những ngón tay mềm mại của Thu Sương vờn nhẹ trên trán chàng, trên má chàng, những ngón tay nàng luồn trong mái tóc chàng, rồi những ngón tay nàng vờn nhẹ trên ngực chàng.

Dưới những ngón tay vờn vuốt của Thu Sương toàn thân Minh Đảo mềm như sợi bún.

- Cần nói gì để dịu bớt ưu tư, anh nói đi. Nói đi.nói với Thu Sương đi...

Minh Đảo không nói gì cả. Chàng không nói không phải vì chàng không muốn nói mà là vì chàng đã ngủ.

o o o

Khi ông khách mới tỉnh ra về, Thu Sương nói với Kinh Thiên:

- Em mới vờn vờn nhẹ hăn mấy cái, hăn đã ngủ ngay. Trông to con vậy mà yếu sù. Hăn như người đói ngủ, nằm xuống là ngủ liền.

Kinh Thiên ngẫm nghĩ:

- Đúng như em nói. Nó chỉ to xác thôi, đồ voi nan. Mình chi phối con người nó không khó. Nó không nói qua một tiếng nào thật à?

- Ngủ ngay. Không nói một tiếng nào cả.

Kinh Thiên búng hai ngón tay vào nhau phát ra một tiếng tét:

- Không nói lần này, lần sau nó sẽ nói. Nó phải nói. Em tin đi. Điều quan trọng là nó đến với mình. Nó đã đến. Điều quan trọng bây giờ là nó trở lại với mình. Trở lại với em thì đúng hơn. Anh tin em sẽ moi hết ruột gan, phèo phổi thẳng này.

Và Kinh Thiên nói bằng giọng chắc hơn cua gạch;

- Nó sẽ trở lại. Tin đi

Cùng với hai tiếng : " tin đi." vòng tay Kinh Thiên xiết chặt vòng lưng ong của Thu Sương.

Một lúc sau Kinh Thiên buông nàng ra:

- Em ra xem còn thẳng cả dẫn nào dẫn xác đến nạp mạng, em kéo cổ nó dzô đây anh cho nó dzô xiếc.

o o o

Vừa từ trong tòa nhà bước ra vỉa hè Minh Đảo nghe tiếng đàn bà gọi:

- Minh!

Chàng nhìn lại. Người gọi là Ái Xuân. Nàng đứng như đứng chờ chàng ở ngay trước cửa vào tòa bin- đình trong

có văn phòng tâm lý trị liệu của Kinh Thiên.

Nàng thốt tha đi tới:

- Còn đi đâu nữa không?

Bị bất ngờ, Minh Đảo trả lời như cái máy:

- Không.

- Đưa mình về nhà. Xe moa bỏ ga-ra rồi.

Bất giác Minh cau mày:

- Toa đến đây làm gì?

Ái Xuân vẫn cười vui:

- Đi ngang thấy xe, biết là toa ở đâu quanh đây. Đứng lại chờ. Thế thôi.

Có thể nàng nói đúng. Nàng đi ngang trông thấy chiếc xe hơi nên biết là Minh đang ở quanh đây. Nhưng Minh Đảo vẫn nghi nàng biết chàng đến văn phòng lão Kinh Thiên. chàng nghi nàng đi theo chàng. Cảm giác bị rình mò, bị hãm hại trở lại với Minh. Cỗ trấn tĩnh, chàng mở cửa xe hơi cho Ái Xuân vào xe, và chàng nghĩ : " Cái xe tố cáo mình. Từ nay muốn cho thiên hạ không biết mình đi đâu, nhất là khi mình đến với Thu Sương, mình phải bỏ xe lại một chỗ nào đó thật xa."

CHƯƠNG 7 -

hai rượu whisky Đại Hàn trong có củ sâm Cao ly được đưa qua, đẩy lại trên mặt bàn.

Kẻ đối tửu với Mụ Tá là Rô Be Mặt Mụn, bồi Ô-ten. Có lẽ vì có máu Phú-lang-sa nên tuy còn trẻ Rô Be có tửu lượng rất khá. Gã có thể uống rượu nặng ngang tay với Mụ Tá. Mụ này không rộng rãi đến cái độ bỏ tiền ra mua rượu cho Rô Be uống chùa nhưng vì Rô Be có bà chị buôn bán đồ PX, đồ Pêích, tức đồ Mỹ, Rô Be đến bà chị mua rượu rẻ đến nửa tiền giá rượu bán ở các tiệm. Gã mua rượu rẻ cho Mụ Tá và Mụ cho gã uống chung.

Mụ Tá cũng cần có Rô Be Tửu phải có ít nhất hai người. Ở Đàlat Mụ có Mạc Ta làm bạn rượu, nay ở Đà Nẵng Mụ có Rô Be.

Rô Be cũng thích đấu láo với Mụ Tá. Bất cứ lúc nào rảnh gã cũng vù lên phòng Mụ Tá, nói dăm ba câu chuyện tếu, đánh với Mụ vài ván cờ tướng, uống với Mụ vài ly "sếch".

Bên ngoài trời lất phất mưa - mưa này ông Vũ Bằng trong tùy bút Thương Nhớ Mười Hai gọi là mưa rười - không khí Đà Nẵng hiu hiu lạnh. Đó là không gian, còn thời gian là khoảng bốn giờ chiều. Mụ Tá chỉ ăn, uống rồi ngủ. Mụ ngủ nhiều đến cái độ Mụ không còn ngủ được nữa. Mụ đang ngồi buồn thì Rô Be Mặt Mụn vào phòng, Mụ sốt sắng mời rượu và rủ gã đánh cờ tướng.

Có chút cồn trong máu Rô Be đi một đường tâm sự:

- Sau ngày em Nụ đi lấy chồng tôi gặp em Ngọc..

Mụ Tá nhướng nhướng đôi lông mày rậm hơn cả lông mày của đàn ông:

- Ngọc Tũn hả?

- Ngọc Tũn nào?

Mụ Tá nhẩn nha:

- Ngọc Tũn cháu ông Phủ Đại, con ông Cai Dù...

Rô Be Mặt Mụn tây lai mất gia phả tuy bất lương nhưng cũng chưa bao giờ nghe câu kể lý lịch trên, gã ngẩn ngơ:

- Bà nói ký gì? Bà nói ai?

Mụ Tá tỉnh bơ:

- Thì nói em Ngọc Tũn của đảng ý đi. Còn nói ai nữa.

- Em Ngọc của tôi tên chỉ là Ngọc thôi. Không có Tũn gì cả. Em quê ở Bồng Sơn. Nhà có ruộng vườn, có mấy trăm gốc dừa, vì chiến tranh em phải ra thành phố sống cho yên ổn...

- Dzậy à ? - Mụ Tá định hỏi câu gì đó về phụ nữ Bồng Sơn nhưng nhìn vẻ mặt hằm hằm của Rô Be, Mụ thôi không hỏi. Mụ gợi chuyện - Gái quê mà cũng bày đặt ngọc với ngà..

Rô Be vênh mặt:

- Tại sao không? Puốc-quá nông? Tôi hỏi bà: con gái Việt nam nào tên là Ngọc mà không được? Bộ chỉ có gái Sègoòng, gái Đềnẽng mới có quyền có tên là Ngọc thôi, gái Bồng Sơn, gái Tam Quan hổng có quyền?

Không trả lời Mụ Tá dặt câu chuyện sang đề tài khác:

- Em Ngọc Bồng Sơn là người tình thứ mấy của cậu?

Rô Be Mặt Mụn thả hồn trở về dĩ vãng, rồi gã đếm đốt ngón tay:

- Kể từ ngày tôi biết sự đời em là người thứ ba.

- Biết sự đời là biết ký gì?

- Là biết... con gái, biết đàn bà chứ còn biết gì nữa.
- Biết con gái, biết đàn bà thì nói là biết con gái, biết đàn bà. Sự đời..Sự đời..Mẹ kiếp... Sự đời như cái lá đạ Đen như mồm chó..Chém cha sự đời. Đừng có ham. Có ngày em bể mặt vì sự đời...

Sau câu triết lý ấy Mụ Tá rót rượu vào hai cái ly, Mụ và Rô Be cùng uống. Mụ lại gợi chuyện:

- Em từ quê ra thành phố. Rồi em cũng hành nghề ma-ri sến như em Nụ?

Bị chạm tự ái Rô Be vênh mặt:

- Bà khinh thườngng tôi. Nhân tình của tôi đâu phải đứa nào cũng là sến. Ngọc nó bán Ba.
- Sì-nách Bả Khá dzồi. Có độ Có đô là có đủ.
- Chứ sao. Đúng dzậy. Em sú-ca-nia cho tôi cái đồng Si-kô Fai mới tinh, trong hộp đàn hoàng ghen, có giấy sọc-ti-fi-kết, mới mua ở PêÍch ra.

Mụ Tá nhìn hai cổ tay trần trụi, trơ khấc của Rô Be:

- Đâu rồi?
- Lấy Mỹ, về Huê kỳ rồi. Mỹ ộp-fít-sơ ghen. Làm hôn thú ở Tòa Ấm-bát-si Sài Gòn. Có chụp hình bận đồ cưới, khăn voan trắng, tay cầm bó hoa, gửi cho tôi, đề hàng chữ : "Foọc-gét mi nót.."

Mụ Tá dẫu môi:

- Khỉ lắm. Người ta hỏi cái đồng Si-kô Fai چرا.
- Phát mại lâu rồi.

Mụ Tá lại gợi chuyện:

- Phoóc-ghét mi nót chú mày vừa nói đó nghĩa là gì?
- Là đừng có quên em..

Mụ Tá gạt đầu với cái vẻ đàn chị:

- Đẳng ý khá lắm. Phú lang sa biết, Ăng Lê, A-mê-ri-ke cũng biết. Thanh niên thời nay phải lịch sự, thạo đời như đẳng ý mí được.

Ván cờ đang đánh bị bỏ dở vì Rô Be tưởng nhớ đến người tình bán ba theo chồng về Mỹ, gã mơ màng và Mụ Tá sốt ruột:

- Tiếp tục đi chứ. Ngồi ì sư cụ ra đấy à? Hôm nay đẳng ý đớp của tớ hai ván một bò rồi. Tớ nhất quyết phải lấy lại, không thể để đẳng ý mang tiền của tớ ra khỏi phòng này. Muốn mang một bò của tớ ra khỏi đây đẳng ý phải bước qua xác tớ.

Rô Be nhìn xuống bàn cờ. Vì mãi thương nhớ người tình cũ nên bị chia trí, gã đặt ngay con xe vào chân con mã của Mụ Tá. Mụ Tá ré lên, Rô Be giật vội con xe về. Mụ Tá chồm lên dằng quân cờ lại. Cuộc dằng co bằng tay và bằng mồm diễn ra

- Không có lệ lấy lại. Hạ thủ bắt hườn. Đưa đây..

- Bà lấy lại mấy lần thì sao? Tôi mới có lần này...

- Không lần đầu, lần cuối gì cả. A lê hấp. Đon-nê moa tú đờ suýt. Đưa đây..Có chịu đưa không? Ông đè xuống, ông bóp cổ ông lấy a...

Rô Be nhìn bộ ngực đồ sộ của Mụ Tá. Gã tin người đàn bà ngổ ngáo, quái dị này dám nói là dám làm. Nếu gã bị mụ kẹp cổ vào vách gã chỉ có nước nghẹt thở mà chết. Nhưng nếu để mất con xe thì ván cờ này gã thua, gã đưa con xe lên suy nghĩ, và sau cùng thấy rằng thà thua một ván cờ, mất năm mươi đồng, con hơn là bị mụ đàn bà to béo quá khổ, người đầy mỡ thừa này kẹp cổ hoặc đè xuống giường, gã đành bỏ con cờ xuống.

Nhưng sự tiếc hận cũng làm gã văng ra một câu chửi thề.

Mụ Tá lượm con xe và ôn tồn bảo gã:

- Ê... Đừng có chửi thề a... Chửi thề thì đảng ấy chưa đi đến đâu với tớ. Đảng ấy chỉ biết chửi thề bằng tiếng Việt nam thôi, tớ còn biết chửi thề bằng tiếng Pháp nữa..

- Bà là sư rồi..Hôm nọ em có được hân hạnh nghe bà chửi thẳng cha tặc-xị Thế bà có biết chửi thề bằng tiếng Mỹ không?

Mụ Tá khiêm tốn:

- Cũng biết dăm câu. Đủ xài. Bữa nào cao hứng tao biểu diễn cho coi.

Mụ chỉ tay xuống bàn cờ:

- Đi đi chứ. Để người ta còn gỡ. Cà rằm, cà rì câu giờ mãi. Cái gì chứ chửi thề mí lý nói tục thì đàn bà nào không giỏi. Đàn bà có học, lịch sự là biết chửi thề mí nói tục, chỉ có đàn bà nhà quê mới không biết.

Đôi bạn lại đưa đẩy những quân cờ và chai rượu.

Buổi chiều tím dần trên thành phố ven dòng sông Hàn.

- Ê... Bạ vừa vừa, phải phải thôi chứ! Rượu chùa. Không phải bỏ tiền ra mua có khác.

Rô Be dùng móng ngón tay búng teng teng lên chai rượu:

- Xin lỗi. Tôi có một phần ba chai rượu này. Hơn một phần ba Bà mua phải năm trăm, tôi mua cho bà có ba trăm rưỡi thôi. Nếu tôi ăn lời của bà thì tôi đã có mấy bò đi ăn nhậu chỗ khác, sức mấy tôi ngồi đây nhậu chay với bà.

Mụ Tá dụ giọng:

- Có lý. Cái gì có lý là tớ chịu ngay Tớ rất phục thiện. Tớ chỉ nói vì quyền lợi của đảng ý thôi. Đàn bà uống rượu

nhiều không sao, đàn ông, mà lại là con trai chưa vợ, uống nhiều rượu tai hại lắm. Liệt luôn đấy. Pa budzê Com-pri, toả?

- Com-pri... Moạ.com-pri...

Rô Be di chuyển con tượng. Nhanh như cắt Mụ Tá hạ con pháo chặt con tượng của Rô Be đồng thời Mụ la lên:

- Chiếu tướng. Chít em dzồi, em ui...

Trong lúc Rô Be ngẩn ngơ cố moi óc tìm lối chạy nước chiếu. Mụ Tá ăn chắc cầm hai quân cờ gõ cách cách vào nhau, miệng ngân nga như nữ ca sĩ hát tân nhạc:

- Em ơi... Nó sùu... Nó sùu..Em ơi...

Ván đó Rô Be Mặt Mụn thua Ván khác được bày ra. Trong thời gian đôi bên di chuyển xe, pháo, mã với thể thức dàn trận Rô Be gởi chuyện:

- Cái cuộc điều cha, điều má của bà đi đến đâu rồi?

Mụ Tá điềm nhiên và tự tin như ông Tướng bị địch đánh chạy tóe khói nhưng miệng vẫn ba hoa đang thi hành kế dụ địch đến để diệt:

- Đang tiến hành. Nhiều hy vọng ra gì.. Tiến triển như sau này... Chỉ có điều là tiến triển giựt lùi..

- Là sao?

- Là không tìm ra được cái gì đáng kể cả.

- Đau nhĩ. Cái cô tóc nâu bà nói mặt coi bộ dĩ dĩ ấy, cái cô mang món nữ trang gì bà nói là của bà bạn bà ấy, bà đã tìm ra được chưa?

Mụ Tá nhún vai:

- Hỏi vợ vẫn. Nếu tìm ra được con đó ta đâu có ngồi rù ở đây đánh cờ với cậu. Tóm được nó ta đã làm cho cả cái Đềnểng nè điên đảo lên rồi.

- Sao hôm rồi bà tuyên bố ví tôi là bà có tin tức về cô tóc nâu? Bà sẽ xuống đường đứng chờ cô đó ở đâu đó. Hôm ấy bà có vẻ ăn chắc lăm mà? Tôi cũng báo cáo với bà về cái nhà người ta nói có cô tóc nâu hay đến đó? Bà đến nhà đó chờ tất cả mấy lần rồi?

Mụ Tá thở dài:

- Ta có gặp mấy em tóc nâu, tóc nhuộm dơ thấy mồ đi, nhưng toàn là mấy em bán ba, điểm Mỹ không à. Phải công nhận mấy em điểm Mỹ ở đây kiếm được nhiều tiền thật. Các em ăn diện quá trời. Nhưng làm gì thì làm các em vẫn là điểm. Không trộn lẫn với con nhà lành được. Con nhỏ tóc nâu của ta không phải là con nhà lành nguyên chất nhưng cũng không phải là điểm..

Chợ nhớ ra Mụ Tá cười nhỏ nhoén:

- Xin lỗi cậu Be nhé..

Rô Be ngẩn ngơ:

- Bà xin lỗi ký gì?

- Người yêu của cậu bán ba, tui chửi bọn gái bán ba quá sợ cậu chạm tự ái.

Rô Be Mặt Mụn đi một đường triết lý về tình yêu và đàn bà:

- Bán ba, làm điểm cũng có năm bảy đường, mấy chục hạng người, không phải ai cũng giống ai. Mà dù người yêu của mình có làm điểm thì đã sao? Miễn nàng yêu mình tha thiết, thật tình. Làm điểm chỉ là cái xác thịt của nàng, tâm hồn nàng mới là đáng quý. Tâm hồn nàng yêu thương mình là được rồi, xác thịt coi như bỏ.

Mụ Tá ca tụng:

- Hay Thiệt không ngờ cậu Ba còn trẻ tuổi mà đã có tư cách ra gì. Đàn ông phải như cậu mí được. Tui tin chắc

cậu sẽ tiến nhiều trên đường đời. Không phải là thầy bói song tui cũng quả quyết là đời cậu rồi sẽ khá. Khá lắm chứ không phải khá vừa đâu.

Không muốn tỏ ra kiêu hãnh quá lố Rô Be chỉ khịt khịt mũi mấy cái. Câu chuyện trở lại với đề tài cuộc điều tra tìm người thiếu nữ bí mật có món nữ trang con bướm bướm.

Mụ Tá nhần nha kể:

- Theo báo cáo của chú mày tao đến cái nhà đó. Thì ra đó là một Cua đờ đăng, nhà dầy nhầy đầm. Thấy tao anh chàng chủ Cua ngán quá, hỏi tao đến mần chi Tao nói tao đến xem để học nhầy, hăn hồng tin. Nhưng hăn cũng không đuổi tao ra được. Tao ngồi đó, bọn chúng nó khớp. Thấy tội nghiệp. Tao mà ngồi đó năm ngày là khách Cua đờ đăng bỏ đi hết. Tao bỏ không đến nữa, tao không nói cho anh chủ Cua biết tao đến để làm gì.

- Bà có nói cũng chẳng ai tin. Nước mình làm gì có người đàn bà nào như bà.

Mụ Tá cho đó là một lời khen tặng. Mụ tự tay rót Whiskey Đại Hàn Sâm Cao Ly mời Rô Bẹ Đến lượt Rô Be giục:

- Ệ. Bà Cô lô nền Đờø Cốc si Cốc... Đánh đi chứ. Để cho tui đớp ván này cho tròn một bò. Thối lại năm chục lô thôi.

- Chú mày đòi ăn ván này ư?

- Chứ sao.

- Sức mấy?

- Sức mười!

- Cười đi em...

- Bà có biết tại sao tôi thua cờ bà hoài hủ không?

- Biết quá chứ sao lại không.

- Sế sì bà nói tại sao?

- Tại vì cờ tao cao hơn cờ cưng..

- Còn lâu cờ bà mới cao hơn cờ tôi. Bà ăn tôi là vì bà ăn gian. Bà khôn lắm. Đến hồi gay cấn bà kiểm chuyện nói lằng nhằng trêu chọc cho tôi tức, hay bà bảo tôi đi lấy cái nọ, cái kia, bà đẩy quân cờ đi chỗ khác. Tôi biết dư bà ăn gian nhưng tôi vẫn để cho bà ăn...

Rô Be phưỡn ngực:

- Bởi vì tôi có máu phăng-xe trong người nên tôi biết ga-lăng với đàn bà.

Mụ Tá vuốt khéo:

- Công nhận. Quốc tế công nhận người Phăng-xe lịch sự với đàn bà hơn người ta nhiều. Nói đúng ra đàn ông ta chẳng có tí ti nào lịch sự với đàn bà, đàn ông ta không biết ga-lăng. Ở với người Đại Pháp cả trăm năm, được các quan Đại Pháp văn minh dạy dỗ cả trăm năm mà vẫn không biết đối xử ga-lăng với đàn bà. Đúng là không khá được.

Hai người tiếp tục đánh cờ, chai rượu cạn dần. Bỗng Rô Be Mặt Mụn cao hứng:

- Tôi có chuyện này vui vui..Chưa từng bao giờ kể với bà. Bà có muốn nghe không?

Mụ Tá nghi ngờ:

- Chuyện gì dzui dzui Kể chuyện gì thì kể nhưng phải hấp dẫn mí được. Kể chuyện nói là dzui mà nhạt hơn nước hễn, nghe chán thấy mồ. Chuyện có đàn bà không?

- Không có đàn bà, nhưng có con gái.

- Con gái cũng được. Kể nghe.

- Hì.Hì.Bi giờ mỗi lần nhớ lại tôi vẫn cứ buồn cười. Không thể tưởng tượng được tại sao ngày đó tôi lại có thể thông minh đến như thế. Cánh đây mấy năm rồi, ngày ấy tôi mới đúng hai mươi tuổi. Tôi yêu một em. Em mười bảy, mười tám chi đó. Em cũng chịu tôi lắm nhưng không biết ai dạy em, em nhất định không chịu.Em nói em thương tôi lắm nhưng em muốn chúng mình cưới nhau trước, là vợ chồng rồi tha hồ. Tôi năn nỉ mãi không được. Một hôm thằng bạn thân của tôi đi lính về chơi. Nó đi lính Nhảy Dù Pa-ra-suýt-tít đó bà. Tôi liền mượn bộ đồ quân phục của nó. Tôi với nó bằng tuổi, bằng co nhau nên tôi bận bộ đồ rằn của nó vừa in à, bột đờ sô của nó tôi đi cũng vừa khít y như giày của tôi vậy. Bận bộ đồ Dù trông tôi còn có vẻ lính Dù hơn cả thằng bạn tôi nữa. Tôi bèn đi tìm em. Thấy tôi bận đồ Dù, be-rê đỏ đằng hoàng, em ngạc nhiên quá. Bằng vẻ mặt và giọng nói trầm hùng tôi nói cho em biết là tôi đã đăng lính Nhảy Dù, tôi sắp giã từ thành phố và cuộc đời xidzin để lên đường ra mặt trận mịt mù lửa khói. Tôi muốn được đi chơi với em lần cuối. Em cảm động quá, em bèn đi chơi với tôi.

Mụ Tá gật gù:

- Hay đấy. Kịch chàng trai lính chiến hào hùng lên đường ra mặt trận đến ly biệt người yêu bé nhỏ xinh xinh..thời nào cũng vẫn cứ ăn khách...

- Tôi nói với em tôi yêu em ghê gớm, tôi xin em tấm hình làm kỷ niệm. Tôi sẽ để hình em trong túi áo bên trái của tôi - bên trái có trái tim mà - nếu tôi chết trên chiến trường, tôi sẽ chết với hình em sát ngay trái tim tôi. Tôi sẽ gọi tên em trước khi tôi tắt thở. Đời tôi chỉ có một người yêu duy nhất. Người đó là em.Tôi nói nếu tôi không chết trên chiến trường tôi sẽ đi học khóa sĩ quan. Tôi sẽ trở về cưới em làm vợ ngày nào tôi mang lon đại úy.

Mụ Tá nhượng nhượng đôi lông mày:

- Rồi sao?

Rô Be Mặt Mụn cười:

- Còn sao nữa. Em cảm động quá. Xong ngay. Nhưng mà bà biết sao không? Tôi chỉ được em cho có một lần thôi. Tôi định tháng sau tôi sẽ lại gặp em, lần này không có đồ rằn tôi mặc xiđzin, nói là nhớ em quá tôi chịu không nổi, đơn vị tôi về nghỉ ở Đà Nẵng, không có phép nhưng nhớ em quá tôi dù ra đi tìm em nên tôi phải mặc đồ siđzin. Tôi trốn em vậy mà chỉ có bảy ngày sau tôi đụng mặt em ở ngay trước cửa chợ. Em chửi tôi một trận tàn nhẫn nhưng tôi chẳng ân hận gì. Cuộc đời nghỉ lại cũng hay hay. Mình cũng có những chuyện tình đẹp. Không phải đời mình chỉ toàn những chuyện sui sẻo, đời cũng cho mình hưởng chứ bộ.

Mụ Tá nhăn nhó:

- Chuyện nghe được. Nhưng má tớ hỏi thật cậu: chuyện của cậu hay là chuyện của người khác cậu nghe kể? Hay là chuyện đăng báo? Đúng rồi. Chuyện đăng báo, phải hông? Tui đã đọc chuyện này ở trên báo rồi...

Rô Be làm mặt giận:

- Bà này kỳ thấy mồ. Bất lịch sự nữa. Chuyện bà kể vô lý bỏ mẹ đi thì không sao, chuyện người ta kể thì bà nói là chuyện đăng báo.

- Hỏi lại tí ti mà. Làm gì mà Tácđzăng nổi giận dữ dzậy??

Có tiếng người dưới nhà gọi. lên. Rô Be Mặt Mụn bước ra, đứng ở đầu cầu thang hỏi xuống. Phút sau, gã thò đầu vào phòng hỏi Mụ Tá:

- Này bà..bà có chị con gái nào không?

Mụ Tá vừa nhích bậy quân cờ, trả lời lửng lơ:

-Ngộ ý à? Ngộ có năm mươi con trai, năm mươi con gái.

- Thôi đi bà. Đừng nói dốt. Có chị nào nói là con gái bà đến tìm bà kia. Có cho người ta lên không?

Mụ Tá phán như Nữ hoàng Elizabeth:

- Cho lên.

Rô Be phán xuống :

- Cho lên.

Khi trở lại bàn cờ, Rô Be la lên:

- Biết ngay mà..Bà này bắt lương thật. Con xe của người ta đứng ở đây, sao bi giờ nó qua chỗ này. Tui để ý rồi, bà không qua mặt tui được. Con pháo này nữa..Con pháo của tui chặn ở đây mờ...

Gã thò tay xếp lại mấy quân cờ, mụ Tá thò tay ra nắm cổ tay gã. Hai người giằng cọ Rô Be tuy là con trai nhưng nhẹ cân hơn, lại không dám dăng giật hết sức nên bị mụ Tá đẩy một cái ngã lên giường rồi bị mụ đè nằm chết dí. Mụ thò tay vào túi áo Rô Be tìm tờ giấy bạc một trăm. Không thấy Mụ thọc tay vào túi quần gã.

Xuân Tình là người thiếu nữ luôn luôn xuất hiện bên cạnh Mụ Tá vào những lúc nàng không nên xuất hiện nhất. Nàng bước vào phòng đúng lúc mụ Tá đang đè Rô Be Mặt Mụn trên giường. Hai tay đô vật cùng thở phì phò, hào hển nghe rợn người.

Xuân Tình đứng chết trân nhìn cái cảnh phạm thuần phong mỹ tục ấy. Nàng không thể nào tưởng tượng được bà mẹ đã ngoài năm mươi tuổi của nàng lại có thể đùa rồn với anh con trai một cách khả ố đến như thế. Nếu là người khác chắc nàng đã bưng mặt bỏ chạy, nhưng người đàn bà thô bạo này là mẹ nàng, nàng cứ đứng ngây ra.

- Hế lô... Đác linh..

Vẫn dùng tấm thân đầy mỡ đê cứng Rô Be xuống giường Mụ Tá ngoái mặt lại chào Xuân Tình.

Xuân Tình dậm chân, thảng thốt:

- Má buông người ta ra. Làm chi kỳ dzậy?
- Cái chi mà kỳ? Bộ con không bao giờ thấy đánh cờ sao? Nó cướp quân cờ của má, má đòi lại. Dzậy thôi. Đừng có nghĩ bậy.

Buông Rô Be Mặt Mụn ra, Mụ Tá ngồi lên, sửa lại quần áo. Mụ nói tỉnh queo:

- Đây không phải là trò đánh cờ người của bà Hồ xuân Hương đâu.

Tình nhăn mặt:

- Má lại say hả?

Mụ Tá cong cớn:

- Chán cô thấy mẹ. Cứ thấy mặt cô là cô kêu tôi say. Đến Tết Công gô tôi mới say. Chẳng bao giờ cô bỏ tiền ra mua rượu cho tôi cả, dzậy mà cô cứ trách tôi say là cái thống chế gì?

Và Mụ quay lại Rô Be:

- Ván này cậu thua, cậu chạy làng. Dzậy là huề ghen. Không đứa nào ăn cũng không đứa nào thua đứa nào. Đưa trả tờ giấy trăm đây.

Mụ tung bàn tay nữ đô vật ra toan nắm lấy cần cổ Rô Be, nhưng Rô Be đã lảng được ra xa vòng tay ác ôn của mụ. Gã ngạc nhiên nhìn Xuân Tình - người thiếu nữ đứng đó tình tứ, kêu gọi và văn minh quá cỡ thợ mộc, gã thấy nàng không có qua một nét, một vẻ gì giống mụ Tá. Người thiếu nữ chan chứa xuân tình này mà là con gái

ruột của Mụ Tá là cả một sự vô lý. Và gã thấy gã cần phải về hòa với nàng, gã nói:

- Bà mà không say thì còn ai say nữa..Cô ấy nói đúng..

Mụ Tá gây sự:

- Á..a..Rô Be.Tao cho mày uống để mày chửi tao phải không?? Muốn sống thì đưa trả tờ giấy trăm đây..

Rô Be đứng trong góc phòng tối nhìn ngắm Xuân Tình. Tình đứng ngay ở giữa khung cửa. Có ánh đèn chiếu qua nên Rô Be nhìn thấy đôi chân thon dài của Tình ẩn hiện giữa hai ống quần lụa mỏng. Gã không nhìn thấy mụ Tá vợ lấy chai rượu sâm dơ lên. Trong chai còn ít rượu, mụ rót hết ra ly rồi thẳng cánh quăng chai rượu qua cửa sổ. Cái chai bay qua không gian rồi một tiếng choang vang lên.

Rô Be giật mình. Có vẻ sợ hãi thực sự, gã lao mình tới cửa sổ, thò đầu nhìn ra ngoài:

- Lậy Chúa... Chết con rồi..

Xuân Tình có cảm giác như gã muốn nhảy theo để vợ lấy cái chai.

Rô Be nhìn xuống bên dưới rồi suýt xoa:

- May quá..Không trúng đầu ai... May ơ là may...

Quay lại nhìn Tình, Rô Be cười duyên, cứ như là nhờ sự can thiệp hữu hiệu của gã nên chai rượu đã hết rượu do mụ Tá quăng xuống không rơi trúng đầu ai cả.

Gã hỏi nàng như phú lít hỏi người công dân bị bắt quả tang móc túi, rạch bóp người ta ở chợ:

- Cột.cô là con gái bà này? Thiệt sao?

Xuân Tình im lặng.

Rô Be lắc đầu:

- Tôi hồng tin. Bà già này không thể nào có con gái như cô được.

Tình nghiêm mặt, nghiêm giọng hỏi gã:

- Chú là ai?

Rô Be phưỡn ngực:

- Nàng hỏi mỗ ư? Mỗ là Zo Rộ. Nàng có nghe tên mỗ chớ? Ồ ẹ. Ro Be đánh đu, Tác dzăng nhảy dù, Zo Rộ bắn súng..Zo Ro là moạ. Ro Be Zo Rộ.

- Tôi không hỏi tên chú. Chú làm gì ở đây?

- Moa là "gác xông đô ten".

- Chú là bồi phòng?

- Chính thị.

- Chú dzô đây làm gì?

- Dzô uýnh cờ ví bà này.

Ro Be trả lời nghiêm túc, Xuân Tình tưởng gã nói láo:

- Chú hõn lắm nghen. Tôi sẽ thưa chú với ông quản lý khách sạn.

Rô Be cười hì hì:

- Bồi phòng là tôi, quản lý, giám đốc, giám súi cũng là tôi. Cô có chuyện gì bất mãn hay khiếu nại cứ cho tôi biết, tôi sẽ giải quyết hết mọi việc.

Đột nhiên Rô Be trở mặt, gã hầm hầm nói:

- Nếu cô thấy "sẹc huyết" ở cái Ô ten nhất hạng thị xã Sông Hàn này không xứng đáng để mađam vô-tơ-ờrơ me tạm trú, cô nên đưa bà già cô đi nơi khác. Đà nẵng thiếu gì Ô ten, đâu phải chỉ có một nhà này. Bộ cô tưởng bà già cô ở đây bọn tôi mừng lắm sao? Bả phá kinh khủng. Tôi chưa thấy bà già nào ác ôn như bả. Say rượu la như giặc.

Nửa đêm hát Tây, hát Tàu không cho ai ngủ. Lại còn ngâm thơ Tao Đàn, Mây Đàn nữa mới chết con ráy thiên hạ. Từ ngày có bả về ở đây bao nhiêu khách quen, khách sơ chạy hết. Mới hôm rồi bả say rượu, bả quăng chai rượu xuống đường. Như cô vừa thấy đấy. Chai rượu bữa nọ rơi trúng chân thằng nhỏ. May mà không trúng đầu nó. Trúng đầu nó thì bả đi tù rồi. Tôi phải lậy bà mẹ thằng nhỏ gần chết bả mới không đi thưa. Hôm nay bả lại quăng chai khác. Người ta chửi bi giờ đấy. Cô chịu khó ở đây mà nghe người ta chửi.

Gã kết luận:

- Cô mà đưa bả đi ngay bi giờ, ban quản đốc khách sạn xin miễn lấy tiền phòng tuần này.

Và gã hăm hăm ra khỏi phòng.

Bị gã bồi phòng sỉ vả cho một trận tối tăm mắt mũi, Xuân Tình lại phải đứng ngây ra một lúc mới lại hồn.

Trong khi đó Mụ Tá vẫn điềm nhiên như Mụ nghe Rô Be Mặt Mụn nói ai chứ không phải nói Mụ. Mụ dương đôi mắt đỏ ngầu lên ngắm cô con và thấy rằng hồi này Tình thay đổi khá nhiều. Sự thay đổi có lợi cho Tình, thay đổi tốt hơn. Tức là sự thay đổi xây dựng, có hướng đi lên. Tình trang phục diềm dứa hơn, trang điểm nồng mặn hơn, thái độ duyên dáng hơn. Trông nàng có cái vẻ mặn mà khởi sắc của những người đàn bà có tình yêu và được thỏa mãn về tình dục.

Mụ Tá bắt mạch và nghĩ ngay đến chuyện Tình có đàn ông. Đúng rồi. Chỉ có đàn ông Tình mới có cái vẻ mơn mớn phây phây hấp dẫn đến như thế. Mụ rung đùi khoái chí nghĩ thầm: "Đích thị nó có đàn ông rồi. Chỉ có hơi trai nó mới nỡ nà ra như thế này. Gái phải hơi trai như thái lài gập c.. chó. Các cụ nói đúng không thể chê vào đâu được. Để coi. Không biết là thằng nào."

Xuân Tình đi đến ngồi xuống ghế. Thái độ của nàng cũng bình tĩnh, tự tin hơn. Trước đây mỗi khi bị người lạ nói lời thô tục trước mặt nàng thường giận run lên, nói không ra tiếng, nhưng tối nay tuy nàng cũng bức bối vì Rô Be Mặt Mụn nhưng sau khi Rô Be đi khỏi, nàng trở lại thản nhiên ngay.

Mụ Tá lừng khừng:

- Cô đến đây làm ký gì?

Không chờ Tình trả lời, Mụ tấn công nàng luôn:

- Tôi đã ký mọi thứ giấy tờ nhường cho cô làm chủ toàn bộ nhà đất. Tưởng vậy là tôi thoát nợ cô rồi chứ?

Cái mùi đặc biệt do rượu hòa lẫn với mùi mồ hôi, mùi ghét, mùi da thịt lâu ngày không tắm, mùi quần áo lâu ngày không thay, không giặt, bay tới làm Xuân Tình phải hin hin cánh mũi thanh tú. Nàng nói gọn:

- Con tới để đưa má ra khỏi cái tình trạng này.

Mụ Tá trợn tròn hai con mắt cá chày:

- Ổ là là... Tình trạng là ký gì? Cô ăn nói văn chương tiểu thuyết ba xu thấy mồ đi...

- Con được thư Má gửi về Đà Lạt.

Mụ Tá hung hăng:

- Thì đã sao? Tôi có viết thư bảo cô đến đây đâu. Bộ cô cấm tôi viết thư sao?

Tình vẫn thản nhiên. Nàng nói chuyện với bà mẹ như người lớn nói chuyện với những anh chị bé con bướng bỉnh, cãi láo.

- Thư Má viết những gì về cái Má gọi là cuộc điều tra của Má. Má viết là Má gặp người thiếu nữ mang cái nữ trang con bướm của Dì Mạc Ta ở đây và Má đang truy tìm

người đó. Má có nhớ Má viết trong thư những chuyện đó không?

- Có. Tôi đang điều tra Cuộc điều tra của tôi tiến hành tốt đẹp. Ăn nhậu gì đến cô?

- Thấy Má viết làm nhảm những chuyện đó con biết là hồi này Má say sưa tối ngày, Má còn uống nhiều hơn hồi Má ở Đà Lạt với con nữa. Vì vậy con thấy con không thể cứ để cho Má sống một mình được, con phải lo cho Má.

Câu nói của Tình làm cho Mụ Tá xúc động. Và xúc động là một chuyện ít xảy ra trong lòng Mụ Tá. Dù sao họ cũng là mẹ con. Thấy con gái lo âu vì mình Mụ Tá ngồi lặng đi trong sáu giây đồng hồ. Sau sáu giây xúc động ngắn cũn cỡn đó cảm giác xúc động trong lòng Mụ Tá biến thành tò mò. Mụ muốn biết cái gì đã làm cho chị con gái của Mụ thay đổi. Mụ giả vờ bất mãn:

- Cô định làm gì tôi bi giờ? Kéo cổ tôi về xứ hoa anh đào sống dưới sự kìm kẹp của cô ư?

Tình mỉm cười:

- Nói thực với Má bây giờ mà Má về Đà Lạt thì con bỏ Đà Lạt con đi.

Tình mơ màng cười một mình. Ánh đa tình sáng lên trong đôi mắt mơ màng của nàng. Ánh đa tình trong mắt đó làm Mụ Tá biết ngay Xuân Tình đang tưởng nghĩ, đang nhớ đến anh đàn ông nào đó. Mụ nghĩ ngay đến chuyện tạm gác cuộc điều tra ở đây để về Đà Lạt xem người tình của Xuân Tình là ai. Mụ gọi chuyện:

- Tôi muốn ở đâu tôi ở. Tôi muốn về Đà Lạt là tôi về. Không ai cấm được tôi.

Những lần trước khi nghe bà mẹ nói những câu đâm ba, chẻ củ, cố ý gây sự, chọc tức, mặt mũi Xuân Tình vẫn khó dăm dăm, nàng tức tưởi đến nghẹn lời không nói được.

Nhưng tối nay nàng tỉnh queo, nụ cười vẫn xuất hiện thường trực trên vành môi khêu gợi của nàng. Nàng nói lửng lơ:

- Con không tính chuyện đưa Má về Đà Lạt. Con đến thăm Má.

Mụ Tá trề môi:

- Đến thăm tôi. Quý hóa quá. Sau cô không đợi tôi đi tàu suốt, tôi nằm thẳng cẳng bấy ngày hãy đến bố thí cho tôi cái hòm Tobia. Nhân ngãi bà Tú Để. Nghe mà bức cả... mình.

- Má à..Nói thế chứ Má uống rượu nhiều quá, con lo Con cũng phải lo sợ chứ. Mẹ con mình không hợp tính, hợp tình nhau nhưng vẫn là mẹ con. Má không ưa con nhưng bốn phận con vẫn là phải lo cho Má. Thấy Má viết nhăng, viết cuội về cái mà Má gọi là cuộc điều tra tìm tên sát nhân đã giết Dì Mạc Ta, con lo Con lo vì con biết chuyện Má gặp người đeo cái broche con bướm của Dì Mạc Ta là chuyện không có. Đó chỉ là chuyện Má tưởng tượng ra. Má uống say rồi Má tưởng tượng ra chuyện đó thôi. Má cứ uống, cứ sống như thế này mãi sẽ có ngày Má không còn được bình thường nữa. Đến lúc đó có chạy thuốc tiên cho Má cũng vô ích. Rượu nó tàn phá thần kinh con người ta kinh khiếp lắm. Trong mấy món hại người, rượu là nguy hiểm nhất.

Mụ Tá thấy Xuân Tình nói đúng, nhưng Xuân Tình thì thay đổi còn Mụ thì vẫn không thay đổi một ly ông cụ nào cả, Mụ vẫn nói bướng:

- Ở đời có cái gì làm cho con người sung sướng mà lại không có hại đâu. Tôi uống rượu tôi sướng, tôi chịu hại.

Mụ khéo léo thả trái ba-lông dò đường:

- Tôi uống rượu cũng sướng như cô nằm với đàn ông vậy. Tôi có cấm cái sướng của cô đâu mà cô lại cấm cái sướng của tôi. Tôi uống rượu, ruột gan, phèo phổi tôi bị đốt, cháy, bốc khói, tiêu tán thòòng. Tôi chết. Có sao đâu? Tôi chấp nhận.

- Nếu chết được ngay thì đã đỡ khổ. Con sợ Má sẽ khổ sở lắm. Con đề nghị Má đi cai..

- Cai? Cai cái gì?

- Cai rượu. Chừa rượu. Bỏ rượu. Trở lại sống bình thường, mạnh khỏe, tỉnh táo, thoải mái. Khó nhưng không phải là không thể cai được. Ở Đà Nẵng này có ông thầy chuyên chữa bệnh nghiện tuyệt hay. Nghiện á phiện, nghiện ma túy, sì ke nặng, coi như chết rồi, ông còn chữa cho lành được. Nghiện rượu dễ cai hơn sì ke nhiều. Đây có lẽ là do thiên duyên sui khiến cho Má đến Đà Nẵng để được gặp Thầy và để Thầy đưa Má về đời sống bình thường. Má ơi..Má tin con đi. Ông Thầy tuyệt lắm. Con sẽ đưa Má đến xin Thầy chữa trị cho Má. Thầy chữa bệnh theo khoa phân tích tâm lý, rất khoa học mà cũng rất huyền bí tâm linh,,
Xuân Tình mở sắc tay, trịnh trọng lấy ra tấm danh thiếp:

- Tên Thầy là Kinh Thiên..Giáo sư Kinh Thiên!

CHƯƠNG 8 -

ửa tháng sau ngày Xuân Tình đến gặp bà mẹ và giới thiệu Giáo sư Kinh Thiên, nàng trở lại Đà Nẵng.

Nhưng lần này Tình không đến khách sạn Sông Hàn gặp bà mẹ, nàng trở lại Đà Nẵng vì công chuyện: nàng làm trình dược viên - visiteuse médicale - một nghề rất thích hợp với phụ nữ, cho Vinafarma Co: Công Ty Bào Chế Âu Dược Phẩm Việt Nam - Thoạt đầu nàng làm phụ một ông anh họ làm trình dược viên. Ông này giới thiệu nàng với ông Phó Tổng Giám đốc và chỉ sau hai, ba lần gặp gỡ, nói chuyện công việc, ông Phó Giám đốc hào hoa mời Xuân Tình đi ăn tối ở Choeng Nam, La Cave,, đi nhẩy ở Khách sạn Caravelle, Baccarat, Xuân Tình được nhận làm nhân viên trình dược chính thức của Công ty. Nàng phụ trách phân phối thuốc ở những tỉnh thị miền Trung Khánh hòa, Bình định, Quảng nghĩa, Quảng nam.

Xuân Tình trở lại Đà Nẵng để phân phối thuốc, và để làm một việc đặc biệt quan trọng, gặp lại một nhân vật tuyệt kỳ vừa đến trong cuộc đời nàng, trong trái tim nàng như một thiên thần. Nhân vật ấy là Giáo sư Kinh Thiên. Trong một sớm, một chiều nàng trở thành nữ thân chủ trung thành của Lão Đạo Bịp.

Cứ mười lăm, lâu nhất là hai mươi ngày, Xuân Tình trở lại thành phố ven sông Hàn một lần.

Trở lại Đà Nẵng lần thứ ba Xuân Tình gặp cả Kinh Thiên và bà Tá. Hồi này Tình đẹp quá, nàng phây phây, nõn nà, đa tình và có vẻ thỏa mãn không thể chịu được. Vẻ phây phây của nàng làm cho Mụ Tá cũng phải ghen tức. Sự

thỏa mãn của xác thịt đang xuân như tiết ra từ từng lỗ chân lông của Xuân Tình.

Nhìn vẻ phây phây của con gái, Mụ Tá nghĩ rằng gã nhân tình của nàng phải là một gã bô trai, khỏe mạnh và nhất là thạo nghề mần ái tình tuyệt luân, một gã thanh niên thông hiểu tất cả những ngón nghề làm cho đàn bà thỏa mãn đến mê mẩn, cùng cực của phép yêu đương Âu Á.

Trước kia Xuân Tình hay bối rối, e thẹn, sợ phải đụng chạm với thực tại bao nhiêu, thì bây giờ nàng tự tin, vững chắc, đàng hoàng và can đảm bấy nhiêu. Chỉ bằng ánh mắt khinh thị, kiêu ngạo và nửa miệng cười mỉm Xuân Tình bác bỏ tất cả những khiêu khích, chế nhạo, chọc tức của bà mẹ quái dị của nàng. Và Mụ Tá, người đàn bà lắm điều, lắm mồm, chuyên xỏ xiên, chọc tức, nói ngang, nói bậy nay lại như cao thủ ma đầu bị mất hết công lực, cảm như hèn trước vẻ tự tin của Xuân Tình.

Điều đáng ngạc nhiên nhất là Xuân Tình chỉ nhẹ nhàng đề nghị Mụ nên đến chữa bệnh nghiện rượu ở phòng mạch của một ông lang băm có cái tên không giống ai là Kinh Thiên, Mụ Tá nhận lời ngay. Mụ chỉ nhân lời đến xem chơi chứ không chịu hứa là đến để cai rượu, Xuân Tình cũng không ép mẹ nàng phải nhận lời cai rượu. Việc thuyết phục mẹ nàng cai rượu là việc của Giáo sư Kinh Thiên, nàng tin là giáo sư sẽ làm được việc ấy.

Xuân Tình tin rằng chỉ cần bà mẹ nàng đến gặp Giáo sư Kinh Thiên một lần thôi, bà ta sẽ mê ngay và không cần phải yêu cầu hay khuyến khích bà ta sẽ trở lại gặp Giáo sư răm rắp, chăm như người nghiện đến bàn đèn thuốc phiện, như con gái mới lớn chăm đến nhà tình nhân sau khi được tình nhân cho nếm mùi ân ái. Trong khi đó Mụ Tá chỉ nhận lời đến gặp lão đạo bịp với mục đích cao đẹp là lột mặt nạ bịp bợm, lưu manh của lão. Mụ tin Mụ có đủ

tài làm cho lão đạo bip phải rơi mặt nạ. Mụ sẽ làm tan hoang lên cho lão đạo bip bể nồi cơm, phải cuốn gói đi khỏi Đà Nẵng.

Và Mụ Tá đến phòng chữa bệnh của Giáo sư Kinh Thiên vào một buổi sáng. Đó là một buổi sáng đẹp trời ở Đà Nẵng. Trời chỗ nào có mây thì trắng, chỗ nào không có mây thì có màu xanh, dưới biển có nước, trong những vườn cây có chim, có hoa la, ù trời nắng nên trong thành phố chỗ nào có cây thì dưới gốc cây có bóng râm, chỗ nào không có cây thì có nắng, công tư chức đến sở làm, quân nhân đến trại lính, học trò đến trường học; trên đường có xe cộ đi lại, trên vỉa hè có người đi bộ, người nào đi chân thì đi bằng hai chân, người nào đi xe máy thì ngồi và đạp bằng hai chân; những cô nữ sinh để tóc thề ngang vai đi học đều có mang theo sách vở, những cô trốn học đi chơi với người yêu cũng ôm cặp sách kè kè không khác gì những cô không trốn học. Trong buổi sáng đẹp trời cuộc sống trôi êm trong thị xã Đà Nẵng ấy Mụ Tá ra khỏi khách sạn, lên xe xích lô đến phòng tâm lý trị liệu của Giáo sư Kinh Thiên.

Cảnh tượng có vẻ khoa học huyền bí và nghiêm trọng nặng phần trình diễn của Phòng Trị Liệu Kinh Thiên không làm cho Mụ Tá xúc động mảy may. Mụ đến để phá thói nên thấy thiên hạ càng trịnh trọng bao nhiêu Mụ càng hào hứng bấy nhiêu.

Tuy nhiên vì là tay đàn bà có thủ đoạn, vừa gặp Kinh Thiên, Mụ không dờ trờ ngay. Mụ đóng vai một chị đàn bà hiền lành - tuy thân hình có hơi mập bự và nhan sắc có vẻ dữ tợn chút đỉnh - một chị đàn bà có tiền, có bệnh thật và bệnh giả, bệnh tưởng, ngờ nghếch, sẵn sàng tin thầy và đem tiền đến nộp cho thầy. Thầy đây là thầy bói, thầy bip, thầy lang băm.

Giáo sư Kinh Thiên cũng nhiều kinh nghiệm về đàn bà như Mụ Tá có nhiều kinh nghiệm về đàn ông. Gặp nhau tuy hai bên cùng giữ miếng, chưa bên nào ra đòn, Mụ Tá đã biết lão đạo bịp là tay sừng sỏ, lão không dễ bị Mụ phá thối, Mụ cũng không dễ dàng lột mặt nạ hay lột bất cứ cái gì của lão, Kinh Thiên cũng biết ngay Mụ Tá là một nữ thân chủ rất khó chơi, bà khách quái dị này đến gặp lão để làm một việc gì đó chứ không phải để lão chữa bệnh. Vì người giới thiệu bà khách này là Xuân Tình nên lão phải đặc biệt tiếp đãi lịch sự với bà ta.

Mụ Tá bận toàn đồ đen, trông như Hắc Mẫu Đơn Bà Bà trong tiểu thuyết võ hiệp HongKong bên hông Chợ lớn: áo dài cổ "đề-cô-lơ-tê", túc hờ cổ kiểu bà Trần lệ Xuân, quần soie đen, giày đen, xách cái sắc đen, cây dù đen. Sáng nay đóng vai đàn bà dẫn độn Mụ trang điểm khiêm tốn nhưng cái vỏ hóa trang của Mụ cũng không qua được mắt Kinh Thiên.

Mụ Tá ngồi nhìn xuống mặt bàn giấy nhẵn bóng, lớn như cái bàn ping-pong của Kinh Thiên. Trên cái bàn ấy ngoài những đồ vật linh tinh gọi văn huê là văn phòng tứ bảo, như bình mực với hai cây bút cắm vào hai cái lỗ, năm bảy cây bút chì được em nữ trợ tá Thu Sương chuốt mỗi ngày cái nào đầu cũng nhọn hoắt, cuốn Agenda bìa da thú của Tổng, Bộ trưởng, cuốn Bloc-note mới toanh, đĩa gạt tàn thuốc lá bằng thủy tinh bụi như cái bát... vv, còn có một bình hoa. Trong bình hoa có năm nhánh hoa orchide.

Mấy bông hoa này do em Thu Sương sáng nay vào chợ ăn bún riêu, ghé qua chỗ bán hoa mua mang đến phòng trị liệu.

Sau vài câu trao đổi nhạt nhẽo, Mụ Tá mở sắc tay lấy ra ve rượu Whisky Đại Hàn ngâm Sâm Cao Ly Kinh Thiên

ngồi yên, nét mặt không thay đổi, chờ đợi, tuy vậy hàng ria mép lão cũng hơi rung rinh.

Có ly nước trà do Kinh Thiên rót mời, Mụ Tá điền nhiên đổ nước trà vào bình hoa, Mụ đàn hoàng rót chút rượu vào ly, tráng tráng rồi đổ vào bình mực. Rồi Mụ rót rượu vào ly, lịch sự đưa đến trước mặt Kinh Thiên:

- A vốt sảng-tê... Mời Ông Đạo..

Kinh Thiên đẩy bình hoa oóc-kít đến bên cạnh ly rượu:

- A vốt bô-tê.Xin tặng bà...

Chỉ cần hai đòn đưa đẩy như thế hai địch thủ đã biết tài nghệ và bản lĩnh của nhau. Như Chu Du gập Khổng Minh, Khổng Minh gập Tu Mã Ý, Nghị Hách gập Xuân Tóc Đỏ, họ biết tài nhau nên chỉ đánh nhau những đòn chí tử chứ không đánh những đòn lăm cãm.

Tuy mời nhưng không để cho Kinh Thiên kịp cử động, Mụ Tá vớt nhẹ ly rượu lên miệng tợp luôn cạn ly. Kinh Thiên có vẻ kém thế vì lão ở vai bị động. Mụ Tá đến để chữa bệnh nên Kinh Thiên vẫn cứ phải nghiêm trọng chẩn bệnh, vì vậy Mụ Tá xử dụng được đủ mười tám thành công lực trong lúc Kinh Thiên, thầy chữa bệnh, chỉ xử dụng được có ba, bốn thành.

Cuộc chẩn bệnh ngăn ngui đầy những hiểu ngầm, Kinh Thiên vừa mở miệng nói rằng Mụ Tá có cái mặc cảm tự ti của đàn bà, lẽ ra mụ phải là đàn ông, trong thâm tâm Mụ vẫn ao ước được là đàn ông. Đó là cái ẩn ức mà chính Mụ không biết, Mụ Ồm ở rất dâm dăng:

- Đàn ông thì hơn gì đàn bà. Thèm thường cái khỉ mốc. Đàn bà muốn là đàn ông thì được liền chứ khó khăn gì.

Mụ kể ra một lô những cặp vợ chồng đàn bà- đàn bà ở Sài Gòn. Mụ khật khù:

- Đàn bà lấy đàn bà..hạnh phúc ra rít..Còn hạnh phúc mê ly hắt hủi hơn đàn ông lấy đàn bà nữa kia.Không phải là đàn bà làm sao biết được cái lạc thú đó..

Kinh Thiên bực lắm, nhưng lão không bắt chuyện, lão biết nếu bắt chuyện, tức là nếu đi vào cuộc cãi nhau, lão trúng kế mụ đàn bà thô bỉ, ngang ngược này. Lão cố tàng lờ trước những lời gây hấn của Mụ; không cho Mụ có dịp to tiếng gây sự với lão.

Khi Kinh Thiên nói đến những nguyên do làm cho bà khách nghiện rượu, bà khách của lão cười hì hì và cố ý làm cho đôi mắt lá răm của Mu híp lại

- Bẩm Thầy..Thưa Prô-fét-so...

Mụ Tá khụt khọt gọi Kinh Thiên lúc bằng thầy, lúc thì Ông Đạo, Prô-fét-so, Vu, có lúc lại bằng tiếng Anh thân mật. Mụ áp dụng thứ Mụ gọi là "võ công Ba Tư quái dị" để làm cho địch thủ tối tăm mặt mũi:

- Thầy ơi... Thầy biết dự.Dzà..Dzà... Đàn bà ở vào tuổi em hết còn "phe la-mua" được dzồi..Mấy anh già còn chịu em thì đều hết súa oắt, súa súa, ỉn ỉn chán thấy mồ, như ăn cơm nguội, em hồng chịu. Mấy thằng trai trẻ em thích thì chúng nó lại hồng chịu em. Em không có máu tu hành, nghiệp căn em còn nặng như đá đeo, em không đến được nhà thờ, cũng không đến chùa nghe gõ mõ, tụng kinh được, em mà không dzui mí rượu thì em sống làm ký gì?? Dù em có muốn đi tu cũng không được, em mà tu ở chùa nào là chùa ấy trở thành Chùa Sư Muôn ngay. Thầy có nghe nói đến Ông Sư Muôn không?? Coi bộ thầy cũng giống giống ông ấy đấy... Ông Sư Muôn mở chùa mô-đéc, nam nữ tu chung, sáng có tập thể dục, đi bơi, có đội banh vô-lê ban...

Mụ đứng lên, đi đến mở lung tung những ngăn tủ hồ sơ trong phòng, đến trước tủ sách sau lưng Kinh Thiên, Mụ lấy mấy quyển mở xem, quăng lung tung xuống sàn. Kinh Thiên chưa kịp có phản ứng thì Mụ đi phăng phăng đến mở cánh cửa phòng thông sang phòng trị liệu.

Trong căn phòng tối mờ em Thu Sương đang ngồi sát vào đi-văng, em đang cúi người xuống ông khách già nằm trên đi-văng như mẹ cho con bú. Em giật mình khi thấy người đàn bà quái dị xuất hiện như Nữ Quỷ Dracula giữa cửa phòng. Mụ Tá biểu diễn ý cười vui của Mụ bằng cách rúm hai bờ vai u và chun người lại như dằm. Mụ méo miệng nói với Kinh Thiên:

- Em này tiếp khách đàn ông thì được rồi đó. Còn khứa đàn bà thì sao? Có cậu nào khá không? Cho xem hàng họ nào...

Mụ trở lại nghiêm trọng:

- Moa đề nghị với Vu một áp phe này. Hai ta cộng tác với nhau phát triển cơ sở. Moa có một số sáng kiến thần sầu..Hai ta cùng mần nhất định thành công. Người có tài như Vu phải hành nghề ở Sài Gòn chứ. Sao lại ẩn mình ở cái thành phố đìu hiu này??? Đại bịp quốc tế phải có văn phòng ở vi-la Tây đường May-e Hiền Vương, đường Trương minh Giảng, thân chủ của Vu phải là Tổng thống, tổng bộ trưởng, tướng lãnh, vợ Tướng, vợ tỉ phú...

Kinh Thiên nở nụ cười lạnh lùng. Lão cố giữ vẻ bình tĩnh thôi, thực ra lão bị khó chịu. Và lão sốt ruột. Khi Xuân Tình nói với lão:

- Mẹ em đang ở đây. Em nhờ anh chữa cho mẹ em. Mẹ em có đời sống hơi khác thường. Mẹ em nghiện rượu, cần được trị liệu về tâm thần..Em tin anh chữa cho mẹ em được. Em sẽ nói mẹ em đến gặp anh.

Lão không ngờ bà mẹ của nàng lại quái dị đến như bà này. Nhìn bà mẹ Xuân Tình: bệu nhếch, thô bỉ không cần che dấu, lông mày rậm, mắt trố, môi dày, má sệ, cằm bạnh, bụng to hơn ngực, bàn tay có những ngón ú na ú nần, đi như vẹt bầu, ngồi như cóc nhái, lão théc méc đến chuyện tại sao người đàn bà quái dị này lại có thể sinh ra được một em xinh đẹp, quyến rũ, đầy nữ tính như Xuân Tình. Lão nhớ đến chuyện Thúc Kỳ Tâm bị chửi là có mắt như mù khi tưởng em Thúy Kiều là con gái ruột của Mụ Tú Bà thô bỉ - Mụ Chủ Nhà Điểm to béo, mầu da nhờn nhợt vì trong máu có đủ các bệnh phong tình hoa liễu như Tú Bà không thể nào là mẹ đẻ của em Thúy Kiều trong ngọc, trắng ngà, dày dày sần đúc, đã đẹp nghiêng nước, nghiêng thành mà lại thông minh, giỏi đàn địch, thơ phú vv- Lão định bụng khi gặp lại Xuân Tình lão sẽ hỏi nàng:

- Em ơi..Em là con gái của bà ấy hay em là con nuôi..?

Trong cuộc gặp mặt đầu tiên Kinh Thiên thua điểm Mụ Tá, lão thua vì bị bất ngờ. Nhưng Kinh Thiên vẫn tự tin. Nghe Mụ Tá nói chuyện hợp tác mần ăn, lão mỉm cười lạnh lùng. Lão nghĩ chẳng thà hợp tác với một con rắn hổ mang còn nguyên nọc độc còn đỡ khốn khổ, khốn nạn hơn là hợp tác với mụ đàn bà quái dị này.

Sáng hôm ấy Kinh Thiên phải vất vả nhiều mới đẩy được Mụ Tá ra khỏi phòng trị liệu.

o o o

Ngày kỷ niệm sinh nhật của Ái Xuân tới khoảng mười ngày sau khi Ái Xuân quyết định nàng phải chiếm cảm tình của Minh cho kỳ được. Mai Lan tổ chức lễ sinh nhật thật lớn cho Ái Xuân, tất cả mọi người đều vui.

Tiệc rượu champagne, bánh ngọt và mứt tặng quà sinh nhật được tổ chức ở nhà, ăn uống xong họ sẽ kéo nhau đi

nhảy. Mai Lan mở đầu cuộc tặng quà, nàng rưng rưng nước mắt ôm hôn Ái Xuân. Người ôm hôn Ái Xuân thứ hai là Minh. Chàng hôn lên má nàng nhưng môi chàng chạm vào môi nàng. Không ai thấy chuyện môi chạm môi ấy, trừ hai đương sự.

Mai Lan mừng khi thấy chị nàng và chồng nàng vui vẻ, thân mật với nhau. Tuy không nói ra nàng vẫn sợ Ái Xuân và Minh không ưa nhau. Lần nào vợ chồng nàng đi ăn, đi nhảy mà có Ái Xuân là thường có Vũ Huy cùng đi. Mai Lan mời Vũ Huy để cho Ái Xuân đỡ lẻ loi, cho Ái Xuân có bạn, nàng biết hai người có tình ý với nhau, nhưng chuyện xảy ra là Ái Xuân lại nói chuyện, lại nhảy với Minh nhiều hơn với Vũ Huy, và Mai Lan lại nói chuyện và nhảy nhiều với Vũ Huy hơn với chồng nàng.

Ái Xuân chặn đứng sự ghen tuông, hay khó chịu, mà nàng nghĩ là có thể có ở Vũ Huy bằng cách giải thích với Vũ Huy thái độ của nàng: Nàng phải thân với em rể để bảo vệ em gái. Nếu Vũ Huy không tin, chàng cũng có thừa giáo dục và lịch sự để không nói ra, không phản đối và cũng không tỏ ra khó chịu.

Trong những lúc tỉnh trí và sống thực với chính mình, Ái Xuân phải nhìn nhận rằng nàng gần Minh không còn với mục đích tìm hiểu đời tư của chàng, cũng không phải là để bảo vệ Mai Lan, nàng gần Minh là để chinh phục Minh. Cuộc sống nhàn tản, lững lờ như mây chiều thu của Ái Xuân bỗng vì việc chinh phục Minh mà trở thành sôi động, hấp dẫn.

Ái Xuân không tham dự vào cuộc tranh luận gay gắt đầu tiên của vợ chồng Minh. Một buổi sáng Minh thẳng thắn nói với vợ rằng chàng có quyền kiểm soát việc khai thác những đồn điền cà phê và những vườn trà của nàng,

nàng cần phải để cho chàng làm công việc ấy. Và chàng ngạc nhiên khi thấy Mai Lan cương quyết từ chối.

Lập trường của Mai Lan được Vũ Huy tán đồng trong khi cả tuần sau Ái Xuân mới được biết về chuyện bất đồng ý kiến ấy của vợ chồng Minh. Nàng giận và trách Vũ Huy:

- Sao Huy lại không cho em biết ngay chuyện ấy? Em là người cần biết nhất.

Vũ Huy đỡ đòn bằng câu nói càng làm cho Ái Xuân giận hơn:

- Tôi tưởng Ái Xuân không để ý gì đến những chuyện đó.

Ái Xuân nén giận. Nàng biết đàn bà khi giận thường nói hớ và đàn bà lịch sự, có học, đa tình, khôn ngoan, không bao giờ nên để cho đàn ông thấy mình giận, nhất là khi người đàn ông ấy lại là người mình muốn sẽ hỏi cưới mình làm vợ. Vì vậy nàng chỉ lạnh lùng:

- Chúng ta đã đồng ý với nhau là sẽ cùng chung lo việc bảo vệ hạnh phúc và quyền lợi của Mai Lan. Vậy mà khi có chuyện xảy ra anh và Mai Lan đồng ý với nhau, cho em là người thừa.

Vũ Huy trả đòn:

- Thành thực mà nói tôi sợ Ái Xuân về phe với ông Minh. Trong thời gian gần đây Ái Liên và ông Minh có vẻ rất... thân, rất hợp tính nhau.

Vũ Huy gọi Minh bằng ông, một điều ông, hai điều ông. Chi tiết này cho Ái Xuân biết Vũ Huy không nhận Minh là bạn.

- Trời ơi... Trời...!

Ái Xuân kêu lên, Vũ Huy không hiểu nàng kêu vì bức tức hay vì bị kết tội oan.

Tình trạng bất đồng ý kiến của vợ chồng Minh kéo dài và trở thành một vấn đề chung của tất cả mọi người trong nhà. Cũng dễ hiểu bởi vì tất cả mọi người trong nhà đều sống nhờ vợ chồng Minh, nói đúng hơn là đều sống nhờ Mai Lan. Khi đã sống nhờ ai vấn đề của người đó thường trở thành vấn đề của mình.

Mộng Trinh và Nam - Nam Ria Con Kiến, ký giả Trần Vũ Nam, đặc phái viên Nhật báo Con Cuốc - rất muốn khuyên Minh đừng đòi hỏi gì hơn ở Mai Lan. Hai người này thấy cuộc sống hiện tại đã khá no đủ và thoải lạc rồi, nếu Minh đòi hỏi nhiều quá Mai Lan có thể nghĩ là Minh có ý "đào mỏ". Nhưng Mộng Trinh và Nam Ria Con Kiến muốn khuyên mà không dám nói thẳng với Minh. Họ biết Minh rất tự ái. Minh yêu thương họ nhưng Minh không chịu nghe những lời khuyên của họ.

Người khuyến khích Minh nắm lấy việc kiểm soát tài sản của Mai Lan mạnh mẽ nhất là Giáo sư Kinh Thiên.

Nhưng Kinh Thiên cũng chỉ khuyến khích Minh lúc đầu thôi, về sau khi thấy Minh gay gắt và nóng nảy quá lão định làm cho chàng dịu lại. Nhưng đến lúc ấy thì lão không còn "nắm" được Minh nữa. Thực ra chẳng có lúc nào Kinh Thiên "nắm" được Minh Đảo. Lão hoàn toàn không biết gì về vụ Minh Đảo giết Mạc Ta Hoa và Tô Ni Cương ở Đà Lạt. Đã nhiều lần Kinh Thiên dùng thuật "tâm lý biện chứng" để hỏi dò về đời tư của Minh Đảo, nhưng Minh Đảo tránh né trả lời và biết giữ im lặng một cách tài tình. Kinh Thiên cũng nhiều lần dùng thuật thôi miên nhưng khi bị thôi miên Minh Đảo lập tức ngủ say, kể cả những cái vuốt ve và những lời ngọt dịu của Thu Sương cũng chẳng đi đến đâu.

Kinh Thiên sớm thấy lão chỉ có một cách duy nhất để lấy lòng Minh Đảo. Đó cách tăng bốc, cách nịnh. Lão nói với

Minh Đảo những câu như : " Ông là người có thể thắng được tất cả. Mà ông phải thắng tất cả. Ông phải coi những trở ngại trên đường đời như những gì ông phải phá bỏ, phải vượt qua. Càng bị chống đối, khả năng của ông càng phát huy, con người ông càng tăng thêm giá trị... " Kinh Thiên không hà tiện những lời tâng bốc rỗng tuếch ấy với Minh Đảo.

Và cuộc tranh chấp giữa vợ chồng Minh-Mai Lan cứ tiếp diễn. Minh chỉ có một mình trong khi bên cạnh Mai Lan có Ái Liên và Vũ Huy Mộng Trinh và Nam Ria cùng nghĩ là sự đòi hỏi của Minh là quá đáng và nếu cứ tiến tới sẽ là ngu muội nhưng họ không dám nói ra. Họ cố gắng đứng ngoài cuộc.

Minh tỏ ra rất chân thành trong việc đòi hỏi, chàng tin chắc chàng có thể giúp ích được vợ rất nhiều và bốn phận của chàng là phải phụ trách việc điều hành sản nghiệp của vợ.

Minh "ngây thơ" đến nỗi nhiều lúc Ái Xuân và Vũ Huy thấy thương hại. Người bức bối nhất là Mai Lan.

- Em không chịu - Nàng nói thẳng với chồng - Em biết anh có thừa khả năng để tự tạo một địa vị trong xã hội, nhưng em muốn anh đừng làm gì cả để chúng ta được sống trọn vẹn với nhau, cho nhau. Chúng ta có đủ tiền rồi, tham lam kiếm thêm làm chi nữa. Em biết cách quản trị tài sản của em. Cho đến bây giờ em thấy em làm đúng. Em có những người tốt giúp em khai thác thật tốt sản nghiệp cha mẹ em để lại. Những người quản lý của em đều là những người am tường nghề nghiệp của họ. Em không nói là họ hoàn toàn lương thiện. Trên đời này làm gì có người nào hoàn toàn lương thiện. Em không nói là họ không lấy cắp của em nhưng họ làm lợi cho em mười, họ lấy của em một, hai..Có gì là không chấp nhận

được. Bây giờ nếu để anh xen vào công việc sẽ trở thành rắc rối một cách vô ích. Nếu anh nghĩ rằng em sẽ thay đổi tất cả chỉ để làm anh thỏa mãn tự ái thì anh lầm đấy.

Minh Đảo thộn mặt trong lúc Mai Lan đi ra khỏi phòng. Cánh cửa chỉ đóng lại nhẹ sau lưng nàng nhưng Minh Đảo cũng nghe như đó là tiếng đập cửa biểu lộ sự hết tình, hết nghĩa. Chàng thấy là người vợ mà chàng biết là yêu mê chàng hơn bất cứ ai, người vợ chàng tưởng là hiền lành, dễ bảo thực ra là người đàn bà biết suy nghĩ, giỏi tính toán và có một ý chí cương quyết, vững chắc lạ kỳ.

Chàng đã biết Ái Xuân là người khó khuất phục, rất kiên gan nhưng chàng không ngờ Mai Lan cũng thế.

o o o

Trong làn ánh sáng dịu dịu của những bóng đèn điện nằm trong những ụ đèn ở góc tường hắt ánh sáng lên trần phòng, Ái Xuân thật đẹp. Nàng đẹp và nàng biết là nàng đẹp. Đêm nay nàng cười luôn, cả những lúc nàng không cười miệng nàng cũng tươi như nàng đang cười.

- Khuya rồi. Vợ chồng Mai Lan sắp về..

Nàng ngước mặt lên chàng:

- Đêm nay Huy chưa hôn em.

- Hôn chứ.

Vũ Huy hôn nàng thật hiền từ. Chàng định hôn lên má nàng, Ái Xuân nghiêng mặt và môi chàng đặt lên môi nàng.

Vòng tay lên cổ Vũ Huy, nàng ôm chặt chàng hơn, nhưng chàng lùi lại:

- Mai Lan về..Có tiếng xệ.

- Có gì đâu? Mà Mai Lan về thì đã sao?

- Họ có về hay không tôi cũng về để Ái Liên ngủ. Đàn bà đẹp chẳng nên thức khuya quá.

Vẫn để hai tay trên ngực chàng, nàng chột hỏi:

- Có chuyện gì vậy Huy?

Chàng hỏi lại:

- Chuyện gì đâu?

- Em thấy anh khác. Như là mới có chuyện gì làm anh thay đổi.

- Không. Đâu có chuyện gì.

Đôi mắt nàng nhìn chàng tràn đầy yêu thương và tin tưởng:

- Em tin anh.

Vũ Huy gặp vợ chồng Minh ở cửa nhà. Vợ chồng Minh đi dự tiệc vừa về tới. Trăng sáng vằng vặc, những lá cây trong vườn ánh lên như có ánh sáng. Mai Lan đứng lại nói chuyện với Vũ Huy. Nàng bận áo đầm trắng, đi giày trắng, cầm cái sắc trắng, mái tóc nàng sáng lên dưới ánh trăng như có hào quang.

Minh vào nhà. Chàng thấy Ái Xuân ngồi trong phòng khách. Chàng nhìn nàng, mắt lộ ánh thán phục:

- Đêm nay Ái Xuân đẹp quá.

Ái Xuân mỉm cười:

- Cám ơn Minh.

Minh nói như người nói một mình:

- Đàn bà trang điểm, trang phục, cố ý làm đẹp khi phải xuất hiện nơi công chúng, cố ý làm đẹp cho người khác thấy là mình đẹp, mà đẹp. Không có chi lạ. Đàn bà ở nhà,

không trang điểm, không cố ý làm đẹp, mà đẹp, mới là thật đẹp.

Thấy Ái Xuân đứng lên định bước đi, chàng vội hỏi:

- Đi ngủ ư? Hãy còn sớm. Lát nữa xuống ăn thêm cái gì với bọn này không?

- Không chắc đâu.

Qua khung cửa sổ họ nghe tiếng cười của Mai Lan từ ngoài vườn vọng vào. Ái Xuân tự hỏi không biết Vũ Huy nói gì vui mà Mai Lan cười ròn đến như thế. Rất ít khi nàng nghe Vũ Huy nói một câu gì duyên dáng hay làm cho nàng phải cười mặc dù nàng rất chịu cười.

Tiếng cười của Mai Lan làm cho Ái Xuân chú ý hơn đến Minh, nàng nói:

- Có thể tôi sẽ trở xuống.

Minh vỗ nhẹ vào bụng:

- Đi ăn tiệc là chẳng bao giờ mình được ăn nọ Họ cho ăn giả dối quá. Lại còn phải giữ lịch sự nữa. Chỉ nhà mình đãi tiệc là đàn ông thôi.

Về phòng riêng Ái Xuân đứng trước gương, nhìn ngắm nàng.. Nàng cũng thấy đêm nay nàng thật đẹp. Và nàng bồi hồi nhớ đến tuổi tác, năm tháng. Nhan sắc này còn được đàn ông thấy là quyến rũ trong bao lâu nữa? Nghe nói Vincent Đầu ở Sài Gòn đã có bà nhân tình xứng đôi. Còn nàng? Nàng với Vũ Huy Bao giờ??

Rất chậm nàng cởi đồ, trí óc nàng tự động suy nghĩ: "Vũ Huy có yêu mình không? Có chứ. Có yêu mình đủ để cưới mình làm vợ không??" Nàng không trả lời được câu hỏi này. Trước đây nàng vẫn yên trí là Vũ Huy yêu nàng nhưng chàng không tỏ tình vì nàng là vợ Vincent Đầu. Rồi sau khi nàng ly dị chàng cần có thời gian để làm quen với

tình trạng tự do của nàng, chàng sẽ ngỏ lời. Nàng vẫn yên chí hạnh phúc cao đẹp nhất của Vũ Huy là có nàng làm vợ. Nhưng đêm nay nàng thấy hoài nghi Vũ Huy yêu nàng, nhưng chàng còn chờ gì nữa mà không ngỏ lời xin cưới nàng???

Nàng bận bộ đồ ngủ mỏng, khoác chiếc robe de chambre màu sấm ngọc, đôi bàn chân nằm êm trong đôi giép nhung quà tặng của Air France, đi êm xuống thang lầu.

Phòng của Mộng Trinh, phòng của Nam tắt đèn từ lâu. Hai người đã ngủ, riêng phòng, hay chung phòng, chung giường, hay đi chơi chưa về, nàng không cần biết. Nàng biết Mộng Trinh và Nam làm tình với nhau dài dài nhưng đó là chuyện riêng của họ. Nàng thấy người sống đơn giản, không có vấn đề gì, chỉ biết ăn, ngủ, làm tình với bất cứ người đàn ông nào ở gần như Mộng Trinh là người sung sướng ở cõi đời này. Nàng nghe tiếng nói trong phòng vợ chồng Mai Lan vọng ra. Hình như hai vợ chồng lại to tiếng với nhau. Thật tội. Sao yêu thương nhau mà lại cứ to tiếng với nhau hoài như vậy?? Mà mới chung sống vợ chồng với nhau đâu có lâu la gì?

Phòng khách tắt đèn. Trăng đêm càng về khuya càng sáng. Ánh trăng chiếu vào những khung cửa sổ lớn làm cho gian phòng có ánh sáng mờ mờ thật thơ mộng. Nàng đến bar rượu, pha một ly cocktail nhẹ, bưng đến đặt trên cái bàn nhỏ, rồi nàng nằm lên sofa, mắt nhắm lại, thả hồn mơ mộng vẫn vợ.

Nàng không nghe tiếng Minh đi vào phòng. Cho đến lúc chàng đến bên sofa, chạm nhẹ bàn tay lên vai nàng, nàng mới biết.

Không mở mắt nàng nói:

- Mình có rượu rồi. Muốn uống toa cảm phiền tự đi lấy..Seo sớ-c-vít..

Khi chàng trở lại với ly rượu, nàng hỏi:

- Mai Lan có xuống không?

Minh trả lời lửng lơ:

- Không biết nữa.

- Lại có chuyện gì thế?

- Có chuyện gì đâu.

Tuy không nói họ cùng nghĩ đến chuyện sản nghiệp, chuyện quản lý, chuyện đồn điền.

- Mình đừng nói đến chuyện ấy thì hơn..

Nàng đề nghị, chàng đồng ý ngay:

- Đúng vậy.

Nhưng rồi như không tự chủ được chàng vẫn nói:

- Mai Lan cứng đầu quá đi.

- Về chuyện gì? Chuyện quản lý đồn điền ư? Minh không thẳng nỗi em tôi đâu. Đừng nghĩ đến chuyện ấy nữa là hơn.

Không nhìn rõ vì phòng tối mờ Ái Xuân cảm thấy lồng ngực Minh căng lên, hai bàn tay chàng nắm chặt lại. Chàng nói, hai hàm răng xiết lại:

- Tại sao Xuân cũng về hòa với họ để chống tôi..

- À..Thôi đi. Lúc này không phải là lúc để chúng ta nói đến những chuyện phạm tục như đồn điền, tiền, bè phái, chống đối..

Vừa nói nàng vừa rướn người lên trong một tư thế đẹp, khêu gợi tuyệt vời. Mặt trăng chột lộ ra sau đám mây, ánh trăng chiếu lên ngực nàng và lên ly rượu màu đỏ sậm.

- Tôi không dung tha những kẻ thù của tôi, kể cả những kẻ chống đối tôi. Tôi dư sức diệt hết. Mấy người không làm tôi sợ hay chùn bước đâu.

Ái Xuân đứng dậy, đi tới bên Minh:

- Sao lại nói thế? Có thấy nói như vậy là có hại cho chính mình không? Tôi có thể nhắc lại những lời Minh vừa đe dọa với Mai Lan, với Vũ Huy.

Chàng nắm lấy cánh tay nàng:

- Vũ Huy là gì của toa?

- Còn phải hỏi nữa!

Chàng hỏi trống không:

- Yêu hẳn ư? Thật không? Có phải là yêu không, hay là..?

Nàng cũng nói trống không:

- Muốn nghe ư? Với tôi Vũ Huy tượng trưng cho một cuộc sống bình thản, an toàn. Nếu cuộc sống đó không có hạnh phúc, nó cũng không có khổ não. Chỉ tiếc Vũ Huy ít lãng mạn, ít tình tứ quá đi. Nếu lúy chỉ có chút lãng mạn nhỏ bằng đầu que tăm xỉa răng thôi giờ này tôi đã không nằm khàn ở đây, uống rượu nhạt, nói chuyện suông..

Nàng cười.

Chàng từ từ xiết cánh tay tròn lẳn của nàng:

- Còn tôi sao? Tôi có tình tứ, có hấp dẫn Nếu có thì tình tứ, hấp dẫn đến chừng nào?

Trong bóng tối nàng thấy đôi mắt chàng sáng long lanh, và đôi mắt ấy nhìn vào ngực nàng. Nàng đứng, chàng ngồi, nếu nàng sát vào chàng hơn chút nữa mặt chàng sẽ áp vào ngực nàng.

Nàng cũng xúc động, sự bình thản lúc đầu của nàng bị sút mẻ nhiều:

- Mình cũng muốn biết con người Minh ra sao, muốn biết cả những bí mật trong đời Minh. Minh đã yêu bao nhiêu người đàn bà rồi?

Minh Đảo cười mỉm:

- Làm sao biết được. Ai đếm bao giờ.
- Hiện lúc này sao? Đang yêu mấy người?
- Chỉ một người.

Nàng muốn xa chàng, nhưng nàng không còn đủ sức gỡ cánh tay ra khỏi tay chàng. Chàng kéo nhẹ và nàng ngồi xuống lòng chàng.

- Mai Lan ư?

- Không. Người tôi yêu là người đàn bà đa tình, đa tình nhất tôi gặp trong đời, đa tình và huyền bí. Người đàn bà đó ngoài mặt thù ghét tôi nhưng tôi nghĩ nàng thù ghét tôi vì nàng yêu tôi..

- Ồ..Minh...

Họ hôn nhau, cái hôn không được phép, cái hôn tội lỗi như lửa cháy. Nàng choáng váng khi chàng hỏi:

- Yêu tôi ư?

Nàng không trả lời.

- Nếu không yêu tôi, đừng giả vờ để đùa rỡn. Tôi chắc Xuân không đủ can đảm để đùa rỡn với tôi. Đêm hôm ấy ở Đà Lạt tôi thấy Xuân không được can đảm lắm.

Ái Xuân bỗng tỉnh lại:

- Minh nói đêm nào?

- Đêm Xuân tìm thấy người đàn bà bị cắt cổ chết trong căn nhà tối đen. Khi thấy xác chết Xuân sợ đến không kêu lên được..Đứng như trời trồng cả năm, mười phút mới chạy ra được đường. Ra đường xa rồi mới kêu..

Ái Xuân rùng mình. Minh Đảo như vị tướng tuy bại trận nhưng từng chiến thắng nhiều trận oanh liệt, say sưa kể lại những chiến công của mình:

- Em già rồi nhưng em vẫn cứ tự coi em còn trẻ. Mười năm trước hỏi tuổi em nói em hai mươi năm, mười năm sau ai hỏi em cũng nói hai mươi năm...

Kỷ niệm trở lại làm Ái Xuân bị lay sự xúc động của Minh, nàng nói như thì thầm:

- Nằm ngay ở gần cửa... Máu tươi đầy mặt, có cả máu trong tóc.

Minh cười nhẹ:

- Tóc giả đó. Mang cả tóc giả trong lúc ngủ.

Nàng đứng vội lên khi có tiếng xe hơi chạy vào vườn. Khi Nam bật đèn, gã và Mộng Trinh thấy Minh ngồi trong ghế, Ái Xuân đứng bên cửa sổ.

- Hai người làm gì trong này mà tối om thế? Nam Ria vui vẻ hỏi.

Ái Xuân thản nhiên :

- Nói chuyện đời cần gì đèn.

Minh cầm hai ly rượu đem đi rửa. Khi không có Minh, Ái Xuân nói:

- Minh vừa nói với tôi về chuyện bà Mạc Ta Hoa bị giết ở Đalat..

Nam và Mộng Trinh cùng không nói gì. Họ lấy nước uống và Nam nói:

- Khuya rồi. Xin kiếu quý vị.

Khi Minh trở lại và chỉ có Minh với nàng trong phòng, Ái Xuân gợi chuyện:

- Minh quen biết bà Mạc Ta Hoa thân lắm không?

Chàng lắc đầu:

- Không quen.

- Không thân, không quen sao biết bà ấy mang tóc giả?

Chàng nhún vai:

- Thấy báo đăng, nghe người ta nói lại...

Thư Viện Việt Nam

PO Box 463024

Ecsondido, CA 92046

Message #9966

Unicode

Forums Angel

Total Posts: 1408

RE: Chương 8 - Dữ Hồn Rắn Độc - Hoàng Hải Thủy

Tuesday January 15, 2002 6:06 PM

" THIS TOPIC IS LOCKED "

Đêm ấy Ái Xuân trằn trọc mãi không ngủ được. Những câu hỏi đáng sợ quay cuồng trong óc nàng: Minh có liên can gì đến cái chết của bà ma tây Mạc Ta Hoa? Trong thời gian xảy ra vụ án mạng Minh đang ở Đalt, cả Nam cũng đang ở Đà Lạt..Tình cờ Mai Lan gặp Minh ở Đà Lạt... Có thể nào??? Nàng có một bằng chứng do chính Minh nói ra: Minh có mặt ở Đà Lạt đêm bà Me Tây Mạc Ta Hoa đa tình, đa dâm bị cắt cổ. Từ ấy đến nay đã hơn một năm, cảnh

sát chưa tìm ra thủ phạm. Vụ án mạng dường như đã bị cảnh sát Đà Lạt cho chìm xuống, tức là tạm xếp hồ sơ. Nàng nhớ Minh nói đến chuyện nạn nhân mang mái tóc giả. Tại sao Minh biết nạn nhân mang tóc giả?? Chắc Minh phải biết nhiều về người đàn bà ấy.

Sau đêm nghe chính miệng Minh nói về bà Mạc Ta Hoa, Ái Xuân nghi ngờ và muốn tìm biết thêm. Nhưng Minh không còn hở môi nói về chuyện đó nữa, Mộng Trinh hay nói và dễ bị gợi chuyện nhưng cô này chẳng biết gì về đời tư của ông anh; cô lại coi ông anh cô là một thứ người hùng, một thần tượng. Mỗi khi nói đến Minh Mộng Trinh chỉ thốt ra những lời ca tụng, đề cao. Nam có thể biết nhiều nhưng Nam là bạn chí thân của Minh, Ái Xuân biết Nam yêu thương Minh còn hơn yêu thương bản thân hẳn. Nàng không thể hỏi dò Nam được điều gì bất lợi cho Minh. Hơn ai hết nàng biết Nam tuyệt đối trung thành với Minh và gã có thừa kinh nghiệm và bản lĩnh để không bị nàng khai thác. lợi dụng.

Ái Xuân để ý theo rồi Minh và thấy Minh tuần nào cũng đến phòng tâm lý trị liệu của Giáo sư Kinh Thiên. Có tuần Minh đến đó hai, ba lần. Nàng cũng đến đó, khai là có tâm bệnh nhờ Kinh Thiên chữa trị. Nàng tốn tiền vô ích. Dường như Kinh Thiên cũng chẳng biết gì về đời tư của Minh. Nhưng nàng biết lão nghi có chuyện gì rắc rối đang xảy ra trong Biệt thự Mai Lan vì có đến hai người trong biệt thự này phải đến nhờ lão chữa trị.

Ái Xuân định trở về Đà Lạt để mở cuộc điều tra tại chỗ. Nàng chưa biết nàng sẽ làm những gì ở Đà Lạt ngoài việc nàng sẽ đến Ty Cảnh Sát để khai về một người nàng nghi là có dính líu đến vụ án mạng Mạc Ta Hoa. Trong lúc nàng đang do dự không biết có nên xa Mai Lan hay không thì Văn Tiến, tức Tiến Bê, người tình của Mộng Trinh, xuất hiện.

Tiến Bê đến, Ái Xuân biết ngay là trong nhà lại thêm xáo trộn. Nàng tiên liệu đúng. Vợ chồng Minh-Mai Lan đang tranh chấp về quyền kiểm soát tài sản nay lại thêm vụ tranh chấp về quyền chủ nhà nhân việc đuổi cổ Tiến Bê ra khỏi nhà hay đái Tiến Bê như một người khách vô duyên không mời mà đến, tức là việc vẫn để cho Tiến Bê ở trong nhà nhưng không nhìn ngó gì đến.

Sáng hôm sau ngày Mai Lan ra tối hậu thư tổng cổ Văn Tiến ra khỏi nhà, chị người hầu của Mai Lan vào báo cho Ái Xuân biết cô chủ của chị mời nàng sang phòng nói chuyện.

Ái Xuân sửa soạn lại sơ qua nhan sắc và trang phục rồi đi sang phòng riêng của em gái - nhà có nhiều phòng, vợ chồng Mai Lan có phòng ngủ chung và Mai Lan có một phòng ngủ riêng nhỏ hơn - Vào phòng Ái Xuân thấy Mai Lan đang ngồi khóc.

Đàn bà nằm khóc không đáng sợ lắm nhưng đàn bà ngồi khóc là việc quan trọng và cần phải đề phòng.

Thấy em gái khóc, Ái Xuân xúc động:

- Sao vậy em? Chuyện gì thế?

Nàng biết là tại sao Mai Lan khóc, Mai Lan khóc vì chuyện gì, nhưng nàng vẫn phải hỏi. Nàng cần nghe chính Mai Lan nói ra tại sao lại khóc. Nàng ngồi xuống bên em, ôm vai em, vuốt nhẹ lưng em. Không thể an ủi em bằng lời nói, nàng an ủi em bằng cử động trìu mến đó.

- Chị Ơi... Chị Ơi..

Mai Lan nắm lấy bàn tay chị, xiết chặt, nàng cố gắng thở đều để dẫn cơn nức nở. Hai chị em ngồi bên nhau, nắm tay nhau trong một lúc thật lâu. Hai khuôn mặt họ, những lúc thường vẫn khác nhau, lúc này giống nhau một cách lạ lùng.

Khi nói được ra tiếng Mai Lan hỏi:

- Chị Ơi..Có phải đến như thế này là hết không chị? Chị cho em biết đến như thế này em bỏ cuộc được chưa? Hay là... ?

Biết dư là Mai Lan muốn nói gì Ái Xuân vẫn hỏi lại:

- Em nói gì? Bỏ cuộc là sao? Em định xa Minh ư?

- Em định ly dị!

Mai Lan nói ra bốn tiếng "Em định ly dị" một cách nồng nàn, quyết liệt nhưng Ái Xuân cảm thấy đó là vẻ nồng nàn, quyết liệt của những người trong lòng không nồng nàn, không quyết liệt chút nào.

Như phải làm một việc gì đó để hỗ trợ cho lời nói của mình Mai Lan đứng lên đi mấy bước trong phòng rồi đến đứng trước gương, Ái Xuân cũng đứng lên, đi tới bên cửa sổ nhìn xuống vườn. Tuy biết em gái chưa quyết liệt trong việc bỏ chồng Ái Xuân cũng thấy mừng. Mai Lan đã nói ra miệng ý định bỏ chồng tức là mầm tan rã, mầm chia ly, đã được gieo trong tim Mai Lan. Cái mầm ấy chắc chắn sẽ tăng trưởng rất nhanh và mạnh. Mạnh không có gì cản nổi. Vì nó được gieo vào tim Mai Lan bằng chính tay Mai Lan. Ái Xuân thấy nếu như nàng khuyên Mai Lan bỏ chồng, Mai Lan sẽ không chịu nghe, nhưng khi Mai Lan quyết định bỏ chồng, người khác càng can việc Mai Lan bỏ chồng càng đến mau hơn.

Và như thế có nghĩa là việc Mai Lan bỏ chồng nhất định sẽ đến, chỉ có sớm hoặc muộn. Ái Xuân cố che dấu vẻ vui mừng hiện lên trên nét mặt, sáng trong ánh mắt, nở trên môi nàng; nàng mừng vì Mai Lan bỏ Minh. Nếu Mai Lan bỏ Minh, dù Minh có đúng là tên sát nhân đã giết Mạc Ta Hoa ở Đalạt, Mai Lan sẽ không còn bị nguy hiểm nữa.

Cuộc đời chị em nàng, khi không có Minh, sẽ trở lại tốt đẹp.

Ái Xuân thấy nàng cần phải gợi chuyện để Mai Lan nói, nhưng lúc này việc làm hay nhất của nàng là nói ra những lời vô thưởng, vô phạt:

- Chị tưởng em yêu Minh lắm?

Giọng nói của Mai Lan trở lại nồng nàn:

- Minh là người đàn ông tuyệt diệu nhất đời. Em sẽ không còn có thể yêu ai như em yêu Minh. Trên đời này em chắc không có người đàn bà nào yêu Minh như em yêu Minh. Em vẫn tưởng tình yêu của chúng em sẽ không bao giờ tàn, không có gì phá hoại được tình yêu của em yêu Minh. Nhưng bây giờ em hoang mang, em không còn biết sự thật ở đâu nữa. Hay tình yêu là một cái gì không có thật? Hay là tình yêu nào cũng thế? Hay là, ò như người ta nói, những người yêu nhau chỉ nên yêu nhau thôi, đừng đại mà trở thành vợ chồng..? Hay là cuộc sống vợ chồng làm chết tình yêu..?

Mai Lan lại nghẹn ngào muốn khóc.

Ái Xuân nói mơ hồ:

- Chị tưởng em không bao giờ biết như thế.

- Chị nói vậy là sao?

- Không. Chẳng có nghĩa gì cả. Thấy em nói đến chuyện ly dị, chị buồn.

Ái Xuân thở dài:

- Đã chị rồi, nay lại em...

Bằng giọng nói lo âu Mai Lan hỏi:

- Chị có nghĩ rằng em nên chịu theo ý Minh không?

Không trả lời, Ái Xuân chỉ lắc đầu.

- Minh lạ lòng lắm. Độc tài, độc đoán..Không biết đến ai khác, kể cả vợ.

Và nàng phê bình nhẹ nhàng:

- Chị thấy Minh lỗi bịch thì đúng hơn.
- Lỗi bịch. Đúng đấy. Huy cũng nói như thế.

Đến lượt Ái Xuân hỏi:

- Huy cũng nói như vậy à?

Mai Lan nói sang chuyện khác:

- Em và Minh không thể nào kéo dài mãi được cuộc sống này. Ít nhất em là người không thể sống như thế này được. Em sống không phải là để tranh dành, để thù hận nhau.

Nàng ngừng lại, im lặng trong vài giây đồng hồ rồi nói tiếp:

- Huy cũng nói như thế.

Ái Xuân lại hỏi:

- Huy cũng nói về em như thế ư?

Cũng sau vài giây đồng hồ Ái Xuân hỏi tiếp:

- Em hay đem chuyện tâm sự ra nói với Huy, em thấy Huy có giúp gì được em không?

Từ lúc hai chị em gặp nhau đến giờ Ái Xuân mới thấy trên môi Mai Lan phảng phất một nét giống với nét cười:

- Ồ..Em không biết em và Huy thân nhau từ lúc nào nữa - Mai Lan nói - Có lẽ em và Huy gần nhau, thông cảm nhau vì hai chúng em cùng ở trong cảnh bị bỏ rơi. Chị bỏ rơi Huy, Minh lạnh nhạt với em. Chúng em không làm gì khác được ngoài việc an ủi nhau. Cũng may...

Mai Lan không nói "Cũng may chúng em còn có nhau..", nhưng Ái Xuân biết em gái nàng muốn nói câu đó.

- Em không trách chị với Minh đâu. Chị và Minh hiểu biết nhiều, cùng sống nhiều, hai người hợp nhau là đúng.

Từ lúc Mai Lan nói đến Vũ Huy, Ái Xuân hết còn chú ý đến vấn đề của em gái, nàng thấy vụ này giờ đây trở thành một rắc rối của chính nàng. Vũ Huy là của nàng, vẫn là của nàng, nay tình hình đổi thay: Vũ Huy có thể yêu Mai Lan và Mai Lan có thể yêu Vũ Huy. Trước khi Mai Lan có chồng Vũ Huy đã biết Mai Lan, nhưng chàng không yêu Mai Lan mà lại chạy theo Vincent Đẩu phu nhân, nhũ danh Ái Xuân. Đến nay, khi Ái Xuân đã ly dị và trở lại tự do, và Mai Lan có chồng, Luật sư Vũ Huy dường như lại bị Mai Lan quyến rũ.

Ái Xuân làm ra vẻ thản nhiên:

- Có gì giữa em và Huy?

- Huy tốt với em, Huy thông cảm em...

Ái Xuân nói như nói một mình:

- Vũ Huy luôn luôn tốt với những người đàn bà có chồng.

Kinh nghiệm về đàn ông cho Ái Xuân biết ở đời này có nhiều anh đàn ông không thích con gái mà lại chỉ thích đàn bà có chồng; nàng biết Vũ Huy thuộc loại đàn ông ấy nhưng nàng vẫn yên trí chàng chỉ yêu có một người đàn bà có chồng mà thôi và người đàn bà có chồng duy nhất được Vũ Huy yêu mê là nàng.

Ái Xuân lạnh người khi thấy nét mặt em gái nàng rạng rỡ lên khi nói đến Vũ Huy. Mai Lan có vẻ mặt và giọng nói của người đàn bà đang yêu mà chưa biết là mình yêu.

Mai Lan cũng mơ màng nói như người nói một mình:

- Huy nói..chưa có gì muộn. Phải quyết định trước khi quá muộn...

Rồi nàng hỏi Ái Xuân:

- Em không biết những ngày này..không có Huy, em có sống nổi hay không.

Nàng sống lại khi nghe Ái Xuân hỏi:

- Huy khuyên em bỏ Minh? Phải không?

Không đợi em gái trả lời, Ái Xuân nói tiếp:

- Huy sai rồi.

- Chị thì sao? Chị ly dị anh Đầu đó?

- Trường hợp của chị khác. Chị ly dị vì người đàn ông chị lấy làm chồng là người nhu nhược, người chuyên chờ đợi người khác làm những việc mà anh ấy phải làm, nhất là chờ đợi ở vợ. Còn em thì em muốn ly dị vì chồng em là người có ý lực quá mạnh, em sợ em không giữ nổi chồng em.

Mai Lan ghen ngào:

- Chị Ơi... Thương em. Đừng trách em. Chị dậy cho em biết em phải làm gì. Em hoang mang quá...

Đến gần em gái, Ái Xuân ôm em, tay vuốt nhẹ mái tóc em:

- Nhớ lại những ngày đầu tiên em yêu Minh, thời gian đầu em mới là vợ Minh. Khi em đi tuần trăng mật về, em vui sống, em sung sướng đến là chừng nào.

Kỷ niệm làm cho Mai Lan xúc động. Mới đây thôi, nhưng sao nàng thấy như thời gian nàng và Minh yêu nhau đã qua lâu lắm. Nàng xúc động và nàng khổ sở.

Người đàn bà muốn bỏ chồng không muốn nhớ lại những ngày yêu thương chồng, nàng ôm lấy chị:

-.Chị... Chị của em..Chị bảo em phải làm sao..?

- Sống với Minh. Đời sống vợ chồng nào cũng có những lúc sóng gió, nhưng không phải vì thế mà bỏ nhau. Chỉ có tình yêu là đáng kể, mọi chuyện khác đều là phụ thuộc.

Trước đó mười phút Ái Xuân mừng khi nghe em gái nói đến chuyện ly dị chồng, nay nàng lại khuyên em gái bỏ ý định ấy. Vì có Vũ Huy ở gần Mai Lan. Nếu Mai Lan bỏ chồng, Vũ Huy sẽ có thể yêu và kết hôn với Mai Lan. Đó là chuyện Ái Xuân không thể để cho xảy ra.

- Chị thương em nhé..Chị đừng bỏ em..!

- Không bao giờ chị bỏ em cả.

Ái Xuân nói với em gái câu ấy với tất cả sự chân thành - Không bao giờ nàng bỏ Mai Lan - Cùng lúc ấy nàng nghĩ:"..Nhưng em lấy Vũ Huy của chị thì không được..!

CHƯƠNG 9 -

rưa hôm ấy cả nhà đi vắng, chỉ có mình Mộng Trinh ở nhà khi Trung sĩ Văn Tiến đến. Người tình cũ không rủ cũng đến, Mộng Trinh đã có Nam Ria nhưng sự xuất hiện bất ngờ của Tiến Bê vẫn gợi lại trong da thịt nàng những dư cảm ái ân hoan lạc cũ, nàng đưa ngay Tiến Bê vào phòng riêng của nàng.

Tiến Bê, vì trước đó từng được Mộng Trinh thần phục, coi như Ông Con Trời muốn làm gì cũng được nên tuy khăn gói quả mướp tìm theo người tình với mục đích xấu, đớp nhờ, vẫn có thái độ khụng khiêng ra vẻ ta đây.

- Anh đã vào nhiều phòng ngủ đẹp, kể cả phòng ngủ của Ngô đình Lệ Thủy, nhưng anh phải công nhận phòng ngủ này của em đẹp thật..

Trung sĩ Văn Tiến không nói dóc, quả thật gã có vào phòng ngủ của Ngô đình lệ Thủy, gã ra vào cả phòng ngủ của bà Trần lệ Xuân trong Dinh Độc Lập; có điều gã không nói rõ là gã vào những phòng ngủ đó với tư cách là nhân viên an ninh, đưa vào, đưa ra và giám sát mấy chú thợ sửa vòi nước, bồn tắm, cầu tiêu, điện và hệ thống máy điều hòa không khí trong những phòng ngủ đó.

Biệt thự Mai Lan làm Văn Tiến lé mắt. Gã yên trí phen này gã chuột sa chính gạo, tha hồ cơm no, bò cưỡi, lúc nào cũng có tiền - do Mộng Trinh dú cho - để đi đánh bạc. Đà nắng lúc này có nhiều dân mới giàu lên nhờ chiến tranh, những anh mới giàu này là những con mòng thật mập để Tiến Bê tha hồ lột.

Nhưng bây giờ ở bên mông Mông Trinh, và ở trong giường Mộng Trinh, đã có Nam Ria. Tiến Bê thấy rõ là

Nam Ria, cũng dân giang hồ như gã thôi, nhưng có thớ hơn gã rất nhiều, Nam Ria vừa là người tình của Mộng Trinh, vừa là bạn của ông chủ nhà. Qua sự giới thiệu của Mộng Trinh, Tiến Bê được ăn ở như khách trong biệt thự Mai Lan, nhưng phòng riêng của gã là một phòng nhỏ, loại phòng dành cho con nít.

Sống trong biệt thự Mai Lan được năm ngày Tiến Bê gây sự đánh nhau với Nam Ria. Gã hậm hực nói với Mộng Trinh:

- Anh có Tắc-cung- đô đại đen..Anh đánh nó thì nó chỉ có chết. Nhưng em yên tâm, anh sẽ nhẹ tay Cho nó bài học thôi. Nó là cái gì mà nó dám lên mặt với anh..

Có hai anh đàn ông đánh nhau hộc máu mồm vì mình đối với đàn bà là một chuyện thú vị, Mộng Trinh sợ người tình cũ có võ nghệ sẽ đánh người tình mới quá đau nên năn nỉ người tình cũ nhẹ tay Ổn ào ở thang lầu một lúc, Mộng Trinh ra xem và thấy Ka-ra-tê- đô Tiến Bê nằm thẳng cẳng dưới chân cầu thang, miệng không ra máu mà ra rớt rãi...

Sự xuất hiện của ông khách vô duyên không mời mà cứ vác mặt đến, đã đến còn ở lì Văn Tiến càng làm cho cuộc bất hòa của vợ chồng Mai Lan-Minh Đảo thêm trầm trọng, Mai Lan ra lệnh mời Tiến Bê ra khỏi nhà, Minh Đảo tuyên bố Tiến Bê cứ ở.

Minh Đảo lạnh lùng:

- Em không thể đuổi những người đến nhà này vì anh được. Họ là khách của anh.

Cũng rất lạnh, Mai Lan nói:

- Anh này có phải là khách của anh đâu..

- Khách của Mộng Trinh là khách của anh.

- Hẳn phải đi.
- Không. Hẳn không đi đâu hết.

Ái Xuân xen vào:

- Sao hách quá thế..? Cứ làm như là Tổng thống...

Vũ Huy ngăn nàng:

- Đừng nóng. Việc của vợ chồng họ để cho vợ chồng họ giải quyết với nhau.

Bực mình, Ái Xuân nói hơi nặng với Vũ Huy:

- Anh quên Mai Lan là em tôi sao? Trước khi là vợ hẳn, Mai Lan là em gái tôi. Em gái tôi có thể bỏ chồng nhưng em gái tôi không bao giờ bỏ tôi.

Vũ Huy im lặng. Chỉ khi thấy Mai Lan buồn, khóc, và khi không có Minh, chàng luật sư mới đến gần khuyên giải Mai Lan. Cuộc khuyên giải thường kéo dài cả hai, ba tiếng đồng hồ. Bữa cơm được dọn ra nhưng không ai ăn cả. Mấy người trong nhà chia ra làm hai, ba nhóm ăn riêng. Tiến Bê ăn một mình trong phòng ăn dành cho người làm ở nhà dưới. Với mấy chị người hầu Trung sĩ Văn Tiến lại là người rất có duyên, cái được nhất của Trung sĩ là bình dân, vui vẻ, thân mật với mọi người. Trung sĩ được mấy chị sến chiêu đãi hết mình. Nam và Mộng Trinh dắt nhau đi ăn cơm hiệu, đi coi xi-nê, đi tắm biển, đi về Huế chơi. Trong cơn hờn giận Minh Đảo đi đến Phòng Trị Liệu Kinh Thiên nhờ em Thu Sương giải sầu.

o o o

Thu Sương, em nữ phụ tá của Giáo sư Kinh Thiên, tên thật là Nguyễn thị Mùi. Em là con gái một ông thợ cạo, tức thợ hớt tóc, lại tức là Phó Koáp theo danh từ mới. Sự kiện đặc biệt của những thập niên 50-60 là ở nước Việt Nam Cộng hòa có nhiều cô con gái những ông Phó Koáp

mơ làm nữ ca sĩ tân nhạc. Sự mơ mộng này sở dĩ có là vì quả thực có vài em con gái các ông Phó Koáp đã thành nữ ca sĩ nổi tiếng. Em Thị Mùi, tức Thu Sương, khi dậy thì, cũng ôm mộng trở thành nữ ca sĩ. Em có đủ điều kiện để trở thành nữ ca sĩ nổi đình đám không kém gì ai, tức là tuy em không có giọng ca - nữ ca sĩ tân nhạc không cần có giọng ca hay ho chi cho lắm - nhưng em có nhan sắc coi được và tấm thân con gái Phó Koáp khá hấp dẫn, gợi cảm. Nhiều em ca sĩ nổi tiếng hát hồng có ra gì đâu, nhan sắc, người ngợm nhiều em còn kém xa Thị Mùi. Nhưng vì cái số tử vi của em Thị Mùi không có sao làm nữ ca sĩ nên em không trở thành nữ ca sĩ. Em chán cái cảnh con gái lớn trong gia đình nghèo, bà mẹ ho lao ốm o chết sớm, Bố già Phó Koáp lấy vợ kế, bà mẹ ghẻ đẻ sồn sồn năm một và hai năm đôi. Thị Mùi phải lo gánh nước, đi chợ, nấu ăn, rửa bát, giặt rũ, coi sóc, tắm rửa cho một lũ em cùng bố khác mẹ hỗn như gấu, nói tục, chuyên môn dành ăn, ăn cắp vặt, chửi nhau, đánh nhau, và ở bẩn dơ dáy kinh người, em bèn sớm làm cuộc thoát ly khỏi cái cảnh gia đình địa ngục ấy.

Cuộc đời tình ái của em Thị Mùi trải qua cái gọi là ba chìm, bảy nổi, chín lênh đênh. Thoạt đầu em bỏ nhà đi ở với một gã thiếu niên con nhà buôn, gã này chuyên ăn chơi, tửu tửu ra khỏi lòng mẹ không kiếm được đồng xu teng, nhưng đi xe ô tô Si-po, nhảy đầm, đánh bạc, chơi gái, lấy ca-ve, hút thuốc phiện; bà mẹ của gã thầu vé số kiến thiết - Kiến thiết Quốc Gia giúp đồng bào ta mua lấy cửa nhà, giàu sang mấy hồi..- Cô con ông Phó Koáp thoát ly gia đình sống sung túc với gã được chừng một năm thì bà mẹ gã vỡ nợ, giặt hụi, lường gạt tiền thiên hạ, bà ta vào Ô Ten Chí Hòa nằm dài ngày và gã thiếu niên phá gia chi tử bèn thiếu tiền. Gã bỏ rơi Thị Mùi trong phòng bin-đinh Cửu Long làm em nhịn đói mất mấy ngày.

Em bèn theo một anh thư ký cùng ngụ trong bin- đình. Anh này tưởng em có thai, vội vã "pát-sê" em cho lão bạn già chủ tiệm may tây ở Chợ Cũ. Anh già Maitre Tailleur diplomé de Paris mượn nhà riêng cho em ở. Vụ "kim ốc tàng Kiêu" vỡ lở, mẹ vợ anh Mết TêLo Giao Chỉ đến đánh ghen làm ồn ào, náo động cả xóm. Chị Hoạn Thư Bàn Cờ Sài Gòn dọa bắt chước bà Trung tá Thức tạt át-xít vũ nữ Cẩm Nhung, cho chở bằng xe ba bánh một thùng sắt tây thứ nước gọi là át-xít đến để ở đầu hẻm, dọa sẽ tạt cả anh chồng lẫn con để cướp chồng người; anh già đi một đường phú linh và em Thị Mùi lại bơ vơ nơi ngã bảy chợ đời.

Em được một cô bạn giang hồ cứu mang, đem về nuôi và đưa đi học nhảy đầm để làm ca-vẹ Cái số em vất vả nên em vừa nhảy được và sắp sửa đi làm thì chính phủ cấm nhảy đầm. Chỉ còn chút sùu nữa là em trở thành gái chơi trong boát Mụ Đại Yên Đồ thì em gặp Kinh Thiên và trở thành phụ tá kiêm nữ hộ lý của Kinh Thiên. "Hộ lý" đây sai theo nghĩa của ông Chu Tử nhật báo Sống: hộ lý: ủng hộ sinh lý.

Và bây giờ, tức là lúc này - thời hiện tại - Em Thu Sương, tức em Thị Mùi, con gái ông Phó Koáp Bắc kỳ rì cư, đang hành nghề trị bệnh tâm thần cứu nhân, độ thế trong Phòng Trị Liệu Kinh Thiên. Phòng tối mờ, mát rượi vì có máy điều hòa không khí - nôm na và ngắn gọn là máy lạnh - da thịt nữ phụ tá đa tình của nàng cũng mát rượi như không khí trong phòng. Nàng nửa nằm, nửa ngồi bên cạnh Minh Đảo.

Minh Đảo đang ngủ mê, tiếng ngáy ròn của chàng trầm trầm vang lên trong không gian vắng lặng, Thu Sương mơ màng nhìn ngắm những bắp thịt cứng như thép trên ngực, bụng và hai cánh tay người đàn ông nằm đó.

Giấc ngủ của Minh Đảo nặng nề như tràn đầy những ác mộng, những giận hờn không được giải tỏa. Trước đây một tiếng đồng hồ chàng đến trong trạng thái tinh thần giận hờn đến cao độ. Chàng bị xúc động và tinh thần chàng rã rời. Thu Sương xúc động hơn nhiều khi nàng thấy Minh vào phòng. Từ hai tuần nay nàng đã yêu Minh Đảo, nàng mong chàng đến từng giờ, từng phút. Với nàng cảm giác này hoàn toàn mới lạ, kỳ diệu, tuyệt vời: đây là lần đầu Thu Sương yêu.

Minh Đảo mở mắt, chàng không thấy gì lạ khi nhìn Thu Sương gần như trần truồng nằm bên chàng:

- Họ liên kết lại để chống anh, Thu Sương ạ. Nam là bạn anh, Mộng Trinh là em gái anh, lẽ ra hai đứa chúng nó phải ủng hộ anh mới phải; vì quyền lợi riêng chúng nó cũng về phe bọn kia chống anh. Anh hận chúng nó..

Đây là lần thứ nhất Thu Sương nghe người nàng yêu nói đến bạn, em gái và vợ chàng. Và đây cũng là lần thứ nhất chàng thổ lộ chuyện gia đình, chuyện kín, những chuyện đời tư; kinh nghiệm cho nàng biết rồi chàng sẽ nói ra cả những chuyện có hại cho chàng, nàng sẽ phải báo cáo những chuyện ấy với Kinh Thiên và Kinh Thiên sẽ dùng những chuyện ấy để tổng tiến chàng, việc mà lão vẫn thường làm.

Với cử chỉ âu yếm, trù mến của người tình Thu Sương đưa bàn tay lên bịt miệng Minh Đảo.

Minh hôn lên lòng bàn tay nàng, rồi hôn lên cánh tay trần của nàng, chàng nói qua những cái hôn:

- Người chống anh đáng kể nhất là Ái Xuân. Mai Lan phải dựa vào Ái Xuân để sống. Chị em họ thân thương nhau lắm. Anh phải đánh cho Ái Xuân văng ra mới có thể chế ngự được Mai Lan. Ái Xuân dâm... Dâm lắm. Dâm nhưng

biết che giấu. Đàn bà như thế mới thật là dâm. Ly dị chồng. Dâm mà đang thiếu đàn ông. Nàng tưởng thẳng luật sư yêu nàng, nàng khôn mà không tinh, nàng không biết thẳng luật sư mê Mai Lan. Rất tiếc anh không có thời gian, anh có thể chinh phục cả Ái Xuân...

Nàng cúi xuống hôn lên miệng chàng, chàng hôn lại. Chàng kéo nàng nằm lên người chàng. Họ Ôm ghì lấy nhau. Thu Sương chết ngất trong hoan lạc. Tiếng thở, tiếng rên, tiếng kêu, tiếng rít của nàng hợp ca với tiếng đàn máy lạnh chạy rì rì...

Thu Sương vẫn lơ mơ khi Minh Đảo buông nàng ra để ngồi lên. Có phích cà phê, bao thuốc lá, hộp quẹt trên chiếc bàn nhỏ, chàng uống cà phê, hút thuốc và chàng nói. Thu Sương rùng mình sợ hãi khi nàng thấy đúng như lời Kinh Thiên đã báo trước: " Rồi nó sẽ nói... Nó sẽ nói hết.."

Nàng ôm ghì Minh từ sau lưng chàng, đôi vú căng nảy vì khoái lạc của nàng áp vào lưng chàng nhưng chàng không cảm thấy gì cả, chàng say sưa nói, chàng nói liên miên như người lên cơn đồng bóng. Nàng muốn kêu lên: " Đừng nói..Anh yêu ơi..Đừng kể..Em không nghe..Anh kể là nguy hiểm cho anh... Em không muốn thấy anh bị nguy hiểm..Anh kể, nó biết là anh khổ đấy.." Nhưng Minh Đảo cứ say sưa kể. Thu Sương nghe loáng thoáng câu chuyện một người đàn bà ở Đà Lạt, thích làm tình với thanh niên trẻ khỏe nhưng lại rất kẻo về mụ chi tiền; một đêm người đàn bà này bị cắt cổ, cả gã tình nhân của bà ta cũng bị giết. " Trời ơi... Đừng kể nữa. Tại sao lại cứ kể..Yêu em đi. Yêu em có sướng hơn không? Vừa rồi anh có thấy em sướng không? Anh làm em chết được. Nhất anh..Em nè..Em chờ anh..Yêu em đi.Yêu em nữa đi."

Trái tim yêu đương nồng cháy của Thu Sương kêu lên những lời như thế, nhưng Minh Đảo không nghe. Chàng cứ kể, kể hết. Thu Sương vẫn ôm lưng chàng và nàng kinh hoàng không biết nàng phải làm sao để không kể lại cho Kinh Thiên nghe những gì nàng nghe được mà lão vẫn không biết nàng dấu lão.

CHƯƠNG 10 -

à Ái Xuân... Bà được mạnh không ạ?

Buổi sáng nắng vàng trước cửa chợ Đà Nẵng, Ái Xuân nhìn người thiếu phụ vừa hỏi nàng. Trông quen quen nhưng nàng chưa nhớ ra ai, thiếu phụ tươi cười nói tiếp:

- Em là Tình..người Đà Lạt đây mà..

Ái Xuân nhận ra:

- A.Cô Tình..

Thấy Xuân Tình tươi đẹp, quyến rũ khác xa với Xuân Tình tro khắc ở Đà Lạt, nàng thành thực khen:

- Hay quá. Hồi này tươi quá. Có chuyện gì thế? Lấy chồng chưa?

Xuân Tình cười:

- Thưa sắp.

Hai người trao đổi với nhau vài chuyện về Đà Lạt, về Đà Nẵng. Xuân Tình hỏi thăm sức khỏe của Ái Xuân, Ái Xuân vì phép lịch sự, cũng hỏi thăm về bà mẹ Xuân Tình:

- Hồi này bà má cô có thay đổi gì không?

- Thưa bà không. Má em vẫn vậy, bây giờ má em còn uống nhiều hơn trước nữa.

Ái Xuân đang định nói lời xin lỗi, tôi phải đi thì Xuân Tình nói tiếp:

- Má em đang ở đây. Em đến gặp má em để xin bà đi cai rượu. Ở Đà Nẵng này có ông thầy trị bệnh theo khoa tâm lý hay lắm..Giáo sư Kinh Thiên. Chắc bà có nghe nói đến Giáo sư... ?

- Tôi có nghe.

Ái Xuân nghĩ đến chuyện Minh hay đến phòng trị bệnh của Kinh Thiên, nếu bà mẹ của Xuân Tình cũng đến nộp tiền cho Kinh Thiên thì hai người có thể gặp nhau ở đó.

- Má em chịu tới, nhưng má em tới để phá Giáo sư nhiều hơn là để nhờ ông trị bệnh..Nhưng em tin chắc là thể nào Giáo sư cũng có ảnh hưởng tốt đến lối sống của má em.

Ý nghĩ đến trong óc Ái Xuân: Minh và bà Tá, bà bạn chí thân của Mạc Ta Hoa, có quen biết nhau không? Nếu họ biết nhau..?? Nàng nói:

- Cô đi ăn sáng với tôi nhé. Có tiệm bánh cuốn mới mở, tôi quen bà chủ, bánh khá ngon. Mình đi ăn, nói chuyện một lúc.

Xuân Tình nhận lời ngay. Trên hai đĩa bánh cuốn Ái Xuân đưa câu chuyện trở về vụ án mạng Mạc Ta Hoa:

- Da... Bà là người phát giác ra vụ án mạng đêm ấy nên bà muốn biết về kết quả cuộc điều tra - Xuân Tình nói - Vẫn chưa tìm ra thủ phạm. Em nghĩ cảnh sát dẹp vụ đó rồi. nhưng cảnh sát có thể ngừng song má em thì vẫn cứ tiếp tục cuộc điều tra.

- Cảnh sát tìm không ra, bà má cô làm sao tìm được?

- Bà còn lạ gì má em. Bà rượu vào là nói ba lằng nhằng xí sộ đủ chuyện, nhiều khi má em dựng chuyện lên để nói, nhưng mà chuyện má em mình nghe chơi rồi bỏ, cũng chẳng hại gì. Má em nói Dì Mạc Ta em về báo mộng cho má em biết tên giết Dì đang ở Đà Nẵng. Má em còn kể chuyện này mới ly kỳ, chỉ không biết bà bày đặt ra hay là chuyện thật. Nếu là chuyện thật thì thật là kỳ. Em không tin là chuyện thật..Má em nói hôm bà xuống phi trường ở đây bà nhìn thấy một cô gái mang trên ngực áo cái broche hình con bướm của Dì Mạc Tạ Em cũng có biết con

bướm ấy. Nó cũng không đắt tiền lắm nhưng trông nó lạ, ít có. Má em cho là tên giết Dì Mạc Ta đã lấy cái broche con bướm đó.

Ái Xuân nhớ đến cái broche con bướm của Mộng Trinh, nén xúc động nàng làm vẻ thản nhiên hỏi:

- Sao khi nhìn thấy cô gái mang con bướm đó bà má cô không túm lấy, gọi cảnh sát đến nhờ xem có đúng cái broche đó là của bà Mạc Ta hay không?

- Má em nói lúc ấy lộn xộn, đông người, má em chỉ nhìn thoáng thấy nhưng không để ý. Chỉ khi ngồi trong xe lô chạy ra khỏi phi trường má em mới nhớ ra; má em cho xe quay lại nhưng cô gái ấy không còn ở trong phi trường nữa. Từ đó má em nhất định là tên giết Dì Mạc Ta em đang ở Đà Nẵng, má em đi tìm cô gái đó, má em tin chắc tìm được cô đó là tìm ra tên giết Dì Mạc Ta.

Buổi trưa ấy về đến nhà Ái Xuân vào phòng Mộng Trinh. Mộng Trinh đang nằm nghe nhạc và đọc tiểu thuyết, Ái Xuân thân mật nói:

- Trinh ơi..Cho chị mượn cái broche con bướm của em nhé. Chị lấy kiểu làm một cái giống nó. Được không?

Mộng Trinh sốt sắng nhồm dậy, mở tủ, lấy cái nữ trang, đưa ngay:

- Được chứ. Chị thích à? Của Minh cho em, nếu là của em mua em biếu chị ngay.

- Cám ơn em. Chị mượn thôi. Của Minh cho em, đời nào chị lại lấy của em.

Linh tính báo cho Ái Xuân biết đây đúng là con bướm Bà Tá đã nhìn thấy hôm Mộng Trinh và Minh, Mai Lan đi đón Nam ở phi trường. Bây giờ phải làm sao cho bà ấy nhìn thấy con bướm tang vật này. nhìn thấy nó bà ta sẽ làm om sòm lên. Làm sao bây giờ?

Vì không hỏi Xuân Tình bà Tá ở khách sạn nào trong thành phố Ái Xuân phải mất mười lăm phút mới tìm được khách sạn trong có bà Tá. Nàng gọi điện thoại tới đó và Rô Be Mặt Mụn trả lời nàng. Bà Tá có ở đây nhưng máy tô-lô-phôn để ở phòng tiếp tân, bà Tá ở trên lầu, không bao giờ xuống nhà nghe điện thoại, muốn nói gì cứ nhắn, sẽ nói lại với bà Tá. Ái Xuân nói, giọng quan trọng:

- Nhờ ông Quản lý nói với bà Tá: có người muốn nói riêng với bà về chuyện bà Mạc Ta Hoa. Chuyện quan trọng chỉ có thể nói được với bà. Quan trọng lắm. Ông cứ nói dùm như thế.

Nàng phải chờ đến mười phút mới nghe thấy giọng nói khàn khàn như giọng đàn ông Ba Tàu:

- A lô... Chi đó?

- Bà Tá, phải không ạ?

- Đúng dzồi. Có chuyện gì nói mẹ nó đi.

- Đây là Phòng Trị Liệu của Giáo sư Kinh Thiên. Giáo sư sai tôi nói với bà là Giáo sư mời bà bốn giờ chiều nay bà đến văn phòng gặp Giáo sư có chuyện quan trọng..

Ái Xuân nhăn mặt khi nghe câu chữ thề thốt tục của Mụ Tá:

-... Tưởng cái gì..Lão đạo bịp ấy thì còn có chuyện gì quan trọng mà nói..Tui mà đến là tui vật rầu lão..Nói cho lão biết tui không có đến đâu. Còn lâu.

- Bà nghe tôi nói hết đã nào. Giáo sư mời bà đến để nói với bà một chuyện rất quan trọng liên can đến tên giết bà Mạc Ta Hoa.

Như trên sân khấu cải lương, Mụ Tá thảng thốt kêu lên:

- Mạc Ta Hoa...

- Phải. Mạc Ta Hoa. Tên sát nhân đang ở đây, nhưng nó sắp đi nơi khác. Đúng bốn giờ chiều nay Giáo sư đợi bà ở phòng trị liệu. Bà phải đến đúng bốn giờ.

Mặc cho Mụ Tá ú ớ, Ái Xuân cúp máy. Nàng tin Mụ Tá sẽ không gọi điện thoại lại cho Kinh Thiên vì cái lý do giản dị là Mụ không có số điện thoại của lão đạo bịp.

CHƯƠNG 11 -

ai người ngồi đối diện chủ khách - Chủ là Giáo sư Kinh Thiên, khách là bà Quả phụ Lê văn Tá - Họ gườm gườm nhìn nhau, và như Chu Công Cẩn với Khổng Minh Gia Cát, họ đang tìm hiểu nhau nghĩ gì, nhau sẽ nói gì, nhau sẽ làm gì.

Kinh Thiên khó hiểu trước thái độ của Mụ Tá. Lão không biết chiều nay Mụ đến gặp lão có chuyện gì, Mụ hung hăng và có vẻ muốn lại gây sự phá lão. Lão sửa lại gọng kính trắng, xoa xoa hai bàn tay vào nhau:

- Thưa bà..

Mụ Tá hăm hăm chặn ngang:

- Bà ví con ký gì? Biết ký gì thì nói ngay ra đi, đừng có ồm ờ..Lững lơ con cá vàng..Mất thì giờ...

Lão đạo bịp nghiêng mặt với cái vẻ mà lão tự cho là rất bác sĩ chuyên khoa tâm lý trị liệu:

- Thưa bà..Bà muốn tôi nói về chuyện gì?

- Chuyện gì còn phải hỏi người ta nữa? Ấm ở hội tề..Thằng nào giết Sê ri Mạc Ta Hoa của người ta?

Kinh Thiên ngạc nhiên thật sự:

- Ai giết? Làm sao tôi biết? Sao bà lại hỏi tôi? Bà phải hỏi cảnh sát chứ?

Mụ Tá trừng mắt:

- Làm khó dễ hả? Muốn yêu sách gì đây?

- Bà Mạc Ta Hoa là bà nào? Ở đâu? Tôi không quen biết bà nào là bà Mạc Ta Hoạ.Bộ bà nghi tôi giết bà ấy sao?

- Dzu không giết nhưng Dzu biết thẳng giết.
- Tôi không biết gì hết.
- Tại sao vừa nói biết mà bây giờ lại nói không biết?

Hai đương sự cùng to tiếng:

- Người ta nói biết bao giờ?
- Chờ chi tiền mới nói phải hôn?

Hết chịu nổi, Kinh Thiên đứng bật dậy:

- Bà đi ra ngay A lệ. Soóc tê...
- Soóc tê thì soóc tề Ngán gì...

Mụ Tá đứng lên. Kinh Thiên làm hành động đại dột là hăm hăm đi ra mở cửa. Mụ Tá tung cánh tay ra kẹp cổ lão khi lão đi trong tầm tay của Mụ. Mụ ấn đầu lão xuống bàn:

- Thằng nào giết người? Thằng nào? Thằng nào? Nói...

Mụ Tá hỏi dồn. Kinh Thiên ú ớ, rầy rụa. Cái máy điện thoại rơi xuống sàn, mũi giày dzôn - giống loại giày Thi sĩ Tú Xương đi đến nhà cô đầu Hàng Thao, Nam Định, Tông Ke, tức Bắc kỳ, thập niên 30- đá thụp thụp vào cạnh bàn.

Cánh cửa vào phòng mở hé, Thu Sương lộ mặt nhìn vào.

Mụ Tá buông Kinh Thiên ra, Mụ tỉnh queo như không có chuyện gì lạ xảy ra cả.

Thu Sương sợ hãi:

- Giáo sư có cần tôi gọi người vào đưa bà này ra không ạ?

Kinh Thiên thở hỗn hển, lão sửa lại gọng kính trắng, sửa nút ca-vát, và lắc đầu:

- Không. Không cần. Để tôi nói chuyện với bà ấy. Ra đi.

Để tỏ ra mình là chủ nhân và mình chủ động lão đặt lại cái ghế:

- Mời bà ngồi. Chúng ta nói chuyện đằng hoàng.

Mụ Tá tỏ vẻ hài lòng:

- Tốt. Tại Dzu không chịu nói, đâu phải tại tui.

- Bà nói tôi mời bà đến để nói về vụ bà bạn của bà bị giết ?

- Chớ còn gì nữa. Hỏi đi, hỏi lại mãi. Không thể thì tui đến đây làm chi?

- Nhưng mà ai nói với bà tôi mời bà đến chứ?

- Còn ai nữa? Em thư ký của Dzu tô-lô-phôn đến cho tôi, nói Dzu mời tôi bốn giờ chiều nay đến gặp Dzu. Em nói rõ Dzu mời tôi đến để cho tôi biết tên thằng giết bạn tôi ở Đà Lạt.

- Nói vậy thật à?

Như nhà tu hành chân chính bị nghi là đi hát cô đầu và ăn thịt chó, Mụ Tá nổi sùng lên:

- Nói người ta phịa sao? Người ta phịa làm ký gì mới được chứ?

Thu Sương được gọi vào, nàng ngơ ngác:

- Em có gọi điện thoại bao giờ cho bà đâu...

Mụ Tá đứng lên. Thu Sương sợ hãi lùi ra cửa phòng. Bổng Kinh Thiên thay đổi thái độ, lão xoa xoa hai bàn tay vào nhau. Sau khi hất hàm ra lệnh cho Thu Sương ra khỏi phòng, lão ôn tồn nói với Mụ Tá:

- Tôi hiểu rồi. Không có ai gọi điện thoại cho bà cả. Tiềm thức của bà bị ám ảnh vì cái chết của bà bạn, bà ngày đêm mơ tưởng đến việc tìm ra tên giết người nên bà chờ đợi có người nói cho bà biết tên đó là ai, ở đâu...

Kinh Thiên ngừng nói, lão ngừng vì thấy nét mặt Mụ Tá thay đổi. Có vẻ như Mụ vừa nghĩ ra được chuyện gì thú vị, Mụ cười tùm một mình; qua mấy lần gặp người đàn bà quái dị này lão đạo bịp chưa từng thấy Mụ cười lần nào, dù là cười nhạo.

Mụ Tá vừa cười tùm vừa gật gù:

- Thôi..Thôi..Moa cũng hiểu rồi. Moa biết kẻ nào đã giả danh Dzu tô-lô-phôn cho moa để gạt moa đến đây làm phiền Dzu.

Kinh Thiên tò mò:

- Ai dzậy? Bà nghi cho ai giả danh chúng tôi?

Mụ Tá búng hai ngón tay vào nhau đánh choách một cái, Mụ la lên : " Đúng dzồi..! Xe xà..Xe xà..Bồng Bồng.." nhưng ngay sau đó nét mặt mụ chuyển sang vẻ bí mật, Kinh Thiên không chịu nổi, hỏi tới tấp:

- Ai? Ai tô-lô-phôn bảo bà đến đây? Ai? Kỵ xà?

Mụ Tá lừng khừng:

- Ai thì Dzu hỏi làm gì? Ai thì ăn nhậu gì đến Dzu?

Kinh Thiên tròn mắt, hàng ria chuột vểnh lên:

- Ăn nhậu lắm chứ sao lại không? Mạo danh người ta mà nói không ăn nhậu!

Mụ Tá suy nghĩ rồi gật đầu:

- Moa phải giữ bí mật tên tuổi người này. Moa chỉ có thể nói nhỏ riêng một mình Dzu nghe thôi.

Tuy lúc ấy trong phòng chỉ có Mụ và Kinh Thiên, Mụ cũng nhìn quanh với cái vẻ quan trọng. Mụ gõ ngón tay cộc cộc lên mặt bàn:

- Dzu ghé lại gần đây moa nói Dzu nghe.

Vì tham lam Kinh Thiên quên cả đề phòng. Lão nhô người qua mặt bàn để ghé tai đến gần Mụ Tá. Mụ Tá đứng lên, tay trái nắm rờ-ve áo veston của Kinh Thiên kéo xuống, tay phải mụ đấm một quả vào giữa ngực Kinh Thiên. Hư... ! Kinh Thiên mất thăng bằng, ngã nằm xuống bàn. Lập tức lão bị Mụ Tá chẹn cổ:

- Hà..Hà..Bi giờ có chịu nói không? Đứa nào giết Mạc Tả Đứa nào? Nói mau.

Từ ngày biết đàn bà đến giờ - Kinh Thiên biết đàn bà rất sớm, biết từ năm lão mới mười ba tuổi, tức là từ khi lão ở vào cái tuổi mà tuần báo Tuổi Ngọc - tuần báo chuyên bán cho các cô nữ sinh đệ ngũ, đệ lục trung học, những cô đệ tam, đệ tứ bắt đầu có tình nhân không bỏ tiền ra mua Tuổi Ngọc nữa - tuần báo Tuổi Ngọc của nhà văn Duyên Anh gọi là "lứa tuổi thích ô mai, tuổi ngọc, tuổi vàng, ngày xưa còn bé.." - nhưng chưa bao giờ lão gần một người đàn bà khủng khiếp như Mụ Tá. Nói là lão bị đè chết cứng, bị chẹn cổ thì đúng hơn là gần. Miệng lão há lớn, tròn như chữ O, hàng ria chuột hết còn vung vẩy.

Mụ Tá ghé sát mặt Mụ xuống mặt Kinh Thiên, hơi rượu chua lòm phà dữ dội vào mũi lão đạo bịp:

- Nói. Pạc lệ Đòi hỏi ký gì? Muốn ký gì? Muốn gì cũng ô kê ráo trọi. A lò... A lệ.Pạc lệ.Tú đờ suýt..Đứa nào giết Sê ri Mạc Ta của moả?

Bàn tay phải chẹn cổ Kinh Thiên, bàn tay trái Mụ thò vào mái tóc Kinh Thiên vò vò rồi giật giật. Lão đạo bịp có bộ tóc rất thưa, lão đã chịu khó chích nhiều chai Bepanthène và Vitamin H3 kiêm uống cả hai, ba tạ hà thủ ô với hy vọng được mọc tóc nhưng kết quả là cùng với tháng năm qua - những ngày như lá, tháng như mây - mái tóc lão càng ngày càng thưa thớt. Lão run rẩy khi nghe Mụ Tá nói sát miệng vào vành tai lão:

- Dzu chưa được nghe thành tích đánh người ăn tiền của moa, hả? Để moa tự giới thiệu vài đường. Những năm bốn bảy, bốn tám, các quan Đại Pháp mới trở lại Đông Dương, moa được tuyển làm nữ chuyên viên thẩm vấn của Suyà-rơ-tê Phê- đê-ran. Phê- đê-ran ạ, nghe rõ dùm tí. Thẩm vấn là phải tra tấn. Thẩm vấn tức là tra tấn. Không tra tấn đời nào bọn phạm tội chịu khai. Tù đàn bà là giao cho moa thẩm vấn. Tù đàn ông không chịu khai cũng giao cho moa luôn. Moa thẩm vấn là em nào cũng phải khai hết. Moa có thuật nhổ lông thần sầu. Moa đã nhổ là không em nào chịu nổi. Đây nè... Để moa biểu diễn cho Dzu coi.

Hai ngón tay Mụ Tá vê vê mấy sợi râu còi bên mép Kinh Thiên rồi giật mạnh một cái. Miệng Kinh Thiên đang tròn chữ O bỗng méo thành chữ Y nằm nghiêng. Nhờ vậy lão la lên được thành tiếng:

- Cứu tôi! Ối..! Ối..! Nó giết tôi..!

o o o

Ngồi trong xe taxi đậu ở đầu đường Ái Xuân nhìn thấy Mụ Tá đi vào phòng trị liệu Kinh Thiên. Đợi mười phút trôi qua nàng xuống xe vào theo.

Vào đến nơi nàng thấy Thu Sương đang phân trần với một thanh niên. Thu Sương và anh này cùng bận bộ áo trắng gọi là áo bờ-lu, loại đồng phục của những ông thợ cạo và bác sĩ, y tá:

- Cái nhà bà này kỳ quá đi. Mình chẳng gọi điện thoại gì đến cho bà, bà cứ đổ riệt là mình gọi..

Gã nọ ngẩng ngẩng cần cổ lộ hầu, cục xương cổ nhấp nhồm lên xuống, hỏi:

- Bà ấy muốn cái gì?

- Không biết. Bà ấy có bà bạn, làm Me Tây thì phải, bị cướp nó cắt cổ chết ở trên Đà Lạt. Không hiểu sao bà cứ nhất định giáo sư mình biết ai giết..bà đòi giáo sư phải nói cho bà biết.

Gã thanh niên gật gù, giọng thán phục:

- Không chừng giáo sư mình biết thật đấy, Thu Sương ạ. Giáo sư mình biết nhiều chuyện thần sầu lắm. Thu Sương không thấy các ông tướng, ông tá, cả ông tướng Vùng, còn phải mời giáo sư mình đến cố vấn đấy u?

Thu Sương quay lại tiếp bà khách mới tới. Giáo sư rất bận, chiều nay giáo sư không tiếp ai, muốn được giáo sư tiếp, bà khách phải ghi tên lấy hẹn. Ái Xuân ghi bậy một tên giả rồi trở ra. Không ra khỏi toà nhà ngay, nàng đứng lại ở hành lang, quan sát địa thế. Nàng nghe có tiếng người la lối rồi tiếng lục đục vang lên trong phòng trị liệu.

Nàng đi tới đặt cái broche con bướm lên thành cầu thang, nàng tính Mụ Tá đi ra sẽ nhìn ngay thấy con bướm. Rồi nàng đi tới cửa một văn phòng luật sư ở cạnh phòng trị liệu Kinh Thiên, nàng đứng quay lưng lại cầu thang cho Mụ Tá không nhìn thấy mặt nàng.

Mụ Tá bị đẩy ra hành lang, mụ sứa? lại bộ y phục sộc sộc rồi huỳnh huých đi ra thang lầu. Ái Xuân nghe tiếng giầy cao gót của Mụ dừng lại. Không quay lại nhìn nàng cũng thấy cảnh tượng Mụ Tá đứng sững khi nhìn thấy con bướm trên thành thanh lầu, Mụ dáo dác nhìn quanh rồi thò tay ra thộp ngay con bướm, bỏ vội vào cái sắc tay to tổ bố, bước vội xuống cầu thang.

CHƯƠNG 12 -

inh Thiên xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau rồi trịnh trọng nói lời phi lộ:

- Cám ơn ông Nam đã vui lòng quá bộ đến đây hôm nay.

Nam, tức Nam Ria Con Kiến, Cơ-lắc GộpBơ Giao Chỉ, bạn chí thân của Minh Đảo, ngồi trước mặt Kinh Thiên. Y dùng hai hàm răng cắn cuống gổ điếu xì-gà Hav-a-tampa, hàng ria mép của Y ngay ngắn chứng tỏ Y không bị bối rối nội tâm. Y im lặng chờ xem lão đạo bịp dở trò gì. Y đến đây vì lão đạo bịp nói qua điện thoại với Y : " Mời ông Nam đến cho tôi được nói chuyện với ông về ông Minh, ông bạn ông.." Nam biết Minh Đảo lui tới phòng trị liệu của Kinh Thiên nhưng Y không ngăn vì Y cho rằng không có gì nguy hiểm. Nay Y hỏi thì tình hình có vẻ như đã muộn. Nhìn bộ mặt nham hiểm rẻ tiền, hạ cấp của Kinh Thiên, Nam nghĩ không biết tại sao một tên bịp ra mặt như thế lại có thể lấy được tiền của nhiều người, kể cả những người được kể là trí thức.

Kinh Thiềnn hôm nay có vẻ tự tin. Lão nói chậm rãi, rõ rệt, đàng hoàng như một chính khách lão thành ban chỉ thị cho đàn em:

- Ông Nam..Tôi mời ông đến vì tôi thấy thời gian đã tới lúc chúng ta phải gặp nhau..

Lão thốt tiếng cười khinh đời:

- Giang hồ chúng ta phải dùng thủ đoạn để thắng đời, nhưng giang hồ nhiều khi cũng rất quang minh, chính đại, thành thật, tín nghĩa. Giang hồ chơi đòn phép với người ngoài giới, giang hồ không đòn phép với nhau. Ông đồng ý với tôi không??

Lão học được cách hỏi người khác câu: "Đồng ý không? Đồng ý chứ?" nhờ lão được nghe ông Giáo sư Triết Trần Bích Lan, tức Thi sĩ Nguyễn Sa, nói chuyện mấy lần. Lão được quen biết sơ sơ ông giáo sư triết kiêm thi sĩ từ những ngày xưa, ngày xưa ở tỉnh lỵ Hà Đông bên hông Hà Nội - Lão biết ông Nguyễn Sa nhưng ông Nguyễn Sa không biết lão là ai. Tuy vậy sự quen biết nhỏ nhoi ấy cũng đủ để cho Kinh Thiên nói với mọi người rằng ông Nguyễn Sa là bạn mày tao với lão và lão từng là bạn đồng học của giáo sư Trần Bích Lan. Hai tiếng "đồng học" mơ hồ đây có thể được hiểu là "cùng học ở bên Pháp." - Giáo sư Trần Bích Lan khi nói, thường hỏi người nghe: "Đồng ý???"

Nam Ria không trả lời. Kinh Thiên nói tiếp:

- Chúng ta chưa gặp nhau bao giờ nhưng tôi từng được nghe nói đến ông, chắc ông cũng có nghe anh em trong giới nói đến tôi. Vì vậy tôi thấy tôi nên nói thẳng với ông, còn ông quyết định ra sao, đó là phần ông. Song tôi nghĩ ông là bạn chí thân của Minh Đảo, ông là người hiểu biết, tất ông sẽ thấy việc ông và tôi hợp tác với nhau để bảo vệ Minh Đảo là đúng. Đúng và cần làm ngay.

Kinh Thiên đổi giọng nói và nét mặt, từ hoà nhã, thân mật lão chuyển sang nghiêm trọng:

- Tôi được biết một số tội trạng và án tích của Minh Đảo. Cách đây ba năm Minh Đảo dùng dao đâm chết một tay côn đồ Tàu ở đường Tổng đốc Phương, Chợ Lớn. Tên A Sường, một mã thầu dậu. A Sường có nhiều tiền án trộm cướp, đả thương, Tổng Nha Cảnh Sát cho đây là vụ hai nhóm côn đồ Tàu Việt tranh dành đất sống, thanh toán nhau nên không sốt sắng lắm trong việc điều tra truy tầm hung thủ. Tuy vậy cái tên Minh Đảo cũng bị ghi trong hồ sơ là tình nghi thủ phạm. Hồ sơ cảnh sát Tổng Nha ghi

Minh Đảo bị bắt vì tội cướp, hai lần ở tù, lần đầu ở Chí Hòa hai năm, lần thứ hai Chí Hoà rồi ra Côn Đảo ba năm. Nhưng..những án đó không đáng gì so với cái án Minh Đảo mới làm đây ở Đà Lạt...

Tuy đã biết trước và đã tự trấn tĩnh để tình trí đối phó với mọi tình huống Nam Ria cũng biến sắc mặt khi nghe lão đạo bịp nói đến hai tiếng Đà Lạt. Kinh Thiên nhìn thẳng vào mặt Nam Ria, trầm giọng nói rõ từng tiếng:

- Cách đây tám tháng ở Đà Lạt..người có tên là Trần duy Minh, hỏn danh Minh Đảo, đã giết chết hai người trong một đêm. Một trong hai nạn nhân là anh Tôni Cương, diễn viên điện ảnh, nạn nhân thứ hai là bà Nguyễn thị Hoa, tức bà Mạc Ta Hoa. Tôi biết tại sao Minh Đảo lại giết hai người ấy, tôi có bằng chứng Minh Đảo là tên sát nhân. Cô Ái Xuân, người chị của cô Mai Lan, vợ Minh Đảo, cũng nghi cho Minh Đảo đã giết cô Mạc Ta Hoa. Cô Ái Xuân chỉ mới nghi thôi, cô ấy đang tìm bằng chứng. Nguy hiểm cho Minh Đảo hơn nữa là còn một người đàn bà thứ hai đang tìm kiếm người giết cô Mạc ta Hoa. Người đàn bà này là bạn thân của cô Mạc Ta Hoa, bà ta có thể làm hại Minh Đảo bất cứ lúc nào.

Kinh Thiên muốn dấu tên tuổi người đàn bà vừa được lão nói đến, nhưng Nam Ria cười nhạt:

- Tôi biết mụ đó rồi.

Kinh Thiên cũng nhếch mép cười nhạt:

- Ông bạn biết rồi thì tốt thôi. Như vậy là bạn biết tôi không bịa chuyện để dọa bạn. Chuyện quan trọng bạn và tôi cần làm hiện nay là hợp sức lại để bảo vệ Minh Đảo. Ông bạn đồng ý với tôi chứ?

Một lần nữa Nam Ria không trả lời.

Kinh Thiên bồi thêm:

- Chính miệng Minh Đảo kể ra từng chi tiết vụ giết Mạc Ta Hoa và Tô Ni Cương.

Nam Ria ghi nhận việc lão lang bịp không nói " chính miệng Minh Đảo kể với tôi," lão chỉ nói "chính miệng Minh Đảo kể rạ." Nam nghĩ có thể Minh kể với người nào khác, người khác này kể lại với lão lang bịp.

Nam không tin, nhưng vì yếu thế, vì bị Kinh Thiên nắm quyền chủ động, lại thêm vì bị xúc động: đây là lần thứ nhất Y nghe một người lạ nói rằng Minh Đảo giết người ở Đà Lạt. Y chỉ nói được một câu yếu sù:

- Đời nào có chuyện ấy.

- Bạn không tin cũng phải thôi. Chính Minh Đảo cũng không biết là mình đã khai ra chuyện giết người.

Kinh Thiên ngồi im, lão thường thức sự bối rối của Nam Ria.

Cuối cùng Nam Ria phải hỏi cái câu mà Kinh Thiên muốn Y phải hỏi:

- Tiền?

- Tất nhiên, nhưng ở đời có nhiều chuyện không phải chỉ chi đũa. là xong. Nếu chỉ cần chi tí đũa. còm tôi đã nói thẳng với Minh Đảo. Tôi mời bạn tới đây là để bàn chuyện cứu Minh Đảo. Tôi có cảm tình với Minh và giang hồ ta nói thật với nhau, Minh có thoát nạn, Minh có được an ninh, có được làm ông chủ bự quản lý dài dài cái sản nghiệp của nữ tỷ phú Mai Lan, ta mới có thể có nhiều tiền. Tôi nói ta đây là bạn và tôi. Bạn là bạn chí thân của Minh, Minh chỉ có thể trông cậy vào bạn, bạn nên tin tôi..

Nam Ria vẫn chỉ nói mơ hồ:

- Tôi chưa từng tin ai, tôi chưa bao giờ nhận lệnh của ai.

Đến lượt Nam gằn giọng:

- Nếu bạn tôi bị nguy, tôi thừa sức một mình bảo vệ nó. Nếu cần, tôi hy sinh mạng sống của tôi cho nó. Tôi từng hy sinh cho nó nhiều lần..

Ánh mắt và sự rung động của hàng ria con kiến trên môi Nam Ria cho Kinh Thiên biết Y muốn nói:" Mẹ kiếp..Có giỏi anh cứ động đến bạn tôi đi. Tôi giết anh trước.."

Kinh Thiên nhún vai như nhà phi-lôđzốp bực mình vì cứ phải nhắc đi, nhắc lại một chân lý cũ rích:

- Tất nhiên..Tất nhiên..Bạn có thể chết vì Minh Đảo, nhưng bạn chết mà Minh Đảo có thoát nạn, có được sống hay không mới là chuyện quan trọng. Như bạn thấy đó, bây giờ có hai người đàn bà muốn làm hại Minh Đảo, bạn có thể giết cả hai người đó được không? Cứ coi như bạn giết được hai người đó, bạn giết luôn cả tôi nữa, liệu cảnh sát có để yên cho Minh Đảo phây phây sống hay không? Vấn đề bây giờ là ta phải tìm cách cứu Minh Đảo, cứu một cách êm thấm, không phải cứu bằng cách giết thêm một, hai người khác; nhất là lúc này không phải là lúc chúng ta dùng đòn phép lừa bịp nhau. Như tôi đã nói đòn phép là để dùng với người ngoài..

Bị Kinh Thiên vừa đe dọa, vừa thuyết vừa chinh cho một hồi, Nam Ria nén giận để có thể ngồi yên. Y thấy Y bị Kinh Thiên dồn vào thế bị động. Y bực vì Kinh Thiên luôn miệng nói đến giới giang hồ và tự nhận là bạn giang hồ với Y, thân mật gọi Y là bạn và gọi Minh bằng cái tên giang hồ là Minh Đảo, Y thắc mắc không biết trong những lần tới đây, gọi là để điều trị bệnh nóng giận, Minh đã nói những gì với lão lang bịp này.

Chờ một lúc cho những lời nói của mình thấm vào lục phủ, ngũ tạng của Nam Ria, Kinh Thiên mới hỏi:

- Bạn giao tình với Minh Đảo bao lâu rồi?

Miễn cưỡng Nam Ria trả lời:

- Lâu rồi.

- Từ nhỏ?

Nam Ria gật đầu.

- Bạn từ nhỏ có thể coi là thân hơn anh em ruột - Kinh Thiên nói - Chỉ có Minh Đảo bỏ bạn thôi, không bao giờ bạn bỏ Minh Đảo.

Nam Ria dơ ngón tay trở lên:

- Đừng gọi tôi là bạn. Chưa bao giờ và sẽ không bao giờ tôi là bạn anh. Anh không có tư cách gọi Minh bằng cái tên Minh Đảo.

Kinh Thiên lại nhún vai:

- Được thôi. Bạn càng tốt, không bạn cũng không sao, nhưng hãy nghe tôi nói. Tôi muốn nói đôi lời có lợi cho ông. Tôi hơn tuổi ông, ông có nghe tôi nói cũng không có gì phải Tặcdzăng nổi giận. Trước kia ông Minh chưa có vợ, ông có thể sống thân thiết với ông ấy được. Khi có vợ, tình bạn của người đàn ông bắt buộc phải nhạt đi. Thời gian làm nhạt phai tất cả, Giàu đổi bạn, sang đổi vợ. Thường tình. Ai cũng vậy, chẳng riêng gì ông Minh. Ông có ích cho ông Minh khi ông Minh sống cuộc đời độc thân; khi giàu sang có tiền bạc che chở, ông Minh sẽ không cần đến ông nữa. Rất có thể có ông sống bên cạnh ông Minh sẽ không thoải mái vì ông gợi cho mọi người nhớ lại quá khứ của ông Minh. Ông sẽ trở thành người thừa. Ông không còn là bạn mà ông cũng không thể hạ mình làm một thứ gia nhân cho vợ chồng bạn. Không lâu la gì đâu chỉ cần ngày này sang năm thôi, tình trạng của ông sẽ ra sao? Bây giờ tất cả mọi nhu cầu về cuộc sống của ông đều do vợ chồng ông Minh giải quyết. Ông phải thoát ra khỏi cảnh hưởng ăn nhờ ấỵ, mà muốn thoát ra ông phải

có tiền. Bà vợ Ông Minh thừa tiền, bà ấy yêu mê ông chồng. Nếu có tai họa xảy ra với ông Minh bà ấy sẽ đau khổ lắm lắm. Giữ cho ông Minh không bị tai họa, làm cho bà Mai Lan không phải đau khổ, bà ấy trả công chúng ta một số tiền. Có gì là quá đáng hay vô luân?

Lời bình luận của Kinh Thiên về tình bạn, tình đời và tiền bạc làm cho Nam Ria xúc động. Y thấy Kinh Thiên nói đúng. Quả thật là Minh không cần Y nữa. Nói cách khác Minh không còn cần Y như trước kia, như thời Minh chưa có vợ. Bây giờ Minh giao du toàn với những người có địa vị, trí thức, có quyền lực: những ông Tướng, Tá, Tỉnh trưởng, bác sĩ, kỹ sư, Minh là thành viên Hội Lyons Club, được mời làm cố vấn của Hội Đồng Thị Xã, đi câu trên biển với ông thị trưởng, đi bắn trong rừng với ông Tướng Vùng, xoa mà chược với ông Chánh án vv. Mai Lan là Hội Trưởng Hội Bạn Thương Binh, Mẹ Đỡ Đầu Cô Nhi Viện, Phu nhân Thủ Tướng Chính phủ khi đến Đà Nẵng có ghé đến biệt thự Mai Lan dùng cơm. Mỗi khi nhà có khách Nam Ria nằm tịt trong phòng. Cùng sống một nhà mà có khi cả hai ba ngày Minh và Y không gặp nhau, không nói với nhau một tiếng. Đúng như lời lão lang bịp nói Y không thể hạ mình làm gia nhân của Minh mà Y cũng không còn là bạn của Minh nữa.

Trái tim Nam Ria bỗng đau nhói khi Y nghĩ đến chuyện Minh gặp nguy hiểm - Nếu bị bắt Minh có thể bị tử hình. Hành động giết người của Minh quá tàn ác - Minh đang cần Y bảo vệ. Y phải làm sao bây giờ?

Nam Ria thở dài và nước mắt lưng tròng, hàng ria mép run rẩy, Y ghen lời;

- Tôi phải làm gì?

Kinh Thiên biết lão đã thắng. Kinh nghiệm cho lão biết khi thắng lão đừng để lộ vẻ kiêu hãnh, lúc này là lúc lão cần

khiêm tốn với Nam Ria nhất. Lão nói như lão năn nỉ Nam:

- Ông nhận lời, tôi mừng. Tôi vẫn sợ mình tôi không đủ sức cứu ông Minh. Nhưng có ông thì được. Người tôi sợ nhất là cô Ái Xuân. Cô này thông minh, sắc xảo, lại tham lam. Đàn bà như cô ta thật là đáng sợ. Nguy hiểm nhất là cô ta lại ở sát bên ông Minh. Mọi lời nói, mọi cử động của ông Minh cô ấy đều biết. Nay có ông ở ngay trong nhà, tôi tin ông có thể hóa giải được những độc chiêu của cô Ái Xuân. Còn về người đàn bà kia.

Nam Ria thốt ra tiếng chửi dành riêng cho người vừa được Kinh Thiên nói đến. Y dồn cơn hờn giận của Y vào Mụ Tá:

- Mụ ấy hoàn toàn không biết gì về Minh cả. Mụ ấy là bạn của Mạc Ta Hoa. Bụng suốt ngày. Nhà mụ với nhà Mạc Ta Hoa ở sát bên nhau, chỉ cách mấy thước vườn. Mụ vẫn la lối là mụ sẽ tìm cho bằng được người đã giết Mạc Ta Hoa để trả thù, Mụ chỉ la cái mồm thế thôi. Nhưng..

Tuy nói cứng Nam cũng bị bối rối:

- Nhưng không biết tại sao Minh về đây, Mụ cũng bỏ Đà Lạt để về đây. Mụ đi theo Minh hay việc Mụ về đây chỉ là tình cờ ?? Tôi quen Mụ. Tôi phải đến gặp Mụ để hỏi dò xem mới được.

Kinh Thiên đồng ý quá, lão đang mong Nam Ria đến gặp Mụ Tá để làm cho nội vụ nổ ra tùm lum - Lão đứng ngoài cuộc hưởng lợi - nhưng lão cũng vờ suy nghĩ, đắn đo ra cái điều từ nay lão là tay chủ động mọi việc. Vài dây sau lão mới nói:

- Nên lắm. Nếu ông quen bà đó thì ông đến dò hỏi thẳng bà ta xem sao. Còn chuyện này nữa: ông canh chừng cô Ái Liên dùm tôi, tôi ngán cô này hơn tôi ngán bà Tá nhiều. Ông cũng phải luôn luôn để ý ngăn cản ông Minh để ông ấy đừng có hành động gì hung dữ với bà Mai Lan. Bà Mai

Lan không phải là mẫu người đàn bà chịu được ông chồng đối xử thô bạo. Ông đồng ý? Thô bạo thôi, đừng nói gì đến chuyện thượng cẳng chân, hạ cẳng tay với bà ấy. Đồng ý? Ông dư biết tính tình ông bạn ông, tôi không cần nói nhiều. Con giận nổi lên, phải nói là con điên chứ không phải con giận, ông Minh có thể giết bà vợ được lắm. Ông tin không? Kẻ đã giết người một lần rất dễ dàng giết người lần thứ hai. Người ta nói là có cô hồn người bị giết theo ám. Ông và tôi phải hợp lực với nhau giữ cho ông Minh không tái phạm. Ông đồng ý?

o o o

Đang ngồi trầm tư trước cái broche con bướm đặt bên ly rượu Mụ Tá thu vội con bướm bỏ vào sắc tay khi Rô Be Mặt Mụn vào phòng:

- Vô Định Kỳ Vương Hồng Kông bên hông Chợ Lớn có khách đến thăm đấy. Ông này còn trẻ, có đôi hàng ria mép coi bộ kỳ kỳ... Hồng phải là con gái mà nhìn hàng ria ổng tui cũng thấy nhột nhột...

Người được Rô Be giới thiệu có đôi hàng ria mép gầy nhột nhột bước vào phòng:

- Thân chào người đẹp..Bông-jua Mađam Côlônen..

Nam Ria gọi Mụ Tá là người đẹp không chút ngượng mồm. Bất cứ người đàn bà nào khác cũng có thể bất bình vì lời ca tụng có tính cách sỗ xiên ấy, nhưng Mụ Tá tỉnh queo. Mụ nghĩ:" Mày muốn gọi bà là ký gì cũng được, bà đang cần gấp mày nhưng không biết phải tìm mày ở đâu thì mày lại dẫn xác đến. Hay thật. Mạc Ta linh thiêng thật. Vi-vờ Mạc Ta Hoạ."

Thấy Nam Ria đến Mụ mừng lắm nhưng ngoài mặt Mụ tỏ ra lạnh lùng:

- Bôngđzua Tưởng Dzu về Đàlat hay Sègoòng rồi chứ. Vẫn còn ở đây à?

- Tất nhiên là còn ở đây thì hôm nay tôi mới đến thăm bà được chứ. Người đẹp hay hỏi vợ vẫn. Thật đấy mà..Trông bà hồi này phây phây ra, cứ như là Thẩm Thúy Hằng. Đàn bà gì mà càng ngày càng trẻ, càng đẹp ra như dzầy nè. Bà sai thuốc cải lão hoàn đồng của bọn Cộng sản Tiệp Khắc, Hung Gia Lợi phải hôn? Coi chừng đấy. Dùng cái thứ thuốc đó ép-phê thật nhưng mà phải trả cái giá đắt đấy. Bọn cộng sản là thâm độc, ác ôn còn đồ lắm..

Tò mò Mụ Tá hỏi:

- Trả giá gì? Tiền à?

- Tiền thì nói chuyện gì. Với đàn bà cần trẻ đẹp, nhất là những bà già, tiền không thành vấn đề. Bà sai cái thuốc đó nó làm bà trẻ lại. Đúng. Nó làm bà trẻ lại thật. Nhưng mà bà không có nghĩ đến cái chuyện nó làm bà trẻ lại như con gái mười sáu, mười bảy tuổi, bà bẻ gãy sừng trâu, bà dậy thì, bà rạo rức đòi hỏi tình yêu. Bà lại có tình nhân, bà lại lấy chồng, lại đẻ con trong lúc cháu nội, cháu ngoại bà chúng nó có con lâu rồi. Con chúng nó nhiều tuổi hơn con bà. Như vậy rồi tình trạng gia đình bà sẽ ra sao? Ông chồng bà bằng tuổi anh cháu nội bà?? Bà có nhớ câu : "Sinh ông rồi mới sinh chạ Sinh cháu giữ nhà rồi mới sinh ông" không? Trường hợp hồi xuân quá trớn của bà câu ấy phải đổi là : "Mặc cha, mặc mẹ, mặc ông. Bà đi lấy chồng, bà lại sinh con.."

Mụ Tá há miệng ngáp nhưng Mụ tỏ ra lịch sự Ở điểm Mụ cầm cổ bài Tây lên che miệng:

- Mời ngồi chơi. Uống tí rượu nhé. Tí ti an-côn cho ấm rốn, tí ti phuym-mê xi-ga-rét cho thơm râu... Sếch nhen?

Không có sô- đạ Moa không ưa sô- đạ Cô-nhắc, uýt-ky chơi sô- đạ chỉ tổ to bụng.

- Sếch thì sếch sợ gì. Cái gì bà không sợ là tôi cũng không sợ.

Mụ Tá rót whisky vào cái ly nhỏ cho Nam.

Nam cười tủm:

- Bà vừa uống uýt-ky vừa chích Hát Tờ-roa, vừa xử dụng Hấp Tinh Đại Pháp..Làm gì mà bà chẳng trẻ đẹp. Coi chừng tàu hỏa nhập ma.

- Hấp Tinh Đại Pháp cái con khỉ. Có Hấp Tinh Ba Tàu thì có..Đại Pháp làm gì có phép Hấp Tinh.

- Ý. Bà nói chơi hay nói rớn đấy? Đại Pháp mới là hấp tinh dữ dội. Nhất thế giới đấy.

Mụ Tá giả vờ mắc cỡ:

- Cái nhà anh nhà báo phải gió này, chỉ nói nhảm là không ai bằng. Hôm nay có chuyện gì mà lạc đến đây? Sao biết Moa ở đây mà đến?

Nam Ria nhếch mép:

- Bà ở đâu ai mà chẳng biết. Tất cả người Đà Nẵng, lớn bé, già trẻ, nam, phụ, lão ấu..đều biết Mađam Côlônenn Đờ Cốc Si Cốc ở Ô-ten nào trong thành phố sông Hàn này. Tôi lên xích lô, chỉ cần nói:" Đưa tôi đến Ô-ten Bà Côlônenn.." là người ta đưa tôi đến đây.

Nam Ria nhấp tí rượu, gã cẩu găng không tỏ vẻ ghê ghê vì cái ly lâu ngày không rửa có mùi tanh tanh. Gã vào chuyện thật nhanh và tự nhiên:

- Nghe nói hôm nọ bà đến phòng bệnh của Giáo sư Kinh Thiên bà đại náo một trận?

- Làm gì có.

- Bà phá tan hoang phòng bệnh của người ta bà còn nói là làm gì có, bà mà có thì chết mẹ người ta hết. Tôi quen với lão Kinh Thiên. Hôm ấy bà vừa đại náo ở đấy xong thì tình cờ tôi ghé qua Lão than quá. Lão nói bà đến bắt lão phải cung khai với bà những gì lão biết về vụ án mạng bà bạn bà ở Đà Lạt...

Mụ Tá rỗng hai tai lên, Mụ nghĩ: " Hay thiệt. Má mày chưa hỏi tội mày mày lại đến mày thăm vấn Má mày.." Mụ vẫn nhẩn nha như Nam Ria nói đến một chuyện không có gì là quan trọng với Mụ:

- Dzu còn nhớ chuyện đó à?

- Bà bạn của bà tên là gì nhỉ?

- Mạc Ta Hoa.

- Nhớ rồi. Bà Mạc Ta Hoa.

- Uống đi. Trưa rồi, có quyền làm vài cái công-som-ma-sông. Moa bựa một mình mãi cũng buồn. Không có bạn. Lâu lâu Dzu ghé lại uống với moa vài ly. Cái gì moa không có chứ rượu thì moa có sẵn. Chỉ thiếu bạn hiền với bạn dzàng, a-mi dzôn, a-mi đo thôi. Dzậy là Dzu có quen biết lão đạo bịp đấy?

- Sơ sơ thôi. Giang hồ với nhau. Thằng chả cũng giang hồ lắm. Một cây đậy.

- Xanh rờn?

- Xanh rờn.

Hai người uống rượu, hút thuốc lá - Mụ Tá hút Bastos Luxe, thường gọi là Bastos Nâu vì cái bao giấy màu nâu, thứ thuốc điếu nặng nhất quốc gia Việt Nam Cộng Hòa, nặng nhất cả ba nước Đông Dương, Nam Ria hút Pall Mall - Phải Anh Là Lính, Mời Anh Làm Liền, Lên Lầu - Mụ Tá

vừa đưa điếu Bastos lên Nam Ria đã lịch sự đưa bật lửa sang mời lửa Mụ.

- Méc-xi - Mụ Tá thở khói ra hai lỗ mũi huyệtch. Mụ nói tiếp - Thằng chả bịp, chuyên móc tiền bọn đàn bà có chồng giàu, bọn vợ cai thầu xây cất, hốt rác Mỹ, buôn lậu, làm áp-phe, bán thuốc Tây cho Việt Cộng, bọn vợ Tỉnh, quận trưởng. Lão móc tiền của Moa sao được. Thằng chả mà không uống rượu bìm bịp, không hút thuốc phiện, không bòn tiền của đàn bà, Moa cứ gọi Dzu bằng bố.

- Đã biết lão bịp bà còn đến phòng bệnh của lão làm chi?

- Con gái Mỏa nó mê tín thằng chả, nó cứ nèo nẹo đòi Mỏa đến gặp lão để lão chữa bệnh nghiện rượu cho Mỏa. Mỏa đến nói cho lão biết lão không được lừa bịp con gái Mỏa, lão bịp ai cũng được, nghề của lão, lão không bịp lấy gì lão sống, nhưng lão phải chữa con gái Mỏa ra. A lệ.Vít-đệ Cạn ly đi, làm ly nữa.Hôm nay đang buồn, có Dzu đến, Moa dzui dzui..Để Moa bảo nó kiểm mấy món đồ mời Dzu ví Moa nhậu chơi..

Thư Viện Việt Nam

PO Box 463024

Ecsondido, CA 92046

Message #9962

Unicode

Forums Angel

Total Posts: 1408

RE: Chương 12 - Dữ Hồn Rắn Độc - Hoàng Hải Thủy

Wednesday January 16, 2002 7:37 AM

" THIS TOPIC IS LOCKED "

Nam Ria đang chỉ muốn có cơ để ngồi lâu tìm hiểu tại sao Mụ Tá đến gặp Kinh Thiên, nghe Mụ nói mời rượu và đi kiểm đồ mời, gã đồng ý ngay nhưng ngoài mặt gã vờ vẫn:

- Thôi bà ơi. Tôi ghé thăm bà một tí, tôi đi ngay.

- Có ngay Ô Ten mà, có đủ ba mươi sáu món ăn chơi. Năm phút là có tôm khô, củ kiệu, mười phút là có bí-tết se-nhăng, nóng hổi, ngon lành..Chờ Moa tí. Hôm nay Dzu đến, Mỏa dzui thật dzui...

Mụ Tá cầm cái sắc tay to như cái cặp sách của nữ sinh Trung học Nguyễn Bá Tòng phình phịch đi ra đầu cầu thang, gọi xuống:

- R..ố..ố... B..e..e..e... !

Mụ kéo Rô Be Mặt Mụn vào góc hành lang, hai người ghé đầu sì sào như hai điệp viên gặp nhau trong sào huyệt quân địch.

- Có việc nhờ. Quan trọng. Bỏ hết, đi làm cho qua việc này. Thả lỏng chả ngồi trong phòng qua đó..

- Cái nhà anh ria mép?

- Ừa. Lát nữa nó ra về chú mày đi theo nó, xem nó ở đâu. Ghi số nhà nó, đường nào. Nhen. Tiền đây.

Tay cầm tiền, miệng Mặt Mụn nói:

- Tui có việc ở nhà, làm sao tui đi?

- Không có đi lâu. Một hai tiếng đồng hồ thôi. Nó cũng ở Đàng mà Đàng này đi năm phút là hết đất. Theo nó ghen. Quan trọng lắm đấy. Xem nó ở đâu. Cần biết chỗ nó ở.

Rô Be Mặt Mụn cảm thấy mình là người quan trọng:

- Bà nghi tên ria mép ấy là tên giết bà bạn của bà trên Đà Lạt?

- Không phải nó giết, nó chỉ là một thằng ở trong bọn thôi. Đừng hỏi nhiều. Rồi Má kể cho con nghe. Giúp Má hôn nay đi. Tiền nữa nè. Bảo nhà bếp đem lên vài món nhậu. Món gì cũng được. Nhen.

Mặt Mụn gật gật đầu. Cho tiền vào túi, gã long trọng nói như Kinh Kha lúc sắp uống đồ ngang qua sông Dịch Thủy nói với Thái tử Đan:

- Vì bà tui làm việc này..

- Bồng..Bồng..Xong việc có thưởng...

Trở vào phòng Mụ Tá tiếp tục mở cuộc thẩm vấn Nam Ria:

- Mấy tháng nay Dzu có về Đà Lạt lần nào không?

- Không.

- Vẫn khỏe đều? Cô em của Dzu sao?

- Em nào?

- Cô em ra đón Dzu ở phi trường hôm đó. Cô em tóc nâu nâu, đo đỏ..

Nam Ria cũng chối tình queo:

- Tôi làm gì có em, có chị gì mà có người đón tôi. Tôi là con cầu tự. Con một. Mẹ tôi hiếm con, bác sĩ Tây, Ta, Tàu đều cam đoan không đẻ được, đi van vái đền chùa khắp nơi đến gần năm mươi tuổi mới đẻ ra tôi. Mẹ tôi nói tôi là con ông Hoàng Bơ đấy..

Mụ Tá giả vờ ngheh ngẩng:

- Con ai? Con ông Hoàng Thơ chủ tiệm hớt tóc đường Hai Bà Trưng, chợ Tân Định ấy à?

- Sức mấy. Hoàng Thơ Hai Bà Trưng cùng tuổi với tôi, làm sao là bố tôi được. Bà chỉ mượn rượu nói móc lò, chửi cha người ta.

Mụ Tá cười cầu tài:

- Ai biết. Thì Dzu nói Dzu là con ông Hoàng Thơ!

- Con ông Hoàng Bơ Ông Hoàng Bơ ăn chơi nhất trong mấy ông Hoàng: Hoàng Bơ, Hoàng Nôm, Hoàng Mười. Giá nào của ông Hoàng Bơ là cũng phải có thuốc phiện. Ngày xưa khi thuốc phiện chưa bị cấm, giá ông Hoàng Bơ lên là phải đem bàn đèn ngả ra ngay trước bàn thờ, tiêm thuốc cho Ông nằm, Ông hút đèn ông hoàng. Về sau bị cấm, phải bôi thuốc phiện vào điệu thuốc lá dăng cho ông hút tạm..

- Dzu mà là con ông Hoàng Bơ thì đúng rồi. Ăn chơi đủ mực, hào hoa phong nhã, rượu chè, cờ bạc, trai gái, thuốc sái. Không thiếu mực gì. Trong tội trạng ông Diệm đàn áp Phật giáo phải kể thêm cái tội cấm lên đồng giá ông Hoàng Bơ không được bày bàn đèn thuốc phiện.

Thằng nhỏ con chị bếp khách sạn bưng vào phòng cái khay đồ nhậu truyền thống và cổ điển: nem chua, khô mực, tôm khô, củ kiệu, đậu phộng rang.

- Mời..A vớt săng-tê!

- Mời. A vớt bô-tê!

Hai đối thủ đối ẩm, đối sức. Mụ Tá đưa câu chuyện trở lại cô gái ra phi trường đón Nam Rìa:

- Dzu ở nhà ông bà bạn hả?

Nam Rìa nhún vai:

- Đã nói không có ai ra đón tôi, tôi không quen ai ở đây cả.

- Có mà. Moa trông thấy rõ ràng. Hôm tui mình đến Dzu có ba người ra đón. Hai vợ chồng, hai ông bà bằng tuổi Dzu, trông sang lắm, với cô gái bận đầm. Chỉ có Moa là người hùng cô đơn, đến và đi bao giờ cũng sô-lô một mình. Không ở nhà ông bà bạn thì Dzu ở nhà cô gái ấy chứ gì? Không phải em ruột thì là em họ.

- Đã nói không có ai mà. Có thì tôi nói có, tôi nói dối bà làm gì.

- Sế sì Dzu ở đâu?

- Tôi ở đâu can chi đến bà? Đời tôi bà hỏi làm gì. Đời tôi là chuyển tàu đi không người. Cô đơn lắm bà ơi. Bà đừng kêu gọi nỗi sầu đời của tôi..

Nhưng rồi gã cũng nói:

- Tôi ở Ô-ten Đồng Lợi, bến xe, phòng số Tám. Ô-ten tôi tồi hơn Ô-ten này nhiều.

Thấy mình hỏi sát sà quá không nên, Mụ Tá tạm ngừng. Đến lượt Nam Ria:

- Thế là bà Mạc Ta Hoa ra đi đã được gần một niên rồi đấy. Nhanh thật. Mới ngày nào.

- Tám tháng. Moa nhớ từng ngày.

- Tưởng bà quên rồi chứ.

Mụ Tá ngậm ngùi:

- Quên thế nào được. Trước quan tài Mạc Ta Moa thề Moa sẽ trả thù cho nàng. Ngày nào Moa chưa tìm ra thằng giết Mạc Ta, chưa bắt được nó phải đền tội, Moa còn uống chưa ngon, ngủ chưa yên.

- Điều tra về cái chết của Bà Mạc Ta bà phải ở Đà Lạt chứ? Sao bà lại về Đà Nẵng này?

- Moa về Đà Nẵng là vì Mạc Ta báo mộng cho Moa...

Nhìn đôi mắt đỏ ngầu vì rượu, đôi vành môi méo sệch trề ra của Mụ Tá, nghe nói chuyện người chết vì bị cắt cổ về báo mộng, Nam Ria thấy rợn rợn:

- Bà Mạc Ta về báo mộng cho bà? Bà ấy nói gì?
- Mạc Ta cho Moa biết thằng giết Mạc Ta đang ở Đà Nẵng, Moa về Đà Nẵng tìm sẽ bắt được nó.

Tuy không tin chuyện oan hồn báo mộng đầy màu sắc cải lương Ba Tàu Nam Ria cũng thấy lạnh gáy, ớn xương sống, nổi da gà kiêm nổi gai ốc:

- Thiệt hả bà?
- Thiệt chứ. Mạc Ta thiêng lắm. Toa còn ở đây Toa sẽ thấy.
- Như vậy là tên giết bà Mạc Ta bỏ Đà Lạt xuống ở Đà Nẵng này?
- Ủa.
- Tôi là người ở Đà Lạt lúc bà Mạc Ta bị giết, tôi xuống ở Đà Nẵng, bà cũng nghi cho tôi là tên sát nhân ư?

Mụ Tá lắc đầu:

- Nói thiệt với Dzu chứ dù cho Dzu có quen biết Mạc Ta, ngay cả Dzu có là tình nhân của Mạc Ta, Moa cũng không nghi Dzu là tên sát nhân.

- Tại sao? Tôi có thể giết bà Mạc Ta lắm chứ?

Giọng nói của Mụ Tá có âm thanh khô nòng, khô nặc khi Mụ nói đến Mạc Ta:

- Không là không. Trước hết..Dzu không phải là típ người Mạc Ta nó chọn làm tình nhân. Tình nhân của nó phải là những thằng trẻ, đẹp trai, khỏe mạnh, đô con. Dzu cũng còn trẻ, Dzu cũng khá điển trai đấy nhưng Dzu ca-ri-hom quá, ngực đồng hồ Ô-mê-ga, thân hình bộ xương cứu chúa. Moa nói thật, Dzu đừng có tự ái. Sức mấy Mạc Ta

nó chịu cho một anh ký giả nhà báo thư sinh, nho nhã, yếu sù như Dzu vào giường nó.

Nam Ria mềm môi đã uống đến ba ly sếch Whiskey Ông già Đi Bộ - sếch này là sec Phú Lang Sa, là khô queo, đi với rượu là uống không có nước đá, không phải sex của Mèo - Uống chùa mãi cũng thấy ngượng, gã nói:

- Bữa rượu đã chiến này uống với bà, không định trước, không hẹn hò, vậy mà lại hay đấy. Cảm khái lắm. Lần tới tôi mang đến chai Cuốc-voa-zi-ê tôi với bà cưa đôi.

Mụ Tá biểu đồng tình ngay:

- Tốt thôi. Hai chai cũng hết, đừng nói một chai.

- Rượu ngon là một chuyện, phải có người đồng ẩm biết nói chuyện uống mới thú.

Cũng sương sương Mụ Tá đi một đường triết lý:

- Đúng dzồi. Chân lý ngàn xưa. Rượu ngon phải có bạn hiền..Sông có thể cạn, núi có thể mòn, chân lý ấy không bao giờ thay đổi.

Mụ thở dài:

- Dzu thấy không? Vật đổi, sao rời..Năm năm tư Moa mới dzi cư dzô Sègoòng ông Côlônền lấy xe nhà banh Pơ-zô Cát Xăng Tơ-roa đưa Moa lên núi Châu Thới chơi. Năm ấy núi còn lớn lắm, nguyên vẹn, vắng vẻ. Thế rồi bọn Mỹ nó vào nước ta, bọn A Em Kê, bọn Pa-si-phích, chúng nó làm đường xa lộ, chúng nó lấy đá núi Châu Thới của mình chúng nó làm đường. Bây giờ núi Châu Thới tiêu rồi. Chưa tiêu hẳn, mới tiêu một nửa, nhưng rồi sẽ tiêu thôi. Bọn Mỹ độc thật, nó sang nó làm đường xa lộ cho xe nó chạy ở nước mình, nó mang đủ thứ sang, nhưng nó không mang đá sang. Không có đá làm sao làm được xa lộ... ?

Nam Ria đưa câu chuyện trở lại đề tài vụ án mạng Mạc Ta Hoa:

- Ngàn năm gương cũ soi kim cổ. Cảnh đây người đây luống đoạn trường. Người ta sống được bao nhiêu nả. Mà nỡ ăn vôi với hóa công..Tôi nghĩ mình nên sống và hưởng thụ như Lý Bạch. Có rượu cứ uống.., được vui cứ vui... Hôm nay có rượu cứ vui say. Ngày mai ra sao rồi sẽ hay...

Mụ Tá định hỏi Lý Bạch là thằng cha nào, mần Lý trưởng làng nào, tổng nào, phủ huyện nào, tỉnh nào nhưng Mụ chưa kịp hỏi Nam Ria đã nói tiếp:

- Như bà đây..Bà sống thế này là nhất rồi. Bá thích rượu, ba uống rượu, tự do, thơ thới, hân hoan. Đã mấy bà bằng tuổi bà phơi phới được như bà. Bà sống cho yên đi, còn thắc mắc về chuyện bà Mạc Ta làm quái gì. Đằng nào bà ấy cũng chết rồi. Để cho bà ấy được yên tĩnh.

Mụ Tá trợn mắt:

- Đâu có được. Moa đã thề trước linh cữu Mạc Ta là Moa sẽ tìm ra thằng giết nàng để bắt nó đền tội.

- Cảnh sát cả đồng được trả lương để chuyên tìm bắt bọn phạm tội mà còn tìm không ra, làm sao bà tìm ra?

Mụ Tá khề khà:

- Cảnh sát tìm không ra mà có thể Moa tìm ra. Moa có phương pháp điều tra riêng của Moa

Nam Ria dùng thủ đoạn khích tướng:

- Thôi đi bà ơi. Bà toàn nói chuyện cà lơ vơ cà lố vớ vẩn. Nhưng mà nghe bà nói cũng vui vui. Bà cứ nhất định người giết bà Mạc Ta là tình nhân

của bà tạ Tại sao bà cứ nhất định như vậy? Thiếu gì người có thể giết bà Mạc Ta Một thằng cướp chẳng hạn, hay một thằng du đảng nào cần tiền phi sì-kẹ.

Mụ Tá lắc đầu:

- Không đâu. Thằng giết Mạc Ta nhất định phải là một trong những thằng tình nhân của Mạc Ta,. một thằng trẻ tuổi, đẹp trai, khỏe mạnh, một thằng được Mạc Ta bao, cho ăn, cho mặc, cho tiền, cho đủ thứ.

- Tại sao bà cứ nhất định như thế?

Mụ Tá di di ngón tay trở vào thái dương Mụ:

- Linh tính. Mạc Ta báo mộng. Nhiều chuyện không thể nói với Dzu được. Uống đi chứ. dzu ví tôi làm hết chai này đi.

Mụ Tá cầm cổ bài Tây lên, quen tay Mụ sào bài rồi chia ra bốn tụ. Mụ và Nam Ria vừa uống rượu vừa binh sập sấm, vừa nói chuyện linh tính.

Đột nhiên Mụ Tá móc móc ngón tay trở ra hiệu cho Nam Ria:

- Ghé qua bên này. Nhô người qua bàn được rồi.

Nam Ria ngạc nhiên:

- Ghé qua bà làm gì?

- Cứ ghé qua đây. Ai người ta ăn thịt mà sợ.

Nam Ria nhơ người qua bàn. Mụ Tá hểnh mũi hít hít mấy cái rồi ra hiệu cho Nam Ria ngồi xuống:

- Rồi. Dzu không phải là người giết Mạc Ta Thằng giết Mạc Ta nó có cái mùi người, mùi da thịt, lạ lắm. Kích thích như mùi Tây đen..Không cần ngửi người Dzu moa cũng biết là không phải Dzu Moa chỉ ngửi cho chắc ăn. Không phải Dzu là không phải Dzu.

Nam Ria ngửi tới mùi người nồng nồng, hăng hăng của Minh Đảo, gãi nheo mắt:

- Bà có ngửi mùi nó lần nào không?
- Không.
- Sao bà biết người nó có mùi?
- Mạc Ta nói cho Moa biết.

Nam Ria nhìn quanh, gã cần biết rõ căn phòng này để có thể lén vào, và nhất là lén ra sau khi cắt cổ Mụ Tá. Tuy không tin tưởng bất cứ một vi thần linh nào gã cũng thầm cầu xin Mụ Tá sẽ không tìm ra Minh Đảo.

Khi Nam Ria ra về, Mụ Tá dặn:

- Dzu đừng nói gì về chuyện Dzu lại thăm Moa với lão đạo bịp nhé. Nói sợ lão ngượng. Cho Moa gửi lời hỏi thăm cô em.

Nam Ria tức điên lên nhưng vẫn phải làm mặt lạnh:

- Cô em nào. Tôi đã nói với bà tôi không có ai quen ở thành phố này mà.

Khi ra về Nam Ria không biết gì hơn về cuộc điều tra của Mụ Tá, điều gã biết chắc là Mụ Tá có nhìn thấy Mộng Trinh ở đâu đó, nhưng Mụ không nhìn thấy vợ chồng Minh-Mai Lan ra phi trường đón gã hôm gã đến.

Vừa ra khỏi khách sạn chưa đầy năm mươi thước Nam Ria đã phát hiện ra Rô Be Mặt Mụn đi theo gã. Gã nghĩ thầm:" Mụ này thủ đoạn thật. Cho thằng con trai Bà Cả Đội này theo rồi mình xem mình ở đâu.." Gã vào nhà hàng cơm Tây ăn trưa rồi ngồi nhâm nhi ly cà phê đen đến 2 giờ trưa mới ra khỏi nhà hàng bằng cửa sau, để cho Rô Be, điệp viên Dzăm Bông Giao Chỉ, đứng chờ mút chỉ bên kia đường.

o o o

Rô be Mặt Mụn gọi điện thoại đến phòng điều trị Kinh Thiên lúc 11 giờ sáng, Kinh Thiên không có ở đấy. Gã gọi lại lúc 3 giờ chiều. Lần này gã gặp Kinh Thiên:

Rô Be nói ngay một lèo:

- Giáo sư Kinh Thiên?? Pơ-rô-phét-sư Kinh Thiên? Ông không biết tôi nhưng tôi biết ông. Tôi biết ông rõ lắm. Ông đang cần có tài liệu về vụ án mạng bà Mạc Ta Hoa ở Đà Lạt. Tôi là người có thể cung cấp cho ông những bằng chứng về tên đã giết bà Mạc Tạ Đúng 5 giờ chiều nay ông đến chờ tôi trước cửa Tòa Thị Chính. Ông cứ đến đó là có tôi chờ sẵn để gặp ông. Tôi không tới phòng bệnh của ông vì tôi sợ bọn sát nhân theo tôi. Ông cứ đến trước Tòa Thị Chính, năm giờ chiều nay Tôi không ở Đà Nẵng lâu. Muốn biết ai giết bà Mạc Ta, ông đến đó tôi sẽ cho ông biết. Có tang chứng. Chào ông.

Kinh Thiên còn ú ớ chưa kịp hỏi tiếng nào Rô Be đã cúp máy. Nhiệm vụ của gã do Mụ Tá giao cho sau khi theo rồi huyệt Nam Ria như vậy là đã hoàn thành.

o o o

Chiều nắng vàng xuống trên thành phố sông Hàn.

5 giờ 15 phút, Mụ Tá tay cầm cây dù, vai đeo cái sắc tay to như cái cặp sách của nữ sinh Marie Curie, lạch bạch đi lên thang lầu để đến Phòng Trị Liệu Tâm Lý Y Khoa của Giáo sư Kinh Thiên. Mấy ly rượu Mụ uống trước khi đi với mục đích làm cho Mụ thêm sáng suốt chỉ làm cho trí óc Mụ u tối hơn. Lên hết mấy chục bậc thang lầu Mụ phải đứng lại, vịn tay vào thành cầu thang, đứng thở rốc và để nhớ xem Mụ đến phòng trị liệu của lão đạo bịp để làm gì.

Biết chắc lão đạo bịp tham mỗi giờ này đang đứng ngẩn ngơ chờ đợi ở một nơi nào đó trong thành phố, Mụ Tá lừ

lừ đi vào phòng trị liệu. Phòng ngoài, phòng trong vắng tanh. Chỉ có một mình Thu Sương ngồi đọc tiểu thuyết.

Thấy người vào Thu Sương ngừng đầu lên nhìn, nàng làm mặt vui, môi nở nụ cười chào khách theo méo mó nghề nghiệp. Nhưng nét cười khượng lại trên môi nàng khi nàng nhìn thấy khách đến là Mụ Tá.

Thu Sương ấp úng:

- Chào bà..Giáo sư đi vắng...
- Biết dzồi. Biết lão lang bịp đi dzồi người ta mới đến..

Thu Sương sợ hãi đứng lên. Mụ Tá bả lả:

- Qua đến gặp riêng cưng. Qua có chuyện muốn hỏi cưng..
- Có chuyện gì xin bà hỏi Giáo sư Tôi không biết gì cả.
- Có. Cưng có biết.

Mụ Tá đặt cây dù và cái sắc tay lên bàn. Mụ nheo nheo mắt nhìn Thu Sương. Em phụ tá của Prô-fét-sư Kinh Thiên thấy lạnh lạnh nơi xương sống và rợn rợn nơi móng đít. Mụ Tá đến sát bên nàng, Thu Sương có cảm giác Mụ muốn nắm lấy tay nàng;

- Bà làm gì? Bà muốn gì?
- Chẳng làm gì, chẳng muốn gì cả. Qua chỉ muốn hỏi em một chuyện.

Mụ đưa tay ra, Thu Sương sợ hãi lùi dần, lùi dần, Mụ Tá đi theo. Thu Sương lùi đến đâu, Mụ Tá tiến đến đó.

- Bà không đi ra tôi kêu...
- Kêu à?? Cưng kêu làm sao được mà kêu.

Tấm thân phì nộn của Mụ Tá như được đẩy bằng lò-so; đột nhiên Mụ chồm tới. Thu Sương đã lùi sát đến cánh

cửa vào phòng trong, căn phòng dành cho bệnh nhân nằm kể chuyện tâm sự lòng thông cho nàng và Kinh Thiên nghe. Cánh cửa phòng sau lưng Thu Sương bật mở, nàng lùi vội vào phòng, nàng định đóng cửa nhưng không kịp.

Mụ Tá vào phòng. Mụ đóng cửa, rồi mới quay lại nhìn Thu Sương. Người thiếu phụ hết đường chạy. Nàng rúm người lại như con gà con nhìn thấy con rắn hổ mang hiện ra ở cửa ồ.

Cùng đường Thu Sương lấy hết sức xô Mụ Tá sang một bên để chạy ra cửa phòng, lập tức nàng bị Mụ Tá nắm lấy hai cổ tay:

- Chạy đi đâu, cưng..? Qua đã bắt thì đàn ông chạy cũng không thoát, nói gì đến đàn bà yếu sù chỉ biết nằm ngựa như cưng.

Từ năm Thu Sương mười sáu tuổi đến năm nay nàng hai mươi sáu tuổi, tức là trong mười năm trời vừa qua, nàng từng bị ba bốn tên đàn ông mà nàng thấy là thô bỉ, nàng ghê tởm, ôm ấp, hôn hít, nhưng chưa lần nào nàng sợ bằng buổi chiều gần tối này nàng bị Mụ Tá tấn công trong căn phòng cửa đóng chặt. Nàng rùng mình, hai mắt nhắm lại khi nàng bị Mụ Tá choàng tay ra ôm ngang eo ếch nàng..

Chất rượu nhào ngào với bánh cuốn, hành phi, nước mắm chanh ớt, trong bao tử Mụ Tá phà vào mặt Thu Sương làm nàng muốn mửa, mụ ghé sát miệng vào má nàng để nói:

-..Cưng quá... Sương quá..Sương ơi là sương..Sao mà cưng sớm sí..? Sớm ơi là sớm..Cưng sớm như vậy đàn ông nó mê cưng là phải. Nhưng mà người đẹp như cưng ở với thằng cha đạo bịp nó phí đi. Qua sẽ đưa cưng ra khỏi đây. Qua đưa cưng về Sài Gòn. Sài Gòn mới là đất dụng võ

của cứng. Đồng ý mình làm vợ bé, vợ bao, nhưng làm vợ bé, vợ bao thẳng nào có tiền cho mình tiêu kia. Làm vợ bao thẳng cha kiết xác là không được..Mình có sắc mà cho nó hưởng không là vô lý. Chẳng thà mình yêu thương thẳng nào trẻ tuổi, đẹp trai, nghèo cũng được, mình thương nó mình cho không nó. Chuyện đó được, tốt. Sà..Xe la mua Đó là tình yêu. Nhưng thẳng cha Kinh Thiên bất lương này thì không thể thương được. Thẳng chả bất tài, vô tướng, không giống ai..Hết đàn ông rồi hay sao mà cứng lại chịu nó..?

Như một nữ đạo cô võ công chẳng có là bao trong những tiểu thuyết võ hiệp Ba Tầu Hoóng Koong, Tài Oăn, loạn quạng hạ sơn đi hành hiệp bị Nữ Gáo Chủ Ma Giáo bắt sống, điểm huyết, Thu Sương mềm nhũn cả người, hai đầu gối nàng khụy xuống; nếu không có Mụ Tá ôm, nàng đã quì gối trên sàn. Hai mắt Thu Sương nhắm nghiền, nàng sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Thu Sương thều thào:

- Bà... muốn... gì?

Mụ Tá xốc cho Thu Sương đứng lên, Mụ cười phè phè như rắn hổ mang:

- Muốn gì à? Muốn thì qua muốn nhiều thứ lắm nhưng lúc này qua chỉ muốn có một chuyện thôi. Qua muốn em cho qua biết thẳng nào là thẳng giết người ở Đà Lạt. Tên nó là gì? Nhà nó ở đâu?

Thu Sương mở choàng mắt. Bộ mặt quái đản của Mụ Tá ghé sát vào mặt nàng làm nàng vội vàng nhắm mắt lại.

- Qua biết là cứng biết - Gần như dịu dàng, âu yếm, Mụ Tá dỗ dành - Cứng nói cho qua biết đi, qua cứng. Trong số những thẳng khách cà chớn của lão Kinh Thiên có

thằng đã giết người đàn bà tên là Mạc Ta Hoa ở Đà Lạt. Tên nó là gì? Nói cho qua biết đi, qua thương...

Thu Sương chỉ rên rĩ. Đứng ôm Thu Sương lâu cũng thấy mỏi, Mụ Tá đẩy nhẹ nàng một cái, Thu Sương ngã ngửa xuống cái đi-văng da nâu, cái đi-văng vẫn dành cho khách nằm kể bệnh. Mụ Tá ngồi xuống bên nàng, bàn tay Mụ vờn trên hai bầu vú, trên bụng Thu Sương:

- Nói đi cưng. Không nói thì không xong với qua đâu. Đừng làm qua nổi giận, qua mà giận lên là qua tàn nhẫn lắm ạ.

Ngón tay trở của Mụ Tá như mũi dùi sắt chọc vào nách Thu Sương. Thu Sương rúm người lại như con sâu bị rắc muối ớt:

- Úi... Úi...

Thu Sương kêu như nàng bị cứa cổ, hai đầu gối nàng co lên, bụng nàng, ngực nàng giật giật như nàng bị dí điện.

- A... À... Cưng nhột hả? Cưng có máu nhột. Cưng nhột thì qua thọt nách cho cưng nhột chết luôn. Đàn bà có máu nhột mà bị thọt nách trước là đái ra quần, sau là chết luôn. Thằng nào giết người? Tên nó là gì? Có nói không..?

Thu Sương ngáp ngáp:

- Tôi... không... biết...

- Không biết thật không?? Nè... Không biết... Không biết..Nè... Nói..Nói..Nói...

Cứ mỗi tiếng "Không biết" và "Nói..nói..nói..." ngón tay trở cứng như sắt nguội, như ngón tay của Mụ Thây Sắt, Xác Đồng Mai Siêu Phong trong truyện Võ Lâm Ngũ Bá, lại thọc sâu vào nách Thu Sương.

- Ặc... Ặc... Ặc...

Thu Sương không còn rên, không còn kêu được nữa. Từ họng nàng phát ra những tiếng ặc ặc, miệng nàng méo sệch, hai mắt nàng trợn trắng. Sợ Thu Sương có thể chết ngất, Mụ Tá dừng tay :

- Chịu nói chưa? Muốn nữa không?

Thu Sương thều thào:

- Tôi..không..nói được. Tôi thương anh..Nói..bà... làm anh đi tù...

Mụ Tá hộc lên:

- Hứ... Dzậy là cưng biết thằng giết Mạc Ta Hoa... Tên nó là gì? Tên nó là gì..? Nói... Nói... Nói..

Lần này thì cả hai ngón tay trỏ của Mụ Tá cùng thọt liên hồi vào cả hai nách Thu Sương. Tội nghiệp em nữ phụ tá của Giáo sư Kinh Thiên; em đá ra quần nhưng em nhất định không nói. Khi Mụ Tá tính đến chuyện dùng phương cách gì khác để bắt Thu Sương phải nói thì cánh cửa phòng bật mở.

Kinh Thiên hiện ra, sau lưng là gã thanh niên từng đẩy Mụ Tá ra khỏi nơi này mấy ngày trước. Mụ Tá đứng lên, Mụ sửa lại mái tóc, sốc lại lưng quần rồi cười nhỏ nhoẻn:

- Đi ngang ghé dzô nói chuyện ví cô em đây một lúc. Tui ví bà má cổ là bạn cùng học ngày xưa ở Trường Cu-văng Đê Dzoadzô.Thôi, tối rồi, tui dzìa.

Mụ Ổng ẹo đi ra. Đi ngang mặt gã thanh niên Mụ còn nheo mắt nháy tình gã một cái. Kinh Thiên, mặt lạnh như tiền, hất hàm ra hiệu cho gã nọ đi theo Mụ Tá, rồi lão đóng cửa phòng, gài khóa cẩn thận xong mới đến đứng bên đi-văng.

Thu Sương vẫn nằm trên đivăng, người nàng vẫn còn giật giật vì dư cảm của trận bị thọt nách dữ dội.

Kinh Thiên gừ lên:

- Ngồi dậy!

Mất hết nội lực Thu Sương uể oải ngồi lên.

- Đứng dậy!

Mềm như sợi bún thiêu, Thu Sương ngất ngư đứng lên.

Bộp..! Bộp..! Lão đạo tát nằng hai cái.

Hai cái tát không lấy gì làm mạnh lắm nhưng hai đầu gối Thu Sương cũng khuỵu xuống, nằng quì dưới chân lão đạo, vòng tay nằng ôm hai chân lão.

Kinh Thiên rít lên:

- Con dĩ... Mày phản tao..Tao dặn mày bao nhiêu lần? Dặn mày như thế nào? Tuyệt đối không được đem chuyện thân chủ của tao ra nói với bất cứ ai. Mày phản tao..Tao cho mày trở về nhà điểm. Mày chỉ là con điểm. Đàn bà khốn nạn như mày không thể nào khá được.

Thu Sương nghẹn ngào:

- Em không nói. Bà ấy hỏi nhưng em không nói..

Nàng áp má vào đùi Kinh Thiên:

- Em van anh..Đừng đuổi em..Cho em được gần anh..

Kinh Thiên cười gằn:

- Gần tao à? Mày muốn gần nó thì có. Mày mê nó đến thế ư?

Cơn giận của Kinh Thiên tăng lên cùng một lúc với nỗi đau của lão sâu xuống. Lão cay đắng nghĩ đến Minh Đảo, đến những người đàn bà đẹp Mai Lan, Ái Xuân yêu mê Minh Đảo, cả Thu Sương của lão cũng yêu mê Minh Đảo.

- Thằng đó có cái gì hơn tao mà chúng mày mê nó quá đến như thế?

Lão hất chân ra, Thu Sương nằm nghiêng trên sàn, người nàng cuộn lại.

Kinh Thiên đứng đó rất lâu, lão cúi nhìn người thiếu phụ nằm dưới chân lão, niềm căm hận trong tim lão cứ dâng lên như sóng biển, vị cay đắng trong dạ dày lão không dịu đi. Lão thấy tất cả những người đàn bà đẹp, đa tình, sang trọng, đáng yêu, có tiền, trên cõi đời này đều yêu mê Minh Đảo, đều hy sinh cho Minh Đảo, đều sẵn sàng chịu chết vì Minh Đảo, đều chỉ biết có Minh Đảo...

Và tất cả những người đàn bà đẹp trên cõi đời này đều lạnh nhạt với lão!

Kinh Thiên nghĩ đến chuyện phải làm sao cho Minh Đảo chết trong tù.

o o o

Minh tỏ ra lo âu và mất tự tin. Chàng như gã con trai mới lớn lần đầu bị người yêu đột ngột bỏ đi nên bối rối không biết phải nghĩ sao, phải làm gì.

- Nhưng... Thu Sương đi đâu mới được chứ? Thu Sương đi sao không cho tôi hay?

Minh ngớ ngẩn hỏi Kinh Thiên. Chàng thần thờ nhìn quanh như chàng nghi Kinh Thiên nói Thu Sương không còn ở đây là nói rồn chơi. Chàng đi tới mở cửa căn phòng trong, nhìn vào, phòng tối mờ, không có Thu Sương trong đó.

Kinh Thiên hả dạ khi thấy Minh ngơ ngác như người mất hồn. Lão nhớ đến chuyện Thúc Kỳ Tâm, Công Tử Bắc Kinh, khi trở về Lâm Tri thấy mất em Thúc Kiều. Lão nghĩ thầm: " Cho mày chết, con ạ. Mày còn khổ nhiều, chưa hết đâu con.." Với bộ mặt lạnh như tiền lão nhắc lại cho Minh nghe cái lý do làm Thu Sương ra đi đột ngột: Vì một chuyện riêng tư quan trọng. Thu Sương đi đâu lão không

biết chắc, lão nói lửng lơ con cá vàng rằng Thu Sương có thể sẽ trở về và ai muốn gặp Thu Sương vẫn có thể gặp nàng nếu chịu chấp nhận một vài điều kiện.

Bị thất vọng vì không được gặp Thu Sương nên Minh Đảo không chú ý đến những lời Kinh Thiên nói. Kinh Thiên tưởng Minh sẽ hỏi những điều kiện để được gặp Thu Sương là điều kiện gì, nhưng Minh chỉ ngẩn ngơ nói một mình; giọng nói của chàng đầy âm thanh hần học:

- Lại một em nữa bỏ rơi mình. Các em bảo nhau cho mình rơi? Lạ thật..! Mình có làm gì nên tội đâu?ù

- Có đấy. Ông có làm nên tội!

Minh Đảo tỉnh lại khi chàng nghe câu nói của Kinh Thiên. Chàng trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Kinh Thiên:

- Tội gì?

Kinh Thiên nghiêm giọng, lão biết đây là giây phút cực kỳ quan trọng, lão có thể bị tên sát nhân cực kỳ nguy hiểm giết chết ngay lúc này, nhưng nói thì lão bắt buộc phải nói:

- Tội gì ư? Tội giết bà Mạc Ta Hoa và anh kếp xi-nê Tô-ni Cương ở Đà Lạt...

Kinh Thiên không nhìn thấy bàn tay Minh Đảo bay tới. Lão chỉ lơ mờ biết là lão bị Minh bóp cổ. Những tiếng ăng ặc ghê rợn phát ra trong căn phòng vắng. Trong giây phút quá gần đất mà quá xa trời ấy Kinh Thiên nhớ đến bà mẹ lão. Tội nghiệp bà cụ. Ông chồng có vợ bé từ lúc bà còn trẻ, bà ở vậy nuôi con ăn học. Lão chưa đền ơn bà được ngày nào thì bà mất; lão vừa định xây mộ cho bà...

Cơ hung dữ của Minh Đảo bùng lên như thùng thuốc súng bắt lửa nhưng cũng tắt đi thật nhanh. Chàng như đã chán không còn muốn dùng đến cái sức mạnh trời cho. Lúc ấy có những ý nghĩ lóe lên trong óc chàng:" Giết

thằng này dễ thôi, như mình bẻ cổ con gà. Nhưng giết nó để làm gì? Giết nó mình mất Mai Lan, mất Thu Sương, mất Ái Liên..Mất hết! Phải làm sao giữ được những người đàn bà ấy để mà hưởng chứ.." Chàng buông tay ra. Kinh Thiên gục xuống như cái mền Sakymen rách.

Đến cả năm phút sau Kinh Thiên mới điều chỉnh được hơi thở, lão gượng ngồi lên, sửa lại ca-vát, vuốt lại mớ tóc muối tiêu còn cỏi - lão biết lão đã thắng - lão bắt đầu nói ra những điều kiện để lão không tố giác Minh Đảo, lão nói bây giờ Minh Đảo phải làm những việc gì...

CHƯƠNG 13 -

ô Be Mặt Mụn, Tây lai mất gia phả, đang đứng xớ rớ tiếp ông nhân viên Nhà Đèn đến thu tiền điện thì chiếc xe Simca 1000 mới toanh dừng ngay trước cửa khách sạn. Người lái xe là một thiếu phụ mặt hoa, da phấn, nàng mở cửa xe bước xuống và Rô Be Mặt Mụn ná thở khi nhận ra người đẹp vừa giáng lâm via hè khách sạn có gã làm bồi phòng là Xuân Tình, cô con của Bà Tá.

Đã mấy lần Rô Be được gặp Xuân Tình mà lần nào gặp nàng gã cũng thấy gã bị ngạt thở. Người đâu mà kêu gọi lạ lùng. Chính phủ nào biết thương những người công dân lương thiện cần phải ra đạo luật cấm tuyệt những người đàn bà kêu gọi qua đỗi như cô này ra đường. Bởi vì những người đàn bà quyến rũ, gợi tình cao độ như cô này đi phây phây khắp nơi, khắp chốn có thể làm cho những công dân lương thiện như gã phạm tội hiếp dâm. Ngay mặt nhìn Xuân Tình đi vào khách sạn Rô Be quên chuyện khất nợ nhân viên Nhà Đèn, gã giựt lấy tờ hóa đơn tiền điện:

- Đưa mẹ nó cho người tạ Rồi người ta đem tiền đến Nhà Đèn đóng mà, làm ký gì mà gấp dzậy? Nợ tiền nhà nước chứ có nợ tiền riêng của nhà ông đâu.

Gã nhào ra chào đón Xuân Tình. Nàng mặc đầm: sơ-mi dài tay trắng, jupe serree màu lông chuột - tiếng Pháp là gris souris - đi giày cao gót màu beige, sắc tay màu beige. Trước mắt Rô Be nàng có vẻ "đô", tức to con, lại tức nở nang, nhưng vẫn mềm mại, vẫn tha thướt. Vòng jupe serree làm nổi bật bộ ngực nảy và vành hông tròn căng của nàng. Rô Be Mặt Mụn thấy nàng giống như cô đào xi-

nê gã vẫn ái mộ là A-va Gác-nợ Tuần này Đànăng đang ở vào giữa mùa mưa, không gian có cái lành lạnh thật dễ chịu. Mùi nước hoa thơm và sang, loại nước hoa Pháp thượng hảo hạng, đi trước người thiếu phụ như những chiến sĩ tiền thám xung kích. Mùi hương đó bay vào hai lỗ mũi Rô Be làm cho gã, trong một sát-na huyền diệu, ngộ được nghiệp duyên của gã, hiểu được chuyện tại sao ngàn kiếp trước, kiếp này, muôn kiếp sau gã không tu thành chính quả được.

"Ga-lăng" như Tây chính cống, Rô Be tươi tỉnh và lịch sự nghiêng mình trước Xuân Tình:

- Bôngđzua Ma- đờ-moadzen..Ma- đăm Cô-lô-nền vẫn được mạnh. Xin mời Ma- đờ-moadzen lên lầu.

Rô Be, với tư cách bồi phòng, ít khi lịch sự với khách như với Xuân Tình. Nàng biết dư đường lên phòng bà Tá nhưng gã vẫn sốt sắng đưa nàng lên để được gần nàng, được ngửi mùi thơm từ người nàng tiết ra. Đàn ông Phú-lang-sa vẫn minh thường có lệ bao giờ cũng để đàn bà đi trước. Khi lên cầu thang đàn ông Phú-lang-sa cũng để đàn bà đi lên trước; chỉ khi đi xuống thang lầu họ mới đi trước đàn bà. Để làm chi vậy? Để lỡ đàn bà có trượt chân té thì họ đỡ. Rô Be Mặt Mụn tuy là Tây lai nhưng cũng không biết lệ luật ấy, gã chỉ đi lên thang lầu sau Xuân Tình để được thưởng thức bằng mắt bộ mông mà gã gọi là "mông lồng bàn" của nàng. Bộ mông ấy nhấp nhể trước mũi Rô Be làm gã hoa mắt, váng đầu muốn ngã xuống chết ngất.

Từ ngày về Đànăng mỗi lần gặp lại Xuân Tình Mụ Tá lại thấy nàng tươi hơn, tự tin hơn, đàn hoàng hơn, trưởng thành hơn. Sáng nay, cũng như mọi sáng khác hoặc vào bất cứ giờ nào trong ngày, khi Xuân Tình vào phòng, Mụ

Tá đang ngồi đánh bài Tây một mình, bên tay Mụ là chai rượu.

Không để cho con gái nói vài lời hỏi thăm sức khỏe vô thường, vô phạt. Mụ Tá đốp chát ngay:

- Tới làm chi đây? Bày đặt gì nữa đây?

Tình cũng trả lời đốp chát:

- Con không bày đặt gì hết. Con chỉ đến thăm Má và yêu cầu Má ngừng làm những trò bày đặt của Má.

Hai mẹ con mới trao đổi một chương nhẹ thôi Mụ Tá đã nổi khùng lên, Mụ hục hặc:

- Bày đặt thì tôi bày đặt nhiều lắm. Cô muốn phá cái trò bày đặt nào của tôi đây?

Xuân Tình thản nhiên ngồi xuống ghế, Mụ Tá trở mắt nhìn nàng mở sắc lấy gói thuốc lá và cái bật lửa ra đánh lửa châm thuốc hút. Nàng hút Salem." Được thôi.." Mụ Tá nghĩ, nhưng Mụ cho Salem chưa phải là thuốc lá. Thuốc lá xứng đáng là thuốc lá phải là loại thuốc đen - Ta-ba noa. Gu phờ-răng-xe - như những hiệu Gaulois, Gitane, Bastos, cũng như Mụ coi bia, lađze chưa phải là rượu.

- Giáo sư Kinh Thiên - Xuân Tình nói qua hơi thuốc lá - mời con đến đây gấp về vụ Má.

Mụ Tá cười khẩy;

- Hừm..Coi bộ cô bồ với lão lang bịp ấy quá ta.

Xuân Tình đính chính câu nói đầy ẩn ý của bà mẹ:

- Không bồ, chỉ là sự giao tiếp giữa bệnh nhân và người thầy thuốc. Giáo sư chữa bệnh cho con, ông đem lại niềm vui sống cho con, con biết ơn ông. Vậy thôi.

Mụ Tá dài mồm ra kiêu ngạo:

- Đúng dzồi. Muốn sang thì bắc cầu kiều. Muốn mau hết bệnh thì yêu lấy thầy..

Xuân Tình cười lên thành tiếng:

- Chà..Bây giờ Má xử dụng cả ca dao nữa. Hết xấy.

Mụ Tá cong cớn:

- Chứ sao. Cô biết ơn Thầy thì cô đưa bạc cho Thầy sài, Thầy muốn gì cô cúng dường Thầy cái đó, ăn nhậu chi đến tôi?

- Vì con giới thiệu Má đến với Giáo sư, con không thể để Má gây sự, Má phá phách ở phòng trị liệu của ông.

Mụ Tá mơ màng:

- À... Thì ra thằng cha già dịch ấy ngán mình tạ Lão ngán mình, lão không làm gì được mình, lão nhờ con gái mình đến xin mình nương tay. Đàn ông, đàn ang mà phải nhờ đàn bà đỡ đòn dùm. Không biết nhục.

- Giáo sư khônng ngán ai hết. Giáo sư có thể trị bệnh cho Má nhưng Má không chịu để ông chữa nên ông không thể làm gì cho Má được. Ông chỉ muốn Má không chịu để ông chữa thì thôi, Má đừng đến đó phá ông. Ông nói ông ngạc nhiên hết sức, ông không hiểu tại sao Má cứ nhất quyết kết tội ông là ông biết ai là người đã giết Dì Mạc Tạ Làm sao ông biết được. Ông có hỏi con về chuyện đó.

Mụ Tá lại phùng lên:

- Tôi quên không dặn cô đừng có nói gì về chuyện riêng của tôi cho thằng cha đại bịp ấy nó biết. Tôi không dặn nhưng cô cũng phải biết là tôi không muốn cô nói cho lão biết chứ? Nó hỏi dò cộ Thế là cô tông tặc khai mẹ nó hết với nó rồi còn gì.

- Có gì đâu mà khai với chẳng khai. Vụ Dì Mạc Tạ các báo có đăng, ai mà chẳng biết.

Thấy mình lại bị dắt đi lạc vào vụ cãi vã với bà mẹ lắm điều và ngoan cố, kinh nghiệm cho Xuân Tình biết nàng không thể cãi vã với bà mẹ nàng, bà già ác ôn sẽ xuyên tạc những lời nàng nói, sẽ làm nàng tức đến phát khóc, nàng bèn không mặc mưu và bèn nói qua chuyện khác:

- Hôm nay con đến thăm Má không phải là để cãi lý với Má. Cãi lý với Má con thua Con thua Má từ lâu rồi. Đây là lý do con tới: con không thể để Má sống mãi như thế này được.

Mụ Tá nghi ngờ:

- Hiếu thảo quá nhỉ? Bộ cô muốn đến ở với tôi chắc?

- Không. Con đưa Má dzô một dưỡng đường tự.

Mụ Tá chồm lên:

- Dưỡng đường tử Sao cô không nói cô cho tôi vào Viện Dưỡng Lão, vào Nhà Tế Bần cho dễ hiểu. Còn lâu ấy. Xin lỗi. Con già này chưa bại liệt thì không ai có thể bắt con già này đi đâu được.

Xuân Tình vẫn điềm tĩnh:

- Thôi mà. Má ngồi xuống đi. Mẹ con mình... biết nhau quá rồi, có gì đâu mà Má phải giận dữ. Má có la lối cũng chẳng đi đến đâu. Con vẫn có thể nhờ pháp luật và cơ quan công lực can thiệp để chấm dứt những vụ phá phách của Má ở đây. Nơi cư ngụ chính của Má với con là ở Đà Lạt. Con có thể nhờ Cảnh sát mời Má về Đà Lạt để con được gần Má, phụng dưỡng Má, hầu hạ Má.

Trước đây Mụ Tá là người nói những lời mỉa mai ấy với Xuân Tình. Mỗi lần Mụ dùng luận điệu ấy Xuân Tình vẫn chịu thua, không đối đáp được; nay đến lượt Mụ Tá cứng họng. Mụ biết con gái nói có lý, và nếu Mụ chọc cho nàng

giận, nàng có thể làm như nàng vừa nói. Mụ đành nén giận để hỏi:

- Thực sự cô muốn gì?
- Con đề nghị với Má như thế này...

Xuân Tình làm một cử chỉ cho Mụ Tá nhìn thân thể nàng cùng y phục nàng bận:

- Con đang tự tạo cuộc sống hạnh phúc của con. Năm nay con đã hai mươi ba tuổi. Hơn hai mươi năm con bị Má đàn áp không sao nấy nở được. Nay con mới thực sự biết sống là gì. Công việc làm ăn của con đang trên đà phát triển tốt. Con muốn sửa lại căn nhà của Dì Mạc Ta, sát nhập nhà đó vào nhà mình làm thành một cơ sở lớn. Việc sửa chữa như thế sẽ làm con tốn nhiều tiền.

Mụ Tá ngọt như mật:

- Thì cô cứ làm. Tôi có nói gì đâu. Tôi đã ủy quyền quản lý cho cô rồi, cô sợ ký gì?
- Con sợ trong một phút bốc đồng hay say rượu Má ký giấy sang cái nhà của Dì Mạc Ta cho người khác, hay cao hứng đuổi con ra khỏi nhà.

Nhô người qua bàn về phía bà mẹ Xuân Tình thân mật nói:

- Vậy con đề nghị với Má một sự trao đổi như vậy: một là Má về Đà Lạt sống với con, chấm dứt cuộc đi giang hồ vất này, chấm dứt luôn cả cái Má gọi là cuộc điều tra vụ án mạng, hai là Má ký giấy cho con cả hai căn nhà ở Đà Lạt. Đề nghị của con chỉ giản dị có vậy.

Đôi lông mày của Mụ Tá nhú lại trên đôi con mắt đục ngầu:

- Lão Giáo sư đại bịp thân mến của cô đâu có bảo cô đòi hỏi tôi như thế? Hả? Đây là đòi hỏi của cô, đâu phải là đòi

hỏi của lão? Lão chỉ muốn đuổi tôi ra khỏi thành phố này thôi. Coi bộ cô cũng biết lợi dụng lão ra gì!

Làn môi đậm nét của Xuân Tình nở nụ cười:

- Giáo sư Kinh Thiên chữa bệnh giỏi thật nhưng ông đâu phải là người nhà mình, ông làm sao biết mẹ con mình phải thu xếp việc nhà mình ra sao.

Mụ Tá lặng im. Mụ thấy thán phục Xuân Tình. Xuân Tình về đây gặp Mụ đâu phải vì quyền lợi của lão đạo bịp, nàng lợi dụng việc lão đạo bịp than phiền về Mụ, lão có thể làm chứng với cảnh sát là Mụ đến phá cuộc làm ăn của lão để con gái Mụ có quyền đưa Mụ trở về tù cấm cố ở Đà Lạt, con gái Mụ lợi dụng lão với mục đích bắt chẹt Mụ phải ký cho nàng làm chủ hai căn nhà.

Mụ Tá tuy là đàn bà nhưng tính nết lại rất đàn ông, Mụ không hay lè nhè, lảng nhảng - Nhiều khi Mụ chỉ vờ lè nhè, lảng nhảng vì Mụ thấy thái độ đó có lợi cho Mụ - Khi thấy cần quyết định Mụ quyết định ngay, Mụ đập tay xuống bàn làm như Mụ tự ý nói chứ không phải Mụ bị con gái dồn đến nước phải nói:

- Tôi không đi đâu hết. Tôi ở lại đây.

Xuân Tình biết nàng đã thắng. Nàng hiểu câu nói của bà mẹ nàng có nghĩa là: "Tôi ký cho cô làm chủ hai căn nhà ở Đà Lạt..!"

- Vậy thì tốt. Con sẽ làm giấy tờ đưa Má ký sau. Mỗi tháng con sẽ gửi thêm tiền Má sài. Má không bắt măn khi con gửi thêm tiền chứ?

Mụ Tá tấn công ngay:

- Bắt măn ký gì. Già rồi được con nó cho tiền uống rượu là nhất. Nó không cho tiền mới là bắt măn chứ.

- Xong rồi. Mỗi tháng con sẽ gửi tiền đều cho Má.

- Sẽ là ký gì? Có thì đưa ngay đây cho người ta.

Mụ Tá đưa hai ngón tay cái và ngón tay trỏ ra soe soe, vè vè vào nhau.

Xuân Tình mở sắc tay lấy tiền ra đặt từng sấp trên bàn, nàng đẩy sấp tiền sang phía bàn bà mẹ. Mụ Tá ngồi tỉnh queo, Xuân Tình để thêm mấy sấp nữa rồi đóng sắc lại, Mụ Tá đưa tay ra vờ tiền, bỏ vào ngăn kéo bàn.

Hai mẹ con yên lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Chợt Xuân Tình nói:

- Giáo sư có hỏi con về vụ Dì Mạc Ta, nhưng con không nói cho ông biết gì ngoài chuyện đã được đăng báo. Con không nói cho ông biết chuyện Má nói Má gặp cô gái đeo cái nữ trang con bướm của Dì Mạc Ta ở đây. Con nghĩ không chừng Má tìm ra được chi tiết gì thật.

Nàng chờ đợi bà mẹ nói cho nàng biết thêm về chuyện đó. Mụ Tá biết nàng muốn nghe Mụ nói nhưng bản tính thù hằn Mụ làm lơ, Mụ cứ ngồi sị mặt ra như Mụ còn giận dỗi. Xuân Tình nói tiếp:

- Mẹ con mình không biết mặt hết những ông nhân tình của Dì Mạc Ta nhưng chắc mấy ông đó có biết, hoặc ít hoặc nhiều, về mẹ con mình. Nếu sự nghi ngờ của Má đúng, người giết Dì Mạc Ta là một ông nhân tình của Dì, ông ấy tất biết Má. Nay Má đến gần hằn ta, hằn sẽ biết Má nghi hằn giết Dì Mạc Ta, hằn có thể giết Má.

Mụ Tá lừng khừng:

- Có thể lắm.

Xuân Tình lo sợ :

- Vậy thì nguy hiểm lắm. Con phải báo với cảnh sát vụ này.

Mụ Tá lắc đầu:

- ĐỪNG. Báo cũng vô ích. Họ sẽ cho là chuyện vợ vẩn. Tên sát nhân có thể bỏ đi. Đã biết nó là ai đâu. Có tìm ra nó cũng phải có bằng chứng. Đâu có thể khơi khơi nói với cảnh sát tôi nghi thằng đó giết người, các ông khóa cổ nó kéo nó về sở bắt nó nhận tội bằng cách đánh bỏ mẹ nó đi cho tôi. Tôi có là vợ Vua Bảo

Đại thì may ra tôi mới có thể làm được chuyện đó.

Nhớ ra Mụ nói:

- Mà bi giờ vợ Vua Bảo Đại cũng hết còn có thể làm được cái việc đó rồi.

- Liên can gì đến Giáo sư Kinh Thiên? Sao Má lại đòi Giáo sư phải cho Má biết tên người giết Dì Mạc Ta?

Mụ Tá lại làm ra vẻ bí mật:

- Tại sao à? Chưa nói cho cô biết chuyện ấy được.

Rồi Mụ lại nói:

- Mạc Ta báo mộng cho tôi biết.

Xuân Tình làm mặt giận:

- Đến con mà Má cũng dấu nữa.

Mụ Tá tỉnh bơ Xuân Tình nói như nói một mình:

- Hỏi chơi Má vậy thôi, có gì mà không thấy. Má cho rằng trong sổ thân chủ của Giáo sư có tên giết Dì Mạc Ta, Má đến đòi ông ấy nói cho Má biết tên đó là ai.

Rồi Xuân Tình nghiêm trọng:

- Con yêu cầu Má chuyện này..

- Chuyện gì nữa?

- Nếu Má tìm ra tên sát nhân, hay khi Má thấy có sự nguy hiểm, Má phải báo ngay với cảnh sát.

- Tất nhiên dzồi. Khởi cần cô phải dậy.
- Má chịu hứa với con như thế không?

Mụ Tá gật đầu:

- Rồi. Hứa.

Xuân Tình đứng lên sửa soạn đi:

- Má chưa biết Giáo sư Kinh Thiên. Ông không bao giờ tiết lộ với ai những chuyện thân chủ của ông kể cho ông nghe đâu. Má có cắt thịt ổng ổng cũng không nói. Nếu ổng nói thì còn có ai dám đến nhờ ông điều trị nữa.

Xuân Tình đi rồi, Mụ Tá ngồi suy nghĩ thật lâu. Hơn bao giờ hết Mụ tin chắc trong sổ thân chủ mới đây của Kinh Thiên có tên đã giết Mạc Ta Hoa của Mụ. Mụ chỉ cần biết tên những thân chủ mới đến với Kinh Thiên trong vòng ba, bốn tháng trở lại đây. Biết để điều tra, theo dõi từng tên. Tên nào vừa từ Đà Lạt đến? Nhưng làm sao lấy được bản danh sách thân chủ của Kinh Thiên? Nhất là giờ đây Mụ đã bị lão đề phòng, Mụ không còn vào được phòng trị liệu của lão nữa???

o o o

- Chú..Tôi có chuyện muốn nói với chú..

Rô Be Mặt Mụn quỳnh quáng khi Xuân Tình đi vào văn phòng tiếp tân nhỏ sít sít bằng cái chiếu của khách sạn. Chỉ riêng cái bàn gỗ cổ lỗ sĩ từ đời ông Paul Bert mới sang làm Toàn Quyền Đông Dương đã chiếm trọn diện tích cái chiếu này Nàng tiến tới để nói nhỏ điều gì đó với gã, việc này làm nàng và gã đứng sát vào nhau:

- Chú..Xin lỗi..Tên chú là gì nhỉ?

Rô Be líu lười:

- Rộ.rộ.rộ.Be...

- Chú Rô Be... Tôi nhờ chú việc này... Bà má tôi..Chắc chú biết..Hay bày đặt chuyện nọ, chuyện kia.Dzui thôi chứ bà không có ác độc, không làm hại ai... Chú thấy chớ ?? Tôi nói đúng chớ??

- Thấy..Thấy... Đúng... Đúng...

- Chú thấy gì?

Rô Be ú ớ:

- Bà uống rượu..Say rồi bày đặt chuyện nọ, chuyện kia.

- Đúng dzậy. Tôi nhờ chú trông nom bà dùm tôi. Khi nào chú thấy má tôi làm quá, chú can thiệp bằng cách báo cho cảnh sát biết..

- Báo... báo..báo cho cảnh..cảnh..cảnh..sát biết... biết... biết ký gì?

- Biết má tôi đi đâu, gặp ai, làm gì. Có ai đe dọa má tôi không. Có ai lạ đến gặp má tôi không. Tôi nói cho chú biết má tôi có thể bị nguy hiểm đấy. Như là có ai lạ hẹn má tôi đi đâu đó. Chú không ngăn được bà đâu, chỉ có cảnh sát mới có thể ngăn được bà. Chú giúp tôi, nhen Rô Be.Để ý trông nom, canh chừng má tôi. Ngày đêm. Có gì lạ chú báo cảnh sát ngay Nhen! Tôi không quên ơn chú..

Rô Be ù tai, hoa mắt. Người đẹp đứng sát vào gã, mùi thơm từ người nàng tỏa ra xa hai thước đã làm gã ngất ngư con tàu đi, nay bộ ngực tròn căng của nàng dí sát vào mũi gã, làm sao gã chịu nổi. Gã nghe nàng nói tiếng được tiếng mất. Gã chỉ biết nàng nhờ gã trông nom bà mẹ nàng, và báo cho cảnh sát biết nếu có chuyện gì nguy hiểm xảy đến với bà. Khi nàng đưa cho gã sắp tiền, bàn tay gã tự động cầm tiền mà gã không biết là tay gã cầm tiền.

- Cám ơn..Rô Be... Cám ơn..!

Rô Be đi ra cửa theo người đẹp. Nàng vào xe Simca 1000, mở máy, và nàng còn quay mặt nhìn gã, dơ tay chào gã trước khi cho xe đi. Rô Be ngẩn ngơ nhìn theo mãi cho đến lúc chiếc Simca khuất nơi đầu đường. Trong giây phút ấy gã hiểu tại sao trên đời này có nhiều anh đàn ông, không những chỉ thân bại, danh liệt, mà còn chết mất xác vì đàn bà.

CHƯƠNG 14 -

Minh làm theo đúng những gì Kinh Thiên muốn chàng làm. Trước hết chàng thanh toán Văn Tiến, tức Tiến Bê Chàng cho tiền vào phong bì, gọi Tiến Bê đến trước mặt, đưa và bảo gã đi ra khỏi nhà ngay lập tức.

Chỉ cần Minh nói tiếng "Đi." và không cho xu teng nào cả Tiến Bê cũng lú lú khấn gói quà mướp ra khỏi biệt thự Mai Lan, nhưng giọng nói ôn hòa của Minh, nhất là phong bì tiền - giấy bạc được cho vào phong bì cẩn thận, Tiến Bê thấy nhân phẩm của gã được tôn trọng xứng đáng - làm cho gã cảm động. Gã cầm phong bì tiền mà nước mắt lưng tròng, sau khi cảm ơn Minh, gã nói với Mộng Trinh:

- Không bao giờ anh quên em, không bao giờ anh quên tình yêu em dành cho anh. Anh sẽ trở lại đón em đi sống với anh một ngày đẹp trời...

Chợt nhớ một câu gã đọc được trong tiểu thuyết Trà Hoa Nữ, truyện dịch, nguyên bản là truyện La Dame aux Camelias của ông văn sĩ Aléch-xăng- đơ Đuy-ma Con, Tiến Bê ghen lời:

- Anh rất tiếc anh không đủ giàu để có thể yêu em như anh muốn, anh cũng không đủ nghèo để có thể yêu em như em muốn...

Đây là lời nói cay đắng của Công tử Armand Duval nói với nàng Marguerite Gautier, cô gái chơi thượng lưu của Kinh đô Ánh Sáng Paris những năm giữa thế kỷ 19, được tả trong tiểu thuyết La Dame aux Camelias.

Minh Đảo, Nam Rìa, Mộng Trinh - rất có thể cả Tiến Bê - đều không hiểu Tiến Bê muốn nói gì. Hàng rìa con kiến của Nam rung rung khi gã nghe Tiến Bê nói câu nói vắn

hoa khó hiểu đó và Mộng Trinh có vẻ xúc động, gãi phang cho Tiến Bê một câu:

- Thôi đi đi cho được việc. Đây có phải là sân khấu Kim Chung, Tiếng Chuông Vàng thủ đô đâu mà ông bắt chước Huỳnh Thái, Ngọc Toàn cho thiên hạ thưởng thức sáu câu.

Văn Tiến bỏ phong bì tiền vào túi và lập tức ra khỏi biệt thự Mai Lan.

Sau trận cãi lộn cuối cùng với chồng và được Ái Xuân khuyên giải Mai Lan hòa hoãn và nhượng bộ hết sức với Minh. Giữa lúc Mai Lan không ngờ nhất Minh cũng nhượng bộ nàng. Chàng nói chàng yêu nàng, chàng tự nhận chàng đã vô lý và ương ngạnh láo trong việc nhất định đòi cho tên Văn Tiến cha căng, chú kiết được ở trong nhà, chàng cũng tự nhận cả việc chàng đòi quản lý tài sản của nàng là bậy. Mai Lan xúc động khi nghe chồng nói lời phản tỉnh bằng giọng nói và vẻ mặt chân thành, tha thiết. Nàng hối hận vì đã nóng nảy nghĩ đến chuyện xa chàng. Nàng tâm sự với Ái Xuân rằng giờ đây nàng sung sướng hơn cả những ngày nàng mới làm vợ Minh. Ái Xuân ôn tồn giải thích:

- Những cặp vợ chồng lấy nhau vì tình thường bị xung đột tình cảm khi chung sống với nhau. Đó là vì trước khi chung sống mình đã không có nhiều thì giờ để tìm hiểu nhau. Sống chung là phải nhường nhịn nhau. Vợ chồng phải hy sinh cho nhau mới có thể sống với nhau bền lâu được. Sự thật rất thường, ai cũng biết, ai cũng cho là dễ làm, nhưng phải ở trong cảnh mới thấy là quan trọng và khó khăn.

Ái Xuân hỏi Mai Lan:

- Em không hối hận vì đã nghe lời chị khuyên chứ?

- Sao chị lại hỏi em một câu mà chị dư biết câu trả lời của em?

Đôi mắt Mai Lan chứa chan niềm cảm mến và biết ơn nồng nàn, vô bờ.

Ái Xuân khuyên Mai Lan đừng bỏ Minh, vì nếu Mai Lan bỏ Minh, người Mai Lan sẽ yêu, sẽ gần, sẽ nương tựa và sẽ lấy làm chồng là Vũ Huy Hạnh phúc Mai Lan đang được hưởng làm cho Ái Xuân quên đi việc làm vị kỷ của mình. Sự thay đổi thái độ của Minh làm cho nàng thêm nghi ngờ. Phải chăng giáo sư Kinh Thiên khuyên Minh hòa dịu với vợ? Minh chịu nghe lời Kinh Thiên ư? Nàng nhớ đến cái nữ trang con bướm của Mộng Trinh, nàng muốn đến gặp bà Tá nhưng lại ngại ngùng...

o o o

- Hẳn nói anh đừng đến gặp hẳn hôm nay. Ngay từ sáng sớm con mẹ Tá đã đến phục trước cửa vào phòng trị liệu của hẳn, Mụ ngồi trong cái xe tắc-xi.

Từ ít lâu nay Nam đã quen miệng gọi Minh là anh, trong khi đó Minh vẫn mày tao với gã như trước.

Nét mặt Minh thay đổi trông thấy khi nghe nói đến Mụ Tá:

- Mẹ kiếp... Con mụ ấy đến đó rình tao ử?? Hồn thật. Mụ chán sống rồi hay sao? Tao bắt buộc phải thanh toán Mụ...

Nam cố ý nói nhỏ để người thứ ba khỏi nghe tiếng nhưng Minh hẳn học muốn hét to lên cho hả giận. May mà vợ chồng Minh có hai phòng ngủ riêng nên Minh có không giữ ý Mai Lan cũng không nghe tiếng.

Nam Ria có cảm tưởng bốn phận của gã là phải đi giết mụ đàn bà lắm chuyện để bảo vệ an ninh cho bạn.

- Đường phố là của chung của tất cả mọi người - Nam Ría nói, hàng rìa mép rung rung như biết cử động và biết xúc động - Mình không thể cầm mũ đó ngồi trong xe tắc-xi đậu bên đường nếu mũ ấy dư tiền và dư thì giờ, hoặc nếu mũ si tình cha tài xế...

Nhưng Minh nói, giọng quả quyết:

- Nó tìm ra tao rồi, nó biết nó chỉ cần ngồi đó là tóm được tao.

Nam Ría nhắc lại:

- Giáo sư bảo hôm nay đừng đến.

Minh Đảo phùng lên:

- Giáo sư.? Giáo sư cái gì ? Thằng già lắm cầm đó dám ra lệnh cho tao sao? Tao muốn làm gì là tao làm, tao bất chấp thằng nào, con nào...

Nam Ría ngạc nhiên:

- Ê... Làm cái gì mà nổi nóng bất tử vậy? Anh là người thán phục lão Kinh Thiên chứ, đâu phải tôi? Chính anh tự ý đến với lão, anh nói lão hay lắm, lão giúp được anh rất nhiều.

- Đúng. Nhưng bây giờ hết rồi. Từ nay tao không cần nghe lời cổ vắn của thằng cha đó nữa, tao làm theo ý tao, tao đã có kế hoạch. Tao cho rơi thằng già lắm cầm đó.

Nam Ría yên lặng. Gã thấy Minh Đảo hung hăng con bọ xít như anh con trai mới lớn, ngốc nghếch, nhưng gã khoái chí vì Minh Đảo có hung hãn, có ngốc dại như thế Minh Đảo mới là người bạn gã yêu thương, có như thế Minh Đảo mới cần được gã bảo vệ; nếu Minh Đảo khôn ngoan Minh Đảo không còn là Minh Đảo của gã nữa. Gã thốt lên một tiếng thống khoái:

- Hay Phải vậy mới là Minh Đảo!

Rồi gã nói, giọng xúc động;

- Nói nghe được lắm. Chúng mình là những thằng giang hồ nửa đời, chúng mình thừa kinh nghiệm đối phó với đời. Việc gì phải nghe thằng nào. Mình không làm thầy thiên hạ thì thôi, thằng nào làm thầy được mình...

Khi nói câu đó Nam Ria không nghĩ đến Mụ Tá mà nghĩ đến Kinh Thiên : Thằng bịp hạ cấp đó nó dám lên mặt dạy bảo mình. Mình chỉ thua nó vì nó nắm được tẩy Minh Đảo bạn mình, nó biết tội trạng của bạn mình..Phải cho thằng già vô lễ ấy bài học cho nó nhớ đời... "

- Nhưng - Minh Đảo nói, giọng dịu lại - Làm gì thì làm, hôm nay tao phải gặp Kinh Thiên:

Nam Ria nhăn mặt :

- Gặp làm cái gì? Vừa nói là không cần nghe thằng cha bịp ấy nữa...

Minh Đảo chuyển sang giọng bí mật:

- Không phải tao muốn hỏi ý kiến nó. Tao gặp nó có việc riêng.

Nam Ria không biết cuộc tình Minh Đảo -Thu Sương, nên gã không biết lúc ấy bạn gã đang tưởng nhớ Thu Sương. Kinh Thiên hứa nếu Minh Đảo chịu nghe lời lão, chàng sẽ được gặp lại Thu Sương. Nhan sắc và tuổi tác, học thức, em Thu Sương, nữ phụ tá của Giáo sư Kinh Thiên, tức em Nguyễn thị Mùi con gái ông Phó Koáp Chợ Bàn Cờ, Sài Gòn đẹp lắm Sài Gòn ơi, đều kém Mai Lan; nhưng chính Thu Sương mới là người đàn bà thích hợp với con người Minh Đảo; gần Thu Sương Minh Đảo thấy thoải mái, hân hoan hơn. Điều này giải thích tại sao ở đời có những anh đàn ông bỏ vợ đẹp, trẻ, sang, trí thức để đi theo những chị đàn bà xấu hơn, tồi hơn vợ mình rất nhiều.

- Có điện thoại đó. Muốn nói gì với lão cứ dùng điện thoại, đến gặp lão làm gì cho mất công.

Minh Đảo nhìn Nam Ria bằng ánh mắt vừa khinh thị vừa bức mình : " Sao hồi này thẳng này ngu quá? Nói qua tê-lê-phôn lỗ vợ mình, hay Ái Xuân, tình cờ nhắc máy ở phòng ăn lên, nghe được để mà vỡ mặt.." Chàng lắc đầu:

- Chuyện tao muốn nói với hấn không nói qua tê-lê-phôn được.

Rồi chàng nở nụ cười người hùng:

- Mụ già giết giặc rình ở đó một là để tóm được tao, hai là để ngăn không cho tao gặp Kinh Thiên. Tao phải gặp Kinh Thiên để thẳng mụ đó. Tao cũng không ưa nói chuyện qua điện thoại.

Nhưng không có cách nào khác hơn, cuối cùng Minh Đảo nảy ra ý kiến viết thư cho Kinh Thiên, yêu cầu lão phải cho chàng gặp ngay Thu Sương, lão phải trả lời cũng bằng thư Nhưng ai là người mang thư đến phòng trị liệu Kinh Thiên?

- Xong rồi - Minh Đảo hài lòng vì sự nhanh trí ứng phó với tình thế của mình - Tao nhờ Mộng Trinh cầm thư đến cho Kinh Thiên. Mộng Trinh đi là chắc ăn nhất.

o o o

Rô Be long trọng nói:

- Tôi nhắc để bà nhớ: Tôi có bốn phận phải bảo vệ bà. Cô Dzi-na Lôô trao cho tôi cái bốn phận ấy..

Rô Be gọi Xuân Tình bằng cái tên Dzi-na Lôô, tức cô đào xi-nê Dzi-na Lô-lô-bítđzi-na đang nổi tiếng khắp thế giới. Ở bất cứ hóc hẻm nào của thành phố Sài Gòn-Chợ Lớn người ta có thể hỏi bất cứ em gái Việt, gái Tàu mười lăm, mười sáu đến hai mươi, ba mươi tuổi Dzi-na Lôô là ai,

làm nghề gì, người ta được trả lời đúng ngay tức khắc. Trong những ô quảng cáo các tiệm uốn tóc của Chú Coón, Chú Quay, Cô Lìn đăng trên những tờ nhật báo Sài Gòn mới, Tiếng Chuông, Ngôn Luận, người ta thấy có câu : " Cắt, uốn theo kiểu Lô lô Úp ra, Lô lô Úp dzô.", tức là cắt và uốn theo kiểu tóc của cô đào Dzi-na Lô-lô-bít dzi-na.

Nghe Rô Be nói bằng giọng nói quan trọng như thế Mụ Tá buồn cười, Mụ nghĩ : " Thằng ôn này bị con nhỏ hớp hồn rồi. Thục Seng mê Công chúa, chém Chằng tinh, cứu Công chúa khỏi hang về triều rồi làm phò mã là chuyện đời xưa, chuyện cải lương, con ơi. Chuyện kể nghe chơi cho đỡ buồn. Đời nay Chằng tinh nó sơ tái Thục Seng, đời nay Thục Seng mà mê Công chúa thì Thục Seng chỉ từ chết đến chết.." Tuy tức cười và nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Mụ cũng làm bộ quan trọng, hỏi lại:

- Trao ký gì? Bộ phận gì ?

- Bốn phận tôi phải bảo vệ bà - Rô Be nghiêm mặt nói - Bà đi đâu, gặp ai, làm gì, bà phải cho tôi biết...

- Dzồi... Dzồi - Mụ Tá làm theo lời yêu cầu của Bảo vệ viên Rô Be Mặt Mụn trước cả khi gã yêu cầu - Ngày mơi là ngày giỗ ông Cô-lô-nền, làm giỗ ở đây không tiện, qua lên chùa dâng nhang, dzô nhà thờ cầu nguyện...

- Chi dzậy? Đã lên chùa dâng nhang còn dzô nhà thờ đọc kinh nữa?

Mụ Tá nói tỉnh queo như người thành tâm nhất đời:

- Cho chắc ăn dzậy mà. Mình nộp đơn cả hai nơi. Hồng sở này mình có sở kia. Chằng hơn ư? Tội gì không xin. Mí lý có kiêng có lành, có tin có thiêng, mình cầu xin mà có lòng thành là được.

Tám giờ sáng một ngày đẹp trời ở thị xã Đàng Rô Be Mặt Mụn hộ tổng Mụ Tá ra khỏi khách sạn. Ngồi vào xe tắc-xi, Mụ Tá hào hùng nói với chú chá xế:

- Tôi giữ xe chú cả buổi sáng hôm nay, có thể luôn cả buổi chiều, nhưng mình cứ tính đến 12 giờ trưa đi. Chú tính giờ tôi, bỏ cái đồng hồ tính tiền đi, cái giây lòi tôi chạy cứ kêu lạch sạch. Sốt ruột.

Mụ nói thêm:

- Tôi sẽ đi rất ít, chỉ đậu xe một chỗ, chờ vồ một thằng đàn ông.

Chú tài không ngạc nhiên gì nhiều. Đời chạy tắc-xi của chú tuy chưa dài lâu nhưng cũng đủ để cho chú gặp nhiều bà dùng tắc-xi làm phương tiện theo rồi, rình mò những ông chồng có vợ bé. Tuy vậy chú chưa từng gặp bà khách nào đi bắt ghen hình dung cổ quái như bà khách hôm nay. Thấy mình nên tỏ ra chú ý đến thăm trạng của bà khách, chú cười cầu tài:

- Ông Hai bay bướm quá hỉ, bà Hai?

Biết chú tài xế tưởng mình đi bắt ghen, Mụ Tá trề môi:

- Một cây!

- Hì..Hì... Xanh rờn hả bà?

-Chứ còn sao nữa. Ba bốn vụ rồi. Đâu phải lần đầu. Lần nào tôi cũng làm cho tan nát, khổ, khổ nạn. Không hiểu tại sao đàn bà lại cứ thích làm vợ bé là ký gì? Mấy mụ mê tín ông nhà tôi đều mặt mũi khá cả. Nào có đui què, mề sứt gì cho cam.

Đột ngột Mụ đổi chuyện:

- Tên chú là gì?

Chú tài nói đùa:

- Tên ngộ là Tôn Ngộ Có.

Chú chờ đợi bà khách ngạc nhiên, hỏi : " Tôn Ngộ Có? Tên chi kỳ dzậy??" để chú hì hì trả lời:" Tôn Ngộ Có là con Tôn Ngộ Không.." nhưng bà khách của chú hôm nay không thấy có gì lạ trong cái tên của chú, bà ta hô lớn:

- Xong dzồi. Chú Tôn Ngộ Có..Ta xuất quân..!

Tám giờ mười lăm phút, nắng vàng vừa lên trên thành phố, Mụ Tá và Tôn Ngộ Có đã ngồi trong chiếc tắc-xi đậu xế cửa bin- đing trong có phòng siêu tâm lý trị liệu của Giáo sư Kinh Thiên. Người ra vào bin- đing tuy nhiều nhưng ngồi trong xe Mụ Tá vẫn trông thấy cửa phòng trị liệu của Kinh Thiên, ai vào phòng này Mụ đều biết.

Với những chú chá xế như Tôn Ngộ Có thì không có gì buồn nản cho bằng phải ngồi bẹp dí trong xe cả mấy giờ đồng hồ với bà khách già hình dung cổ quái như bà khách hôm nay. Chú bèn hỏi tiền, được bà khách chi tiền ba giờ mướn xe, chú nói:

- Tôi dzô tiệm cà phe đầu đường. Nửa giờ tôi trở về xe một lần, cần kêu tôi bà nhấn còi... pin..pin..pin..ba tiếng là có tôi..Nhen..

- Đi đi!

Mụ Tá đường bệ phẩy tay như bà Hoàng Thái Hậu cho phép anh Tể tướng nịnh thần rút lui. Mụ ngồi phê phê trong chiếc tắc-xi Rờ-nô Cát - Hãng Xe Renault của Pháp chỉ còn sản xuất loại xe này để cung cấp riêng cho thị trường xe tắc-xi quốc gia Việt Nam Cộng Hòa - đôi mắt ốc nhồi của Mụ dương lên nhìn đăm đăm vào cửa tòa nhà. Thấy bất cứ anh đàn ông nào ra vào tòa nhà này Mụ cũng lắc đầu, nói lớn một mình:

- Hồng phải. Thằng cha này mập quá..Hồng phải. Thằng cha này ốm quá... Hồng phải..Thằng cha này quê một

cục..Không đời nào Mạc Ta của mình chịu thẳng cha này. Còn lâu...

Tôn Ngộ Có la cà đầu hót mãi với những em chiêu đãi trong những tiệm hủ tếu, cà-phe, nước sinh tố trong khu phố cũng chán; vào lúc 11 giờ trưa chú trở về xe. Không có động tĩnh gì cả, bà khách vẫn ngồi bển trong xe. Tôn Ngộ Có vào xe, ngồi dựa đầu lên thành ghế, một lúc sau chú ngủ khò,,,

Buổi sáng đi vào buổi trưa. Trong lòng chiếc tắc-xi nóng như lò nướng bánh mì, Tôn Ngộ Có bỗng choàng dậy. Bộ mặt bự phẩn loang lổ mồ hôi hiện ra đặng sau chú làm suýt nữa chú kêu lên thành tiếng.

Tôn Ngộ Có cầm cái khăn mặt nhỏ sủi gài ở vô-lăng lên lau mồ hôi mặt:

- Xe không chạy, đậu một chỗ trời nắng nóng lắm. Ngồi mãi trong này bịnh chết à bà. Để tôi chạy tìm chỗ mát đậu chút đi...

Bà khách gừ lên một tiếng phản đối. Tôn Ngộ Có ngáp rồi kêu:

- Bà cũng phải cho tôi đi ăn cái gì chứ. Đói thấy mẹ đi.
- Nè. Thiếu gì. Ăn đi.

Mụ Tá đưa bịch bánh giò chả cho Tôn Ngộ Có, Mụ giữ lại chai rượu. Tôn Ngộ Có bóc bánh giò ăn nhanh như Trư Bát Giới ăn bánh bao nhân thịt con gái. Thấy mình cũng cần tỏ ra lịch sự tí chút với đàn bà, dù là đàn bà cổ quái nhưng vẫn là đàn bà, vừa ăn nhồm nhoàm chú vừa ưu ái hỏi:

- Bà cũng phải ăn đi chứ.

Mụ Tá dơ chai rượu lên:

- Yên chí. Qua đang ăn đây. Qua ăn rượu. Rượu nấu bằng gạo. Qua uống rượu tức là có chất gạo trong bao tử rồi, gạo của qua còn bom-nhe ca-li-tê hơn gạo làm bánh nĩa, qua cần gì phải ăn.

Tôn Ngộ Có vừa cho miếng chả lớn bằng hai ngón tay vào miệng thì Mụ Tá chồm lên, thò tay nắm cần cổ chú lắc lắc. Tôn Ngộ Có nuốt vội nên mắc nghẹn, mắt trợn trắng, Mụ Tá cuống quýt:

- Nó... Nó... Nó đó..Nó..Nó...

Tôn Ngộ Có trố mắt nhìn. Một chiếc tắc-xi vừa dừng lại trước tòa nhà, người xuống xe đi vào nhà là một thiếu nữ. Nàng này bện đồ đầm, dù trông từ xa Tôn Ngộ Có cũng thấy cô ta trang điểm phấn son hơi nặng tay. Chú bị bà khách hết nắm cổ lắc lại gõ cốc cốc lên đầu:

- Thấy không..? Thấy không..? Nó đó... Đúng nó..Tìm nó mấy tháng nay.Hôm nay không chờ thì thấy nó..

Tôn Ngộ Có đưa tay lên che cái đầu húi cua:

- Ký gì? Bộ bà rình thẳng cha tắc-xi đó hả?? Nó là thằng Tám Lọ, xạo một cây, anh em kêu nó là Ba Thầy Rùa, chạy tắc-xi kiêm bói bài Tây...

Mụ Tá nói líu tù tù:

- Không phải thẳng cha tài xế... Con nhỏ đó..

Tôn Ngộ Có suy diễn ngay;

- Cô bện đồ đầm mới dzô nhà đó hả? Cổ là con gái bà bỏ nhà đi theo trai??

Mụ tá gừ lên. Cái gừ này của Mụ là cái gừ khoái lạc của con báo cái già vỗ được con báo đực còn sung sức:

- Gừ... Gừ... Đừng hỏi nhiều... Chờ nó rạ.Đi theo xe nó. Xem nó về đâu. Biết nhà nó có thưởng... có thưởng...

Gừ... Gừ...

Mụ Tá hết gỗ cốc cốc lên đầu Tôn Ngộ Có lại thò tay lên nắm cổ Tôn Ngộ Có lắc lắc loạn lên. Tôn Ngộ Có la chói lói;

- Ệ.Ệ.Bà này..Bà làm ký gì dzậy?? Chít tôi... Ồi..Ồi...

Tôn Ngộ Có không bị hành hạ lâu, chừng vài phút sau người thiếu nữ trở ra, thót vào chiếc tắc-xi đậu chờ. Chiếc tắc-xi vọt đi. Tôn Ngộ Có cho xe chạy theo. Bà khách của chú cứ nhấp nhồm trên ghế như ngồi trên cuộn dây thép gai loại gai sắc lẹm của Quân Đội Hoa Kỳ gọi là công-séc-ti-na Miệng Mụ tía lia:

- Biết nhà... Có thưởng... Có thưởng..

Chiếc taxi chở thiếu nữ bận chiếc áo đầm robe sac chạy vào trung tâm thành phố, Tôn Ngộ Có trở tài lái xe theo rồi. Cuộc theo rồi không khó khăn gì nhưng Mụ Tá làm cho nó trở thành khó khăn, Mụ cứ nhấp nhồm trên ghế, lúc thì Mụ kêu xe chạy theo xa quá, sợ mất dấu xe trên, lúc thì Mụ kêu chạy theo gần quá, sợ người bị theo biết. Mụ làm cho Tôn Ngộ Có cuống quít cả hai tay, hai chân.

Thế rồi chuyện phải đến cũng đến. Xe Tôn Ngộ Có bị ba bốn chiếc quân xa chặn đường rẽ trái ở ngã tư, Mụ Tá rên lên hừ hừ. Khi Tôn Ngộ Có cho xe qua được ngã tư chiếc taxi chở người thiếu nữ đã biến mất.

Tôn Ngộ Có đành cho xe áp vào lề. Chú ngạc nhiên khi không thấy bà khách quái dị im re không làm dữ. Chú quay lại nhìn và thấy bà khách của chú chắp hai tay trước ngực, mắt nhắm, mặt ngửa lên mui xe, bà ta đang cầu nguyện.

Mụ Tá không cầu xin Thiên Chúa, cũng không cầu xin Phật Bà Quan Âm, Mụ kêu gọi Mạc Ta Sê Ri của Mụ: "Cưng ơi..Cho qua bắt lại được con nhỏ..Cho qua bắt lại

được con nhỏ... " Kể từ giây phút ấy Mụ tin chắc rằng Mạc Ta của Mụ không những chỉ rất anh linh mà còn rất được Thượng Đế ưu ái, bởi vì Mụ vừa khấn vài câu và mở mắt ra Mụ nhìn thấy ngay người thiếu nữ hiện ra trước mắt.

Người thiếu nữ đi trên vỉa hè trước xe taxi. Đi bên nàng là một thanh niên cao lớn, ăn bận bảnh bao. Vừa nhìn thấy chàng thanh niên này ý nghĩ lóe sáng trong óc Mụ Tá: "Đúng rồi. Thằng này là thằng giết Mạc Tá.!"

o o o

Bức thư trả lời của Kinh Thiên chỉ có vài dòng, và những dòng đó nói đến Mụ Tá.

Kinh Thiên cho Minh Đảo biết lão đã tìm ra được cách tổng khứ Mụ Tá đi khỏi Đà Nẵng, chỉ chừng một tuần nữa là Mụ phải đi thôi.

Minh vò nát tờ thư, miệng lẩm bẩm:

- Nó làm như mình sợ con mẹ đó lắm. Thằng như nó mà có thể bảo vệ được mình à!

Trong thư viết cho Kinh Thiên chàng đòi được gặp Thu Sương - Gặp gấp, gặp ngay - Nhưng Kinh Thiên lờ đi.

Mộng Trinh lo âu:

- Chuyện gì vậy Minh? Anh với ông giáo sư ấy có chuyện gì mà bí mật thế?

Minh không đáp. Hai anh em đi trên vỉa hè đầy nắng vàng, họ không ngờ có người đàn bà đang trở mắt nhìn họ từ trong chiếc taxi sau lưng họ. Họ đi đến cửa rạp xi-nê.

- Chiếu phim gì đây? - Mộng Trinh kêu lên - Lâu quá em không coi xi-nê. Mình vào coi đi anh.

Và nàng kéo được Minh Đảo vào rạp.

o o o

- Phải ông đó không, bà Hai?

Tôn Ngộ Có hỏi và chú được bà khách trả lời:

- Để coi. Phải người mới biết được.

- Người? Người cái gì chứ?

- Người mùi người nó chứ còn người cái gì nữa. Cù lần!

Mụ Tá mở sặc tay lấy tiền ra trả nốt cho Tôn Ngộ Có cùng tiền thưởng đúng như Mụ hứa, rồi Mụ ì ạch đưa tấm thân bồ tượng ra khỏi xe, bỏ lại giỏ bánh dầy, bánh giò và chai rượu cạn tới đáy.

Tôn Ngộ Có chờ đợi bà khách ngã chúi mũi xuống vỉa hè, nhưng tuy loạng choạng và ì ạch bà ta cũng lết được vào rạp hát bóng.

Mộng Trinh đang mua vé, Mụ Tá ngoảnh mũi lên nhìn mấy tấm ảnh quảng cáo cô đào Trinh Phối Phối đánh kiếm, Kép Sác Bông-sông bắn súng. Minh Đảo nhìn thấy người đàn ông bà mập mập, phề phề đứng đó nhưng chàng không thấy gì lạ, bởi vì chàng không hề biết mặt người bạn thân của Mạc Ta Hoa.

Mụ Tá có thể đi theo sát nút anh em Minh Đảo vào rạp mà hai người không thấy gì lạ cả, nhưng theo đúng thủ tục theo rồi Mụ vẫn đứng chờ cho hai anh em vào rạp một lúc rồi mới vào theo. Em dẫn ghế, bận áo bơ-lu đang hoàng, chiếu đèn pin vào chân Mụ:

- Bà thích ngồi gần hay ngồi xa?

- Gần hay xa kệ mẹ người ta.

Mụ Tá huých nhẹ một cái, em dẫn ghế bắn sang một bên. Mụ chùn mình xuống như võ sư Tàu xuống tấn, đảo mắt nhìn quanh. Phòng tối, phim đang chiếu, nhưng Mụ nhìn

thấy ngay chỗ Minh Đảo và Mộng Trinh ngồi. Mụ muốn đến ngồi ngay sau lưng Minh nhưng mấy hàng ghế ở đó đã có người ngồi. Mặc kệ. Mụ cứ len vào.

Mụ dấm loạn lên chân thiên hạ. Mụ len tới đâu mùi rượu hòa với mùi nước hoa Santalia và mùi mồ hôi tỏa ra tới đó, Mụ lào thảo mấy câu: " Xin lỗi... Xin lỗi... Cảm phiền... Cảm phiền... Cám ơn..Cám ơn... Cho tui dzộ." Mụ ngồi phịch lên lòng một ông:

- Ấy..Bà này..

- Xin lỗi..

Mụ dịch sang bên nhưng rồi lại ngồi phịch trở lại đúng chỗ:

- Ồi... Bà này..

Ông khách chịu không nổi, đứng lên đi ra ngồi chỗ khác, Mụ Tá ngồi ngay xuống chiếc ghế ông khách vừa bỏ. Mụ thở phào. Lấy cây quạt giấy trong sắc ra Mụ quạt phạch phạch.

Chỉ một thoáng sau mấy người ngồi cạnh Mụ cũng đứng lên đi ra chỗ khác. Mụ nhìn lên màn ảnh, đào kép đang ôm nhau, hôn nhau, Mụ phê bình một câu làm cả rạp nghe tiếng:

- Khít rít à... Không biết mắc cỡ...

Mộng Trinh quay lại nhìn. Nàng trông thấy bộ mặt Mụ Tá hiện ra ngay sau lưng nàng nhưng nàng chỉ thấy khó chịu thôi, không thấy sợ. Nàng có biết Mụ Tá là ai đâu.

Rồi Mụ Tá bắt đầu tính đến việc kiểm tra xem gã thanh niên bảnh bao, to khỏe kia có đúng là kẻ Mụ cần tìm hay không, tức là Mụ bắt đầu thực hiện việc hít ngửi mùi hơi người của Minh Đảo. Mụ nhớ như in lời nói của Mạc Ta Hoa trong đêm cuối cùng Mạc Ta Hoa còn sống: " Hắn có

cái mùi... cái mùi đặc biệt lắm. Người là biết ngay hà.." Đó là lời Mạc Ta nói về chàng nhân tình mới nhất của nàng, và Mụ Tá - không biết tại sao, vì một linh cảm, linh tính nào đó không thể giải thích được - tin chắc rằng chàng tình nhân đó đã giết Mạc Ta.

Mắt đã quen với bóng tối Mụ nhìn rõ Minh Đảo ngồi đó. Chàng to con và cao, đầu và vai chàng nổi bật lên trên hàng ghế. Nhưng giữa Mụ và chàng còn một hàng ghế nữa. May cho Mụ là chiếc ghế ngay trước mặt Mụ, chiếc ghế chia cách Mụ với Minh Đảo, lại do một chú nhỏ ngồi. Chú này ngồi lọt thỏm trong lòng ghế nên Mụ có thể nhô người lên qua đó để ngửi Minh Đảo.

Mụ Tá bắt đầu cuộc ngửi hít bằng cách hếch hai lỗ mũi lên hít hít mấy cái. Trong không khí ẩm mốc của gian phòng không bao giờ có gió nắng Mụ chỉ thấy có cái mùi hôi hôi, khê khê Mụ không biết rằng cái mùi hôi hôi, khê khê đó chính là mùi người của Mụ. Mụ từ từ nhồm đít, nhô người qua hàng ghế trên để dí mũi Mụ vào lưng Minh Đảo.

Chú nhỏ nằm trong lòng ghế chừng mười tuổi. Chú được ông bố cho đi rạp tuồng vì chú không mất tiền vé. Chú khoái coi phim cao-bồi và kiếm hiệp, thần tượng của chú là Hiệp Sĩ Mù nên chú không mấy hào hứng khi phải xem bộ phim ái tình lắm cảm này. Chú nằm đó và đột nhiên chú cảm thấy có chuyện lạ xảy ra. Chú giật mình khi thấy bộ mặt tròn vành vạnh hiện ra ngay trên đầu chú. Bộ mặt ấy cổ quái đến nỗi chú nhỏ nhìn ngậy mà không biết đó là mặt đàn ông hay mặt đàn bà. Rồi toàn phần bộ mặt ấy nhô lên khỏi thành ghế, nhô lên, nhô lên mãi. Nằm dưới nhìn lên chú nhỏ thấy hai lỗ mũi huếch, cái cằm bạnh rồi bộ ngực bự khủng khiếp, chú sợ như chưa bao giờ chú sợ đến thế kể từ ngày chú biết nghịch tinh và phá thối.

Cũng may, rạp xi-nê này mới đổi chủ và chủ mới vừa bỏ thên vốn chỉnh trang lại rạp, thay ghế mới. Nếu là ghế cũ ọp ẹp rất có thể thành ghế đã gục vì bị sức nặng của Mụ Tá đè lên và chú nhỏ có thể bị chết đè lẹp trong lòng ghế.

Giây phút kinh dị Hít Cốc mà chú nhỏ phải chịu đựng kéo dài. Chú nằm chết cứng không kêu được nửa tiếng. Trong lúc ấy trên màn ảnh đang diễn ra màn cướp lạp, ông bố chú nhỏ mãi xem nên không biết có chuyện gì lạ xảy ra bên cạnh.

Minh Đảo lại càng không chú ý gì đến những chuyện xảy ra quanh chàng. Chàng cũng chẳng thấy gì trên màn ảnh, chàng nhìn lên màn ảnh và chỉ thấy hiện ra ở đấy hình ảnh Thu Sương. Vừa mới ít trước đây, không nhớ là mấy ngày, chàng đưa Thu Sương đi ăn rồi đưa nàng vào rạp này xem xi-nê Cũng rạp này, cũng vào khoảng giờ này. Trong bóng tối đồng lõa của rạp Thu Sương ôm chặt lấy chàng, nàng nép vào người chàng, rút không ra. Và chàng và nàng đã ôm nhau, đã hôn hít nhau, đã làm đủ trò trên ghế như một cặp tình nhân trẻ tuổi muốn nhau mà không có điều kiện và phương tiện để thỏa mãn, không có phòng riêng cũng không dám đưa nhau vào khách sạn mượn phòng. Cho đến lúc đèn bật sáng chàng và nàng dắt nhau ra khỏi rạp mà không biết chuyện phim ra sao cả.

Mụ Tá thở ra một hơi dài để tổng hết không khí trong hai buồng phổi ra ngoài. Tiếng thở mạnh của Mụ nghe như tiếng bánh xe ô tô vận tải xì hơi...

Và Mụ chồm người qua thành ghế để dí mũi vào lưng Minh Đảo.

Minh Đảo và Mộng Trinh cùng quay mặt lại. Hai anh em trở mắt nhìn bộ mặt lớn bự của mụ đàn bà quái dị không

biết từ đâu hiện ra sát ngay mặt họ. Hai lỗ mũi huếch của Mụ Tá nở lớn như hai cái chén uống trà Tàu, Mu dí mũi vào mặt Minh Đảo và hít vào một hơi dài. Một tiếng "... suýt.." gớm ghiếc vang lên, tiếp đó là tiếng hét của Mộng Trinh...

Rạp xi-nê náo loạn ngay lập tức. Sau tiếng hét của Mộng Trinh là tiếng kêu ré lên của Mụ Tá:

- Đúng nó... ! Đúng nó..!

Tiếng kêu thứ ba của một khán giả nhanh mồm, nhanh miệng hú lên:

- Nổ... !... Bom..!

Khán giả ào ào chạy ra như vịt. Đàn bà thét lên trẻ con khóc ré, đàn ông học lên. Trong cơn hỗn loạn ấy Minh Đảo và Mộng Trinh chạy ra khỏi rạp theo mọi người.

Mấy anh con trai nhanh chân chạy ra khỏi rạp trước hô hoán ầm ỹ là trong rạp có : "... Mìn... Bom... Pơ-lát-tích..". Cả khu phố náo loạn. Người ta đóng cửa tiệm rầm rầm, xe hơi rồ máy chạy xa cửa rạp, ông cảnh sát già có phận sự kiểm soát khách đang ngồi ngủ gật trong góc phòng bán vé, choàng dậy, không dám ở lại gọi điện thoại của rạp, sợ bom nổ, mắt nhắm, mắt mở chạy ra ngã tư có đèn đỏ cầu cứu ông bạn đồng nghiệp gọi điện thoại về Ty báo có bom đặt trong rạp xi-nê.

Mười lăm phút sau toán chguuyên viên gõ mìn đến trên chiếc xe Jeep sơn hai màu xanh trắng. Tiếng còi ốc hú rú lên nghe thê thảm đến lạnh người trong khu phố bị cô lập. Đám người hiếu kỳ tụ tập ở hai đầu phố, thập thò nhìn ngó và kháo chuyện. Người ta truyền miệng nhau là có người trông thấy trái mìn lớn bằng cái cối đá nằm chình ình ngay giữa rạp. Tất cả mọi người đều chờ đợi thấy mìn nổ làm xum nhà hát bóng.

Hai chuyên viên gỡ mìn cảm tử dò dẫm từng bước đi theo cái máy rò mìn. Cuộc tiến binh diễn ra thật chậm trong bóng tối của rạp xi-nê. Sợ có hỏa hoạn vì dây điện chạm nhau khi mìn nổ người ta đã cúp điện trong rạp. Trong rạp tối như đêm ba mươi. Phải mất hai mươi phút sau người ta mới tìm thấy một bà khách nằm ngáy pho pho trong lòng chếc ghế ở giữa rạp.

Nguyên do: sự xúc động khi ngửi đúng cái mùi người đặc biệt của tên sát nhân làm Mụ Tá ngất đi. Từ tình trạng ngất lịm cơ thể Mụ chuyển sang tình trạng ngủ ngon lành.

CHƯƠNG 15 -

rong suốt một tiếng đồng hồ - tức 60 phút dài - kể từ lúc cùng Mộng Trinh chạy về nhà, Minh Đảo nằm úp mặt trên giường, khóc như anh bé con hồn giận. Những cái nấc làm cho tấm thân lực sĩ của chàng rung động trông thật tội nghiệp. Cả người Minh Đảo chuyển động như bị nện bằng búa tạ.

Rồi Minh ngồi dậy. Chàng không khóc nữa, bây giờ chàng nói. Chàng nói lảm nhảm như người mất trí, chàng nói một mình.

Ngồi bên Minh, Nam không còn biết nói gì hơn ngoài câu:

- Thôi mà... Thôi mà...

Hai tiếng " Thôi mà.." thường vẫn không có hiệu lực gì nhiều, khi được nhắc đi, nhắc lại quá nhiều chúng lại càng không ra cái thống chế gì hết. Minh Đảo như không biết có Nam và Mộng Trinh ở bên chàng.

Trước đó Nam Ria đã hỏi Mộng Trinh có chuyện gì xảy ra trong lúc hai anh em đi với nhau đến văn phòng Kinh Thiên. Mộng Trinh cũng giận và sợ đến run cả chân tay, nàng khóc, nàng ghen ngào:

- Tại sao các anh lại dẫu Trinh? Nếu cho Trinh biết đời nào Trinh để cho cái bài thơ bí ấy trông thấy Minh.

Nam vỗ vỗ lên vai nàng:

- Thôi mà... Thôi mà..

Mộng Trinh rên rĩ:

- Chỉ biết nói..thôi mà..thôi mà..Không còn nói được câu gì khác sao?

Nam Ria dơ tay lên làm cử chỉ muốn bịt miệng Mộng Trinh:

- Làm cái gì dữ vậy? Muốn cho người ta biết sao!

"Người ta" Nam Ria nói đây là Mai Lan, Ái Liên. May cho họ là lúc ấy Mai Lan và Ái Liên cùng không có ở nhà.

Nam Ria trầm giọng nói tiếp:

- Lúc này là lúc mình phải tính chuyện gỡ rối cho Minh, không phải là lúc mình gấu ó nhau hay la lối.

Sự việc xảy đến cũng làm cho Nam Ria bối rối, gã nói, hàng ria con kiến rung rung:

- Ai ngờ con mụ già đó nó biết mặt em..Tại sao nó biết em là em của Minh? Ai chỉ cho nó? Làm sao nó biết??

Thấy rằng mình chỉ nên giữ sự ngạc nhiên về Mụ Tá cho riêng mình, Nam đổi giọng:

- Em đừng sợ, em đừng lo Không có gì phải sợ. Anh sẽ thanh toán con mụ đó. Nó muốn hại Minh, anh cho đó đi chơi chỗ khác.

Gã nói lửng lơ và lập lờ, tò mò Mộng Trinh hỏi:

- Anh định làm gì người ta?

- Anh có cách làm cho Mụ đó không hại được Minh. Bằng cách này hay cách khác, anh sẽ trừ Mụ. Em phải tin anh, anh nói là anh làm được. Còn anh ở bên Minh thì không ai có thể làm hại được Minh. Bây giờ em lo việc săn sóc Minh, dỗ Minh ăn chút gì cho nó tỉnh lại. Đừng để nó làm ầm lên. Để anh lo chuyện đánh lạc hướng chị em Mai Lan. Nếu họ hỏi Minh em cứ nói là Minh đang nhức đầu.

Đến lượt Nam Ria xúc động, những sợi ria mép của gã rung rinh, run rẩy trên vành môi mỏng:

- Anh muốn nói với em câu này..Dù có chuyện gì xảy ra, bất cứ chuyện gì, dù chúng ta có phải xa nhau bao lâu..em cứ nhớ rằng anh yêu em. Anh yêu em và anh yêu thương Minh. Anh hy sinh cho Minh và em. Cứ nhớ như thế là đủ.

Kẻ ngoại cuộc không biết gì về đời tư và con người Nam Ria nếu nghe lỏm được câu nói trên có thể nghĩ là mình nghe trộm lời một nhà cách mạng trước khi ra đi tìm đường cứu nước dặn dò người yêu.

Khi Mộng Trinh trở vào phòng Minh Đảo ngồi bên cửa sổ, hai tay ôm đầu, hai mắt nhắm lại. Nàng nhẹ nhàng đi đến, đặt nhẹ bàn tay lên vai anh. Bờ vai Minh Đảo run lên dưới cái chạm tay yêu thương ấy và giọng nói Minh Đảo nghe khác hẳn vì xúc động:

- Trinh..Anh sợ...

Giọng Minh Đảo eo éo như giọng người lại cái.

Đây là lần thứ nhất trong đời Mộng Trinh nghe anh nàng nói anh ta sợ.

Mộng Trinh cũng sợ, nhưng vì không hiểu gì cả, đúng hơn là vì chưa được biết rõ ràng về vụ giết người nàng vẫn nói cứng:

-Anh đừng sợ. Chưa có gì để anh phải sợ cả.

- Anh bị đẩy vào tình thế bị động. Anh cứ chờ cho kẻ thù nó đánh anh..

Chàng nhìn lên cô em, nói như để phân trần:

- Anh đâu có biết mặt con mẹ ấy. Anh không đụng nó lần nào. Anh không ngờ nó lại biết em. Nếu anh biết đời nào anh để em đến gặp Kinh Thiên để cho nó thấy em. Em là em gái yêu thương của anh. Anh chỉ có mình em. Anh thà chết còn hơn là để em bị liên can. Trinh..Em tin anh chứ?

- Em tin anh. Em bao giờ cũng tin anh.

Hai bàn tay đô vật của Minh nắm lại. Chàng nói qua hai hàm răng nghiến chặt:

- Anh chỉ bóp một cái là nó chết ngắc. Dễ như anh bóp cổ con gà. Anh là người khỏe như Héc-quyn. Phải không em?

Mộng Trinh gật đầu. Nàng có cảm giác như nàng đang nói chuyện với một anh bé con.

- Vậy mà anh không dám bóp chết nó. Em bảo có tức không?

Minh thở dài. Mộng Trinh hỏi:

- Có phải Minh đánh chết cô em của bà đó không?

- Cô em mù đó? Ai bảo với em Mạc Ta là em gái mù đó?

- Không ai bảo em cả. Nam cũng không nói gì nhiều với em về chuyện đó. Em không trách anh và Nam đâu, những chuyện như thế đâu có phải là chuyện để kể với em gái. Em nghĩ phải là em gái nên bà đó mới khổ công đi tìm... như thế.

- BẠN thôi. Chúng nó là bạn với nhau. Đêm ấy ở Đà Lạt..Đêm lạnh...

Đôi mắt Minh như rực lửa, chàng nhìn vào bóng tối của căn phòng và như nhìn thấy cảnh cũ hiện ra. Mộng Trinh không thấy ánh mắt của Minh, nàng chỉ muốn biết rõ hơn về những việc Minh làm. Không chờ Mộng Trinh hỏi, Minh kể:

- Đêm ấy anh giết hai đứa. Thằng đó là thằng kép hát, kép xi-nê.Tên nó là Tô ni Cương..Nó đóng mấy cái phim lắm cảm gì đó. Anh có biết nó. Anh vẫn ghét nó, khinh nó, vì nó hèn. Thằng đó chết oan. Đêm ấy nó sấn nên nó không nhìn ra anh, nếu nó nhìn ra anh bố nó cũng không dám hó hé. Nhà lại tối. Tối đen hà. Nó loạng quạng đi vào

chỗ anh. Tay nó cầm cái gì đó của Mạc Ta, anh bảo nó đưa cái đó cho anh, nó không đưa. Ngược lại nó còn rút dao ra nó dọa anh. Đêm ấy nó không rút dao chắc nó không chết...

Minh đứng lên. Bóng chàng đứng sừng sững trong vầng nửa tối, nửa sáng của căn phòng. Không gian căng thẳng những điện, Minh dấn vào không khí, Mộng Trinh đứng nép vào lưng Minh như trước mặt họ có kẻ thù thực sự.

- Anh chỉ dấn nó một dấn. Một cú đĩa-rếch. Anh không định đánh cho nó chết. Nhưng số nó chết, anh chỉ dấn nhẹ mà nó cũng chết. Anh chưa kịp ra khỏi nhà thì Mạc Ta đi vào.

Minh Đảo quay phắt lại. Lúc ấy Mộng Trinh mới nhìn thấy ánh mắt rực lửa của Minh. Nàng thấy đó là ánh mắt của người điên hung dữ. Nàng sợ, nhưng nàng chưa kịp la hay bỏ chạy thì bàn tay Minh đã chụp lấy cổ nàng.

Ý nghĩ đến chậm, nhưng rồi ý nghĩ cũng đến trong óc Mộng Trinh: "Chết mình rồi. Minh điên rồi. Oan hồn bà Mạc Ta nhập vào Minh..Mình chết mất.." Nàng muốn la lớn: "..Minh..Em đây mà..Minh giết em sao? "nhưng từ họng nàng chỉ có những tiếng ặc..ặc.. phát ra.

Những ngón tay cứng như sắt của Minh Đảo xiết chặt cần cổ người thiếu nữ. Mắt Mộng Trinh hoa lên rồi trợn trắng. Hai chân nàng mềm nhũn..

Cửa phòng mở. Nam Ria ló đầu nhìn vào phòng.

Minh Đảo quay lưng về phía cửa nên không trông thấy Nam. Mộng Trinh nhìn thấy. Niềm hy vọng không bị chết lóe lên trong nàng. Nàng thu hết sức tàn để dơ tay lên ra hiệu cho Nam: " Nam..Cứu em.."

Không biết có chuyện gì xảy ra nhưng Nam Ria thấy ngay Minh đang bóp cổ Mộng Trinh và Mộng Trinh sắp chết. Gã

nhảy tới dùng cườm tay chặt một đòn karatê lên ót Minh Đảo.

Đòn karatê của Nam Ria chỉ là một đòn rỏm. Nó có thể làm ngã em nhỏ lên năm nhưng nó không có chút ep-phê nào trên căn cổ trâu của Minh Đảo. Minh Đảo không biết có người đánh mình sau lưng.

Nam Ria vớ lấy con sư tử bằng đồng đen để trên cái đôn, dơ lên, đập mạnh xuống đầu Minh Đảo.

Cộp... ! Minh Đảo gục xuống, Mộng Trinh ngã theo, nàng lồm cồm bò vội ra xa Minh Đảo.

Nam Ria vội sốc nách nàng lên, dìu nàng lết ra cửa phòng;

- Sao vậy em? Chuyện gì thế?

Mộng Trinh hỗn hển:

- Không..biết..tại sao..Tự dưng... Minh nổi điên. Đang kể chuyện đêm đó ở Đà Lạt... Minh bóp cổ em...

Chợt nhớ ra nàng cuống quýt dục Nam:

- Nam đánh Minh. Minh không chịu đâu. Nam đi đi. Lánh mặt đi. Để em chịu cho.

Họ sợ hãi nhìn Minh. Minh Đảo đứng lên, đưa tay lên sờ đầu. Nam Ria có vẻ muốn nói nhưng lại thôi, gã cúi đầu lặng lẽ ra khỏi phòng.

Tám giờ tối họ gặp nhau ở bàn ăn: Minh Đảo, Mai Lan, Ái Xuân, Mộng Trinh và Nam Ria. Trong bữa ăn Minh tỏ ra vui vẻ, hòa nhã, t

hoài mái, nói nhiều. Chàng như người vừa gặp chuyện gì hài lòng. Mộng Trinh và Nam cùng ít nói, Nam là người ít nói nhất. Gã tránh không nhìn thẳng vào mặt Minh.

Mai Lan không nhận thấy thái độ bối rối, ngượng ngùng của Nam nhưng Ái Xuân thấy. Nàng cho rằng có chuyện bất hòa vừa xảy ra trong ngày giữa Minh và Nam. Nàng vui miệng kể câu chuyện đầu voi, đuôi chuột xảy ra trưa nay: trong rạp xi-nê phim đang chiếu, có kẻ la lên..mìn..mìn..Khán giả chạy như vịt, cả khu phố náo loạn mấy tiếng đồng hồ để rồi chẳng có gì cả..

Chẳng ai chú ý đến câu chuyện Ái Xuân kể. Mai Lan sung sướng vì nàng thấy chồng nàng vui vẻ, thoải mái. Mây đen đã tan đi, cuộc đời chỉ hứa hẹn những ngày thật đẹp.

o o o

11 giờ đêm.

Nam mở nhẹ cửa phòng ngủ riêng của Minh. Phòng chìm trong bóng tối, không ngọn đèn nào trong phòng được bật nhưng ánh trăng chiếu vào qua khung cửa sổ làm cho gian phòng có làn ánh sáng xanh xanh, huyền ảo. Nam nhìn thấy Minh Đảo ngồi trong chiếc ghế bành da, nhìn qua cửa sổ ra vườn.

Nam do dự rồi khẽ gọi:

- Minh.

Không nhìn lại, Minh hỏi:

- Nam đấy ư?

- Minh. Minh còn giận moa không?

- Tao có giận mày bao giờ đâu mà còn hay hết.

Nam đóng cửa lại, bước vào đứng sau ghế Minh, phân trần:

- Lúc ấy nếu moa không làm thế chắc Mộng Trinh đã chết. Vì cái vụ xảy ra hồi trưa hai thằng mình cùng không giữ

được bình tĩnh. Nhưng rồi đầu cũng vào đấy, êm đẹp cả thôi..

Nam cười nhẹ. Minh nhắc lại:

- Đầu vào đấy, êm đẹp cả thôi.

Và Minh Đảo cũng cười nhẹ:

- Bây giờ tao biết tao phải làm gì.

Nam Ria tỏ ra phấn khởi:

- Tốt. Moa cũng có việc hấp dẫn để làm đêm mai.

Đến gần bạn hơn Nam Ria hạ giọng tâm sự:

- Đêm mai giờ này moa gặp một người.

Vẫn không quay lại nhìn bạn, Minh Đảo hỏi:

- Đàn bà?

- Đàn bà?

- Được không?

- Số dzách. Hoa Hậu Hồngkông bên hông Chợ lớn. Nàng là Mụ Tá ác ôn của chúng mình..

Minh Đảo yên lặng. Sau vài tiếng cười khoái chí, Nam Ria nói tiếp:

- Moa vừa tô-lô-phôn cho mụ, hẹn mụ đêm mai ra bãi biển, mụ sẽ được gặp một người. Người này sẽ cho mụ biết ai là kẻ đã giết Mạc Ta của mụ, sẽ chỉ cho mụ tên sát nhân hiện ở đâu..vân vân..vân vân..Moa câu mụ bằng cái mồi quá thơm, Mụ cắn câu ngay.

Minh Đảo dường như không chú ý mấy đến chuyện Nam Ria hẹn gặp Mụ Tá, chàng chỉ hỏi để làm vui lòng bạn:

- Mấy giờ? Ở chỗ nào trên bãi biển?

- Mười một giờ đêm. Ghềnh đá trước nhà hàng Hải Đăng. Moa hẹn kỹ lắm: 11 giờ đêm, mụ một mình đi taxi đến đó, cho xe về. Chỉ khi biết chắc mụ đến đó một mình moa mới ra mặt.

- Rồi sao? Dắt mụ đi đâu?

- Dắt mụ đến phi tràng Tô Bia mua cho mụ cái vé đi suốt xuống Âm phủ. Đêm mai là đêm cuối cùng của con mẹ lắm chuyện ấy. Sống yên ổn để bụa ụyt-ki, cô-nhắc không chịu, mụ muốn chết thì cho mụ chết.

Bắt chước Kinh Thiên - Kinh Thiên bắt chước ông Giáo sư Trần Bích Lan - Nam Ria hỏi:

- Đồng ý?

Minh gật đầu và hỏi lại, thái độ của chàng thờ ơ vừa phải mà chú ý cũng vừa phải:

- Đồng ý thì suy là đồng ý rồi, nhưng còn hậu quả?

Trong cơn vui mừng vì thấy bạn không giận mình vì cú đập đầu trước đó mấy tiếng đồng hồ Nam Ria không để ý đến sự lạ là Minh Đảo tỏ ra thận trọng, Minh Đảo xét đến hậu quả của việc làm, sự thận trọng mà trước đó không bao giờ Minh Đảo có.

- Hậu quả? - Nam Ria đi đến ngồi trên chiếc ghế nhỏ bên ghế Minh Đảo, gãi cằm thuốc hút và hào hứng nói - Hậu quả thì chỉ là con mẹ đó hết kiếp. Thời chiến tranh này người ta chết dễ hơn gà, thiếu gì vụ mà bọn Cảnh Sát Tổng Nha, được Mỹ đưa sang Mỹ huấn luyện cả năm, vẫn phải bó tay Moa xem kỹ rồi, khu cồn cát quanh Nhà Hàng Hải Đăng rộng và vắng vẻ lắm, nhất là ban đêm thì lại càng không có ma nào qua lại cả. Moa sẽ đưa mụ vào sâu trong vùng, lụi cho mụ vài nhát, vùi xác mụ trong cát. Như vụ thằng Ba Chà vùi xác mụ Lyly ở bãi cát Vũng Tàu đó, toa nhớ chứ? Cả ba, bốn tháng sau Mụ Lyly mới từ

trong cát thò một bàn chân ra, bọn nhà báo đói tin vô được tin này phịa ngay ra đó là xác em thợ may Thị Gắn - Vụ này gây dư luận khá sôi nổi một thời ở Sài Gòn, nhớ không? Năm 1960..Năm ấy đất nước mình còn yên bình...

Hào hứng, Nam Ria vui miệng kể chuyện:

- Nhớ vụ em khuy nút Thị Gắn không? Em là gái quê, lên tỉnh làm thợ may, không được là thợ may, em chỉ là thợ khuy nút. Em làm ở một tiệm may đường Nguyễn Thái Học. Đột nhiên em mất tích. Người nhà em ở quê lên tìm em, đến tiệm may hỏi, không có, bèn đến cảnh sát thưa là em mất tích, nhờ cảnh sát tìm. Đúng lúc ấy thì người ta tìm thấy xác người phụ nữ bị giết vùi trong bãi cát ở Vũng Tàu. Xác bị vùi lâu rồi, rửa hết, không nhìn được mặt mũi, chỉ biết đó là xác phụ nữ. Vậy là ông chủ tiệm may bị quí anh nhà báo gán cho cái tội làm bậy em khuy nút, em có chữa, vợ anh ghen, anh đem em đi Vũng Tàu anh thủ tiêu em. Báo hại anh chủ tiệm may bị người ta chửi thiếu điều muốn tự tử. May cho anh là đúng lúc các anh ký giả đang hung hãn bịa chuyện thì cảnh sát phối hợp với quân đội mở cuộc đại tảo thanh gái mãi dâm ở khu Cầu Hàng, Tân Thuận, tóm được em Thị Gắn trong khu này.

Nam Ria cười lên hình hích:

- Thị Gắn bị cảnh sát đưa về, các anh nhà báo té ngựa. Chủ tiệm may được minh oan, được luật sư chỉ vẽ bèn kiện các báo vu cáo. Bọn chủ báo phải chung tiền chi cho anh chủ để anh rút đơn.

Từ ngày về Đà Nẵng sống với Minh Đảo cho đến nay chưa bao giờ Nam Ria tỏ ra khoái chí, vui và nói nhiều như đêm nay:

- Vụ đêm mai của mình rồi cũng thế thôi. Ba bốn tháng nữa, có thể là nửa năm, người ta mới tình cờ thấy xác mù đàn bà đã rửa hết thịt trong cồn cát. Rất có thể lý lịch,

căn cước của mụ sẽ không bao giờ được tìm ra, mụ sẽ được đem đi chôn trong nghĩa trang thí. Tử thi vô thừa nhận. Rồi thôi, vụ đó sẽ được xếp. Lại thêm một vụ cảnh sát không tìm ra tên sát nhân. Sẽ không ai nghi ngờ gì mình. Sứd mầy. Ai dám ngờ ông bạn của ông Thị trưởng, ông bạn của ông Tư Lệnh...

Nam Ria nắm chắc sự thành công trong tay. Gã hoàn toàn tin tưởng kế hoạch thủ tiêu Mụ Tá của gã. Phải vậy thôi, không có cách nào khác. Và cách đó là tốt nhất. Sẽ không ai biết gã giết Mụ Tá ngoài Minh và Mộng Trinh. Nếu gã và Minh che dấu khéo có thể Mộng Trinh cũng không biết.

Minh Đảo chợt hỏi:

- Nhưng..nếu đêm mai lúc mày sắp hạ thủ, nhân vật mày hứa hẹn sẽ cho mụ đó gặp xuất hiện thì mày tính sao?

Nam Ria đập lên vai bạn cái đập yêu:

-..Nhân vật nào? Nhân vật đó là toa, toa không đến đó thì thôi, còn ma nào đến nữa.

Gã trở lại quan trọng:

- Moa làm việc đó được rồi. Không cần toa. Toa phải ở nhà, cho mọi người thấy là toa ở nhà. Chẳng ai để ý đến moa. Giết gà không cần đến dao mổ trâu. Đừng có sốt ruột mò ra đó làm chị Nhé. Cứ coi như con mụ đó đã chết rồi. Trao trọn quyền sinh sát mụ đó cho moa.

Nam Ria khoan khoái khi nghe tiếng cười vui của bạn vang lên trong đêm:

- Tao ra đây làm quái gì? Tối mai tao sẽ xoa với ông Thị trưởng và ông Chánh án, có Trưởng Ty Cảnh sát ngồi đầu rìa là nhất rồi, hả?

Bây giờ đến lượt Minh hỏi:

- Đồng ý chứ?

Cũng đã lâu rồi đêm nay đôi bạn giang hồ mới lại gần nhau và hợp ý với nhau đến thế, Nam Rìa vào phòng Mộng Trinh, an ủi nàng trong 75 phút đồng hồ rồi về phòng mình ngủ một giấc ngon lành. Gã hào hứng và hài lòng khi thấy dù Minh Đảo đã qua giai cấp khác Minh Đảo vẫn chỉ có gã là bạn, Minh Đảo vẫn cần gã và gã vẫn bảo vệ được Minh Đảo như ngày xưa.

CHƯƠNG 16 -

giờ 15 phút Nam Ria lái chiếc Jaguar sơn đỏ, xe Sì-po hai chỗ cho người ngồi, một chỗ đằng sau cho chó bécđê, đưa Mộng Trinh đến một "boum" tổ chức trong một vi-la lớn ngang với vi-la Mai Lan. Gã để Mộng Trinh lại đó với lời hẹn đến 1 giờ sáng sẽ trở lại đón nàng về.

Nam lấy chiếc Jaguar của Minh để đi hành sự trong đêm nay. Lát nữa gã sẽ để xe trong thành phố, đi bộ trên bãi biển đến chỗ gặp Mụ Tá. Để Mộng Trinh lại nhà tổ chức nhẩy đầm xong gã lái xe trở về nhà, lên phòng gã trên lầu bằng lối cầu thang dành cho bồi bếp để tránh gặp Mai Lan và Ái Xuân. Vào phòng, gã khóa cửa lại cẩn thận rồi mới lấy ra từ chỗ giấu con dao găm stiletto. Con dao này nguyên là của Tôni Cương, anh kép xi-nê Giao Chỉ kiêm đi đực. Một phần vì con dao lá liễu thép lạnh có nút bấm ở chuôi làm lưỡi dao bật ra khỏi cán mà Tôni Cương mất mạng. Kể từ khi có con dao này Tôni không có dịp thử nó nên trong đêm định mệnh ở nhà Mạc Ta Hoa, đang cơn say, gặp Minh Đảo, Tôni rút dao ra dọa Minh Đảo. Kết quả là Tôni bị Minh Đảo đánh chết. Minh Đảo đoạt con dao và cái broche Con Bướm đem về nhà, dao được Minh cho Nam Ria, cái broche cho Mộng Trinh.

Đêm nay con dao stiletto lại xuất hiện. Lần trước nó xuất hiện - cũng vào nửa đêm - Ở Đà Lạt, đêm nay nó xuất hiện ở Đà Nẵng. Lần trước khi nó xuất hiện ở Đà Lạt nó uống máu nàng Mạc Ta Hoa.

Nam Ria đưa cây dao vào ánh đèn nhìn ngắm. Ở lưỡi dao và cán dao còn dính chút máu đen.

Con dao được trịnh trọng đặt lên bàn, Nam Ria lấy trong chỗ dấu ra vũ khí thứ hai: cây dùi cui bằng cao su đặc, tròn, rắn chắc. Dùi cui ngắn thôi, vô cùng lợi hại nếu biết sử dụng. Chỉ đập ngọt vào đầu là người bị đập chết ngất. Trong khi nhìn ngắm và nâng niu hai vũ khí đó bộ mặt dài của Nam Ria biểu lộ những nét khoái lạc như mặt người đàn ông đa dâm lúc sắp được thưởng thức người đàn bà khêu gợi nằm chờ. Cầm con dao gĩa xĩa mấy cái vào không khí, tưởng tượng như lưỡi dao đâm ngọt vào cái bụng đầy mỡ của Mụ Tá, rồi gĩa cầm cây dùi cui đập đập mấy cái vào lòng bàn tay Hàng ria con kiến của gĩa rung rung...

Bỏ con dao và dùi cui vào túi áo đi mưa - đêm nay trời u ám, mây đen đang vần vũ, không khí oi bức, có thể có mưa - Nam Ria đi xuống nhà cũng bằng lối cầu thang sau. Gĩa không biết Minh Đảo đi theo gĩa. Những bước chân Minh Đảo đi êm và mềm như bước chân loài báo.

Ra đến vườn Nam Ria giật mình khi thấy bàn tay ai chạm lên vai gĩa. Nhìn lại gĩa thấy Minh. Đôi bạn đứng dưới dàn dạ lý hương bên nhà để xe.

- Toa đưa Trinh đi đâu? Minh Đảo hỏi, giọng vui vẻ và dễ dãi.

- Trinh đang nhót ở một bum đông vui lắm. Xong việc moa sẽ đến đón nàng về.

- Bây giờ là thẳng đường đến chỗ đó?

Nam Ria gật đầu;

- Mọi sự xong cả rồi. Chu Du chỉ còn có việc phóng hỏa cho Tào Tháo queo râu thôi.

- Mụ không đến thì sao?

- Làm gì có chuyên Mục không đến. Đàn bà là chúa tò mò. Vì tò mò nên người đàn bà Ê Va mới súi người đàn ông A Đam ăn trái cấm. Tò mò mà thôi. Mình mà dụ thì đàn bà phải chết. Rắn nó còn dụ được đàn bà nữa là mình.

Thấy bạn chú ý đến việc mình làm Nam Ria cao hứng nói hết những gì gã định làm đêm nay, gã tả cảnh khu cồn cát gã hẹn Mục Tá đến. Gã kết luận:

- Đúng 12 giờ đêm nay mọi rắc rối được giải hết. Toa nên ướp lạnh chai sấm-banh, moa về tụi mình uống.

Minh Đảo đặt tay lên vai bạn:

- Chúc may mắn.

Nam Ria xúc động khi Minh Đảo đưa tay ra bắt tay gã. Bắt tay chỉ dành cho người không thân, bạn thân như ruột thịt gặp nhau, xa nhau không bắt tay nhau.

Nam đi nhanh vào bóng đêm. Minh đi trở vào nhà. Chàng đứng lại khi cành cửa vào nhà bếp bật mở. Người bước ra là Ái Xuân. Minh thắc mắc không biết Ái Xuân có nghe được mấy câu chàng và Nam Ria vừa nói với nhau hay không.

- Minh nói chuyện với ai đấy? Ái Xuân hỏi.

Minh Đảo đáp gọn:

- Nam.

Hai người nghe tiếng máy xe hơi nổ rồi nhìn thấy chiếc Jaguar chạy ra khỏi nhà.

- Đêm nay Ái Xuân có đi đâu không? Minh hỏi.

- Hỏi làm gì? - Ái Xuân hỏi lại - Muốn mượn xe hả?

Minh Đảo ca ngời bằng giọng thực tình:

- Hay thật. Chưa nói đã biết muốn gì rồi. Người nào được làm chồng Ái Xuân sẽ rất khổ hoặc rất sướng. Xe tôi Nam và Trinh đi rồi, cho tôi mượn xe đêm nay được không?

Ái Xuân rất muốn hỏi Minh Đảo đi đâu, nhưng nàng không hỏi, nàng biết đó một câu mà đàn bà không nên hỏi đàn ông. Nàng sốt sắng nói:

- Được chứ. Minh đi ngay bây giờ hay là..?

- Tôi đi ngay bây giờ.

- Chờ đây tôi lên lấy chìa khóa.

Khi nàng cầm chìa khóa công-tắc xe trở xuống Minh đứng bên bồn cá vàng, nàng đến gần lặng lẽ đưa chìa khóa cho Minh.

Tay cầm chìa khóa xe Minh đã định đi ngay, ánh chớp và tiếng sét nổ rền làm chàng thấy cần đem theo cái áo mưa, chàng đi trở vào nhà. Khi đã bước lên mấy bậc thềm, lại một lần nữa chàng nhớ ra việc chàng cần phải làm. Chàng đi trở lại ôm Ái Xuân, hôn lên môi nàng.

Nụ hôn không say đắm, nồng nàn gì cho lắm, Ái Xuân thấy rõ Minh hôn nàng như một việc làm lịch sự, như để cảm ơn nàng cho mượn xe, chàng hôn nàng mà nghĩ đến chuyện khác, nhưng cảm giác của cái hôn môi đêm nay gợi lại cái hôn nhiều đêm trước đó cũng làm cho nàng choáng váng. Nàng chịu đựng cái hôn của chàng thụ động, ngây ngô, cứng và vô hồn như khúc gỗ, chỉ khi chàng đi rồi nàng mới thấy tiếc.

Ái Xuân thẩn thờ đi vào trong vườn. Giông tố sắp đến, nàng thấy cơ thể nàng xúc động, bàng hoàng. Nàng đi vào dưới dàn hoa dạ lý và đứng trong đó, hít thở mùi hương hoa tan loãng trong trời đêm. Mùi hoa dạ lý, hoa ngọc lan, hòa hợp làm thành một thứ hương đêm mơ màng. Người thiếu phụ còn ngửi thấy mùi lá cây, mùi đất

ấm. Không khí và bóng tối làm cho nàng tỉnh lại. Bỗng nàng nhìn thấy bóng người lom khom sau hàng cây lá.

- Ai đó? Nàng lên tiếng hỏi.

Người có bộ dạng lén lút của anh nhìn trộm đàn bà tắm đứng lóng ngóng đó là Tiến Bê, Trung sĩ Văn Tiến. Gã ú ớ:

- Ai đấy? Ơ kìa... Cô Ái Xuân..Cô đứng làm gì trong đó?

Ái Xuân có cảm giác là gã biết nàng đứng đó và gã giả vờ như không biết. Nàng nghĩ thầm:" Không biết nó có nghe được những lời mình và Minh vừa nói với nhau không? Không biết nó có trông thấy Minh hôn mình không?" Nàng nghiêm giọng:

- Tôi làm gì trong vườn này là quyền của tôi, không can dự gì đến anh. Còn anh? Anh vô đây làm gì?

Tiến Bê đi vào đứng với Ái Xuân dưới dàn hoa. Gã trơ trẽn trả lời:

- Còn vô làm chi nữa? Người đẹp cứ hay hỏi vớ vẩn. Tôi vô đây để tìm gặp nàng và Mộng Trinh.

Thấy mình nói bông lông, bả lả với gã lưu manh này thì mình chỉ có thiệt, Ái Xuân nghiêm giọng:

- Ông Nam sẽ tiếp chuyện anh thay cho cô Mộng Trinh. Để tôi mời ông Nam ra.

Tiến Bê cười nhạt:

- Thôi mà người đẹp. Mộng Trinh đi bum rồi, thằng Nam Ria cũng đi luôn. Nhưng mà thằng Nam Ria Móp cà lơ hạng bét Sài Gòn mà nàng long trọng gọi bằng ông thì ông Minh Đảo du đấng Chọi Cầu Muối nàng gọi bằng gì?? Tôi nè..Ít nhất tôi còn có cái lon trung sĩ, tôi còn có lương tháng, có làm việc và có việc làm. Tôi không phải là hạng người vô dụng trong xã hội. Hai thằng ấy là hai thằng bất

lương, hai thằng đầu trộm, đuôi cướp, hai thằng chuyên sống nhờ đàn bà...

Ái Xuân quay ngoắt đi, Tiến Bê đưa tay ra định nắm tay nàng lại, nhưng gã không dám nắm. Gã chỉ nói:

- Giận tôi ư? Tôi nói sự thật..Có gì đáng để nàng giận.

Vã gã gần như năn nỉ:

- Đừng đi. Cho tôi được nói chuyện một lúc, một lúc thôi mà.

Ái Xuân chỉ giả vờ giận, nàng đang muốn hỏi dò xem Tiến Bê có nghe được những lời Minh và nàng vừa nói với nhau không. Nàng đứng lại và nàng giả vờ phẫn nộ:

- Anh hèn lắm. Sao anh không nói những lời đó trước mặt người ta?

- Sẽ có ngày tôi nói. Mà ngày tôi nói là đời chúng nó tàn.

Hai người đứng im. Ái Xuân hỏi:

- Anh có chuyện gì nói với tôi?

Tiến Bê cười cầu tài:

- Hì hì..Cả tháng nay mình sui quá. Gặp một sê-ri noa quá nặng. Đêm nay bọn moa bắt được mấy con mòng thật sộp, chỉ cần số vốn nho nhỏ là có thể lột được cả trăm ngàn. Định đến tìm Mộng Trinh xin cấp vốn nhưng sui quá Mộng Trinh đi mất rồi.

Ái Xuân biết ngay là Tiến Bê định cốc tiền nàng, nàng để mặc cho gã nói:

- Cô là người giàu tình cảm, tôi tin là cô thông cảm hoàn cảnh tôi và không phiền hà gì khi tôi nói đến chuyện tiền. Tôi là thằng không... hèn. Sẽ có ngày tôi trả ơn cô Đời chúng ta còn dài...

Người thiếu phụ hờ hững nói:

- Tôi làm gì có tiền mà cho anh mượn. Ở đây tôi cũng là thứ người ăn bám, một thứ ký sinh trùng.

Nói ra ba tiếng "ký sinh trùng" Ái Xuân thấy xúc động thực sự. Nàng thấy nàng cũng chỉ là thứ ký sinh trùng sống nhờ Mai Lan không khác gì Mộng Trinh, Nam, kể cả Minh. Lẽ ra khi Mai Lan lấy chồng nàng phải đi sống ở nơi khác, những bà chị sống với em gái có chồng trên cõi đời này là những bà gái già, những bà cả đời không có anh đàn ông nào yêu thương, những bà chị gái già kiểu này chỉ bị và chỉ được người ta thương hại.

Tiến Bê nhận thấy ngay là người thiếu phụ đẹp, sang, học thức đứng với gã dưới dàn hoa trong đêm nay đang xúc động. Gã tấn công ngay:

- Cô cứ nói thế chứ, ai dám bảo cô là ký sinh trùng. Bọn tôi là ký sinh trùng, đúng, nhưng cô không phải. Rất tiếc tôi không được cô để mắt đến, nếu tôi được... tôi sẽ làm tất cả mọi việc để xứng đáng với tình yêu ấy. Đàn bà thông minh, đa tình không cần thằng đàn ông hào hùng hay đàn ông hoàng, đàn bà thông minh yêu những thằng đàn ông thực tình yêu thương mình, dù thằng đàn ông ấy không bằng ai. Người đa tình và thông minh như cô tất biết ngay thằng đàn ông nào xạo ke, thằng nào thành thật, chung tình và chung thủy. Như tôi với thằng Nam Rìa chẳng hạn. Cứ lấy nó so sánh với tôi cho gần. Nếu hấn bị tôi đánh cho một trận ở đây, hấn sẽ không bao giờ trở lại. Còn tôi, tôi bị hấn đánh, tôi vẫn trở lại tìm người tôi yêu là Mộng Trinh. Như vậy nghĩa là sao? Nghĩa là tôi chịu nhục vì yêu, tôi chịu nhục vì tôi yêu Mộng Trinh. Đàn bà thích thằng đàn ông nào? Thích thằng chịu nhục vì yêu mình hay thích thằng chỉ trọng cái thân nó?

Ánh chớp lóe cùng tiếng sét nổ làm Ái Xuân giật mình. Nàng tỉnh lại và nàng nhìn Văn Tiến. Gã nói với nàng

nhưng gã nghiêng mặt nhìn ra xa, khuôn mặt dài của gã lộ rõ mấy nốt rỗ hoa. Gã vừa nói nhiều, Ái Xuân chỉ ghi nhận có một ý: "Ở đời có những người đàn ông chịu nhục vì yêu, có những người không chịu.." Nàng thấy thực sự nàng chưa bao giờ được yêu, có nhiều người đàn ông thèm muốn nàng nhưng nàng chưa có ai yêu nàng thực tình.

Nàng dịu dàng:

- Bao nhiêu?

Tiến Bê khiêm tốn:

- Ái Xuân đưa bao nhiêu cũng được. Có tiền của cô là tôi sẽ may mắn. Tôi tin chắc tôi sẽ may mắn. Được gặp cô đêm nay, sê-ri noa của tôi chấm dứt rồi.

- Mười ngàn đủ không?

Tiến Bê tỉnh người, nhưng gã vẫn tỏ ra lịch sự:

- Mười ngàn của cô, với tôi, bằng trăm ngàn của người khác. Tôi cảm ơn.

- Chờ tôi vào nhà lấy. Tôi ra ngay, anh phải đứng vào trong này. Đừng để cho ai thấy. Nghe không!

Nàng gói sấp giấy năm trăm vào chiếc khăn mùi-soa trắng. Khi đưa tiền cho Tiến Bê, nàng đưa luôn cả chiếc khăn tay. Tuy không nghĩ đến cái độ nghĩ rằng Ái Xuân có ý đưa cho gã cái mùi-soa ấy làm kỷ niệm, Tiến Bê cũng khoái chí bỏ ngay vào túi.

Tiến Bê lần khân không muốn đi ngay. Gã không muốn đi ngay không phải vì lịch sự. Có tiền rồi gã yên trí, tâm trí gã không còn bị vướng bận về việc phải nói làm sao để người đàn bà này chịu đưa tiền, gã bắt đầu thưởng thức lạc thú được đứng gần nàng, đứng riêng với nàng không có anh đàn ông nào khác chung quanh, đứng riêng và

đứng sát sàn sạt bên nàng trong bóng tối, gã chỉ đưa tay ra là ôm ghì, ôn gợn được nàng. Trong mùi hương hoa bây giờ gã nhận thấy còn có một thứ mùi gì khác, một thứ mùi ngậy ngậy không phải là mùi hương hoa, một thứ mùi hấp dẫn, quyến rũ hơn mùi hương hoa nhiều. Và gã thấy thứ mùi đó từ trong thân thể người đàn bà đứng gần gã tiết ra. Đó là mùi da thịt, mùi tóc của nàng. Từ ngày đến biệt thự này chưa bao giờ gã được gần Ái Xuân, được nói với nàng hai câu mà không có mặt người khác. Gã gần nhiều đàn bà, con gái thật nhưng những người gã được gần đều là những em chơi bời, chiêu đãi, ma-ri sên, người tình cao cấp nhất của gã là em nữ thư ký đả cơ khí tự Mộng Trinh, nên khi ban đêm được đứng gần người thiếu phụ sang, đẹp, trí thức, được đời gọi là bà như Ái Xuân, lại được nàng đối xử dịu dàng, thông cảm dúi tiền, gã cảm động đi không nổi.

- Thôi..Tiến đi đi.Sắp có mưa to đấy, không khéo có bão.

Lời dục.."..đi.đi." và tiếng "Tiến.." thân thương làm cho Tiến Bê càng không sao nhấc chân đi nổi.

Nhưng rồi Tiến Bê cũng thấy gã phải đi thôi - cuộc đời dành cho gã nhiều người đàn bà nhưng trong số những người đàn bà gã được hưởng ấy không có người đàn bà này - gã thờ dài và khi gã vừa xoay mình định đi ra khỏi dàn hoa thì Ái Xuân đưa tay ra, nắm lấy cánh tay gã, giữ gã lại.

Có tiếng huýt sáo điệu nhạc phim Limelight rồi bóng người từ trong nhà đi ra. Minh Đảo đi ngang, tay cầm chiếc áo đi mưa, chàng đi vào nhà để xe.

Tiếng nói của Ái Xuân thì thảo bên tai Tiến Bê:

- Đợi chút. Cho hẵn đi đã.

Tiến Bê chỉ muốn thời gian chứa đựng trong hai tiếng : "Đợi chút.." vàng ngọc ấy kéo dài mười thế kỷ. Ái Xuân đứng sát vào gã, bàn tay nàng nắm cánh tay gã như sợ buông ra gã sẽ ra khỏi dàn hoa. Với Tiến Bê bàn tay ấy nặng ngàn cân. Gã như người bị mất hết công lực.

Tiếng máy xe hơi nổ êm rồi ánh đèn xe quét trên lối xe đi qua vườn. Sợ ánh đèn xe chiếu vào dàn hoa, Ái Xuân thụp người xuống, nàng kéo Tiến Bê cùng thụp xuống với nàng. Tiến Bê ôm choàng lấy nàng, gã hôn, gã hít loạn lên má, lên mắt, lên mũi, lên môi, lên cổ, lên ngực nàng.

Khi Ái Xuân đứng lên và phản ứng được Tiến Bê đã lĩnh ra khỏi vườn

o o o

Từ đó đến 12 giờ đêm cuộc sống trôi êm trong biệt thự Mai Lan.

Ái Xuân ở trong phòng riêng của Mai Lan, cùng xem TiVi, đọc báo, nói chuyện, nàng muốn làm cho Mai Lan quên sự vắng mặt của Minh.

Mưa lớn, gió mạnh sầm sập, ào ào đến thành phố ven biển. Vào lúc quá 12 giờ đêm Minh về nhà. Chàng đi thẳng vào phòng riêng. Ái Xuân về phòng của nàng vào lúc 12 giờ 30. Mưa to, gió lớn. sầm sét kéo dài suốt đêm. Sáng hôm sau trời âm u và trở lạnh. Thành phố sơ xác đầy lá rơi, nhiều đường phố có cây đổ, đường dây điện đứt treo lòng thòng, những con chim lông cánh bù xù ủ rũ đậu trên những đường dây điện. Vào lúc 10 giờ sáng Ái Xuân đang ngồi ở bàn trang điểm, chị người hầu tắt tả lên báo có điện thoại của Ty Cảnh sát gọi đến cho Mai Lan, rồi ngay sau đó có hai chiếc xe Jeep Cảnh sát đưa năm, sáu ông Cảnh sát đến nhà. Mấy ông này nói cần gấp bà chủ để điều tra về một vụ án mạng.

CHƯƠNG 17 -

Mụ Tá đến khu bờ biển trước Nhà Hàng Hải Đăng lúc 10 giờ 30 phút. Đêm nay vì có công việc đặc biệt quan trọng nên đương sự tự giữ mình trong tình trạng tương đối tỉnh táo, nhưng vì đương sự là người đàn bà đặc biệt, khác thường nên đương sự cần có rượu mới tỉnh được. Muốn có tình trạng tỉnh táo này trước khi đi khỏi nhà đương sự đã uống nhẹ một phần ba chai Courvoisier. Chai Courvoisier này được để dành dùng vào đại sự đêm nay. Để tránh sự tò mò hỏi han ra cái điều có trách nhiệm của Rô Be Mặt Mụn - kể từ ngày được Dzi-na Lô-lô-bítđzi-na Giao Chỉ Xuân Tình giao cho nhiệm vụ canh chừng bà mẹ, Rô Be tỏ ra mẫn cán và xứng đáng với sự ủy nhiệm của người đẹp bằng cách tỏ ra sẵn sàng ngăn không cho bà mẹ Lô-lô đi khỏi khách sạn, hoặc nếu ngăn không được thì đi sát nút - vào lúc chín giờ tối đương sự kêu hết rượu và nằng nặc đòi Rô Be đi mua rượu ngay lập tức. Rô Be vừa ra khỏi khách sạn, đương sự phóng ngay xuống đường, thót vào xe xích lô, bảo đưa đến khu này.

Mụ đến nơi hẹn trước giờ để gọi là quan sát địa hình, địa vật. Mụ đến trước Nhà Hàng Hải Đăng bằng xích lô nhưng phải xuống xe đi bộ một quãng mới đến chỗ hẹn. Đi bộ là việc làm khó nhọc đối với Mụ Tá. Thân xác Mụ quá to, quá nặng, quá bề sề, hai chân Mụ lại yếu sù, Mụ chỉ quen nằm và ngồi nên đi được một quãng Mụ đã thở rốc.

Lệt bệt mãi rồi Mụ cũng đến được chỗ hẹn. Bên đường có cây đa, dưới gốc cây có cái miếu nhỏ, xế cửa miếu có cái ghế xi-măng để cho khách bộ hành nghỉ chân, Mụ Tá chiếm đóng chiếc ghế đó. Việc làm trước nhất của Mụ là

lấy ve rượu trong sắc ra tộp một ngum cho ấm người, rồi Mụ đảo mắt nhìn quanh.

Đêm thật tối. Mụ chỉ lờ mờ nhìn thấy những cồn cát sấm sấm trong kia, Mụ nghe tiếng sóng biển ầm ì sau lưng, Mụ không sợ bóng tối và vắng vẻ, Mụ sợ trời sắp có cơn dông bão lớn. Mụ bồn chồn mong cuộc gặp gỡ đêm nay, dù có kết quả gì hay không, sớm chấm dứt để Mụ sớm được trở về căn phòng khách sạn ấm cúng, bầu bạn với chai rượu, đấu hót với Rô Be Mặt Mụn, uống say bất kể quân thần rồi nằmlăn ra ngủ cho đến bao giờ dậy thì dậy.

Gió biển thổi mạnh, hai lỗ mũi huyệtch của Mụ lập tức có nước chảy ra, Mụ bị sổ mũi mỗi lần ra đứng ở nơi trời rộng, gió nhiều như thế này. Mụ lấy trong sắc tay ra cái khăn mùi soa nhỏ sịu để lau nước mũi. Chỉ một thoáng sau cái khăn đã ướt nhẹp, Mụ liệng nó đi và từ đó Mụ chùi mũi bằng tay áo.

Đêm nay Mụ nai nịt gọn gàng hơn ngày thường, mái tóc thưa của Mụ được bịt trong chiếc khăn san, mẫu khăn buộc chặt dưới cằm, bên ngoài Mụ bận cái áo paraverse mượn của Rô Be Dưới chân Mụ đi đôi giày Bata với đôi bí-tất nhà binh dày cộm, đôi giày, đôi vớ này cũng của Rô Be Mặt Mụn cung cấp. Trong cái sắc tay to tướng của Mụ có dầu Cù-là MacPhsu, dầu nước Đại Quang, Nhị Thiên Đường và một chai Tonique Bayer đựng rượu whisky.

Vài phút sau khi Mụ Tá đến chỗ hẹn, sau tiếng sét xé trời mưa đổ xuống như trút nước. Lập tức Mụ ướt như chuột. Cái áo đi mưa do Rô Be thừa hưởng được của một ông khách trọ bỏ quên tuy có nhãn hiệu Jaguar ở cổ đằng hoàng nhưng là áo Jaguar rơm, do Ba Tàu Chợ Lớn may bán ở Chợ Trời Kim Biên.

Toàn thân Mụ Tá lập tức ướt sũng những nước, Mụ cảm thấy nước mưa chảy thành dòng vào cổ Mụ, qua kẽ hai vú

được bó chặt trong chiếc sú-chiêng, xuống bụng Mụ rồi xuống tận đầu gối Mụ. Đôi giày Bata sũng nước phát ra những tiếng lép nhép mỗi khi Mụ cử động hai chân.

Đó là đại khái tình trạng vật chất bên ngoài của Mụ Tá, tinh thần Mụ đêm nay vững hơn bao giờ hết. Mặc cho trời đêm mưa bão, mặc vùng biển đêm hoang vắng không một bóng chó hoang, không có một bóng ma, Mụ vẫn yên tâm ngồi đợi. Mụ vững tâm vì Mụ cảm thấy có Mạc Ta Sê Ri của Mụ Ở bên Mụ đêm nay, Mụ linh cảm cuộc điều tra tìm tên sát nhân sắp kết thúc: đêm nay hương hồn Mạc Ta của Mụ sui khiến cho Mụ được biết tên sát nhân đã giết nàng. Mụ không thấy sợ vì Mụ có Mạc Ta sống khôn, chết thiêng của Mụ bảo vệ Mụ Như một tín đồ cuồng tín Mụ đặt tất cả tính mệnh của Mụ vào uy quyền của Mạc Ta, không một giây phút nào Mụ nghĩ đến chuyện đêm nay Mụ có thể bị giết.

o o o

Nam tới nơi hẹn trước Mụ Tá nửa giờ. Gã đậu xe cách đó một quãng xa khoảng hai cây số, rồi đi bộ đến đó. Đứng trong bóng tối của hàng cây thông quăn quại trong gió gã trông thấy Mụ Tá ì ạch đi tới và gã cẩn thận chờ xem có kẻ nào đi theo Mụ hay không.

Khi đã chắc chắn Mụ Tá đến một mình gã đi tới gần Mụ. Mưa lớn, gió ào ào, trời tối đen như mực, Mụ Tá không biết sau lưng Mụ có người xuất hiện.

- Người đẹp Sơn Nữ Phà Cạ. Tại hạ có lời khen nàng đúng hẹn. Tốt.

Mụ Tá nhận ra người đến là Nam, người hẹn Mụ đến đây là Nam, Mụ không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên, mừng hay thất vọng, Mụ yên lặng chờ đợi.

Tối trước mặt Mụ Tá Nam nhận thấy đêm nay Mụ không say rượu, nhưng Mụ có say hay không gã chẳng cần để ý, Mụ say hay tỉnh thì Mụ cũng phải chết trong đêm nay.

Gã ra hiệu cho Mụ đứng lên:

- A lẹ.Sơn Nữ... Chúng ta ca bản Lên Đường..

Hàm răng Nam Ria lóe sáng trong bóng tối! Gã cười gằn như Bá tước Dracula nhe răng trước khi cắn vào cắn cổ trắng ngần của em trinh nữ.

Mụ Tá nhắc lại:

- Lên đường ??

- Lên đường - Nam gật đầu, gã hát - Nào anh em tạ.Cùng nhau xông phạ.Lên đàng..Kiếm nguồn tươi sáng...

Mụ Tá nặng nề đứng lên:

- Đi đâu?

Nam chỉ tay về phía cồn cát:

- Trong kia... Gần đây thôi.

- Sao lại phải vào trong ý mới được? Sao không gặp nhau luôn ở đây, nói chuyện luôn ở đây?

Nước mưa theo gió tạt vào miệng Mụ, Mụ đứng lên để có thể nghe được rõ tiếng Nam. Hai người phải nói lớn dù họ đứng ngay gần nhau.

Nam Ria hỏi bằng giọng chế nhạo:

- Chuyện bí mật..Quan hệ sống chết..Gặp nhau khơi khơi ở đây sao được.

Gã làm như lúc đó quanh gã và Mụ có nhiều người khác.

Và gã ghé vào tai Mụ để nói như sợ có người nghe được:

- Tôi nói cho bà biết may mắn cho bà lắm đó. Tôi phải năn nỉ người ta mới chịu đến đây đêm nay. Mưa gió, bão bùng như thế này... Đây là việc của bà, không phải việc của tôi...

Khi nói ra câu vô thường, vô phạt ấy gã nghĩ: " Bà đến đây để chết, không phải tôi.."

Mụ Tá đi theo Nam xuống bãi biển. Sức nặng của tấm thân bệu nhếch của Mụ làm Mụ mất thăng bằng, Mụ ngã ngay trên cát ướt. Nam Ria phải vất vả mới kéo Mụ đứng lên đi tiếp được. Ít ạch đi trên bãi biển được một quãng gã kéo Mụ đi lên cồn cát. Từ chân cồn lên đến đỉnh cồn Mụ ngã xuống, đứng lên sáu lần. Mụ thở phì phò như trâu. Nam Ria mệt lử vì phải kéo Mụ đứng lên.

Lên đến đỉnh cồn Mụ Tá rời rã không phải là hai đầu gối mà là toàn thân, Mụ ngồi bệt xuống cát, thở dốc. Khi hỏi được, Mụ hỏi:

- Mình đi gặp ai?

Nam Ria thèm hút điếu thuốc lá, nhưng giữa trời biển mưa bão gã không thể nào hút được, gã đáp gọn:

- Một người.

- Đàn ông, đàn bà?

- Đàn bà.

- Con mẹ nào biết thằng giết Mạc Ta của moa? Con mẹ nào? Tên nó là gì? Cho moa biết tên con mụ đó??

Nam Ria lặng yên. Gã nhìn sâu vào những cồn cát trong kia Tối om. Những cồn cát nối nhau chạy dài ven biển. Cồn cát thật vô tích sự. Miền Trung nghèo vì những cồn cát này. Chỉ có cỏ lau mọc được ở những cồn cát, mà cỏ lau thì không dùng vào việc gì được cả. Đặc biệt là bị gió thổi những cồn cát lại hay thay đổi chỗ. Nam Ria suy luận

về cồn cát và thấy cồn cát chỉ có ích cho bọn giết người. Nói cách khác chỉ có bọn giết người lợi dụng được cồn cát. Chúng vùi xác nạn nhân trong cồn cát rồi ra về thơ thối hân hoan, yên chí là có khi cả ba, bốn tháng sau xác chết mới bị phát hiện.

Tiếng hỏi của Mụ Tá kéo Nam Ria trở về thực tại:

- Bà nói gì?

Gã nhìn xuống và thấy bộ mặt tròn vành vạnh của Mụ Tá bị nước mưa cuốn trôi hết phần sáp trơn nhẵn như cái mâm đồng:

- Con mẹ đó tên là gì? Mụ Tá nhắc lại.

- Bà hỏi làm gì? Bà sắp gặp người ta bi giờ đây..

Mụ Tá ngờ vực nhìn quanh:

- Đâu? Nó đâu? Có thấy ai đâu? Sao lại phải đến đây mới có thể gặp nó? Sao nó không nói cho Dzu biết, Dzu nói lại với Moa. Có phải đỡ mất công không?

Nam Ria đưa tay vào túi áo mưa cầm con dao, gã nhún vai:

- Sao... Sao? Bà muốn biết tại sao đêm nay bà lại đến đây à?

Không biết tí ti gì về chuyện mình sắp bị dao nhọn đâm lòi phèo ra một đống Mụ Tá chép miệng:

- Moa chỉ quen nằm, ngồi lâu moa cũng mệt. Nếu vất vả mà được việc moa chẳng ngại gì, chỉ sợ là chuyện vớ vẩn.

- Vớ vẩn là thế nào. Đi tới nữa đi. Sắp đến rồi đó.

Trước khi đứng lên đi tiếp Mụ Tá móc chai rượu trong sắc ra tu một hơi. Lịch sự Mụ mời Nam Ria:

- Bạ tí cồn cho ấm không?

Nam Ria lắc đầu. Gã kéo Mụ Tá đứng lên, gã rùng mình khi bàn tay gã nắm bàn tay người đàn bà mà gã thù ghét, người đàn bà muốn làm hại Minh Đảo của gã. gã muốn giết Mụ ngay ở đây nhưng lý trí gã ngăn cản:" Không được. Chỗ này gần đường quá. Vào sâu trong kia. Đẳng nào Mụ cũng chết trong đêm nay. Vội gì.."

Phải mất đến mười lăm phút Nam Ria mới đưa được Mụ Tá vượt qua được bốn cồn cát nữa. Gã còn muốn đưa nạn nhân của gã vào sâu nữa trong kia nhưng gã mệt quá rồi, cuộc đi quá nặng nề Từ chỗ này ra đến đường cũng cách xa đến ba trăm thước. Gã cũng thở hào hển không thua gì Mụ Tá, gã nghĩ:" Cắt tiết nó ở chỗ này được rồi.."

Mụ Tá ngồi phịch xuống cát. Mụ mới đến nỗi Mụ không còn cảm thấy hai chân của Mụ Ở đâu nữa. Nếu lúc đó Mụ có bị bắn, bị đâm, bị chém vào cẳng Mụ sẽ không cảm thấy đau, Mụ vẫn ngồi phây phây như thường. Mụ muốn hỏi Nam về người đàn bà bí mật hẹn gặp Mụ Ở đây đêm nay. Đêm đen và mưa bão như vậy làm sao người đó nhìn thấy Mụ và Nam ở trên cồn cát này mà đến? Nhưng trong dáng đứng nghiêng nghiêng, hai bàn tay thủ trong túi áo mưa của gã đẳng tử có một vẻ gì đe dọa làm cho Mụ không lên tiếng hỏi.

Chợt Nam Ria cười hích hích, gã đột ngột hỏi:

- Nè bà... Sao bà lại tin tôi mà theo tôi đến đây?

Mụ Tá thở phì, nước mũi sì ra qua hai lỗ mũi huyệt nhưng Mụ mặc kệ không đưa tay lên quẹt vì hai bàn tay Mụ dính đầy những cát:

- Tin ? Tin cái gì? - Mụ hỏi lại - Dzu nghĩ là tôi tin Dzu ư? Xin lỗi. Đến con gái tôi cũng không tin, nhưng việc đêm nay đi theo Dzu không phải là việc tin hay không tin. Tôi

đi theo Dzu đêm nay là vì Mạc Tạ Mạc Ta bảo tôi đi với Dzu, tôi đi.

Không ngạc nhiên lắm nhưng vì tò mò, Nam Ria hỏi:

- Bà Mạc Ta bảo bà đến chỗ hẹn đêm nay à?
- Chớ sao. Mạc Ta không bảo còn lâu tôi mới đi.
- Bà nửa đêm tới đây một mình, người ta cắt cổ bà thì sao?
- Còn lâu ấy. Mạc Ta bảo vệ tôi. Không ai có thể làm hại được tôi.
- Thật không?
- Thật chứ.
- Trăm phần trăm?
- Chứ sao.

Nam Ria rút tay trong túi áo mưa ra. Bàn tay phải gã cầm con dao. Mụ Tá nhìn vật nằm trong bàn tay Nam sát gần ngay mặt Mụ nhưng Mụ không nhận ra ngay đó là vật gì.

Một tiếng "tách" sắc gọn vang lên, lưỡi dao lá liễu hiện ra, sáng mờ trong đêm tối.

Mũi dao dí sát vào mặt Mụ Tá.

- Ơ... Ơ... Ơ...

Tiếng kêu không thoát ra được cổ họng Mụ Tá. Cổ họng Mụ đã tắc nghẹn. Chỉ có những tiếng ớ..ớ..kinh dị vang lên. Hơi mắt Mụ như lòi ra ngoài tròng. Mụ há hốc mồm, trợn mắt nhìn lưỡi dao như bị thôi miên.

Toàn thân Mụ Ở vào tình trạng được ngôn ngữ dân gian gọi là "rủn tủy." Khi người ta bị xúc động quá mạnh, sướng quá hoặc sợ quá, người ta rơi vào trạng thái "rủn tủy." Nói tóm lại sự xuất hiện của lưỡi dao stiletto, lưỡi dao nhọn

bằng thép, được sản xuất từ một xưởng dao bên nước Ý-tả-lỵ xa vời bên kia trái đất, ở sát ngay mặt Mụ Tá trên cồn cát trong bãi biển hoang vu gió bão đêm nay làm cho Mụ Tá của chúng ta "rủn rĩ".

- Sao? Sơn Nữ Phà Ca.Bi giờ ta cắt tiết nàng được không? Mạc Ta của nàng đâu?

Nam Ria đưa lưỡi dao lên như để hứng những giọt mưa đang rơi xuống, như để tắm dao trước khi cho dao uống máu. Gã đứng nghiêng nghiêng đầu, mềm và có vẻ như Hiệp Sĩ Mù lúc đứng nghe gió kiếm để đoán đường gươm của địch thủ. Giọng gã đầy âm thanh chế nhạo và tin tưởng:

- Sơn Nữ Phà Ca gửi xác ở đây đêm nay. Tin không? Bây giờ tin hay là để đến lúc thân xác bị vùi trong cồn cát này rửa nát mới tin?

Gã nhìn quanh:

- Mạc Ta của nàng đâu? Sao không thấy?

Mụ Tá cũng ngơ ngác nhìn quanh, mắt Mụ mờ đi, chỉ thấy màn mưa hòa với màn đêm bao quanh Mụ và tên giết người. Trong một sát na Mụ hiểu đầu đuôi câu chuyện: "Chết rồi. Thằng này là bạn của thằng giết Mạc Tạ Nọ dụ mình đến đây để cắt cổ mình. Sao mình ngu quá..?"

Nam Ria nhìn xuống nạn nhân ngồi phì phị một đồng dưới chân, gã giục dã:

- Mạc Ta đâu? Kêu đến đi chứ. Còn đợi gì nữa?

Như ca sĩ - tân nhạc hay cổ nhạc cũng rứa - gã đổi "tông":

- Người đẹp muốn được dao nó cù ở chỗ nào trước nào? Mạng mỡ chẳng? Phải đấy. Bụng nàng nhiều mỡ, lưỡi dao

này lại mỏng, lụi nó vào đấy nó sẽ đi ngọt sốt, nàng không cảm thấy đau đớn chi cả. Êm ru bà rù...

Như khoái chí vì mình tỏ ra có duyên, Nam Ria cao hứng đi vào cuộc diễn xuất. Gã độc diễn, gã nói mà chính gã cũng không nghe, còn Mụ Tá thì quá sợ không nghe được gã nói gì:

- Đúng dzậy. Cắt cổ thì dễ quá. Mà cắt cổ là chết ngay. Mạng người là trọng. Nhân mệnh quan thiên. Đâu có thể để nàng chết dễ như thế được. Phải cắt gân trước. Đúng dzồi. Trước hết là cắt gân hai chân. Gân căng ở chỗ khoeo chân sau đầu gối. Cắt gân căng để cho nàng không chạy được, sau đó mới cho nàng thưởng thức cái gọi là bốn món ăn chơi: xẻo mũi, xẻo tai..Cuối cùng mới cắt tiết...

Gã đưa bàn tay trái ra định nắm tóc Mụ Tá.

Sức mạnh tiềm tàng trong con người thật kỳ diệu. Toàn thân đang bủn rủn, mềm sù nhưng khi thấy cái chết đến cổ Mụ Tá tỉnh lại, khỏe lại thật nhanh.

Bàn tay Nam Ria ngừng lại khi gã nghe nạn nhân của gã nói:

- Cho tôi cầu nguyện trước khi chết.

Nam Ria từng là tín đồ đạo Thiên Chúa, đạo Tin Lành, đạo Cao Đài, đạo Bahai nên gã tôn trọng việc cầu nguyện. Gã đứng né sang một bên trong khi nạn nhân của gã quì gối trên cát. Mụ Tá đưa tay lên sửa lại đầu tóc trước khi chắp hai tay cầu nguyện. Nam Ria thắc mắc không biết Mụ theo đạo nào, trong giờ lâm tử này Mụ cầu xin đấng nào đón nhận linh hồn Mụ.

Quì trên cát ướt, đầu cúi xuống, hai bàn tay chắp lại trước ngực, dưới trời mưa tầm tã Mụ Tá lẩm nhẩm khẩn:

- Mạc Ta Sê ị.Em sống khôn, chết thiêng..Em về cứu tôi..Thằng khốn nạn này nó sắp cắt cổ tôi..Cho tôi sống

để tôi báo thù cho em..Chết vì em tôi không ân hận gì, chỉ hận chưa trả oan cừu được cho em, chưa bắt được thằng giết em phải đền tội..Cho tôi sống... Tôi chưa muốn chết đêm nay, Mạc Ta ơi..!

Mụ Tá có tật ngứa lỗ tai và nghiền ngoáy tai rất nặng. Lúc nào trong tầm tay của Mụ cũng phải có cái móc tai, lỗ tai ngứa là mụ phải móc ngay, nếu không có móc tai để ngoáy lỗ tai lúc ngứa Mụ có thể phát điên vì ngứa. Khi đi đâu Mụ thường mang theo hai cái móc tai, một cái để trong sắc tay, một cái Mụ dặt trên tóc như cái trâm. Đặc biệt cái trâm-móc tai này có cái cán khá lớn bằng bạc. Hồi nấy Mụ đưa tay lên sửa lại mái tóc là để lấy cái móc tai đó.

Sức mạnh khi thấy mình sắp bị cắt cổ làm cho Mụ Tá có sức chồm tới, Mụ húc đầu vào bụng Nam Ria và tay Mụ vung lên, đâm đầu nhọn của cây trâm-móc tai vào bụng Nam Ria.

Hành động bất ngờ của Mụ Tá làm Nam Ria ngã ngửa. Võ khí trâm-móc tai không làm gã hề hấn gì nhưng cái vung tay của Mụ làm gã hoảng sợ, gã tưởng tay Mụ có thứ võ khí gì đó. Gã ngã ngửa và con dao cầm lỏng trong tay gã văng ra.

Mụ Tá không nghĩ đến chuyện cướp dao. Mụ húc được cái húc đó đã là quá sức tưởng tượng, Mụ chạy.

Nhưng Mụ chạy không nổi, hai chân Mụ ríu lại, Mụ chỉ có thể bò được trên cồn cát.

- A... ha... Sơn Nữ Phà Ca giỏi thật...

Việc Mụ Tá chống cự làm cho Nam Ria thêm hào hứng, gã lượm con dao và đi tới chỗ Mụ Tá đang bò. Chuyển con dao sang bàn tay trái, gã dùng cườm tay phải chặt một đòn vào ót Mụ. Mụ gục mặt xuống cát.

Mụ Tá bò dậy. Khi bò dậy được Mụ làm cái việc mà tất cả những người bị người khác cầm dao dọa giết đều làm. Đó là việc ngửa cổ lên kêu:

-... Cứu tôi..! Nó giết tôi..! Cứu tôi... !

Tiếng kêu sợ hãi nên không còn nghe rõ là tiếng gì. Nó ré lên e é rồi chìm mất ngay trong tiếng mưa, tiếng gió. Giữa vùng cồn cát hoang vu trong đêm mưa bão Mụ Tá có kêu đến Tết Congo cũng chẳng có ma nào nghe tiếng.

Nam Ria ngửa cổ lên cười.

Khi gã nhìn xuống. người đàn bà không còn bò bốn cẳng như con thú quái dị nữa, mụ đang bì bạch chạy như con vịt bầu. Cảnh tượng khôi hài làm cho gã lại cười hộc lên. Không cần chạy, gã chỉ bước nhanh mấy bước là theo kịp Mụ Tá. Gã phóng chân đá vào mông Mụ.

Bịch... ! Mụ Tá lại ngã chúi xuống cát.

Trong cơn hoảng hốt không còn phân biệt được phương hướng, Mụ Tá chạy về phía biển, tức là chạy xa con đường đưa Mụ về thành phố. Càng chạy Mụ càng lạc vào sâu trong vùng cồn cát bao la Bị cú đá vào mông Mụ lăn từ trên đỉnh cồn cát xuống chân cồn.

Dưới chân cồn, nước mưa dồn lại một vũng như cái ao. Mụ Tá rơi tòm xuống nước và Mụ lồm cồm bò lên cạn. Tóc Mụ sỏa xuống phủ kín mắt, cát từng cục đọng trong hai lỗ tai, lỗ mũi và cả trong mồm Mụ. Mưa đổ xuống lớn hơn, khi Mụ Tá ngược mắt nhìn lên xem tên đồ tể sắp cắt cổ Mụ đứng ở đâu, Mụ chỉ nhìn thấy một màu trắng nhờ nhờ.

Nam Ria đứng ngay chỗ Mụ Tá bò lên. Lúc này Mụ Tá nhìn thấy lưỡi dao sáng mờ trong tay gã. Mụ gằm gù, Mụ nhe răng ra như con heo rừng nhưng Nam vẫn đứng bất động. Mụ chồm tới như để cắn gã, hai mắt Mụ rục ánh căm hờn và tàn bạo.

Nam bước qua một bên tránh đà xông tới của Mụ Tá. Mụ nháo nhào chạy trở lên cồn cát. Lên đến đỉnh cồn Mụ gục xuống, thở rốc.

Nam Ria lững thững đi lên, gãi đi như người đi dạo dưới trời mưa bão. Gãi đang ở trong trạng thái tâm hồn rất thú vị, chưa bao giờ gãi thấy thanh tản đến như thế.

Và gãi ngâm thơ Không phải, gãi hát thơ, như những nghệ sĩ trong ban Tao Đàn của Thi sĩ Đinh Hùng vẫn hát thơ Gãi hát Thơ Đinh Hùng, bài thơ gãi thuộc lòng từ những năm 1950 xa xưa:

- Hôm nay có phải là thu

Mây năm xưa đã viễn du trở về...

Cảm vì em bước chân đi

Nước rung mặt ngọc lưu ly phớt buồn...

Nhịp điệu chợt đến, truyền từ miệng đến tay chân Nam Ria, gãi đi tới sau lưng Mụ Tá và đặt chân giày lên vai Mụ gãi cao giọng:

- Cảm vì em bước chân đi...

Đến đúng tiếng : "... đi." gãi đập mạnh, Mụ Tá lăn xuống cồn cát.

Mụ Tá loáng thoáng nghe tiếng thơ, nhưng Mụ không còn tâm trí và tai đâu để nghe, để thưởng thức, dù Thơ đó là Thơ Đinh Hùng, những lời Thơ tuyệt nhất của nền thi ca Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa. Mụ chỉ lơ mờ biết rằng kẻ sắp cắt cổ Mụ đang cao hứng ngâm thơ, và đến một tiếng thơ nào đó gãi lại đá, lại đập Mụ một cái. Nhưng Mụ không thấy giận hờn vì bị đá, đập. Bị đá, đập Mụ không chết, bị đá đập còn hơn bị cắt cổ, mổ bụng. Mụ mong Nam Ria cứ ngâm thơ mãi, cứ đá, cứ đập Mụ mãi. Với Mụ Tá lúc này việc Mụ ngán sợ nhất là tiếng thơ của Nam Ria ngừng.

Té nhào xuống vũng nước dưới chân cồn cát Mụ Tá lại bò lên. Đợi cho tên sát nhân đến gần Mụ lại chồm tới tấn công gã và Mụ lại vồ trượt, Mụ lại gục xuống và tiếng hát thơ tiếp tục:

- Nắng trôi, vàng chảy về đâu..

Hôm nay mới thật bắt đầu là thu...

Nam Ria dơ chân đặt lên bộ môn - không phải là "mông lông bàn" như môn con gái Mụ là em Xuân Tình, em Lôlôbítđzi- đa của Rô Be Mặt Mụn - gã đặt chân giày lên bộ môn cái thúng của Mụ Tá khi gã hát đến mấy tiếng : "... Hôm nay mới thật..", gã chuyển gân chân khi miệng gã hát : "...bắt đầu là... " và gã đập mạnh ở tiếng : "...thụ.!"

...

Kiệt lực, không còn cả sức để thở, Mụ Tá nằm sấp bên vũng nước. Hai chân Mụ như đã rời khỏi thân thể Mụ, như đã vắng đi đâu mất. Mụ nằm đó chờ đợi tên sát nhân đến đưa lưỡi dao vào cổ Mụ.

Nam Ria đi xuống. Gã đứng nghiêng mặt nhìn xuống đồng thịt bầy nhầy được bọc lỏng lẻo trong đồng quần áo sũng nước dưới chân gã. Rồi gã đập cho đồng thịt đó lăn xuống vũng nước.

Gã đi xuống vũng nước, đứng chặn một chân lên cổ người đàn bà, giữ cho mặt Mụ chìm dưới nước. Người đàn bà sắc nước, vùng vẫy...

Khi gã nhấc chân lên, cảm giác sắc nước khủng khiếp hơn bị đá, đập làm cho người đàn bà thu hết sức tàn lết lên khỏi vũng nước.

Tên sát nhân cúi xuống người đàn bà, như để hỏi xem mụ có mệt lắm không. Hai bộ mặt sát gần nhau, tên sát nhân

nhìn thấy ánh mắt man rợ rục lửa căm thù của người đàn bà.

Ánh mắt ấy làm gã sợ, gã giật mình lùi lại. Rồi, như xấu hổ vì cái giật mình ấy gã chồm đến sát người đàn bà hơn. Chuyển con dao sang tay trái, gã dùng tay phải tát bốp bốp và mặt Mụ.

Gã tát thẳng cánh, rồi tiện tay gã tát trái, tát phải, tát trái. Bốp..! Bốp..! Bộ mặt phị của người đàn bà, cùng tóc và nước mưa, làm cho gã có cảm giác như gã tát vào đồng giẻ rách, vào cái ruột bánh xe ô-tô, chứ không phải mặt người. Chán cái trò hành hạ rồi, đến lúc phải xuống tay thôi, gã đưa mũi dao vào ngực người đàn bà, nhấn một cái.

Đang nhão như đồng cao su phế thải, sự đụng chạm của mũi dao vào da thịt làm Mụ Tá rùng mình như bị điện cao thế giật. Rú lên một tiếng Mụ ngã ngửa ra và lồm cồm bò dậy, Mụ chạy.

Nam Ria ngửa cổ cười sằng sặc.

Để mặc cho Mụ Tá chạy một quãng gã mới lững thững đi theo. Mụ Tá cuống cuống chạy lên, chạy xuống. Những vũng nước dưới chân những cồn cát đầy ắp nước. Sợ nước sâu không dám lội qua vũng nước, mụ chỉ chạy quanh. Và chạy quanh Mụ đụng đầu tên sát nhân. Gã đá cho Mụ một cái bắt Mụ chạy trở lại.

Trò mèo vờn chuột được Nam Ria thích thú. Dường như gã quên việc gã cắt cổ Mụ Tá. Giữa cơn mưa bão tới bởi gã cứ cao giọng hát thơ, gã không còn sợ mất con mồi. Gã biết nạn nhân của gã đã kiệt sức rồi, gã phải liên tiếp dùng mũi dao bắt Mụ bò dậy chạy. Khi nào gã choc nũi dao này vào cổ con mồi mà con mồi cứ nàêm im, đó là lúc cuộc chơi chấm dứt.

...

Mỗi lần gục xuống Mụ Tá đều nghĩ đây là lần Mụ gục cuối cùng, Mụ đã hết sức. Đành chịu chết thôi, không còn lê lết được nữa. Nhưng Nam Ria để yên cho Mụ nằm thõ vài phút, gãi lại dí lưỡi dao vào cổ Mụ. Mũi dao nhọn như có điện, điện truyền vào cơ thể Mụ, làm Mụ lại có sức vùng dậy, chạy nữa.

Nhưng rồi cũng đến lúc mũi dao cũng không còn ảnh hưởng gì đến đồng thịt mềm nhũn, tươi tắn, nát bấy là thân thể Mụ Tá. Sau khi vượt một cồn cát mà Mụ thấy cao hơn đỉnh núi, ngã nhào xuống một chân cồn mà Mụ thấy sâu hơn vực thẳm, Mụ Tá nằm đấy và thấy rằng đây thực sự là lần Mụ ngã cuối cùng trong đời. Bây giờ, Mụ sẵn sàng chịu chết.

Trung vùng đêm đen nặng đầy gió bão Mụ nghe tiếng người léo nhéo, rồi tiếng chân người lạo xạo đi đến. Mụ nằm nghiêng, má áp tên cát ướt, cố nhướng mắt lên nhìn Tử Thần tới.

Mụ chờ đợi, và Mụ yên trí, Mụ chỉ nhìn thấy tên sát nhân.

Nhưng trên đỉnh cồn cát, in hình lên nền trời đêm đầy nước, Mụ thấy một bóng người nữa.

Một người đàn ông cao lớn, đội nón nỉ, áo mưa, đi thẳng xuống cồn cát.

Nếu Mụ Tá không nằm liệt đó, nếu Mụ đến gần được người đàn ông mới tới kia, dù lúc ấy trời đang mưa bão, dù gió biển thổi mạnh, Mụ cũng có thể ngửi được cái mùi người đặc biệt tiết ra từ gã đàn ông mới tới ấy - thứ mùi người Mụ đã ngửi thấy trong rạp xi-nê - và Mụ đã biết người đến đó là ai.

...

- Trời hồng chắc má em tươi

Nước trong chắc miệng em cười thêm xinh

Ta đi hoài tưởng một mình

Hai lòng sao để mỗi tình...

Hai tiếng cuối cùng của câu thơ : "..cô đơn..! Hai lòng sao để mỗi tình cô đơn.." không thoát ra được từ cổ họng Hát sĩ Tao Đàn Nam Ria Con Kiến. Vì hai cánh tay của Minh Đảo, như hai vòng đai sắt, đóng chặt vòng ngực và cả hai tay Nam Ria lại.

Đang cao hứng Nam Ria không biết có người đến sau lưng. Nhưng khi vòng tay Minh Đảo xiết lại, gã biết ngay người tới là Minh Đảo. Minh Đảo bạn gã, người bạn gã thân thiết, thương yêu hơn anh em ruột thịt, người bạn gã có thể chết vì, người bạn mà đêm nay gã giết người để bảo vệ. Gã không có hận thù, ân oán gì với Mụ Tá, gã chỉ giết Mụ vì Mụ làm hại Minh Đảo.

Con dao stiletto đổi chủ trong chớp mắt. Giờ đây người cầm dao là Minh Đảo.

Và Minh Đảo ghé miệng vào tai Nam Ria nói nhỏ, như thì thầm:

- Tao cầm con dao này mới đúng. Dao của tao mà. Tao đoạt nó trong tay thằng kép xi-la-ma dĩ đực ở Đà Lạt. Tao đã dùng nó cắt cổ một người. Đêm nay tao lại dùng đến nó...

Linh tính báo cho Nam Ria biết người mà Minh Đảo đến để cắt cổ đêm nay không phải là Mụ Tá. Gã rên rí:

- Minh... Minh... Đừng...

Hai đầu gối Nam Ria mềm nhũn, toàn thân gã mềm như bún khi gã nghe người bạn gã yêu thương nói rõ từng tiếng vào tai gã:

- Mày gần tao bao nhiêu lâu, mày dư biết tính tao. Không thằng nào đánh vào đầu tao, làm tao ngã mà thoát chết...

- Mày giết tao ự.? - Nam Ria hỗn hển -
Nhưng..nhưng..tao là bạn mày...

Nam Ria muốn nói:" Tao chỉ đánh mày để cứu Mộng Trinh..Mày điên ư? Nhưng mà mày có điên cũng đừng giết tao chứ..Tao là bạn mày. Tao giết người vì mày..Cắt cổ con mụ kia kìa..Buông tao rạ." Gã muốn nói như thế nhưng gã không nói thành lời được.

Minh Đảo đẩy Nam Ria ra đằng trước, cùng lúc đẩy chàng ngáng chân làm cho Nam Ria ngã chúi xuống, rồi tay trái chàng bẻ quặt tay phải của Nam Ria ra sau lưng, tay phải chàng cầm con dao liếc nhẹ vào má bạn.

Nam Ria nghĩ:" Chết mình rồi..Nó giết mình chỉ vì mình đánh nó ngã trước mặt em gái nó. Trời ơi... Trời... " Ý nghĩ ấy cùng tất cả nỗi oan ức bị bạn giết làm cho nước mắt Nam Ria chảy ra. Mắt gã ràn rụa nước mắt và nước mưa nên Minh Đảo không biết là gã khóc.

Nam Ria há hốc miệng ra để thở. Chợt gã rướn người lên, đầu gã ngẹo sang một bên, miệng gã méo sệch. Với một cử động nhanh và mềm nhưng mạnh của loài báo Minh Đảo buông tay Nam Ria, đứng lên và lùi lại.

Vạt áo paraverse của Nam Ria mở ra, những bắp thịt ở bụng Nam Ria co lại những lần cuối. Nam Ria từ từ ngã xuống.

Cuộc đời Nam Ria đến đây là chấm dứt!

Minh Đảo cúi xuống rút lưỡi dao lên. Khi lưỡi dao ra khỏi mạng sườn nạn nhân, theo đúng luật lưu thông, máu Nam Ria mới theo vết thương chảy ra.

Vật áo paraverse thấm gần hết máu của nạn nhân. Mưa lớn cũng làm cho máu tan loãng hết trong nước.

...

Khoảng thời gian vừa chạy vừa lết từ cồn cát về đến nhà hàng Hải Đăng đối với Mụ Tá dài như mấy chục thế kỷ.

Mụ sống trong ác mộng. Mụ bắn loạn đến nỗi chạy được về đến trước nhà hàng rồi mà Mụ không biết, Mụ cứ chạy. Nhớ ra Mụ quay trở lại và Mụ ngã huỵch vào cánh cửa làm cả nhà hàng rung rinh.

Thấy Mụ nằm lù lù một đống ngay ở cửa, lão chủ quán Tây lai tưởng Mụ bị cướp tấn công, lão hì hục kéo Mụ vào nhà và hỏi Mụ có bị thương ở đâu không. Mụ líu lưỡi:

- Không... Mec-xi. Rượu.. An-côn.. Cho tôi một chai..

- Bà dùng rượu gì? Uýt-ky hay cô-nhắc?

- Gì cũng được. Tôi có tiền đây. Lấy cho tôi cả chai...

Chuyện khó tin nhưng có thật là sau trận đòn đá đập thập tử nhất sinh Mụ Tá vẫn giữ được cái sắc tay to tổ bố. Nói Mụ giữ được không đúng, phải nói là cái sắc đó không chịu bỏ Mụ mới đúng. Mụ choàng quai sắc vào cổ Mụ và cái sắc cứ tòng teng lủng lẳng quanh người Mụ suốt cuộc đoạn trường.

Chủ nhà hàng mang lại chai rượu và cái ly Tuy kiệt lực nhưng Mụ Tá vẫn còn đủ sức dằng lấy chai rượu để đưa chai lên môi tu ừng ực. Từ giây phút đó đến lúc chiếc taxi được gọi đến đưa Mụ về thành phố, Mụ tu hết nửa chai Martell.

Lúc ấy Rô Be Mặt Mụn vẫn còn đứng đứ đứ hót với em sến của một bà khách trọ, gã nhăn mặt khi thấy Mụ Tá bò lên cầu thang. Gã bực vì gã bị Mụ đánh lừa. Đêm nay không biết Mụ đi đâu, làm gì mà trông Mụ tả tơi thê thảm quá.

Để xổng cho Mụ đi đêm nay gã đã không làm trọn lời giao ước của gã với nàng Gi-na Lô-lô-bítđzi-na.

CHƯƠNG 18 -

áo giờ ba mươi sáng người ta tìm thấy xác Nam Ria. Một tiểu đội binh sĩ đi qua vùng cồn cát ven biển tìm dấu vết ViXi đặt ống phóng hỏa tiễn bắn vào đô thị, tìm thấy xác người bị giết. Trận mưa lớn đêm qua làm cho mọi vết chân mất hết trên cát. Nhà chức trách đến điều tra chỉ biết nạn nhân bị đâm chết và trước khi chết nạn nhân có chống cự.

Nhờ giấy tờ căn cước trong ví nạn nhân cảnh sát tìm được ra ngay nơi trú ngụ của nạn nhân trong thành phố Đà Nẵng: Biệt thự Mai Lan. Trưởng Ty Cảnh Sát, người biết rõ hơn ai hết ông bà chủ nhân biệt thự Mai Lan là bạn của những quan chức cao cấp nhất tỉnh nên lánh mặt không tới, viên chức cảnh sát được phái tới Biệt thự Mai Lan là ông Đại úy Trưởng Phòng Hình Sự.

Đại úy Văn Trọng, có chứng chỉ cử nhân luật, vào ngành cảnh sát được mang cấp bậc đại úy ngay, mần công việc nhà nước nhưng bền chữ thọ, không phải xông pha hòn tên, mũi đạn. Văn Trọng đã được Trưởng Ty nói cho biết về hai người đàn bà đẹp trong Biệt thự Mai Lan nhưng ông cũng không ngờ họ lại đẹp và sang đến như thế. Hai người đàn bà đẹp tỏ ra hòa nhã và sốt sắng vừa phải trong việc tiếp đón viên chức cảnh sát. Dễ hiểu thôi. Văn Trọng thông cảm và không chờ đợi gì nhiều ở gia chủ. Có thể nói tất cả các thân chủ hay nạn nhân của cảnh sát đều chẳng ai muốn tiếp xúc với cảnh sát. Mỗi lần phải gặp cảnh sát là cuộc đời họ có những chuyện khó chịu, nhẹ là rắc rối tờ khai báo phiền nhiễu, nặng là tù tội, mất cửa, mất nhà. Cũng chẳng ai muốn thấy có người trong nhà mình bị giết, xác nằm ngoài trời.

Tuy vậy thái độ của hai chị em người đẹp Biệt thự Mai Lan cũng làm cho Đại úy Cảnh sát Văn Trọng thấy chàng đến gặp họ để thăm hỏi, để nói chuyện vui chứ không phải là đến để hỏi họ về một vụ án mạng. Hai nàng dễ dàng kể cho Văn Trọng nghe những gì họ biết về nạn nhân: Trần Vũ Nam. người bạn nghèo của ông chủ nhân Biệt thự Mai Lan, ký giả nhật báo Sài Gòn mới - theo lời Trần Vũ Nam nói với họ - chỉ là bạn thường thôi của ông Minh, đến sống ở biệt thự được chừng bốn, năm tháng nay. Hai nàng không biết gì nhiều về đời tư của Trần Vũ Nam, không biết địa chỉ của Nam ở Sài Gòn, không biết đương sự có vợ con hay không, không biết có ai thù hằn gì đương sự hay không vv.. Trần Vũ Nam có mặt trong bữa ăn ở nhà lúc 8 giờ tối hôm qua, thái độ bình thường như mọi ngày. Khoảng 9 giờ tối Nam lái xe đưa cô Trinh, cô em gái của gia chủ, đi dự một dạ vũ tại gia. Sau đó Nam lái xe đi đâu không ai biết.

Văn Trọng chỉ được trông thấy cô Mộng Trinh nhưng không được hỏi chuyện cô. Với tư cách chủ nhà bà Mai Lan nhã nhặn nhưng quyết liệt từ chối không để Đại úy Cảnh Sát hỏi chuyện ông Minh, ông chồng bà, và cô Mộng Trinh, viện lý do ông chồng bà bị đau và cô Trinh bị xúc động nhiều vì cái chết của ông Nam. Bà Mai Lan hứa nội trong ngày mai ông chồng bà và cô Trinh sẽ đến Ty Cảnh sát để khai những gì hai người biết về ông Nam, trong khi chờ đợi quý ông cảnh sát cần hỏi gì xin hỏi Luật sư của ông Minh và cô Trinh là Luật sư Vũ Huy.

Văn Trọng không hài lòng nhưng chàng không thể làm gì khác hơn là việc hỏi được câu nào hay câu ấy:

- Thưa bà.. Cách đây ít lâu nhà ta có một ông bạn nữa ngoài ông Nam? Phải không ạ? Chúng tôi được biết ông bạn đó là ông Văn Tiến? Chúng tôi muốn biết về ông

Tiến, như ông Tiến là bạn của ai trong nhà ta, ông Tiến ở lại đây bao nhiêu ngày và hiện giờ ông ấy ở đâu? Đặc biệt chúng tôi muốn biết sự giao thiệp giữa ông Nam và ông Tiến ra sao?

Ái Xuân lặng im, Mai Lan trả lời sau vài giây do dự:

- Ông Tiến là bạn của cô Trinh, cô em nhà tôi. Sự giao thiệp giữa ông Tiến và ông Nam không được thân mật lắm.

- Xin bà cho biết ông Tiến đến ở nhà ta được bao lâu và ông ấy đi mấy ngày rồi?

- Ông Tiến đến ở chơi với chúng tôi chừng hai tháng..

Ái Xuân đỡ lời:

- Ông ấy đi khỏi nhà chúng tôi được nửa tháng. Chúng tôi không biết hiện ông ấy ở đâu.

Văn Trọng đứng lên xin kiếu từ. Mai Lan và Ái Xuân cùng đứng dậy tiễn. Văn Trọng cảm thấy mình phong nhã, hào hoa như những Thanh Tra Cảnh sát trong những phim TiVi Huê Kỳ khi chàng đứng giữa phòng khách lịch sự, bắt tay từ biệt hai người thiếu phụ sang đẹp, những bàn tay êm, mượt, thơm phức.

Xe cảnh sát vừa ra khỏi biệt thự Ái Xuân lên lầu, vào thẳng phòng riêng của Minh.

Chàng nằm ngửa trên giường, hai tay, hai chân dang ra, như lực sĩ vừa chạy marathon về nằm nghỉ, nhưng người đàn bà vào phòng biết rõ gã đàn ông nằm đó chỉ là một anh nhóc con nghịch dại và giờ đây anh ta đang sợ hãi vì cái tội anh gây ra.

Không cần nhìn mặt Minh, Ái Xuân cũng biết chàng vừa khóc.

Minh Đảo vừa khóc thật. Chàng vừa khóc một trận kịch liệt, dữ dội, chàng chỉ nghỉ để rồi lại khóc.

Sau vài giây đứng yên nhìn Minh Đảo, Ái Xuân gằn giọng:

- Ngụ ời là ngụ Sao lại có thể ngụ đến như thế được?

Không nhìn nàng, Minh Đảo nói:

- Không phải tôi.

Chàng nói như nói với trần phòng.

Rồi chàng chuyển mình, từ nằm ngửa chàng đổi sang nằm sấp, mặt úp vào gối, hai bàn tay nắm chặt.

Như bị trêu tức, bị coi thường, Ái Xuân nổi giận:

- Anh coi tôi ngu lắm sao?

- Không phải tôi mà!

Chàng nhắc lại, khẳng khẳng chối như anh nhô con chối dù bằng chứng tội lỗi rành rành.

Lạnh lùng và tàn nhẫn nàng nói:

- Lúc anh về tôi biết. Tôi xuống ga-ra làm sạch hết cát trong xe. Anh bê bồi đến nổi trong xe bao nhiêu là cát mà vẫn để mặc.

Minh Đảo từ từ ngồi dậy, chàng cau mặt nhìn nàng:

- Cô nói cái gì kỳ vậy? Tôi chẳng hiểu cô nói chuyện gì cả.

- Tôi nói anh không hiểu, cảnh sát nói anh sẽ hiểu. Tôi nói cảnh sát họ cũng hiểu ngay nếu tôi nói cho họ biết đêm qua anh lấy xe của tôi anh đi từ 10 giờ đêm đến 1 giờ sáng anh mới về; trong xe đầy những cát..

Minh Đảo ngẩn mặt ra, Ái Xuân nói tiếp:

- Nhưng vấn đề của chúng ta không phải là nói hay không nói với cảnh sát. Tôi cần biết đêm qua Nam ra bãi biển

làm gì? Nam ra đó gặp ai?

- Tôi không biết.

- Ngoài anh ra còn ai biết đêm qua Nam ra bãi biển?

Minh Đảo lắc đầu:

- Tôi không biết. Tôi chỉ biết không phải tôi giết nó. Tôi có đến đấy nhưng khi tôi đến nó đã bị giết rồi.

Ái Xuân không hỏi thêm nữa. Nàng biết Minh đã quyết định chối hết mọi tội và lúc này chàng ương ngạnh như con lừa, khi khác chàng sẽ khai hết không cần ai hỏi. Nàng lạnh lùng:

- Tôi không thể giúp gì được nếu anh không chịu nói thật.

Minh Đảo lại khóc - khóc như anh bé con vẫn được nuông chiều khóc nức nở, khóc nghẹn ngào vì một chuyện không đâu - Ái Xuân thấy thương hại người thanh niên đầy sức mạnh thể xác nhưng rất yếu về tinh thần ấy. Thương hại và khinh thường, làn môi nàng làm thành một nét cong:

- Thôi mà..Khóc mà làm gì.

Minh Đảo nghẹn ngào:

- Nó là bạn tôi, thằng bạn duy nhất của tôi. Tôi chỉ có mình nó.

- Sao không nhớ chuyện đó khi chưa giết nó?

- Không phải tôi giết nó. Không phải tôi mà.

Có vẻ như Minh Đảo muốn gào lên. "Lên cơn điên à?" Ái Xuân nghĩ. Nàng thẳng tay tát hai cái thật mạnh vào mặt Minh. Bốp..! Bốp..! Hai cái tát

làm cho cơn điên của Minh Đảo tắt ngúm. Rồi nàng dịu dàng nói:

- Tôi sẽ cứu anh, dù anh có đáng để tôi cứu hay không. Tôi không biết tại sao tôi lại muốn cứu anh. Có thể vì Mai Lan, có thể vì anh, cũng có thể vì tôi nữa. Tôi tin là tôi có thể cứu được anh.

Nàng chuyển sang giọng nghiêm khắc:

- Không muốn chết rũ trong tù anh phải nghe tôi: ở kín trong phòng này, giả đau, ngay cả Mai Lan anh cũng không được nói là anh đã giết Nam. Không được gặp bất cứ ai. Ẩn mặt, giữ miệng trong vài ngày. Rồi sẽ tính.

Nàng đi ra khỏi phòng.

o o o

Văn Tiến, tức Tiến Bê, ngụ trong một khách sạnбет nhất của thành phố. Khách sạn này cũng xứng danh là một trong những khách sạnбет nhất Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa. Những vách phòng ở đây đều bằng gỗ và chỉ cao hơn đầu người một chút. Ái Xuân không biết những vách gỗ này đều có lỗ thủng, phòng nọ nhìn sang được phòng kia. Nhưng dù có biết nàng cũng chẳng để ý vì nàng tới đây không phải là để làm tình với Tiến Bê.

Mười một giờ trưa Tiến Bê vẫn còn ngủ mê mệt. Đầu bù, tóc rối, gã ở trần, bận quần sà lỏn nhàu nát, mắt nhắm, mắt mở ra mở cửa. Thấy Ái Xuân, gã vội tụt vào bận quần áo. Ái Xuân ngán ngẩm khi nhìn thấy bộ ngực lép kẹp và đôi cẳng chân khẳng khiu lem nhem mấy sợi lông, loang lổ mấy cái sẹo của gã. Nàng nghĩ thầm: "Tại sao bọn đàn ông lại có nhiều tên người ngợm dơ dáy, tồi tệ quá đến như thế? Tên này dơ dáy cả người lẫn nết. Tại sao Mộng Trinh nó lại có thể chịu cho thằng này ôm ấp nó?"

Mặc vội cái quần jeans và cái áo Montagut cũng nhàu nát và dơ bẩn không kém cái quần sà lỏn Tiến Bê mời người

đẹp vào căn phòng nhỏ như cái bao quẹt. Phòng không có đồ đạc gì ngoài cái giường, cái ghế và cái bàn gỗ tạp khắp khiêng từ ngày được đóng thành bàn chưa một lần được dùng để viết. Gã mời nàng ngồi ghế, gã ngồi trên giường.

Thái độ và vẻ mặt Tiến Bê kiêu mạn như gã tiếp đàn bà trong phòng khách sạn Caravelle.

- Người đẹp đến tìm tôi có việc gì đây?

Gã hỏi nàng bằng cái giọng của một ông Bộ trưởng đa tình hỏi người đàn bà đẹp đến nhờ vả.

Ái Xuân thấy nóng má khi gã hỏi tiếp nàng một câu xanh rờn:

- Tôi có thể giúp gì được người đẹp?

Nhìn gã bằng đôi mắt không che dấu sự khinh bỉ, nàng hỏi cộc lốc:

- Bộ chưa biết gì sao?

Tiến Bê đốt điếu thuốc lá. Đôi mắt gã lộ ánh thật dĩ khi gã nhìn cặp đùi bà khách hiện ra gần như lồ lộ dưới làn nylon mỏng như giấy vắn thuốc lá. Gã lừng khừng nói:

- Biết thì tôi biết nhiều chuyện lắm, nhưng nàng hỏi tôi biết là biết về chuyện gì chứ? Ở đời có thiếu gì chuyện.

Gã mỉm cười cái cười mỉm mà gã cho là rất tình tứ và gợi cảm:

- Thật đấy. Cứ bảo phụ nữ Việt nam ăn bận kín đáo, không hở ngực, hở tay, hở đùi. Nhưng kín đáo là y phục phụ nữ ngày xưa của đàn bà Việt nam cách đây cả trăm năm. Còn bây giờ thì quá trời, quá đất. Hàng lụa với hàng ni-lông mỏng tanh. Làm gì có phụ nữ nước nào đi ra đường mà để cho đàn ông trông thấy vú-cheng, si-líp của mình.

Ái Xuân nghiêm mặt cắt đứt cuộc độc thoại về y phục phụ nữ Việt của gã thanh niên mặt rỗ huê, nàng nói rõ từng tiếng:

- Nam, tình địch của anh, bị đâm chết đêm qua.

Nàng chú ý nhìn xem Tiến Bê phản ứng ra sao. Không có gì lạ. Tiến Bê phản ứng như tất cả mọi người, gã hỏi dồn:

- Đâm chết? Thật không? Ở đâu? Ai giết? Bắt được thằng giết nó không?

Rồi gã tỏ ra thú vị với cái tin ấy:

- Mẹ kiếp. Thằng đó bị người ta đâm chết cũng đúng thôi. Bắt lương như nó là phải chết đường, chết chợ.

Ái Xuân phang cho gã một câu làm gã choáng váng:

- Cảnh sát biết anh có tư thù với nạn nhân, anh từng bị nạn nhân đánh. Cảnh sát nghi anh giết người. Họ đang tìm anh.

Tiến Bê rầy nẩy lên:

- Nghi tôi à? Vô lý.

Ái Xuân tỉnh queo:

- Vô lý hay không anh cãi với cảnh sát.

Tiến Bê không sợ bị khép vào tội giết người, gã không muốn bị cảnh sát hỏi thăm sức khỏe vì gã can tội đào ngũ. Dân họ Đào mà gặp cảnh sát là phiền lắm.

Tiến Bê hậm hực:

- Mấy người đổ tội cho tôi. Được lắm. Mấy người muốn hại tôi, giữa tôi và mấy người chẳng còn chút tình nghĩa nào. Cảnh sát hỏi tôi, tôi sẽ khai sự thật..

- Anh thì biết cái gì mà sự thật với không sự thật..

Vẻ khinh mạn rõ rệt của Ái Xuân làm cho Tiến Bê, người rất ít khi thấy tự ái bị sút mẻ, nổi đóa lên:

- Tôi biết thằng Minh Đảo giết thằng Nam Ria...

Ái Xuân trừng mắt:

- Đừng nói bậy. Minh ở nhà với chúng tôi suốt từ tối hôm qua Chúng tôi làm chứng Minh không ra khỏi nhà.

Tiến Bê trề môi:

- Đúng dzồi. Tôi khai bậy, nhưng cứ để tôi khai bậy với cảnh sát xem họ sẽ tin ai. Mấy người sẽ thấy họ tin tôi hay họ tin mấy người. Bộ cô quên là lúc 10 giờ đêm qua có tôi trong vườn nhà cô sao? Cô nói chuyện với thằng chó nào dưới dàn hoa đêm qua Thằng chó nào hôn cô làm cô tê tái đêm qua Tôi nấp trong vườn lâu rồi. Tôi nghe được chuyện thằng Nam Ria nói với thằng Minh Đảo trước khi thằng Nam Ria đi. Thằng Nam Ria hẹn với người đàn bà nào đó ở bãi biển, chỗ gần Nhà Hàng Hải Đăng. Tôi nghe hết chuyện chúng nó.nói với nhau Rồi tôi gặp cô Tôi với cô đang nói chuyện thì thằng Minh Đảo đi ra. Cô kéo tôi nấp cho nó không trông thấy. Thằng Nam Ria đi xe của thằng Minh Đảo, thằng Minh Đảo đi xe của cô.

Ái Xuân nhếch miệng cười nhạt:

- Như vậy là anh sẽ khai với cảnh sát đêm qua anh nấp trong vườn nhà tôi, anh biết chuyện Nam ra bãi biển, anh trông thấy Minh ra khỏi nhà?

Tiến Bê vênh váo:

- Chứ sao. Đó là sự thật. Tôi không biết nói dối.

Cũng như khi nói chuyện với Minh Đảo, giọng nói của Ái Xuân dịu dàng nhưng rất cương quyết:

- Nếu anh khai như vậy thì nguy cho anh.

- Sao lại nguy cho tôi được?

- Bình tĩnh nghe tôi nói đây. Không có gì làm anh phải hoảng loạn cả. Dù sao anh cũng là khách của gia đình tôi, anh đã sống trong nhà chúng tôi, chúng tôi có bốn phận phải bảo vệ anh, chỉ trừ khi anh tự hại anh thì không kể. Này nhé... anh khai với cảnh sát là đêm qua anh lén vào nấp trong vườn nhà chúng tôi, anh nghe lỏm được chuyện Minh và Nam nói với nhau, rồi anh thấy Nam đi và sau đó Minh cũng đi. Chúng tôi sẽ khai là Minh ở nhà từ tối hôm qua cho đến sáng hôm nay, riêng tôi tôi sẽ phải khai là tôi bắt gặp anh nấp trong vườn nhà chúng tôi và tôi thấy anh đi theo Nam. Như vậy là chỉ có mình anh biết Nam đi đâu trong đêm qua. Chúng tôi cũng phải khai anh là người tình của cô Mộng Trinh ở Sài Gòn, nhưng ở đây Nam chiếm mất cô Mộng Trinh của anh. Đã cướp người yêu của anh Nam còn đánh anh một trận ngay trong nhà tôi. Anh thù hận Nam. Ở thành phố này anh là người thù hận Nam nhất.

Tiến Bê rên rỉ:

- Mấy người định giết tôi ư? Tôi làm gì mấy người mà mấy người thù tôi quá vậy? Mấy người chạy tội cho thằng Minh Đảo, mấy người hại tôi...

- Chính vì không muốn hại anh nên tôi mới phải vội vã tìm đến đây ngay như thế này. Tôi sẽ không khai với cảnh sát việc anh lén vào nhà tôi tối hôm qua, ngược lại anh cũng không được khai là anh nghe lỏm được chuyện Nam và Minh nói với nhau. Vì quyền lợi chung, chúng ta phải khai giống nhau.

Tiến Bê vò đầu, bứt tai:

- Nhưng tôi biết thằng Minh Đảo giết thằng Nam Rìa.

- Anh biết là một chuyện, cảnh sát tin chúng tôi hay tin anh là chuyện khác. Anh dư biết gia đình chúng tôi có

nhiều thể lực, trong khi anh chỉ có một thân, một mình. Anh có đủ điều kiện để bị nghi là tên giết người. Anh mà bị bắt, mà chắc chắn là anh bị bắt rồi, họ sẽ tra tấn anh, họ đánh anh nát người. Dù có không bị kết tội, được thả ra đời anh cũng tàn.

Tiến Bê người mềm nhũn như cái ruột xe máy sì hơi- Bắc Kỳ là cái vét-si xe đạp - bất kể bà khách đang ngồi trên cái ghế cách giường gỗ có năm mươi phân, gã thở hắt ra rồi nằm vật xuống cái giường bản.

Ái Xuân chán ngán nhìn Tiến Bê nằm như đồng giẻ rách. Sáng nay nàng đã nhìn thấy Minh nằm, giờ đây đến Tiến Bê Nàng nghĩ thầm: "Bọn đàn ông hèn mạt quá. Mình tha hồ vo tròn, bóp bẹp chúng nó.." Trước mắt nàng Minh và Tiến Bê đại diện cho toàn thể bọn đàn ông trên cõi đời này.

Giọng nói của nàng bỗng ôn tồn, dịu dàng, như giọng người chị nói với thằng em trai hư hỏng:

- Chúng tôi có tiền. Tiền đối với chúng tôi không thành vấn đề, tôi chỉ lo cho hạnh phúc của em gái tôi. Minh không là gì với tôi hết, nhưng hấn là chồng em gái tôi, em tôi yêu thương hấn. Tôi bảo vệ hấn tức là tôi bảo vệ em gái tôi.

Nàng ngừng lại như để suy nghĩ rồi mới nói tiếp:

- Anh Tiến..Tôi đề nghị với anh việc này...

Đánh hơi thấy chuyện có vẻ có lợi cho mình, đang nằm phượt như đồng giẻ rách Tiến Bê ngồi phắt dậy:

- Chuyện gì..Cứ nói..Tôi nghe.

- Anh sẽ khai với cảnh sát anh không biết gì hết về những chuyện xảy ra trong nhà tôi, từ ngày anh đi anh không trở lại nhà tôi lần nào. Anh sẽ ở lại đây ít ngày nữa, chừng hai tuần lễ, để cảnh sát thấy rằng anh không lẫn

trốn họ. Tôi bảo đảm anh sẽ không bị cảnh sát làm khó dễ. Tôi sẽ cùng đi với anh đến Ty Cảnh sát. Tôi sẽ đưa anh một khoản tiền để anh về sống ở Sài Gòn, hay ở bất cứ đâu anh muốn, miễn là anh không ở đây. Tôi không thể đưa anh ngay cả số tiền vì có tiền anh sẽ ăn chơi vung vít và cảnh sát họ sẽ biết.

Ái Xuân biết dư là Tiến Bê đồng ý nhưng nàng cũng làm bộ thận trọng:

- Nếu anh đồng ý...

Tiến Bê hỏi ngay, ngắn, gọn:

- Nhiều?

- 50 ngàn lần đầu khi anh đi khỏi đây. Sau đó mỗi tháng tôi gửi anh 20 ngàn, trong bốn tháng.

Tiến Bê mặc cả:

- Sáu đi.

Ái Xuân lắc đầu:

- Không. Tôi không mua anh, tôi chỉ giúp anh thôi. Nếu anh không chịu, anh có thể bị bắt ngay chiều nay. Cảnh sát sẽ không tin anh bằng tin chúng tôi. Nếu anh không tin, chúng ta có thể thử coi..

Tiến Bê rên rỉ:

- Tin thì tin lâu rồi. Nhưng mà... Dzu đũa quá đi. Đàn bà phải... ẹ., phải đút-sờ... êm ái chút, ngọt ngọt tí ti... cho đàn ông sống với chứ.

*

Ra khỏi cái khách sạn bẩn, trong có ông khách bẩn Tiến Bê, Ái Xuân thấy nhẹ người.

Sau trận mưa bão đêm qua đường phố Đà Nẵng có cái vẻ sơ xác, tiêu điều thật buồn. Ái Xuân không chú ý gì đến

cảnh vật, nàng còn nhiều việc phải làm. Giờ đây nàng đi gặp Mụ Tá.

Sáng nay nàng đã tiếp và đã vo tròn, bóp bẹp ba người đàn ông : Minh, Đại úy Cảnh sát Văn Trọng, Tiến Bệ Nàng thẳng ba người đàn ông đó tương đối dễ, nhưng không vì thế mà nàng chủ quan, nàng biết cuộc gặp Mụ Tá sẽ khác hẳn. Mụ Tá là đầu mối của vụ này, Mụ gây ra cái chết của Nam, Mụ làm cho Minh bị nguy hiểm, Mụ làm tan vỡ tình yêu của Mai Lan. Tất cả những tai họa đều đến từ Mụ. Nàng bắt buộc phải gặp Mụ, nàng bắt buộc phải thẳng Mụ.

Nàng thắc mắc không biết đêm qua người đàn bà quái dị ấy có đến chỗ Nam hẹn ở bãi biển hay không, nàng đã quên không hỏi Minh về chuyện này. Nếu Mụ đến đây chắc là Mụ chứng kiến cảnh Minh giết Nam.

Nghĩ đến đó, bất giác Ái Xuân rùng mình. Nguy hiểm và ghê rợn quá. Những hai người biết Minh giết Nam. Nàng đã dùng lời đe dọa và tiền mua được một người, nhưng còn người đàn bà này? Nàng sẽ dùng cách nào để bắt bà ta phải làm theo ý nàng?

CHƯƠNG 19 -

zô đi. Người ta đã bảo dzô Cứ đứng ở đó mà cọc cọc mãi. Sốt ruột..!

Vì thói quen lịch sự, và vì ngại ngùng, Ái Xuân tuy nghe rõ tiếng nói khàn khàn, đặc nghệt của Mụ Tá từ trong phòng vang ra, bảo nàng "Dzô." nhưng nàng vẫn đứng đó như đợi Mụ ra mở cửa phòng. Cửa khép hờ.. Nàng vừa đẩy cánh cửa, bầu không khí nặng, nóng, hôi từ trong phòng ào ra, đập mạnh vào mặt nàng.

Trong vài giây đồng hồ Ái Xuân choáng váng vì bầu không khí và quang cảnh trong phòng: Mụ Tá ngồi lù lù và phê phê trong cái ghế bành da kê bên giường - Rô Be Mặt Mụn đã hì hục khiêng cái ghế vĩ đại này lên sau khi Mụ Tá làm khập khiễng mấy cái ghế ngồi loại thông thường - Giường ngủ bừa bộn mền gối, Mụ Tá vừa mới dậy, Mụ đang khặc khừ ngồi uống vài hớp rượu cho tỉnh trước khi đi rửa mặt. Thời gian là 11 giờ trưa, trời âm u sau cơn mưa bão đêm qua, gian phòng đóng cửa sổ nên gần như tối om

Khách vào, Mụ Tá mệt nhọc đưa tay bật ngọn đèn trên bàn. Ái Xuân nhìn thấy bộ quần áo nằm một đống dưới chân giường. Nàng biết đó là bộ y phục người đàn bà kia bận khi đi ra biển đêm qua. Nước mưa từ bộ y phục đó chảy ra đọng lại thành vũng, một vết cát chạy dài từ cửa phòng đến chân giường.

Mụ Tá trông như người vừa thoát chết sau trận oanh tạc của phi cơ B52. Đêm qua, nhờ sự nâng đỡ tích cực và cật lực của Rô Be Mặt Mụn Mụ mới bò về được tới giường. Nằm vật xuống giường là Mụ ngất đi luôn. Mặt Mụ chảy

sệ, thâm tím, đầy vết máu, hai má Mụ sưng lên làm cho mắt Mụ híp lại.

Ái Xuân bước tới. Bỗng Mụ Tá hít hít vào mũi hơi dài như Mụ khó thở, rồi Mụ khúc khắc họ Ái Xuân cố nén lợm giọng để hỏi:

- Bà đau? Coi bộ bà đau nặng ạ. Để tôi đưa bà đi bác sĩ..

Mụ Tá mặt nhọc lắc đầu:

- Không sao đâu. Tôi chỉ mệt thôi...

Câu Mụ nói sau đó làm Ái Xuân rợn da gà:

- Đêm qua tôi không chết thì hôm nay làm sao tôi chết được. Còn lâu lắm tôi mới chết. Trời đánh tôi cũng không chết.

Mụ không mời bà khách ngồi, Ái Xuân cũng không chờ đợi được mời, nàng kéo ghế ngồi và bắt đầu cuộc nói chuyện:

- Chắc bà còn nhớ tôi chứ, bà Tá?

Mụ Tá ồ ồ:

- Nhớ. Cô là...

Ái Xuân nhắc khéo:

- Ái Xuân. Tôi có đến ngụ Ở nhà bà trên Đà Lạt..

- À..à...

Mụ Tá há miệng nhưng Mụ không nói được thành tiếng. Cổ họng Mụ khô cứng. Mụ đưa chai rượu đã mở nút sẵn lên miệng tự Lần thứ nhất trong đời Ái Xuân nhìn thấy đàn bà tu rượu ngay nơi cổ chai. Mụ Tá tu rượu mà nàng choáng váng như chính nàng tu rượu.

Mụ Tá khà một tiếng rồi mới nói:

- Cô là bồ của thằng khốn nạn đã giết Mạc Ta.

Hai người đàn bà, một già, một trẻ, một lịch sự, sang trọng, thơm và đẹp nhất thì thành phố, một thô bỉ, xấu xí, gớm ghiếc, hôi và chua cũng nhất nhì thành phố, nhìn nhau. Họ như cặp đối thủ đã biết rõ bản lĩnh võ công của nhau. Sau cái nhìn đánh giá ấy cả hai người cùng đồng ý là họ không nên, và không cần, dùng đòn phép để dọa nhau.

Không cải chính tiếng "bồ" Mụ Tá dùng, Ái Xuân hỏi:

- Bà biết tên người bạn của tôi chưa?

Mụ Tá gật đầu:

- Biết. Rađô vừa loan tin về vụ giết người ở bãi biển.

Ái Xuân nhìn cái radio transistor nhỏ xíu để ở đầu giường, bên tai nàng tiếng nói của Mụ Tá như vọng từ xa lại:

- Nó tên là Minh. Rađô kêu hắn là nhân sĩ của thành phố. Hắn đã giết Mạc Ta, giết thẳng kếp xi-la-ma tình nhân của Mạc Ta Đêm qua nó giết thẳng cha nhà báo ở bãi biển. Một tay nó đã giết ba người. Không biết trước đó nó đã giết bao nhiêu người rồi...

Ái Xuân bình tĩnh đặt câu hỏi:

- Đêm qua anh nhà báo hẹn bà đến bãi biển?

Mụ Tá nặng nhọc gật đầu.

- Ngoài anh ta ra bà có còn thấy ai đến đó không?

Mụ Tá đưa chai rượu lên tu mấy hớp trước khi trả lời:

- Có.

Ái Xuân đã biết đêm qua Minh theo Nam đến cồn cát và chính Minh đã giết Nam, nàng biết Mụ Tá chứng kiến cảnh ấy nhưng nàng vẫn muốn nghe chính miệng Mụ Tá nói ra chuyện ấy. Tâm trạng nàng như tâm trạng anh chồng biết vợ ngoại tình, có đủ bằng chứng về việc vợ ngoại tình

nhưng vẫn cứ muốn chính chị vợ phải nhận là chị ngoại tình, phải kể lại vụ ngoại tình.

Chất rượu bắt đầu thấm làm Mụ Tá tỉnh táo hơn, không cần Ái Xuân hỏi, Mụ kể lễ lòng thòng:

- Đêm qua thằng nhà báo, tên nó là thằng Nam, hẹn tôi ra biển. Nó biết tôi muốn biết thằng nào đã giết Mạc Ta nên nó dụ tôi là ra biển với nó nó sẽ cho tôi gặp người biết thằng đã giết Mạc Ta Tôi ngu gì mà không biết nó có thể giết tôi nhưng vì Mạc Ta tôi cứ đến chỗ nó hẹn. Tôi có Mạc Ta bảo vệ tôi. Chúng nó đâu có đụng đến tôi được. Quả nhiên. Nó định giết tôi, nhưng giết không nổi. Chính nó lại bị thằng bạn nó giết. Ai ngờ được. Khi nó sắp hạ thủ tôi, tôi xin nó cho tôi một phút để tôi cầu nguyện. Nó tưởng bở, nó chộ Nó yên trí lúc nào nó giết tôi chẳng được. Cho tôi sống thêm vài phút đâu có quan trọng gì. Tôi cầu xin Mạc Ta cứu tôi. Mạc Ta về thật. Sống khôn, chết thiêng..Tôi đang quì..Nhắm mắt kêu gọi Mạc Ta...

Mụ Tá diễn xuất. Hai mắt Mụ nhắm lại, hai bàn tay Mụ chắp trước ngực:

- Bỗng có cái gì đó làm tôi mở mắt..Trong mưa tôi lơ mơ nhìn thấy có bóng người đi đến. Thằng nhà báo không biết có người đến, nó đang tính chuyện nên cắt cổ tôi hay nên mổ bụng tôi..Thằng kia đến ôm nó..Dzậy là tôi vùng lên tôi chạy..Tôi thoát chết. Thằng Nam chết. Rồi bây giờ đến thằng Minh chết. Giết người phải đền mạng. Không thoát được. Nghe lađzô tôi biết tên nó là Minh, nó là chồng cô Mai Lan, nhà giàu xứ này. Cô là chị cô Mai Lan, thằng Nam nhà báo là bạn thân của thằng Minh. Bạn thân mà giết nhau..

Mụ tặc lưỡi:

- Không biết tại sao chúng nó lại giết nhau??

Như vậy là Mụ biết hết rồi, Ái Xuân ngao ngán nghĩ thầm, nàng hỏi:

- Bây giờ bà định sao?
- Định cái gì? Chẳng định cái gì cả.

Ái Xuân đặt lại câu hỏi:

- Bà có định khai những gì bà thấy với cảnh sát không?

Lần này Mụ Tá trả lời đúng câu hỏi:

- Tất nhiên rồi. Còn phải hỏi.
- Bà quên là người ta đã cứu bà khỏi chết sao? Nếu người ta không đến, bà đã bị cắt cổ.

Mụ Tá trề môi:

- Sì..Người ta, người Tàu gì. Tên nó là Minh, sợ gì mà không dám gọi nó là thằng Minh. Nó giết Mạc Ta, nó phải đền tội. Ông già tôi mà giết Mạc Ta tôi cũng tố cáo ông như thường. Nó giết bất cứ ai cũng được, nhưng nó giết Mạc Ta thì không được.

Rồi hùng hồn, Mụ tiếp:

- Nó giết tôi, tôi có thể tha thứ cho nó. Nhưng nó giết Mạc Ta thì tôi không tha.

Và Mụ nhìn Ái Xuân. Lần đầu tiên đôi mắt Mụ có những ý tình thương hại:

- Tôi biết cô... mê nó, cô muốn cứu nó.

Thấy Ái Xuân có vẻ định nói, Mụ dơ tay ngăn nàng:

- Đừng. Đừng chối. Tôi biết cô sẵn sàng làm mọi việc, kể cả những việc bất nhân hay hèn hạ nhất, để cứu nó. Tôi không khuyên cô đừng tính chuyện cứu nó đâu. Bởi vì nếu tôi là cô, nếu tôi thương thằng nào, tôi cũng làm đủ mọi cách để cứu nó khỏi chết như cô vậy. Nhưng việc cô

làm chỉ là vô ích thôi. Cô không cứu nó được. Vô ích. Vô ích.

Mụ phang một câu Pháp Việt đề huề:

- Tờ-roa phoa vô ích!

Ái Xuân như chết lặng đi. Người thiếu phụ trẻ, đẹp, đa tình thắm thía đến xương tủy lời diễn tả tâm trạng nàng thốt ra từ miệng người đàn bà thô bỉ kia. Người ta thường thấy sự thực ở những lúc không ngờ nhất, Ái Xuân vừa được nghe sự thực thốt ra từ miệng Mụ Tá.

Trong phút lặng người ấy Ái Xuân nhận thức được tất cả sự vô ích trong việc nàng đang làm. Nàng định cứu Minh, nhưng đã có quá nhiều người biết Minh giết Nam: Tiến, Mụ Tá, có thể cả Mộng Trinh, Mai Lan chắc chắn phải nghi ngờ. Lại còn Vũ Huyệt. Làm sao qua mặt được cảnh sát? Cảnh sát được trả lương để chi ăn no rồi đi bắt bọn tội phạm. Có thể lừa được một hai viên cảnh sát nhưng không thể lừa được cả một Tổng Nha Cảnh Sát. Ý chí và năng lực của Ái Xuân mềm đi, chùng xuống, lỏng ra như sợi dây thép đồng hồ bị đứt, tuy bánh xe vẫn còn quay nhưng chỉ là quay theo đà và mỗi vòng quay là một vòng chậm hơn, yếu hơn.

Nhưng Ái Xuân chưa chịu thua, nàng là mẫu người đàn bà thông minh, đa tình không chịu thua nghịch cảnh, nàng cũng không chịu thua cả chính nàng. Lúc ấy, trong thâm tâm nàng thấy công trình cứu Minh của nàng đến trước người đàn bà quái dị này là đứng lại. Lý trí của nàng bảo nàng như thế, nhưng nàng chỉ nghe tiếng nói của lý trí trong một thoáng qua, nàng nhìn Mụ Tá và nàng thấy nếu nàng không thắng được Mụ thì nàng tồi quá. Nàng nghĩ đến chuyện nếu cần, nàng sẽ giết Mụ để cứu Minh.

Khi nàng nói, âm thanh giọng nói của nàng trong và cao, đầy những đe dọa:

- Nếu bà nói người ta sẽ giết bà.

Mụ Tá ngược đôi mắt vẫn đục như mắt trâu lên cơn sốt nhìn người thiếu phụ vừa nói với Mụ câu đó. Trong đêm vừa qua Mụ đã chạm mặt với Tử Thần, Mụ đã nắm chắc cái chết trong tay nên nay nghe đến chuyện chết, Mụ không còn xúc động gì nữa. Mụ hỏi lại:

- Giết tôi à?

Và Mụ thở dài:

- Cũng đành.

"Chưởng lực" của Ái Xuân như vậy là bị hóa giải, nhưng ngay lúc đó nàng chưa nghĩ ra được thể võ nào khác để đánh địch thủ, nàng tiếp tục khai thác nỗi sợ hãi cái chết trong lòng Mụ Tá:

- Bà sẽ chết thê thảm...

- Nói thực với cô tôi sống bây giờ cũng chẳng còn gì vui.

Mụ Tá thổ lộ tâm sự và quan niệm về đời sống của Mụ bằng giọng náo nề ai oán:

- Tôi già rồi. Tôi đã hưởng những thú vị Ở đời, những gì đời dành cho tôi. Tôi không chán sống nhưng tôi hết còn hưởng thụ được rồi. Tôi chán đàn ông mà đàn ông cũng chán tôi. Lâu rồi. Nếu tôi còn trẻ như cô chắc tôi sợ chết lắm.

Mụ đưa chai rượu lên:

- Tôi chỉ còn cái này bầu bạn. Nhưng hồi này rượu nó cũng có vẻ chán tôi rồi. Cô bảo tôi còn ham sống làm gì nữa? Nhiều đêm tôi buồn đến có thể tự tử được. Cũng có ngày cô nghe tin tôi chết sinh, chết thối trong một phòng ô-ten nào đó cũng bần thiêu, dơ dáy như phòng này.

Càng nghe Mụ nói Ái Xuân càng thấy thất vọng. Người ta không thể đem cái chết ra đe dọa kẻ không còn muốn sống. Nàng đóng kịch nhưng Mụ thì rất thực.

Tuy nghĩ vậy nhưng Ái Xuân chưa chịu thua ngay, nàng vẫn dùng cái chết để tấn công Mụ Tá. Nàng dùng hết khả năng tưởng tượng để diễn tả Mụ sẽ chết ghê rợn như thế nào: Mụ bị dao đâm, ruột gan, phèo phổi lòi ra cả đồng; Mụ bị thắt cổ, mặt bạnh ra như cái mâm, lưỡi thè ra, mắt trợn trắng. Mụ Tá ngồi yên nghe chuyện như Mụ đang nghe người ta nói đến cái chết của người nào khác chứ không phải cái chết của Mụ, Mụ lơ đãng nghe và thỉnh thoảng lại đưa chai rượu lên tu.

Không còn biết nói gì hơn Ái Xuân nhắc đến Xuân Tình:

- Cả con gái bà cũng bị người ta giết...

Mụ Tá giật nảy mình làm Ái Xuân cũng giật mình theo:

- Ký gì? Cô nói ký gì?

Mụ Tá sừng sộ, hung hãn, Mụ chồm lên như muốn làm dữ. Trong vài giây đồng hồ Ái Xuân cũng ngơ ngác không biết mình đã nói gì làm cho Mụ Tá bị kích động đến như thế. Nàng nhắc lại:

- Tôi nói đến cô Tình. Bà mà không nghe lời tôi, cả cô Tình cũng sẽ bị giết cho mà coi.

Đôi mắt trâu điên của Mụ Tá quắc lên:

- Ký gì? Con gái tôi ăn nhậu gì đến vụ này?

- Bà hại người ta, người ta hại lại con bà.

Ái Xuân không nói hết câu, Mụ Tá xông tới. Không thể ngờ Mụ Tá lại có thể phản ứng nhanh đến thế. Đang ngồi như đồng giẻ rách Mụ nhào tới trước mặt Ái Xuân, một tay Mụ cầm chai rượu dơ lên sẵn sàng đập xuống mặt Ái

Liên, bàn tay kia chĩa năm ngón có những móng tay đen sì, nhọn hoắt như muốn chọc vào mắt, cào lên mặt nàng.

Ái Xuân ngồi yên, trừng mắt nhìn Mụ. Nàng biết nàng có thể bị mụ đàn bà hung hãn này đánh, cào mặt, xé áo, nắm tóc nhưng nàng vẫn bình tĩnh chờ đợi. Nàng biết việc nàng thua hay nàng thắng được quyết định trong phút này.

- Bà làm dữ với tôi vô ích. Bà không giết nổi tôi nhưng người ta dư sức giết con gái bà.

"Người ta" Ái Xuân nói đây chính là nàng, Mụ Tá hiểu và Mụ gầm lên:

- Cô không có quyền hại con tôi.

Ái Xuân trầm giọng hỏi lại:

- Tại sao lại không?

Loạng choạng lùi lại, Mụ Tá ngồi phịch xuống ghế, Mụ run lên như người sốt rét:

- Tôi chỉ có mình nó...

Mụ không biết gì về đời tư của Ái Xuân, Mụ nghĩ Ái Xuân cũng có con như Mụ và Mụ kêu gọi tình mẫu tử của nàng:

- Cô cũng có con, cô cũng thương con cộ. Sao cô làm hại con tôi..?

Giọng nói của Mụ mềm sùu, Mụ xuống giọng năn nỉ.

Một lần nữa Ái Xuân hỏi lại:

- Sao lại không?

Mụ Tá ngây mặt ra, Ái Xuân tấn công tới tấp:

- Người đó làm gì bà mà bà cứ nhất định bắt anh ta phải tù tội?

Mụ Tá ú ớ:

- Cô nói ai?
- Người giết tên định cắt cổ bà đêm qua đó.

Mụ Tá rên rỉ:

- Nó giết Mạc Ta.
- Hắn giết Mạc Ta nhưng hắn cũng cứu bà khỏi chết. Nếu đêm qua hắn không đến cồn cát cứu bà giờ này bà đâu có ngồi ở đây, bà đang nằm trong nhà xác. Hắn giết bà Mạc Ta nhưng hắn cứu sống bà. Vậy là hòa. Oán thù chỉ nên cởi, không nên thắt. Bà biết như thế mà. Bà tố cáo hắn là hắn phải chết trong tù, hắn chết thì con gái bà cũng phải chết.

Im lặng trong một lúc, rồi Ái Xuân lạnh lùng:

- Bà muốn cô Tình chết trước bà hay chết sau bà?

Mụ Tá gục mặt vào hai bàn tay, Mụ khóc:

- Mạc Ta ơi.. Tôi không bắt được nó phải đền tội như tôi đã hứa với em...

Ái Xuân thấy nàng đã thẳng, nàng không còn việc gì phải làm ở đây nữa. Nàng đến gần Mụ Tá và nàng nói rõ từng tiếng trên bờ vai nung núc những thịt như vai nữ đồ vật của Mụ Tá:

- Bà Tá..Như thế này là bà đã biết rõ ngày nào người đó bị bắt, hai mẹ con bà sẽ phải chết.

Đôi mắt trâu điên của Mụ Tá mở lớn nhìn Ái Xuân, Mụ nói như van xin:

- Tôi không nói gì mà người đó vẫn bị bắt thì sao? Đâu phải chỉ có mình tôi biết người đó giết người?

Ái Xuân nói như quan tòa phán quyết:

- Chỉ cần bà không tố cáo. Bà tố cáo người ta biết, bà không tố cáo, người ta biết.

Và nàng đi ra khỏi phòng.

CHƯƠNG 20 -

à Tá nằm liệt giường ba ngày, ba đêm.

Rô Be Mặt Mụn săn sóc bà một cách tận tâm mà ít có anh con trai nào trên cõi đời này, kể cả những anh con có hiếu, săn sóc bà mẹ ruột đau ốm tận tâm đến như thế. Giữa hai người - bà Tá và Rô Be, bà khách trọ và anh bồi phòng - nảy sinh một thứ tình mà các nhà viết tiểu thuyết gọi là tình giang hồ. Bà mẹ Rô Be đi theo chồng năm Rô Be mới hai, ba tuổi, để Rô Be lại cho ông chú Rô Be nuôi. Ngày ấy còn nhỏ quá Rô Be không biết nỗi buồn không có mẹ. Nhưng trong thâm tâm gã vẫn mơ ước có mẹ để được săn sóc và yêu thương mẹ. Ở bà Tá Rô Be tìm thấy hình ảnh người mẹ của gã, bà mẹ tuy có đời sống hơi bê bối và tính nết quái dị song cũng có những cái dễ thương, có tình người, có sự ngay thẳng.

Khi đã có sự cảm thông nhau, một buổi tối trong khi cho Bà Tá uống thuốc trị đau nhức, Rô Be hỏi nhỏ:

- Vụ giết nhau ở biển đêm mưa bão..có Má dzính dzô,..phải hông?

Bà Tá gật đầu.

- Con hỏi nhưng nếu Má không muốn trả lời thì thôi - Rô Be nói tiếp - Người bị giết là cái anh có ria mép hôm nọ đến đây thăm Má và Má bảo con đi theo, phải hông?

Bà Tá lại gật đầu.

- Chuyện ra làm sao? Nói con nghe được hông?

Bà Tá mệt nhọc nói:

- Được. Nhưng con phải giữ kín. Nguy hiểm. Chẳng đại mà dính vào. Hai thằng chúng nó giết nhau. Thằng sát nhân là bạn thân của thằng bị giết. Vì sao chúng nó giết nhau Má không biết.

Rô Be tò mò:

- Hai thằng đó cùng bọn với cái bà sang sang, đẹp đẹp hôm qua đến đây nói chuyện với Má, phải hôn?

Bà Tá lại gật đầu.

- Còn Má? Má can dự gì trong vụ giết người này? Đêm hôm kia Má ra biển làm gì?

Bà Tá thở dài:

- Chuyện dài lắm. Để hôm nào khỏe Má kể đầu đuôi cho nghe. Bây giờ Má chỉ nói sơ sơ thôi: Má có bà bạn thân ở Đà Lạt, thân hơn chị em ruột, bà ấy là Dì Mạc Tạ Dì Mạc Tạ đẹp lắm, đẹp nhất Đà Lạt. Cái nhà cô con nói là sang sang, đẹp đẹp con thấy hôm qua đến đây gặp Má còn thua xa Dì Mạc Tạ Có nhiều người yêu mê Dì Mạc Tạ Rồi một đêm Dì Mạc Tạ bị giết. Má thề sẽ tìm ra tên giết Dì Mạc Tạ để trả thù cho Dì. Tên đó bỏ Đà Lạt về ở đây, hồn Dì Mạc Tạ sui khiến cho Má cũng về đây tìm nó. Con có nhớ lúc mới đến Má nhờ con để ý tìm cái con nhỏ mà Má nói là trông dĩ dĩ, trông dĩ thôi nhưng không phải là điểm Mỹ, con nhỏ bạn đầm, ngực đeo cái nữ trang con bướm? Má trông thoáng thấy nó ở phi trường khi má đến, con nhớ chứ? Con nhỏ đó là em thằng giết Dì Mạc Tạ Anh em nó đến phi trường đón thằng ria mép. Thằng ria mép là bạn thằng giết Dì Mạc Tạ Nó dụ Má ra bãi biển gặp một người cho Má biết tên thằng giết người. Nó chỉ dụ Má ra đó để giết Má. Nhưng Dì Mạc Tạ bảo vệ Má. Nó không giết được Má mà nó lại bị thằng bạn nó giết..

- Bây giờ Má tính sao?

- Má chẳng tính gì cả. Má mệt mỏi quá rồi. Để cho cảnh sát người ta làm việc.

Hai má con giang hồ cùng im lặng trong một lúc. Rồi Mụ Tá nói:

- Con muốn hỏi Má có đi khai với cảnh sát về thằng giết người hay không, phải không? Không, Má không muốn dây dưa vào vụ đó nữa. Nếu Má tố cáo nó, bọn người nhà nó sẽ làm hại chị Tình. Má không lo thân Má nhưng Má không muốn chị Tình vì Má mà bị hại.

Ánh mắt Rô Be Mặt Mụn lộ vẻ thương cảm:

- Má rút chân ra là phải. Thằng giết người, kể cả bọn người nhà của nó, không đứa nào thoát tay cảnh sát đâu. Giết người là phải đền mạng thôi. Tin con đi, Má không dây dưa với chúng nó là đúng, Má phải bảo vệ chị Tình chứ.

- Cái nhà cô đẹp đẹp đến gặp Má hôm qua là người thân của thằng giết người đấy. Người coi bộ lịch sự dzậy mà dữ dẫn lắm đó con. Cô ấy muốn cứu thằng giết người, cô ấy dọa sẽ giết chị Tình nếu Má đi tố cáo thằng giết người với cảnh sát..

Và Bài kết luận bằng một câu triết lý có màu sắc triết học Cẩm Dzùng:

- Đàn bà dữ hơn rắn độc. Rô Be con ơi..Con phải nhớ đề phòng những người đàn bà đẹp trên cõi đời này. Đàn bà càng đẹp càng dữ dẫn. Đàn bà đẹp dữ hơn rắn độc. Rắn độc con còn tránh được, đàn bà đẹp làm hại con con không tránh được đâu. Con chỉ từ chết đến chết!

Bà Tá học được câu trên khi đọc truyện chương Cô Gái Đồ Long.

Nhưng cũng như đa số những hợp tan, tan hợp trên cõi đời này, khi bà Tá và Rô Be thấy mến thương nhau thì họ không còn được sống gần nhau nữa, khi gọi xe xích lô đến đưa bà Tá và hành trang ra trạm Hàng Không Việt Nam để bà bay về Đà Lạt, Rô Be rơm rớm nước mắt.

Ôi... Cảnh biệt ly sao mà buồn vậy..Như hai mẹ con thứ thiệt trong phút chia tay, Mụ Tá rủ rỉ nói với Rô Be:

- Má dzìia trên ít lâu, giải quyết vài việc với chị Tình, nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng cho khỏe rồi má lại đi giang hồ, bụi đời, má lại xuống đây. Hay là má sẽ mời con lên Đà Lạt chơi. Hôm nào Tình nó xuống, Má gửi quà Đà Lạt cho con. Rượu dâu má bào chế số dzách, ngon hơn, thơm hơn Quanh-trô nhiều. Mỗi tháng má gửi hai vò mười lít cho con, con uống thoải mái.

Ngày bà Tá đi khỏi cũng như ngày bà đến Đà Nẵng, thành phố đầy nắng vàng. Nhưng người buồn cảnh có bao giờ vui đâu, Bà Tá rời Đà Nẵng với trái tim nặng như đá. Rô Be Mặt Mụn sứt sứt làm bà cũng bắt được quả tang bà cảm động.

Xe đồ bay hạ cánh xuống phi trường Liên Khàng mờ sương. Bước theo em tiếp viên áo xanh vào nhà khách, bà Tá thần thờ nhìn quanh. Cảnh cũ vẫn y nguyên. Bà như trông thấy buổi sáng hôm ấy bà chống cây dù đứng ở chỗ này, ký giả Trần vũ Nam đến hỏi chuyện bà. Bây giờ bà mới hiểu tại sao anh ta lại có vẻ sợ hãi, ngơ ngác khi nghe bà nói bà đi Đà Nẵng. Hôm ấy anh ta cùng đi chuyển phi cơ đến Đà Nẵng với bà, hôm nay bà một mình trở về đây, anh ta nằm lại trong một góc nghĩa địa hoang vắng nào đó của Đà Nẵng, văn hoa là anh ta đã ra người thiên cổ.

Về đến trước cửa nhà bà Tá vẫn không thấy vui hơn chút nào, đã được Xuân Tình báo trước nên bà không ngạc

nhiên khi thấy căn nhà cũ thay đổi gần như trở thành một tòa nhà khác hẳn. Bây giờ nó là một Thẩm Mỹ Viện hiện đại. Tấm bảng đồng sáng choang gắn bên cổng sắt mang hàng chữ Pháp Việt đề huề:

Thẩm Mỹ Viện

Salon de Beauté

X U Â N T Ì N H

Trong vườn cỏ xanh được cắt xén gọn gàng, lối đi lát xi-măng cho xe hơi ra vào, những bồn hoa hồng đua nở, những cánh hoa mơn mớn trong không khí mát rượi của Đà Lạt. Bà Tá xách cây dù lừng lững đi vào Mỹ viện. Em tiếp tân bận bờ-lu trắng - bờ-lu: đồng phục của bác sĩ, nha sĩ và chuyên viên hớt tóc, uốn tóc - tươi cười chào đón khách:

- Xin chào bà..Thẩm Mỹ Viện chúng tôi hân hạnh được tiếp bà..Mời bà vào..

Em mở cánh cửa kính cho bà khách vào văn phòng, em khựng lại khi bà khách hỏi một câu ngang phè:

- Vào làm gì?

- Mời bà vào văn phòng làm hồ sơ nhập viện theo thủ tục. Bà căng da mặt, bơm vú hay hút mỡ bụng..?

- Sắp ra nghĩa địa nằm với Ông Sáu rồi, còn căng, còn bơm, còn hút ký gì. Qua là chủ nhà này. Qua là...

Cơ buồn phiền làm cho bà Tá không còn muốn gặt gồng nữa, bà dịu giọng:

- Qua là mẹ cô chủ của cưng đây. Xuân Tình nó đâu?

Mấy căn phòng trên lầu nay được dùng làm phòng nghỉ cho khách ở xa đến, Xuân Tình ở bên nhà Mạc Tạ Bà Tá lững thững đi sang. Tòa nhà bên này cũng được tân trang

thật đẹp. Hai giờ trưa. Chị người làm cho bà Tá biết cô chủ đang ngủ.

Bà Tá sổng sộc đi vào phòng ngủ của Xuân Tình. Xuân Tình giật mình khi trông thấy bà mẹ xuất hiện bên giường:

- Má về sao không cho con hay, con ra phi trường đón má?

Vẻ buồn rầu, bi thảm của bà mẹ làm Xuân Tình phải la lên:

- Má sao vậy? Má bệnh ư?

Điệp viên Dzăm Bông Giao Chỉ Rô Be Mặt Mụn được Xuân Tình gài nằm vùng ở Đà Nẵng không báo cáo gì hết với Xuân Tình nên nàng hoàn toàn không bay biết gì về những chuyện động trời vừa xảy đến với bà mẹ nàng. Nàng chỉ nghĩ là mẹ nàng bị đau và nàng thấy bà có vẻ đau nặng vì bà không còn hăng say uống rượu nữa, bà chưa bỏ rượu nhưng bà uống ít đi nhiều, cứ cái đà này nàng thấy bà có thể bỏ rượu.

Buổi chiều hôm ấy bà Tá sổng mơ màng như trong giấc mơ Xuân Tình dành căn phòng ngủ của Mạc Ta cho mẹ. Phòng sửa sang lại, trang hoàng lại - tất nhiên - trong phòng có nhiều đồ đạc mới và có một bàn thờ nhỏ. Bà Tá thành kính đặt cái broche con bướm lên bàn thờ, trước tấm ảnh nàng Mạc Ta Hoa năm nàng 25 tuổi. Bà nhớ đến chuyện hôm đến phá phòng trị liệu tâm thần của lão đạo bịp Kinh Thiên bà thấy cái broche này đặt trên thành cầu thang. Từ lúc đó bà vẫn thắc mắc: ai là kẻ đã để cái broche tang vật này lên đó cho bà lấy?

Bây giờ bà không còn thắc mắc nữa. Bà đã biết ai là người làm việc đó. Bà nhớ tới người thiếu phụ tên là Ái Xuân, Bà nghĩ: "Người như cô ta mà đi yêu thẳng sát

nhân ấy ử" Thực ra bà chỉ nhìn loáng thoáng mặt mũi tên sát nhân khi bà theo anh em hấn vào nhà xi-nê-ma hôm nào. "Đúng là cô ả mê nó. Không mê mà lại lo cứu nó như thế. Dám dọa giết cả con mình. Bọn đàn bà mê trai như cô ả dám giết người lắm a... Mình tránh voi chẳng xấu mặt nào.."

Cuộc sống nhiều khi thật lạ kỳ. Những người chẳng quen biết gì nhau bị lôi cuốn vào tấn thảm kịch. Những người chẳng có ân oán, thù hằn gì nhau bỗng tính chuyện giết nhau. Hình ảnh Ái Xuân thấp thoáng hiện ra trong bóng tối mờ của căn phòng vắng; trong vùng tranh tối, tranh sáng đó có phảng phất hình ảnh của Mạc Ta Hoa, của chàng ký giả Nam có hàng ria mép trông như hàng kiến bò...

Bà Tá ngủ thiếp đi. Trong giấc ngủ nặng nề bà mơ thấy Mạc Ta tươi cười uống rượu với bà, rượu trong ly đỏ như máu, mơ thấy bà kinh hoàng chạy trong đêm mưa bão, mơ thấy người thiếu phụ dữ hơn rắn độc cầm con dao găm đầy máu đứng cười..Trong mơ bà la lên :

- Cô là con rắn độc...

Trong lúc bà Tá thấy ác mộng ở Đà Lạt, Ái Xuân nằm như người chết rồi trong biệt thự Mai Lan ở Đà Nẵng. Biệt thự rộng mênh mang, vắng lặng như nhà mồ. Đám gia nhân sợ hãi ở cả dưới nhà sau, trên tòa nhà này chỉ có một mình Ái Xuân.

Đội Cảnh Sát Hình Sự Đặc Biệt của Tổng Nha Cảnh Sát Quốc Gia từ Sài Gòn ra vừa đến bắt Minh. Minh không có phản ứng gì cả, ngoan ngoãn đưa tay ra chịu còng. Người cầm đầu đội cảnh sát hình sự cũng tên là Minh, Đại úy Minh, ông nghĩ thầm khi nhìn người cảnh sát còng tay Minh Đảo:

- Thăng này là thăng Minh Đảo đây. Nghe nói nó võ nghệ cao cường và dữ dằn lắm mà? Sao gặp mình nó hiền khô à? Sao nó không giở võ ra để mình cho nó một phát? Võ về gì. Láo cả. Tổ sư Thiếu Lâm gặp Sì-mít Oét-sân cũng tịch.

Ái Xuân được biết Tiến Bê cũng đã bị cảnh sát bắt, và tất nhiên là Tiến Bê đã khai hết. Nhưng sự kiện quan trọng nhất đối với nàng là Mai Lan đi với Vũ Huy Hai người đưa nhau đi đâu nàng không biết, nàng chỉ biết nàng bị bỏ lại và nàng cô đơn, nàng thất bại. Mai Lan còn có Vũ Huy, còn nàng, nàng bị mất tất cả, nàng không có ai cả.

Cuộc đời dàn xếp cho Mộng Trinh chạy đến với Kinh Thiên, nói rõ hơn là dạt vào vòng tay lão đạo bịp. Nàng trở thành nữ phụ tá của lão đạo bịp, thay thế em Thu Sương. Không ai biết người báo cho Cảnh Sát Tổng Nha biết về Minh Đảo là Kinh Thiên. Từ lâu rồi lão vẫn là "cảm tình viên" của Tổng Nha Cảnh Sát. Một công, đôi việc, lão làm công việc của lão và lão trả thù Minh Đảo; lão thù Minh Đảo vì Minh Đảo đẹp trai, Minh Đảo được đàn bà yêu mê mà lão không được. Lần này lão vớ bở: lão vồ được em Mộng Trinh thơm như mùi mít.

Trung sĩ Văn Tiến trở về trình diện, được khoan hồng, chỉ bị mất lon Trung sĩ, xuống cấp Hạ sĩ, Hạ sĩ Văn Tiến, tức Tiến Bê, vẫn phục vụ trong Trung Đoàn Bảo Vệ Phủ Tổng Thống như trước.

Chỉ có em Thu Sương là không ai biết em đi đâu, về đâu!

HẾT

Kho ebook online

<http://isach.info>